

Tao Yêu Mày, Thằng Điên À

Contents

Tao Yêu Mày, Thằng Điên À	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	41
11. Chương 11	46
12. Chương 12	51
13. Chương 13	55
14. Chương 14	60
15. Chương 15	64
16. Chương 16	68
17. Chương 17	71
18. Chương 18	74
19. Chương 19	78
20. Chương 20	81
21. Chương 21	85
22. Chương 22	90
23. Chương 23	95
24. Chương 24	98
25. Chương 25	103
26. Chương 26	109
27. Chương 27	114
28. Chương 28	120
29. Chương 29	125
30. Chương 30	130
31. Chương 31	135
32. Chương 32	141
33. Chương 33	145
34. Chương 34	153
35. Chương 35	157
36. Chương 36	162
37. Chương 37	166
38. Chương 38	171
39. Chương 39	180
40. Chương 40	187
41. Chương 41	190

42. Chương 42	199
43. Chương 43	202
44. Chương 44	206

Tao Yêu Mà, Thằng Điên À

Giới thiệu

Đây là một truyện xoay quanh những điều còn lạ lẫm, những bất ngờ với Wind. Những tiết hướng c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tao-yeu-may-thang-dien-a>

1. Chương 1

Một buổi sáng đẹp trời, Wind đạp xe tà tà trên con đường quen thuộc, nó đảo mắt tìm một chỗ nào đó để ăn sáng. Bánh mì – hôm qua mới ăn rồi. Bún bò – hôm kia. Hủ tiếu – hôm kia kia. Bánh canh – hôm kia kia. Haizzzz...chẳng có món gì nó muốn ăn cả, ngán hết cả rồi! Thôi, thế thì hôm nay đẹp chuyện ăn sáng luôn, Wind bèn dắt xe đến công viên gần đó, ngồi xuống nghỉ ngơi, hóng mát.

Wind quăng đôi dép lười sang bên cạnh, đưa đôi chân trần trắng trẻo ra để gió làm mát. Nó mỉm cười mãn nguyện. Chỉ tại con Linh, mà hôm nay nó phải dậy sớm, chạy vòng vèo khắp nơi để tìm nhà. Cái con bé này đột nhiên không đến, sắp tới ngày thi nhảy rồi còn gì. Mà tại sao lại là nó – người phải đến nhà báo cho Linh biết là ngày mai không tập cơ chứ? À thì phải rồi, tụi kia đi chơi với mấy anh người yêu hết rồi. Một lũ lười biếng, mê trai bỏ bạn :(. Tụi mày ỷ có bồ rồi thì có quyền trêu người đũa cô đơn như tao à? :((. Đồ tồi!

“È...è...”

Tin nhắn của ai thế không biết?

“Em à, mình quay lại với nhau đi, anh xin lỗi mà. Anh biết anh sai rồi. Anh nên tin em mới phải. Anh sai rồi, em quay về với anh đi!”

Wind quăng điện thoại cái rầm xuống đất (1202 mới thế, cái còn lại trong túi nó không dám quăng đâu :))). Cái thằng *****, bị con bé kia hất hủi rồi mới nhớ đến nó. Xi, tưởng nó là đứa mềm yếu à, mơ đi nhé! Làm tổn thương nhau đã rồi giờ nói tiếng xin lỗi, giờ muốn quay lại, thế thì thôi cầm luôn con dao, đâm vào tim nó rồi bảo lỡ trúng đi. Hừ!

Wind bực mình, răng nghiến vào nhau ken két, thêm được cầm dép đập vào mặt cái kẻ phản bội kia. Nhưng, bề ngoài cứ rắn vậy thôi, chứ khoé mắt đã long lạnh nước rồi. Wind vội đứng dậy, hít một hơi thật sâu, vả chất chất vào mặt, mặc kệ ọi người xung quanh nhìn nó với vẻ khó hiểu. Wind nhặt điện thoại, lê đôi dép lười rồi leo lên xe, đạp tà tà về nhà.

Cái ngày điên rồi!

Wind – tên thật là Lê Minh Tuyết, 16 tuổi, là học sinh bình thường nhưng không bình thường của trường Lam Kha. Wind không đẹp lộng lẫy nhưng được cái xinh duyên dáng, cơ mà chỉ là bề ngoài thôi. Nó là một yandere, bên ngoài trông mềm yếu chứ bên trong thì...chả đoán biết được đâu. Wind thất thường lắm, lúc này lúc khác, cơ bản thì trong con người nó tồn tại đủ loại tính cách, đến cả nó đôi lúc còn không hiểu nổi bản thân nữa là. Cả thềm chóng chán – nó luôn kiểm chế cái khoản “trời cho” này.

-Hôm qua hẹn trai sao rồi?

-Vui lắm ới, anh mới tặng tao chiếc nhẫn nè này, đẹp không? – Vy, một trong những người bạn của nó, cũng là một trong những kẻ đã bỏ nó theo trai ngày hôm kia, cười rạng rỡ khoe chiếc nhẫn bạc trên tay. Cơ mà công nhận người yêu nó có mắt thẩm mỹ thiệt, chất liệu không tồi, kiểu dáng cũng bắt mắt – hình dấu vô cực cơ đấy, định yêu nhau đến đâu bạn rằng long à!

-Mày hạnh phúc quá ha, hôm qua để tao một mình chạy chiếc xe cùi mía đó đi qua nhà con Linh. Xa bà cố luôn! – Wind bực dọc kể tội – Còn gặp chuyện làm tao nóng máu, hèn là lúc đó không đưa nào đến gây sự, không là tao quánh cho bõm đầu. – “Cốp” – Ui da...!

-Mày càng lúc càng giang hồ nghe mày, tao sờn tóc bỏ chùa mày bây giờ. – Vy cho nó một cái cốc đau điếng, mắng. – Riết rồi không coi ai ra gì hết, tao dặn sao?

- Không được quánh lộn, lôi kéo quánh lộn, gián tiếp quánh lộn, và đặc biệt không vì bực mình mà muốn quánh lộn. Nói tóm lại, không tham gia vào bất cứ chuyện gì có hai từ “quánh lộn” ở trong. – Wind nói như trả bài.

- Tốt! – Vy khen. Rồi nhỏ chóng cảm, nhìn chăm chăm vào Wind. – Mày nói có chuyện bực mình, theo tao nghĩ chắc là “hắn”. Phải không?

Wind đang quay quay cây bút chì trên tay, đột ngột dừng lại, khuôn mặt tếu lâm khi trả bài lúc này chuyển thành căng thẳng. Nó khẽ gật đầu.

-Đừng nói với tao là hắn lại đòi quay lại đó?

-... – Lại một cái gật đầu. Nó bực đến chẳng buồn nói.

-Thằng chết bầm. Mày đưa số nó đây, để tao nói chuyện. Hôm bữa tao làm căng vậy rồi còn không hiểu nữa hả, bộ não nó không tiếp nhận được thông tin sao? – Vy là cái đứa kì cục, nhỏ cũng dặn Wind không được nói nặng người hác, vậy mà nhỏ lại...Lần trước, thằng đó sốc đến nỗi hồn còn chưa kịp hoàn lại nữa kìa. Giờ mà gặp lại Vy chắc thằng nhỏ chạy mất dép.

-Vô ích. Nó dùng số khuyến mãi không à.

-Sao mày không đổi số?

-Tao...hehe, lười. Á!

-Mày, mai đi đổi sim với tao. Sẵn chở tao đi lấy quần áo bên nhà cậu. – Vy cốc cho nó thêm một cái đau nhức óc.

-Tao không có xe!!!!

-Cái con A.B của mày đâu?

-Sửa rồiiiii. Bởi vậy hôm qua tao mới chạy cái cùi mía kia!!!! Á! Mày đừng quánh tao nữa!!!!

-Quánh ày chưa, không phải tại hôm đó nhiều chuyện tham gia quánh lộn với tụi kia, thì con xe ngon đâu có hư!!!! Mày...tao không dạy mày thì ai dạy màyyyyy!!!!!!

-...

Vậy đó, ngày thứ hai nào cũng là những trận cãi vã ồn ào của hai đứa. Trong đám bạn Wind chơi, có Vy là hiểu nó nhất. Cũng phải thôi, chơi với nhau từ hồi còn “trần trụi với thiên nhiên” cơ mà. Tên đầy đủ của nhỏ là Trần Nguyễn Hoàng Vy, bố mẹ làm ăn lớn, giàu sụ. Nhỏ được ông bố cấp ột cái biệt thự gần biển,

hè năm nào Wind cũng theo nhỏ đến đó chơi, có con bạn đại gia sướng thế đấy! Vy không đua đòi, ăn mặc lại giản dị, không mang iPhone, iPad như những đứa nhà giàu khác, nên nhìn sơ, ai cũng nghĩ Vy cũng là một đứa có gia cảnh bình thường. Đôi lúc, Wind thấy ghen tị lắm. Con bạn mình vừa đẹp vừa giàu, lại vừa tốt tính, chả bù với cái đứa hay nóng nảy, ngớ ngẩn như nó. Chẹp...cuộc đời quả thật quá bất công!

Tiếng trống báo hiệu giờ học đã hết, Wind lết cái thân tàn tạ ra chỗ gửi xe. Nó dắt cái xe đạp cùi mía mà lòng buồn rười rượi. Ôi, em A.B thân yêu! Phải chi hôm đó chị bớt hiểu chuyện một tí thì...em đã không bị thương rồi...hiuhiu...

-Ừa, hôm nay sao cuộc đời đi xuống rồi em? – Cái thằng cha giữ xe mà Wind không mấy thiện cảm lên tiếng. Thằng cha này chuyên môn để ý, soi mói từng li từng tí chuyện của nó, đồ rỗi hơi. Nó hất mặt lên, không thèm trả lời.

-Trời, sao em kiêu quá vậy? Lần nào anh hỏi cũng không thèm trả lời.

Nó vẫn im lặng, tìm tờ 500 đồng để quăng vô mặt thằng cha đó. Xí, không phải ta đây nhất trai nhé, mà là ta không muốn trả lời thôi, tốn hơi.

Tìm được tờ 500 đồng rồi, nó mừng rỡ quăng vào rổ đựng tiền gần đó, rồi tự giựt luôn tờ giấy gửi xe gắn trên tay lái, quay lưng đi một nước. Đột nhiên, nó bị níu lại. Thật là, cái thằng giữ xe này, chán sống rồi sao? Khóí đang bốc ngùn ngụt trên đầu, nắm đấm ngàn cân đã sẵn sàng nghe lệnh thì...

-Mày làm gì vậy thằng này...! – Giọng nói trầm ấm đó, chỉ có thể là...

-Anh Vĩ! – Nó mừng rỡ reo lên.

-Anh nói rồi, chú mày đừng có chọc gái nữa, lo mà làm việc đi! Riết rồi mấy em toàn ra ngoài kia gửi xe hết, mày muốn về nhà bán thân để sống không? – Vừa nói, anh Vĩ vừa kéo tay nó ra khỏi bàn tay xấu xí kia. Ái chà, tay anh rắn chắc quá đi!!!! Mà anh ơi, thằng này bán thân sao được? Cho không cũng chả ai thèm mua đâu.

-Đâu có...em...! – Thằng giữ xe ập a ập ứng, nhìn cái mặt xấu hổ đến tột. Đấy, ai biểu chọc gái làm gì. Héhé. Wind cười thầm trong bụng, nó đang khoái chí lắm. Người gì đâu, cứ thấy gái là mắt sáng rỡ. Cơ mà, cũng nên ra một đòn quyết định chứ nhỉ? Cứ để tên này lộng hành vậy hoài không được.

-E hèm, anh à, sẵn đây em cũng nói thẳng với anh luôn. Em là em không có thích cái kiểu người cứ tự tiện chạm vào người em nhé. Cái thứ hai, sao gặp ai anh cũng xáp xáp vào làm quen hết vậy, làm thế đâu có tốt. Anh làm em nhớ con Mimi nhà em, nó cũng hay xáp xáp vào người ta vậy lắm! Anh nên tập trung vào việc của mình đi, coi chừng lơ là, có ngày mất xe người ta như chơi đó!

Đơ rồi, đơ rồi kìa. Há há. Ai biểu dám nắm tay bốn cô nương, tưởng muốn làm gì thì làm à? Mà nè, anh cũng hèn đấy nhé, có anh Vĩ nên tui không động thủ, chứ nếu ảnh không xuất hiện, chắc anh húp cháo cả đời!!!!

Ừm, quay lại với hiện trường sau khi tên giữ xe bị nó tạt gáo nước lạnh. Anh Vĩ thì khúc khích, còn nó thì mỉm cười rất tươi, tên giữ xe mặt đỏ gay, chuyển sang tím tái. Vừa tức vừa xấu hổ đó mà! Haha. Nó mần nguyện dắt xe lướt qua hần ta, không quên chào “Thôi, em về, anh giữ xe vui vẻ nhé!”.

-Tuyệt! – Nó quay đầu lại khi nghe thấy tiếng gọi. Là anh Vĩ.

-A, anh! – Nó mỉm cười. Anh Vĩ thở hắt hắt, đưa tay quạt mồ hôi trên trán. Người đẹp thì làm gì cũng đẹp, đúng thế không ta. Coi kìa, người đầy mồ hôi, khuôn mặt mệt mỏi, thở hồng hộc thế kia mà trông vẫn quyền rũ vô cùng. Í ì iiiii, bình tĩnh, bình tĩnh nào!

-Em làm gì mà vội thế, anh mới mắng nó vài câu nữa, quay lại đã không thấy em đâu.

-Em định về nhà. Sẵn ghé qua shop mua vài thứ. Hihi.

-Ừm. À này, ừm, em không sao chứ? – Câu hỏi dịu dàng làm nó ngạc nhiên.

-Sao là sao hả anh?

-Thì thằng Lỳ đó! (tên giữ xe ấy)

-À, không, ảnh không làm gì được em đâu, hehe. Em đâu có dễ bị ăn hiếp đâu, em là chưa quánh ảnh là may rồi...- Chết, lỗ miệng, anh Vĩ ghét con gái quánh nhau lắm mà. Biết nó hay quánh lộn thì thể nào cũng lại lo lắng cho coi. Chữa ngay chữa ngay. Ôi cái mồm hại cái thân!!! – À không, em...em đâu có biết quánh nhau, nhưng cũng không dễ ăn hiếp...nhưng mà nói vậy không có nghĩa là em biết quánh nhau nha...Ý em là...

Vĩ không nói gì, chỉ nhìn nó cười, rồi khẽ xoa đầu nó. Hmm, đôi bàn tay ấm áp, hihi.

-Thôi, em về đi, về cẩn thận nhé! Anh vào trường làm nốt việc. – Nói rồi, anh Vĩ chạy đi, còn nó đứng đó, nhìn cái dáng cao to ấy, khẽ mỉm cười.

Anh Vĩ là đàn anh của Wind. Nó và anh quen nhau vào hôm Trại khối 10 (chủ yếu là các đàn anh, đàn chị giao lưu và giới thiệu về trường ấy em khối 10 ấy mà). Từ lần đầu gặp, nó đã có ấn tượng tốt về anh rồi. Vĩ tốt tính, giỏi giang, lại rất là điển trai, như nó nhận xét thì...rất là chuẩn men. Hehe. Nó và anh thân từ lúc nào nó không biết nhưng hề nó gặp rắc rối là anh lại sẵn sàng giúp đỡ. Anh hay quan tâm nó lắm, Wind xem anh như một người anh vậy. Nhiều lúc, Vĩ cứ làm nó phải ngơ ra vì nụ cười dễ thương của anh, lúc ấy chỉ muốn ôm chầm anh thôi. Thì ai bảo anh đẹp trai thế, mà nó thì thích nhất những gì đẹp đẽ, không thể trách nó háo sắc được >”

Trời dui dui, Wind thích thú leo lên xe. Chợt nhận cái mình đang ngồi lên là chiếc xe đạp cũ xì, nó buồn buồn, đạp xe chậm chậm.

-Tuyệttttttttttttttttttttttttttttttttttttt! – Trời ơi, cái giọng đứu nào mà kéo dài khủng khiếp thế này? Lại còn to ơ là to, muốn đâm thủng cái màng nhĩ của người ta luôn à. Nó bực mình, lấy cái gối bịt tai lại, vậy mà vẫn nghe cái âm thanh chói tai đó. Wind bực mình, nhưng mắt vẫn không mở ra, nhắm mắt hét lại,

-Đồ điênnnnnnnnnnnnnnnnnn!!!! Trưa trời trưa trưa để người ta ngủ, la hét cái gì!!!!

-...

Tiếng la đột nhiên im bật, Wind đặc ý cho rằng mình đã thắng, tiếp tục say giấc nồng. Nó đâu biết cái tiếng la đó đang chuyển thành tiếng bước chân đầy uy lực đang tiến về phía phòng nó. Cánh cửa bị bật tung một cách mạnh bạo, màn cửa bị kéo muốn rách cả ra. Ánh sáng chói chang từ phía cửa sổ hắt lên mặt Wind làm nó khó chịu, vất vả lắm mới hé được con mắt ra nhìn.

-Ồ, có phải là Chúa đấy không? – Nó vừa dụi mắt vừa hỏi người đang đứng kế bên cửa sổ, với cái đầu đang tỏa ra ánh sáng chói lọi. Rồi nó quỳ xuống, chắp hai tay lại, hỏi – Người gọi con có gì không ạ?

Một cái cốc giáng xuống cái đầu to chứa cái óc tí xíu của nó, đau điếng. Nó nhắm mắt, ngạc nhiên hỏi.

-Sao Người lại đánh con?

-Cái con bé này, Chúa nào, tao mà mày còn không nhận ra nữa hả? Nhìn kĩ lại coi! – Người đó hẳn học nói. Còn nó cũng thắc mắc sao cái giọng này quen quen, với cả, đây là giọng nữ mà, Chúa thì...

-Ồ, mẹ...yêu...! – Wind lập tức nhận ra cái người đang đứng trước mặt mình là ai, khi ánh sáng gay gắt đã dịu bớt. Nó cười hề hề – Mẹ...mẹ yêu, chào buổi sáng!

-Sáng này! – Lại một cái cốc nữa, chắc nào nó teo héo luôn quá, hic. – Bây giờ là 5 giờ chiều rồi đó, mày có định đi học không hả?

-Ừa, giờ 5 giờ, con mới ngủ có 30 phút mà. – Nó cãi.

-Mày ngủ từ hồi 12 giờ, bây giờ 5 giờ rồi, mà kêu là 30 phút. Mày là heo hủ con? – Mẹ Wind vừa nói vừa nhặt cái gối ôm bị nó đá xuống đất. – Có đi học Anh vẫn không?

-Có! – Wind đáp, rồi cứ thế ngã vật ra giường. Nó chả muốn dậy chút nào, trời vừa nóng vừa khó chịu, học hành làm sao vào nổi :((. Thế mà, mẹ Wind cũng hay, lôi cái chân nó, kéo theo cả người nó xuống đất. Sàn nhà mát rười rượi. Wind thích quá nên nằm luôn. Đến khi mẹ lôi cây chổi đưa ra trước mặt nó, Wind mới cười khì khì, chạy vội vào phòng tắm.

Ngã tư...

-Hêy cô em, đi đâu thế? – Hai thằng trông có vẻ du côn, chạy Honda Civic chạy lên, dừng lại kế bên Wind.

-Đi đâu thì có liên quan gì mấy người không? – Nó trả lời. Cái bọn này mặt mũi nhìn như mọi rỗi ý, cái kiểu tóc gì thế kia, màu mè. Khiếp thật. Còn quần áo, lưng lỗ này lỗ kia, như ăn mày ý. Ta khinh. Háchá.

-Ô, xinh nên kiêu à! Anh thích em rồi đó, đi bar với tụi anh không? – Thằng ngồi phía sau đưa cái khuôn mặt khả ố với mái tóc vàng chói ra nói với Wind. Bây giờ nó còn thấy cả khoen mũi cơ, cả đời nó ghét nhất là bọn đeo khoen mũi ý. Grrrr...nóng máu quá rồiiiii! Nhưng mà, chợt nhớ “bài học” của con Vy, nên nó đành kiềm chế, rồ ga chạy vụt đi ngay sau khi vừa chuyển sang đèn đỏ. Thiệt tình, dạo này nó cứ gặp mấy thằng điên điên hoài...!

Còn 5 phút nữa là tới giờ rồi. Wind cố chạy thật nhanh, nhưng vẫn đảm bảo an toàn.

-Wind!!!!

Ủa, sao dạo này hay gặp người quen trên đường quá ta? Wind ngó lại, mặt nó tối sầm khi thấy mặt người vừa gọi tên nó. Wind định chạy đi luôn nhưng cái kẻ kia cứ hét tên nó um sùm, làm người đi đường cứ tò mò, dồn ánh mắt tìm cái đứa tên “Wind”. Nó bèn lái xe đến công viên gần đó, trong đầu nghĩ “Thôi rồi, hôm nay đành nghỉ một buổi vậy.”

Người kêu tên nó um sùm lúc này chính là Khang. Khang chính là người đã nhắn tin đòi quay lại. Wind mệt mỏi, ngồi xuống, chán nản nhìn cái khuôn mặt đang “vui như thấy vàng” kia, chắc là mừng vì không có con Vy ở đây. Nó thở dài, hỏi.

-Anh muốn gì?

2. Chương 2

-Ừm, như anh nói đó...Anh... muốn chúng ta lại như xưa - Khang gãi đầu, ngập ngừng nói.

-Không. – Khang vừa dứt câu, nó lập tức phũ phàng từ chối. – Rồi đó, biết câu trả lời rồi, giờ tôi đi được rồi chứ?

-Khoan – Khang nắm tay nó nín lại – Anh...anh xin lỗi mà. Anh biết là anh sai, nhưng là vì em lúc đó không giải thích. Anh...anh xin lỗi...

-Hơ – Nó nhếch mép – Giải thích? Sao tôi phải giải thích? Chẳng phải chính lúc đó anh cũng đang kiểm cái có để chia tay tôi sao? Hừ, cơ bản là tôi làm gì có cơ hội giải thích. Bịa một cái lí do hết sức nhảm nhí, không có thật để chia tay...anh đúng là, thông minh thật!

-Anh... - Khang ấp úng. Phải rồi, nói trúng tim đen rồi chứ gì. Đồ dối trá – Anh thật sự xin lỗi – Khang nắm chặt tay nó – Xin em đấy, quay lại đi. Anh sẽ không như thế nữa đâu. Anh sẽ yêu em mà, mãi mãi yêu em. Lúc đó chẳng qua, vì anh lỡ đại.

Wind nhìn cái dáng vẻ cầu xin tội nghiệp của Khang, nó vừa thấy oán thương lại xen lẫn chút gì đó khinh thường. Ngày trước, chẳng phải anh lúc nào cũng đứng thẳng, nhìn thẳng, chưa bao giờ phải quy lụy vì ai, năn nỉ ai cả sao? Bình thường anh thông minh, tỉnh táo lắm mà, sao ngày hôm đó lại ngu ngốc nghe lời một đứa con nít – vì nó đẹp, nó giàu, mà sẵn sàng đạp đổ 1 năm rưỡi tình cảm với Wind, còn rắp tâm hại nó, khiến nó bị nhiều người nghĩ là một đứa hư hỏng? Những chuyện ghê gớm ấy, không bằng không có, mà anh còn dám nói như vậy. Anh có phải rất quá đáng không? Nó đã tin anh mà, nó đã thật sự yêu thương anh. Vậy mà...

-Trễ rồi anh! – Wind lạnh lùng nói. – Anh không yêu tôi, tôi cũng chẳng thể tin anh như ngày trước. Vậy thì, niềm tin vỡ rồi, nhạt lại làm gì cho xước tay?

-Wind...

-Anh nên tìm người khác đi. Tìm kẻ nào y chang anh ấy. – Wind rút tay mình lại, quay mặt đi. Nó chẳng muốn đôi co mất thời giờ.

-Wind! – Khang không cam tâm, đứng dậy gọi tên nó. Wind đứng lại. – Anh sẽ chờ em, chờ đến khi em tìm được người khác thì anh sẽ bỏ cuộc. Anh không tin, là em đã hết yêu anh.

-Tôi có người khác rồi, anh bỏ cuộc đi! – Wind nói.

-Vậy sao? Đó là ai vậy? – Có vẻ như Khang không chịu bỏ cuộc. Còn nó thì mệt lắm rồi, nó ước gì mình có thể đập cho Khang một phát để quên nó đi, nhưng lại không thể. Lỡ nói là có người khác rồi, biết kiếm đâu ra cho hắn tin bây giờ.

-Anh...không cần biết. Đó là một người bạn. – Nó trả lời đại.

-Tên?

-Umm...tên là... - Chết chưa, nó không giỏi nói dối đâu. Cái tên nào mới được đây?

-Nếu người em nói là có thật, thì gọi đến đây đi. Nhưng anh nói trước, em biết rõ con người anh mà, anh sẽ tìm ra cho được cái thằng người yêu của em....

-... - Wind không biết phải làm sao, mồ hôi tuôn lã chã. Nó định nhấn số gọi người quen. Hay là gọi anh Vĩ nhỉ? Ý hay đấy! Nó mừng rỡ tìm danh bạ.

“Tút...tút...Số máy quý khách...”

Rồi, hiểu luôn. Kiểu này là anh đang làm gì quan trọng lắm nè! Nó lại tiếp tục lục danh bạ. Rồi lại gọi, gọi, và gọi. Không một ai (là con trai) bắt máy. Không lẽ giờ Wind nói nó bị les à? Mà thôi kệ, nếu vậy mà thoát được Khang thì bán cả giới tính cũng được. Có một lần thôi mà. Bỗng, một bàn tay đưa ra, giật cái điện thoại từ tay nó, kèm theo một giọng nói rất chi là trầm ấm, ngoài anh Vĩ ra còn có người khác có cái chất giọng tuyệt vời này sao?

-Em yêu à, em làm gì ở đây vậy? Sao anh gọi mà không bắt máy.

Wind ngược lên nhìn người đó, còn Khang thì bất ngờ. Tóc đen, da ngăm ngăm, dáng cao cao, khuôn mặt tuấn tú, chà, coi kìa, xương quai xanh lộ ra qua chiếc áo cổ chữ V trắng. Có phải là hoàng tử không nhỉ?

Ủa mà, anh mới gọi nó là “Em yêu” phải không?

Wind trợn mắt nhìn, lắp lại như bị thôi miên.

-Em yêu. Em yêu! Em yêu?????

-Ừ. – Chàng trai vẫn giữ cái vẻ tỉnh như ruồi, không có gì là bất ngờ, gạt đầu cái rụp. Rồi thản nhiên khoác vai nó, quay sang nhìn Khang, hất hàm hỏi. – Bạn này là ai đây?

-Wind...đây là... - Khang như bị thứ gì đó chặn ngang họng.

-Ồ... - Chính Wind cũng có biết đó là ai đâu...

-Người yêu của em Tuyết. Có vấn đề gì không? – Anh chàng bí ẩn đáp. Còn Wind thì trợn mắt nhìn anh ta. Sao người này cứ nói như thật ấy nhỉ? Nhưng mà nếu là người yê thật thì, tuyệt vời quá chừng, hiiii!

-Em thật sự là có...người khác rồi sao? – Khang như không tin vào mắt mình.

-Tôi... - Đang định nói hai chữ không biết thì Wind bị nhéo một cái khá đau ngay bên eo. Nó liếc nhìn anh chàng kia, và thấy anh ta nháy mắt với mình. Nó không biết tại sao anh ta lại giúp nó, nhưng thôi kệ, thế này cũng không tệ. Wind lập tức chuyển sang chế độ diễn viên phim tình cảm. – Ừm, đương nhiên rồi. Người yêu tôi đấy. Anh thấy sao? Đủ để anh bỏ cuộc rồi chứ?

Này nhá, dáng đô nhá, đẹp trai nhá, nhìn cũng thông minh, nào nào, anh bỏ cuộc đi chứ, cho tui xin hai chữ “bình yên” rỏ mặt đi chứ!

-Em...Anh không tin. – Cái tên này ngoan cố chum luôn ý. Bằng chứng rành rành trước mắt rồi, còn muốn gì nữa. Người yêu tui, ừm...cho dù là giả, tuyệt vời như vậy, còn muốn so đo à. Wind đang định nói thì ngay

lập tức bị bịt mồm ngay. Một nụ hôn đặt trên môi Wind ngay trước mắt Khang làm hắn choáng váng. Anh chàng đánh nhanh rút lẹ, nó không kịp phản ứng luôn.

-Thế này thì sao? – Chàng trai bí ẩn nở một nụ cười khiêu khích, sau khi đặt một nụ hôn khẳng định chủ quyền. – Anh không nên cứ làm phiền em Tuyết, tôi giận đấy. Mà anh cũng không muốn biết lúc tôi giận sẽ thế nào đâu.

-Mày...! – Khang tức lắm, nhưng hắn biết mình không làm gì được (cái thân thư sinh ấy sao dám đọ với chàng lực lưỡng bên này, hehe). Khang đành leo lên xe, chạy đi, không quên buông một câu chữ thề thay lời chào. Chàng trai kia nở một nụ cười chiến thắng, rồi quay nhìn đường sá – cái kẻ đang dần thối ra vì nụ hôn vừa rồi.

-Này! – Anh chàng lay lay vai Wind, nó dần dần tỉnh táo lại. Nào Wind bắt đầu tiếp nhận và sắp xếp thông tin. Đi học -> Gặp 2 thằng xấu xí -> Gặp Khang -> Bị hỏi về người yêu -> Một người lạ xuất hiện -> Được giúp đỡ -> Bị hun.

What the...

Sau khi sắp xếp sự việc vừa xảy ra một cách chớp nhoáng ban nãy, Wind cúi gằm mặt xuống. Chàng trai kia thấy có gì không ổn, bèn hỏi.

-Có sao không?

-...

-Hử? – Không nghe được tiếng nó trả lời, anh chàng bắt đầu thấy lo. Đang cúi xuống định xem nó thế nào mà cứ cúi gằm mặt như vậy thì... - Á...!

Một cú đâm vào mặt. Và cái kẻ dùng cái nắm đấm ngàn cân đó thụi mạnh vào khuôn mặt đẹp trai kia không ai khác chính là Wind. Đầu nó bốc khói, mặt mũi đỏ lét, răng nghiến ken két (khủng khiếp chưa!).

-Không sao? Anh nghĩ tui không sao hả? Anh có bị điên không mà dám hun tui. Đành rằng anh cứu tui, tui cảm ơn, nhưng ai cho anh hun tui. Hả? Hả? Đồ điênnnnnnn!!!! – Nó gào lên, giận dữ. Đẹp trai thì đẹp trai chứ, giúp thì giúp chứ, ai cho cái quyền hun nó không giấy phép như thế!!!!

Anh chàng vừa bị thụi một cú đau điếng, khế quệt máu trên khóe miệng, nhăn nhó nhìn nó. Thiệt là làm ơn mắc oán mà. Nhưng mà, đúng như mong đợi của anh, phản ứng đúng là...Cứ làm như mới hun lần đầu ý. Đột nhiên anh ta bật cười ha hả làm Wind ngớ cả người. Wind thật tình không hiểu nó đã làm cái gì buồn cười nữa. Anh chàng cứ ôm bụng cười ha hả như thể uống nhầm thuốc cười. Còn nó thì hoang mang, không biết phải làm sao, mặt đỏ ửng cả lên. Wind tức giận tiến đến, nắm cổ áo anh chàng kéo lên, tức giận hỏi.

-Anh...anh cười cái gì!!!!

Anh chàng từ từ ngừng cười, quệt nước mắt. Rồi đột nhiên ôm chầm lấy Wind.

-Tao nhớ mày quá Wind ơi!

Bốp. Một cái tát làm anh ta ngã dúi ra đất. Quần áo dính bụi, nhăn nhó, xộc xệch. Anh trợn mắt nhìn nó, đôi mắt tỏ rõ sự ngạc nhiên cực độ. Một đứa con gái trông mềm yếu như thế, mà cái tát thì đầy...uy lực.

-Ui da. Sao mày quánh tao? – Anh chàng xoa xoa má, nhăn nhó hét lên.

-Anh là ai? Tui có biết anh đâu...Còn dám đụng chạm nữa là tui giết chết anh đó! Tắm thân này không phải ngọc ngà gì, nhưng cũng đáng giá bạc triệu nha! – Nó giờ nắm đấm lên đe dọa.

-Hahaha.

-Sao lại cười nữa? Anh điên hả? – Nó bắt đầu ức chế rồi đó nha. Sao cứ cười nó hoài vậy? Hay là tên này điên thiệt? Nó nói đúng mà, có gì sai đâu.

-Mày...mày làm tao mắc cười quá Wind!

-Anh là ai!!!! – Trời ơi, sao thằng điên này biết tên tui, mà sao nó cứ cười tui hoài vậy nè!!! Tui có quen biết đâu trời! Sao dạo này tui toàn gặp mấy thằng không bình thường không vậy???? Nhìn anh cũng bình thường lắm mà!!!!

-Mày không nhớ tao hả? – Lắc đầu.

-Không nhớ? – Lắc đầu.

-Thiệt là không nhớ? – Lắc đầu.

-Thiệt đó hả?

-Anh muốn chết không? – Quá tam ba bận nhá, hỏi thử một lần nữa coi. Wind tui sẽ cho anh uống nước thay cơm cả đời.

-Hahaha! Rồi rồi, mày đúng là...Tao không đùa nữa. – Nói rồi, anh chàng đứng dậy, phúi phúi quần, chỉnh chu lại chiếc áo xộc xệch.

-Anh là ai...? – Hỏi câu này hơi bị nhiều rồi đó nha.

-Rain. Người quen của mày.

Bắt đầu lục lại trí nhớ. Rain á? Hmm...ừ thì có quen một thằng tên Rain, mà nó xấu xí lắm, bần nữa, toàn chơi với bùn. Nhưng không phải thằng đó đi nước ngoài với ba má nó 3 năm trước rồi sao? Giờ Wind chỉ nhớ có chút chút. Chỉ biết mỗi một điều chắc chắn là hình như lúc trước hai đứa thân nhau lắm. Đi rồi thì thằng đó chả thèm liên lạc cho nó nữa. Hừ!

-Có một thằng Rain, mà nó xấu xí lắm, không có đẹp trai như anh! – Nó xoa xoa cằm nói. Và lại bị cười. – Cái gì nữa? Tui khen mà cũng cười nữa hả?

-Mày nói tao đẹp trai hả? Haha – Anh chàng cười, rồi phát ngôn một câu rất ư là sốc óc – Tao là cái thằng Rain xấu xí hồi trước đó!

-Gi????????????

-Ngạc nhiên không?

-Rờ...rờ...Rain...đó hả? – Nó há hốc mồm.

-Ừ thì tao. Đừng có rờ rờ trước tên tao, nghe ghê ghê.

Không phải chứ. Không thể nào đâu! Rain ốm yếu, xấu xí giờ thành Rain to cao, đẹp trai vậy sao?

-Tui...tui không tin.

-Tao nói thiệt. Vậy để tao chứng minh cho. Để coi, nếu tao không nhầm. Mày có cái bớt hình trái tim dưới m...

-Im. – Không để Rain nói hết, nó vội ngắt lời ngay. Không thể để cái chuyện mất mặt đó bị đồn ra ngoài được, còn đâu danh tiếng trong giới giang hồ nữa. Ừ thì chỉ có mình thằng Rain đó mới biết bí mật đáng xấu hổ đó của nó. Vậy thì thằng này đích thị là thằng Rain rồi – Biết rồi, tin rồi. Đừng nói chuyện đó ra, kì lắm!

-Nhớ ra tao chưa? – Gật đầu.

-Thấy tao khác trước không? – Gật đầu.

-Yêu tao không? – Gật...

-Cái gì? – Mém tí là nhận nhầm rồi. Trời ơi, sao thằng này nguy hiểm quá!

-Hahaha...Mày ngây thơ quá Wind à! Thôi, đi về nhà với tao, rồi tao sẽ giúp mày tiếp thu. – Wind ngoan ngoãn lên xe, chạy theo sau Rain, nào vẫn đang tiếp nhận thông tin một cách chậm chạp. Thì...mọi chuyện bắt ngờ quá mà!

Một thằng bạn đi biệt tích 3 năm, tự nhiên dùng một cái về mà không báo trước. Đã vậy còn giúp ngay đúng lúc nó gặp nạn, rồi cướp luôn nụ hôn quý giá của con gái nhà người ta...

Cứ như phim...

3. Chương 3

Rain hay còn có cái tên là Vương Hoàng Phong, là một người bạn rất thân với Wind. Bố mẹ của cả hai biết nhau từ khi con bé và theo đó là cả hai đứa cũng biết nhau từ lúc đang hình thành trong bụng mẹ. Rain lúc nhỏ gầy, đen thui, và ít nói lắm, suốt ngày vùi đầu nghiên cứu những thứ mà cho đến tận giờ, nó vẫn không thể hiểu nổi. Còn Wind, vốn hiếu động, thích quậy phá và thường xuyên tìm cách kéo Rain ra khỏi thế giới riêng của mình. Chỉ với Wind, Rain mới chịu mở lòng. Wind luôn bảo vệ Rain trước những đứa hay bắt nạt, trêu ghẹo cậu, còn Rain có nhiệm vụ làm cho những thứ phức tạp trở nên đơn giản để Wind có thể...tiếp thu. Cả ba (con Vy nữa) thân nhau mãi đến năm lớp 8, Rain cùng bố mẹ sang Mỹ, để lại Wind một mình. Thời gian trôi qua, không biết người lớn có còn liên lạc với nhau không chứ Wind đã dần quên mất Rain (cái tính nó vốn vậy mà, mau quên lắm, ai bảo không liên lạc với nó). Giờ Rain về, mang cả sự thay đổi 180 độ về, làm Wind chột thấy hoang mang. Bề ngoài thay đổi nhiều như thế, vậy còn tính cách, suy nghĩ thì sao?

-Hê, uống nước đi! – Rain chìa chai Sting dẫu trước mặt nó.

-Ừm. Mà vẫn nhớ tao thích uống Sting à? – Wind cười, vắn nắp chai Sting, nhưng không được. Nó nghiêng rỗng, nghiêng lợi, thậm chí gồng mình lên mà cái nắp chai vẫn không nhúc nhích.

-Chỉ hôm nay thôi, hôm nay tao vui nên tao mới ày uống, chứ không là mày lo mà uống nước lọc. Uống mấy cái này không tốt cho sức khỏe đâu! – Rain giục chai Sting, mở nắp một cách nhẹ nhàng, đưa cho nó. Wind nhăn mặt, cảm ơn, uống một ngụm rồi nói.

-Mày cấm tao chứ tao uống là tao uống à. Như hồi xưa đó, mày chả làm gì được tao đâu nhóc!

-Ừm, mày cứ nghĩ vậy đi. Nhưng tao bây giờ và tao ngày xưa khác nhau rồi. – Rain ngồi xuống cạnh nó, mở nắp lon bia tu một hơi trước ánh mắt chữ O của nó. Rain quay sang nhìn nó, cười cười – Thấy chưa, tao khác xưa rồi, mày nên làm quen dần đi, nhóc!

Tự nhiên Wind lại thấy ngượng ngùng, hay là tại nụ cười lúc nãy...đầy mê hoặc? Wind lén nhìn sang Rain. Mái tóc hơi rối, nhưng rối một cách trật tự. Đôi mắt đen huyền, làm nó hơi sợ. Có phải chẳng nó sợ đôi mắt ấy sẽ nhìn thấu tâm can nó?

Mà, không biết Wind đang ở đâu đây? Rain về rồi, còn bác trai bác gái thì sao? Lúc nãy vào trong mà thấy toàn là thùng với thùng chất đầy cả phòng khách, nên phải chuyển vào phòng này ngồi. Chỉ có mỗi cái ghế bành bụi bặm này, và cái bàn con khá là nhỏ. Wind nhìn quanh, ngôi nhà này đối với một người ở thì...có rộng quá không?

Mãi miết quan sát xung quanh, nó không biết là Rain đang nhìn nó. Cũng đã 3 năm rồi mới gặp lại, cô bé nhỏ nhắn hiếu động ngày nào thoáng chốc đã biến thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi. Da trắng này, tóc dài này, mắt to này, hai hàng mi cong vút, cả đôi môi nhỏ nhắn kia...trông đáng yêu vô cùng, mỗi tội vẫn cộc cằn như xưa. Tự nhiên Rain muốn ôm chầm lấy nó quá! Cơ mà, chẳng phải cậu vừa thơm được một cái vào đôi môi nhỏ xinh ấy sao? Ừm, mùi vị ngọt lịm, và mềm mại như kẹo bông gòn, làm người ta cứ muốn dính chặt vào mãi thôi. Ba năm ở Mỹ, không phải cậu không tiếp xúc với con gái, nhưng có điều gì đó ở Wind mà Rain không tìm thấy được ở những người con gái đó. Ba năm ở Mỹ, cậu cứng rắn hơn, mạnh mẽ hơn, nhưng phần kí ức về Wind vẫn không thay đổi, vẫn ấm áp và mới mẻ như ngày hôm qua. Tại khí hậu ở Việt Nam, hay là do Rain trở nên háo sắc hơn mà từ lúc đưa Wind về đây, cậu không thể ngừng nghĩ đến nụ hôn bất ngờ khi nãy rồi thấy hơi nóng nóng trong người? Rain mỉm cười, nhích lại gần Wind, khẽ đặt một nụ hôn lên má làm nó giật mình, mặt đỏ như say.

-Ồ...mày, mày làm gì vậy, thằng này! Tao quát giờ đó. Hun hoài.

Rain không nói gì, chỉ thấy buồn cười. Có đứa con gái nào được hun mà đập kẻ hun mình dã man như vậy không cơ chứ? Thậm chí bị hun cũng không làm vậy nữa là...Cô gái này mạnh đến mức nào cơ chứ, cú đấm đó quả là không tồi, đến cả người khoẻ mạnh, cao to như Rain còn thấy đau nữa mà. Ba năm không có cậu ở đây, Wind đã làm gì? Cậu chắc chẳng dám hi vọng nó nhớ đến cậu đâu, cô gái này vốn mau quên lắm, Rain hiểu rõ mà! Có gần bó cả đời cũng không biết có được Wind nhớ đến không hay chỉ xa vài ba tháng là đã quên bằng.

-Mày...vẫn như thế. Côn đồ.

-Thì thế tao mới tự bảo vệ được mình.

-Mày như vậy ai mà dám yêu? – Rain lắc đầu, chịu thua.

-Xì, tao ể cũng được. – Nó nhăn mặt, lè lưỡi.

-Tao cắt lưỡi giờ. – Rain húp một ngụm bia, thở hắt ra rồi nói – Haizzz, thôi, đừng lo, ể thì tao vớt mày.

-Hế???? Mày nói gì đó thằng điên kia? – Wind hỏi như không tin vào tai mình. Thằng này ba năm không gặp mà hoá điên rồi, từ lúc gặp tới giờ toàn nói và làm mấy chuyện...không bình thường. – Tao với mày á? Có mà cười về rồi đập nhau mỗi ngày. Á!

-Mày đó, cứ đập đập hoài, con gái gì mà... - Rain cốc nhẹ vào đầu nó, trách móc.

-Xì...kệ tao! – Wind chun mũi. Khuôn mặt trông ngộ nghĩnh, đáng yêu vô cùng. Rain hắng giọng, rồi hơi ngượng ngừng nói.

-Tao nói thiệt.

-Thiệt cái what? – Wind nghịch nghịch sợi chỉ trên chiếc ghế cũ kĩ.

-Nếu mày ể, tao sẽ cưới mày làm vợ. Mày phải lấy chồng trước tao, không thì tao sẽ không lấy vợ đâu.

Không khí thoáng chốc trở nên ngượng ngừng. Wind bỗng thấy mặt nóng ran, chắc hai má nó giờ đỏ lúm! Nó liếc nhìn Rain – vẫn giữ cái vẻ bình thản đó, chân bắt chéo, đang nhìn mông lung. Wind tự hỏi, liệu nói ra câu đó Rain có ngượng không?

-Thằng đó...

Rain bỗng lên tiếng phá tan sự ngượng ngừng, giọng cậu hơi khàn.

-...

-Mày với thằng đó, có chuyện gì? – Chắc là Rain muốn hỏi về Khang đây mà.

-Người yêu cũ. Muốn quay lại. – Wind thành thật khai báo.

-Tại sao lại chia tay?

-Nó tin lời con bé kia, cho rằng tao đã ngủ với thằng khác, phản bội nó. Thực chất, nó chỉ cố tình vu cho tao một cái tội nào đó để dễ chia tay mà đến với con bé kia. – Nó nói, giọng buồn buồn. Ừ thì nó ghét cay ghét đắng Khang, nhưng...đó cũng là người nó từng yêu thương mà. Đâu phải nói quên là quên ngay được. Khang có lẽ không đẹp trai, nhưng dễ nhìn. Khang tốt, từng rất tốt. Con người mà, thay đổi trong thoáng chốc thôi, đâu ai ngờ? Trên đời này, không có gì khó đoán hơn lòng người, điều đó đâu có sai?

-Vậy sao còn đòi quay lại?

-Vị bị con bé kia dối xử tệ. Nó nhận ra chỉ có tao là tốt với nó nhất, yêu thương nó thật lòng. Còn con bé kia...hoàn toàn chỉ xem nó như một thứ đồ chơi. Cũ thì vứt. – Wind thở dài.

-...

Cuộc đối thoại tựa như một màn lấy khẩu cung. Wind thấy vậy.

-Ba năm không có tao bên cạnh, mày vẫn sống tốt mà, phải không?

-Tao...ừ, chắc vậy...!

-Vậy có bao giờ, mày nhớ đến tao không?

-Tao...ừm...cũng có chút chút...

-Chỉ chút chút thôi sao? Hàzzz – Giọng nói trầm ấm bỗng trở nên buồn rười rượi.

-Tao xin lỗi.

-Sao mày phải xin lỗi? Mày đâu có lỗi gì. Chỉ tại tao, ai bảo cắt liên lạc với mày. Tao biết tính mày mau quên mà.

- ... - Sao tự nhiên không khí lại lạ lùng vậy nè? Rain về, lẽ ra phải tiệc tùng vui vẻ chứ. Ừ thì, ít ra đó là những gì nó tưởng tượng. Nhưng nó không bao giờ nghĩ, Rain lại...nói những chuyện thế này. Wind vốn vô tư, vô tình, lại mau quên như vậy, nhưng như nó nói đó, không phải là chưa bao giờ Wind nghĩ về Rain. Đôi lúc, có những thứ khơi gợi nó về Rain – bất chợt bắt gặp loại bút chì Rain hay dùng ở đâu đó, những viên kẹo dẻo đủ màu, chú ếch nhỏ màu xanh, những lời cần nhần, chai Sting...Kỷ niệm mà, đâu dễ dàng quên được.

-Ừm...- Thấy không ổn, Wind quyết định chuyển chủ đề – Bác trai và bác gái đâu?

-Ở bên. Chỉ có mình tao về thôi.

-Ồh. Rồi mày sẽ ở đây một mình hả Rain? – Nó hỏi. Rain ậm ừ. Đột nhiên nó buông một câu nói đùa. – Vậy buồn lắm! Thôi để tao qua ở với mày nha?

-Ok. – Rain đồng ý ngay. Đôi mắt đen huyền nhìn sang nó, không một chút ngại ngùng. Wind hơi bất ngờ, nó chỉ định đùa một chút cho bớt căng thẳng thôi mà.

-Ờ,mày...mày biết tao giỡn phải không?

-Tao biết. Mày có thể giỡn, nhưng tao là nói thật. Nếu mày chịu, tao sẽ gọi cho hai bác sắp xếp ày sang đây ngay. – Rain nhìn nó, đôi mắt ánh lên sự nghiêm túc. Cậu trông không có vẻ gì là giỡn cả. Điều đó khiến nó thấy hơi sợ. Cái con người này còn có thể thay đổi đến mức nào nữa? Thật sự nó không chắc là mình sẽ quen với Rain mới này.

-...

-Mày về suy nghĩ đi. Tao chờ câu trả lời của mày. Bây giờ tao dọn đồ đã. – Nói rồi, Rain đứng dậy, vươn vai, quay lưng bước đi, không thèm liếc nhìn nó đang hoang mang đến độ nào. Cậu nhóc trầm tín, ít nói ngày nào giờ trở nên táo bạo và đầy bất ngờ. Lời nói và hành động của cậu dường như chẳng thể đoán trước được. Wind nhìn theo Rain, tấm lưng rộng và bờ vai rắn chắc. Thực sự, Rain đã thay đổi rồi...

Trả Lời Với Trích Dẫn Trích Dẫn

07-08-2012, 22:55 #15

kittycat_5697's Avatar

kittycat_5697

kittycat_5697 hiện đang offline Mới Biết Zing

Tham gia: 09-07-2012

Bài gửi: 11

Mặc định

Gửi post típ đi pên. Hay lém!!!

Trả Lời Với Trích Dẫn Trích Dẫn

08-08-2012, 11:26 #16

misachan.love's Avatar

misachan.love

misachan.love hiện đang offline Tìm Hiểu Zing

Tham gia: 06-08-2012

Bài gửi: 107

Mặc định

Chương 2 (tiếp)

Đau đầu, đau đầu...

Ồn ào quá!

Im đi, im hết đi....!

-Im coi!!!!!! – Wind hét lên, xung quanh lập tức không còn một tiếng xì xầm. Hàng chục con mắt đổ dồn nhìn nó. Wind đâu có sợ, nó liếc nhìn lại. Sát khí tuôn ra từ nó làm ai cũng hơi hoảng. Khuôn mặt tối sầm, đôi lông mày chau lại, đôi môi cong cong, lộ rõ vẻ khó chịu. Thấy chưa, quay mặt đi hết rồi kìa. Đừng có đùa với đầu gấu nhé!

Bốp.

-Đau...!

-Mày lại điên nữa hả? Thôi cái thói côn đồ ấy giùm tao! – Vy vỗ mạnh quyển sách Toán vào đầu nó. Bình sinh nó ghét nhất môn Toán, vậy mà lúc nào bị vỗ vào đầu cũng là quyển sách Toán. Hừ!

-Sao mày không dùng quyển sách khác? Mày có đập mạnh cỡ nào thì chữ cũng không vào đầu tao được đâu. – Nó bĩu môi, tay xé xé thành những vụn giấy phủ khắp bàn. Vy vả mạnh vào tay Wind – lại đang làm cái trò ngớ ngẩn gây ô nhiễm môi trường.

-Mày đừng có xả rác, hốt lại gọn đi. – Riết rồi thấy Vy cứ như mẹ của Wind ghê. Nó trề môi, biểu lộ vẻ ngang bướng. Vy trừng mắt nhìn, còn nó thì quyết sẽ ngang bướng đến cùng. Nhưng rồi, con bé ấy cũng nghe lời, làm theo răm rắp, không cãi lại một câu. Wind không muốn Vy giận, nhỏ mà giận thì...khủng khiếp lắm! :-ss. Rồi Vy hỏi chuyện, nó thành thật kể, không sót một chi tiết. Vy không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, hình như chuyện này với nhỏ đâu có lạ mấy.

-Mày biết trước rồi phải không? – Nó hỏi.

-Ừ thì, trước khi về, Rain có liên lạc cho tao. Hắn hỏi tình hình mày, rồi tao kể ra, thế thôi. – Vy nhún vai.

-Sao mày không nói tao?

-Hắn bắt tao giữ bí mật mà. Sao tao dám nói? – Vy nhai chóp chép tép sin-gum rồi chìa ra cho nó một tép – Ăn không?

-Thôi. Mà, mày nghĩ sao? Chuyện sống chung ý.

-Ai biết, mày nghĩ sao? – Vy chống cằm nhìn nó, đưa tay vuốt mái tóc đang loà xoà trước mặt. Thì đó, ý kiến của Vy là một chuyện, còn nó, nó nghĩ sao mới là vấn đề.

-Tao...ừm, vậy chẳng khác nào...mấy cặp sống thử trước hôn nhân... - Nó gãi gãi đầu.

-Ừm, sống thử...Phụt...- Vy bị sốc, nó phun cục sin-gum ra ngoài luôn (eoooo) – Gì vậy?

-Tao nghĩ...giống vậy mà...! – Nó ngây ngô nhìn Vy, tay đan vào nhau.

-Mày...mày...fu...hahahaha... - Vy đột nhiên cười phá lên – Mày đúng là buồn cười quá Wind ơi...!!! Mày nghĩ sao vậy? Mày...Mày với hắn có là bồ bịch đâu, rồi cái gì mà sống thử trước hôn nhân....đầu óc đen tối thế????? Mày...hahahaha, tao sợ mày luôn.

-Hừ...! K..kệ tao...! – Nó xấu hổ, bĩu môi nói. Thì nó nghĩ sao nói vậy thôi, có gì mà buồn cười đâu.

-Thiệt là...cái đơn giản thì mày nghĩ cho phức tạp, cái phức tạp mày nghĩ quá đơn giản. Tao bó tay. Sống chung, đơn giản là chung một nhà thôi. Nếu thật sự là có vấn đề, thì...hắn – tao nghĩ, không phải là vấn đề. Chính mày mới là vấn đề! – Vy cười gian, huých vai nó. Cái mặt đầy ẩn ý nhìn thấy ghét – Nè, hắn đẹp trai lên rồi, thấy thế nào?

-Gi...thế nào là thế nào? Tao thấy...cha...chả sao hết! – Đột nhiên nhớ tới hai nụ hôn kia, nó lại thấy nóng mặt. Cái tên này...Hun hít hoài. Nó chưa tính sổ cái vụ hun nó trước mặt người ta đấy. Thiệt tình là lúc đó, không biết phải giấu cái mặt ngu ngu ấy ở đâu nữa.

-Héhé, nhìn mặt mày tao biết ngay có chuyện rồi. Bị hun hả? – Nói trúng tim đen rồi, tóc tai Wind muốn dựng đứng lên hết hà, xấu hổ quá đi – Ồ, vậy là...hehe. Sướng quá còn gì. Mày là mày lo mà kiếm chế đi nhá, sống cùng trai đẹp đừng có mà cướp đời người ta.

-Gi, tao mới phải sợ chứ sao lại là Rain. Tao mới là nạn nhân mà. Với lại, ai bảo là tao sẽ...sang ở chung với nó? – Wind nhúm mày.

-Nhưng tao biết thằng Rain, nó có thể kiếm chế để không đi đến những việc xa hơn. Còn mày, cái chỉ số hao sắc cao nhưng khả năng kiềm chế kém lắm. – Vy trêu, làm nó đỏ cả mặt. Đành rằng nó mê trai đẹp thật, nhưng nó có một nguyên tắc mà: “Trai đẹp chỉ để ngắm chứ không để yêu.” Wind mặc kệ con bạn đang suy nghĩ gì trong đầu, vẫn cứ tiếp tục trêu chọc nó. Wind mơ màng nhìn qua khung cửa sổ, trời bỗng bình mây, đẹp quá! Ở kia, có phải đám mây kia có hình trái tim không nhỉ?

-Tụi bây chuẩn bị xong hết chưa? – Một giọng nói đáng sợ vang lên trong con hẻm tối. Mùi chuột chết bốc lên, những vũng nước đọng đầy muối, tiếng mèo như tiếng kêu thảm thiết của một cô gái. Gió thổi vù vù, mạnh bạo làm những sợi dây phơi đồ ở khu ổ chuột đung đưa.

-Rồi đại ca. Giờ chỉ còn chờ lệnh anh. – Tiếng nói khác vang lên. Theo sau đó là tiếng sắt leng keng, mài vào nhau nghe ken két.

-Tốt, chúng ta sẽ tiến hành theo đúng kế hoạch. Chăm sóc kĩ càng cho thằng đó. Đã nhận tiền của người ta rồi còn gì. – Tên thanh niên mặt mũi bặm trợn, đầu trọc, xăm trổ trên mình những hình ảnh méo mó, dìm hãm hà khói thuốc lá ra, nói. Mùi thuốc thật khó chịu!

-Vâng.

Màn đêm buông xuống với những nguy hiểm rình rập. Sẽ không ai biết trước được chuyện gì sẽ xảy đến với mình nếu ở bên ngoài một mình vào giờ này. Những đám mây đen, bao phủ cả một bầu trời, tiếng gió bỗng rít lên nghe như những tiếng kêu ai oán, những tiếng nói bí ẩn trong đêm, những kế hoạch được chuẩn bị sẵn dự báo những chuyện không lành sắp tới...

4. Chương 4

-Phù...

Wind quăng đồng hồ còn sót lại xuống đất một cái phịch, rồi trả tiền taxi, ngồi bệch xuống đất luôn. Cái chuyện này quả là quá sức với nó. Wind lấy tay quạt mồ hôi, rồi nhìn ngôi nhà trước mặt. Mới hôm qua còn là con của nhà họ Lê, giờ đã thành người vô gia cư và phải sống nhờ nhà người khác. Híc, bị chính cả bố mẹ ruột ruột rẫy cơ. Cuộc sống của nó từ hôm nay sẽ trở nên rắc rối rồi đây!

Ngôi nhà nằm ở một góc khu đất mới, không tách biệt với đường chính mấy. Trông nó khá to, với hai tầng lầu và một sân trước vừa phải. Cái cổng sắt màu xanh lá, với hai chậu cảnh được đặt hai bên trông thật cân xứng. Bên trong nhà trông khá sáng sủa, thoáng mát. Sân nhà thoáng nhìn sơ cũng sạch sẽ lắm. Wind chống tay đứng dậy, nhấn cái chuông đồ mới tinh, chắc mới được lắp hôm qua.

Cạch.

-Vậy là mày quyết định sang đây? – Gật đầu. Thật ra thì...không phải là quyết định, mà là bị đuổi, bị đuổi đó!

-Có cần tao phụ chuyển đồ vào không? – Gật đầu.

-...

Chủ nhà hỏi mà cứ cúi mặt xuống đất, có hơi bất lịch sự quá không? Ừ thì, người ta là con trai, mình là phận gái, sau này hai đứa sẽ sống chung một nhà, cũng ngại chứ bộ! Chủ nhà trông có vẻ hơi bức, nhú mày, bèn tìm cách trên cái kẻ đang mặc quần jean, áo thun trắng cách cách điệu in dòng chữ “I do what I want” trước ngực. Phải tìm cách làm cho cái kẻ này ngược lên nhún đời mới được.

-Mày vào trong một mình được không? – Gật đầu.

-Muốn tắm luôn chứ? – Gật đầu.

-Vậy thì đi vào trong, rẽ phải, nhà tắm ngay bếp ấy. Tắm xong rồi thì quần cái khăn thôi, đợi tao trên giường. Ok? – G...

Này!!!!!! Lại chơi cái trò lừa phỉnh nhau nữa rồi. Wind tím mặt, hét lên.

-Mày...đồ, đồ đòi truy...!

-Thì ai biểu mày không chịu nhìn tao, bộ tao xấu lắm hả? – Rain cười, vừa đi ra xách đồ vừa nói. Wind lí nhí.

-Không, tại tao thấy ngại ngại, kì kì...

-Ngại ngừng gì, chẳng phải tao với mày ngày xưa thấy hết của nhau rồi sao? Vào trong tắm rồi đợi tao đi. Hay muốn tao tắm chung? – Rain lại trên, làm nó xấu hổ, mặt đỏ ửng. Wind dậm chân, hét lớn.

-Cái thằng điên này, ày xách đồ một mình! Đáng ghét!

Wind hậm hực bước vào trong nhà, mặc kệ ột mình Rain với đồng túi đồ, rồi vali bên ngoài cổng. Ai biểu lại nói ra những thứ điên rồ đó làm nó...ngượng muốn chết. Quỷ ghê hà, mới 16 thôi mà, giường giếc gì!!!!

Rain đứng cười khì khì. Wind nhìn con đồ vậy thôi, chứ ngây thơ cực. Chỉ có Rain mới biết điều đó. Rồi cậu nhanh chóng vác từng thứ đồ vào trong. Có một con thỏ trắng đáng yêu đang đợi cậu trong nhà cơ mà.

Quay lại thời điểm tối vài hôm trước...

Bữa cơm gia đình như thường lệ, lẽ ra là rất ấm cúng bỗng biến thành...cuộc họp để đuổi con gái ra khỏi nhà!? Nguyên nhân chỉ vì một lời nói của thằng bạn nói khổ và sự tác động của ba mẹ cậu ta mà Wind – đứa con gái duy nhất, nhỏ nhất trong nhà, bị hắt hủi một cách không thương tiếc.

-Vài ngày nữa soạn đồ sang nhà thằng Phong mà ở. – Ba nó nói bằng giọng khàn khàn, vô cùng bình thường của mọi ngày, mà sao nó...nghe như sét đánh bên tai. Thật là khủng khiếp!

-Ba...ba vừa mới nói cái gì? – Nó hỏi lại vì nó không tin vào những gì nó vừa mới nghe thấy, nói đúng hơn là nó không muốn tin.

-Tao bảo vài ngày nữa sang đây ở. Một mình thằng Phong ba má nó không yên tâm, nên nhờ mày sang chăm sóc nó hộ. – Ba nó vừa gấp một miếng thịt bò, cho vào miệng, vừa nói. Lập tức, nó buông đĩa xuống, nhìn ba căng thẳng.

-Hử? Sang đó? Con á? Chăm sóc á? Cái thằng đó á?

-Con này, ba nói rõ vậy còn gì nữa. Sang đó mà...làm osin nhà người ta đi nhóc! – Anh ba lên tiếng trên. Wind liếc ông anh, và nhận được nụ cười châm chọc.

-Ba! Phong là con trai mà, còn con phận gái liễu yếu đào tơ, ba nữ... ba nữ để con bị người ta hành hạ, ức hiếp sao? – Wind giả giọng yếu đuối, meo meo nói. – Con không ngờ ba lại độc ác như vậy, híc.

-Mày đóng phim hay quá Wind. Anh khâm phục mày lắm! – Lại một ông anh nữa không biết bệnh vực em gái. Đáng ghét! Cái nhà này bộ không còn ai nó có thể dựa dẫm sao? – Mày mà yếu đuối gì. Một mình đánh 4 thằng to con. Thằng Phong chắc chỉ có như xương với mày, chứ nào dám ăn hiếp mày. Nó hiền lành thế cơ mà.

Hiền lành. Lạ hồn, anh đã thấy được sự thay đổi đáng sợ của Rain chưa mà dám khẳng định Rain hiền lành. Hừ, đúng là chả biết gì mà cứ làm như mình giỏi lắm ấy. Wind bực bội, tiếp tục lua cho hết chén cơm. Nhà có năm người: Wind, ba, mẹ và hai ông anh trai. Ba gật gù trước lời nói của anh hai, nghĩa là ba đồng ý rằng Rain là người hiền lành, và ba theo phe hai anh đuổi nó ra khỏi nhà. Còn mỗi mình mẹ, híc, chắc mẹ cũng sẽ không tàn nhẫn đến mức đó đâu nhỉ?

Wind đưa đôi mắt long lanh mong nước sang nhìn mẹ. Mẹ nó vẫn bình thản mức từng muống canh, chẳng thêm liếc nhìn nó một tí nào. Dù gì cũng phải nói là nó khâm phục người phụ nữ này, nuôi 3 mụn con, 2 trai, 1 gái, đứa nào cũng...cứng đầu, ương bướng, vậy mà vẫn có cách làm cho chúng nghe lời răm rắp, đứa bèo nhất (là Wind đó) không phải thiên tài thì cũng là học sinh giỏi suốt những năm đi học.

-Mẹ...mẹ yêu à...! – Nó thỏ thẻ.

-Hử?

-Mẹ, chắc mẹ cũng nghĩ là một trai một gái sống chung một nhà, là không nên phải không mẹ? – Wind cười hề hề.

-Thằng Phong thì không sao, sang đó ở đi. Tao thấy mày sang đó cũng hay, chắc sẽ tự giác dậy sớm đi học, không cần tao phải gọi dậy như mọi lần. Khàn cả giọng. – Trời ơi, sao mẹ lại có thể nói chuyện một cách thản nhiên như vậy được. Hiền thì hiền, nhưng Rain vẫn là con trai mà. Một thằng con trai lên cơn thì làm sao biết nó sẽ làm gì. Điên rồi, điên hết rồi. Sao tất cả mọi người lại có thể mù quáng tin tưởng một đứa điên rồ như Rain chứ? Bộ mọi người không thấy bây giờ Rain đã khác xưa rồi à? Rain đã hun nó, đã hun nó không phép đó!!!!

-Mẹ à.....!!!!

-Không lòi thôi nữa. Dọn đồ đi, rồi sang đó càng sớm càng tốt. Ba má thằng Rain cũng lo cho nó ở một mình không ổn, nên mới nhờ mày sang chăm sóc hộ. Hai gia đình cũng biết nhau mấy chục năm trời rồi, mày lo gì nữa. Có gì tao chịu trách nhiệm! – Vậy là Wind chính thức bị người thân ruồng bỏ. Trời đất ơi! Thật là thảm! Sao ai cũng nói chuyện làm như là nó gấu báo lắm vậy, con sói đâu phải là nó, là Rain cơ mà? Huhu. Mà Wind nào có biết chăm sóc người khác đâu. À nếu mọi người hiểu từ chăm sóc theo cái nghĩa..."chăm sóc" kia thì chắc là nó làm được. Còn giặt giũ, nấu cơm,...chăm sóc kiểu đó, híc, nó không biết đâuuuuuu!!!!

Bộ chưa ai từng coi phim Hàn Quốc sao? Cứ trai gái mà chung nhà thì thế nào cũng dẫn đến...hư hỏng cho xem!!!!

Tàn nhẫn, tàn nhẫn quá!!!!

-Huhuhu, mày thấy không? Mày thấy mọi người ác với tao không? Tao đâu có muốn sang ở chung với Rain!!!! – Nó bù lu bù loa kể tội với Vy. Wind âm ức lắm, cả nhà không một ai lo cho nó hết. Nó cũng là con gái mà!!!!

-Xi, đó là do ăn ở thôi mày à, ba má tao tốt với tao lắm nè, cưng tao như trứng, luôn bênh tao dù cho họ người có lỗi là tao. Hé hé. – Vy khoe, mặc cho nó đang bốc khói đằng đằng.

-Tao ăn ở sao mà đáng bị vậy chứ? – Nó thật là không cam tâm mà. Đành rằng nó có...quánh người hơi bị nhiều thiệt, nhưng...những người đó, đáng bị quánh chớ bộ. Gần đây nó cũng chỉ...giành giật cái bánh cuối cùng với một thằng nhóc con, làm thằng bé khóc um sùm lên, nhưng mà, cái bánh đó là nó mua trước mà. Rồi thì nó có làm gì sai nữa đâu. Hừ!

-Mày biết mà. Haizzz. Mà thôi, mày đừng có làm căng quá! Tao thấy chuyện cũng có lớn lắm đâu. Chỉ là ở chung một nhà thôi mà. – Vy nhún vai.

-To, to lắm. Người ở chung là Rain đó, là Rainnnnn. – Nó lớn tiếng nói.

-Xời, thì sao? Á à.... – Vy đột nhiên chuyển giọng, làm nó rùng mình. Bảo đảm luôn, câu tiếp theo không sốc không ăn tiền – Hay là mày thương người ta rồi nên mới căng thẳng???

-Màyyyyyy!!!! Ai bảo thế? Thương mến gì, tao mà thương nó á? Mơ diiiii!!!! – Wind gân cổ lên cãi. Trời đất ơi, thấy chưa, đã bảo mà, nói ra cái câu mà muốn sốc óc luôn à.

-Híhí. Rồi rồi, không có thì thuiiiii. – Vy cười gian, thích thú trước cái khuôn mặt đỏ như gấc của Wind. Lâu rồi mới thấy cái nét đáng yêu này xuất hiện trên mặt nó, Vy lại bắt đầu muốn trêu ghẹo con bạn nữa rồi. Ngây thơ quá đi, thế nào cái suy nghĩ trong đầu Vy lúc này cũng sẽ thành hiện thực vào một ngày không xa cho xem.

-Các em ổn định, giờ học đã bắt đầu rồi. Lấy sách vở ra nào.

Tất cả rầm rập làm theo. Chẳng ai muốn làm phật ý thầy Khoa – giáo viên môn Toán cực khó tính này đâu. Ông thầy với cái đầu...bóng láng, mặt mũi lúc nào cũng nhăn nhó, quần thì mặc cao lên đến muôn hết cả lưng, áo cài nút đến tận cổ, nhìn thôi đã muốn nghẹt thở rồi. Hừ!

-Này – Vy gọi nó khe khẽ.

-Hử?

-Sáng nay mày không dậy trễ như mọi thường phải không?

-Tao cố lắm đấy, tao không muốn ở nhà với Rain lâu. – No nhăn mặt.

-Rồi mày đi đến trường một mình? Đi bộ?

Gật gật. Chứ còn gì nữa, híc. Nó không muốn bị kêu là con heo đâu. Rain mà biết thì chắc chỉ còn nước chui xuống cống. Với cả, xe bị tịch thu rồi, ba mẹ bảo phải đi xe chung với Rain cơ!!!! Không thíchhhhhh...

-Mà mày, tao nghe Rain nói hần sẽ chuyển vào trường mình đó, nhưng tao không biết lớp nào thôi.

-Cái gì? – Wind vô thức hét lên khi nghe thấy điều con bạn vừa nói và kết quả....

-Lê Minh Tuyết, em có ý kiến gì với bài giảng của tôi à? – Thầy Khoa hắc ám ngừng viết, quay lại nhìn, ra hiệu cho nó đứng lên. Đôi lông mày chau lại, vô cùng bức bối.

-Ồ, dạ... - Nó lúng túng đứng lên.

-Em có ý kiến gì à?

-Dạ không.

-Vậy em làm gì mà la lối trong lớp như thế? Em không coi tôi ra gì phải không? – Thôi rồi, ông nổi giận rồi! Nguyên lớp im re luôn, còn Vy thì lơ đi ánh mắt cầu cứu của nó. Chắc rồi, đã bảo không ai muốn dính vào ông thầy này mà!

-Không phải đâu thầy, em...em... - Nó cắn môi cố tìm ra lý do nào đó, nhưng đến cả lý do củ chuối nhất nó cũng chẳng tìm được.

-Không em anh gì nữa, xuống sân chạy một vòng cho tỉnh táo giùm tôi. Sau đó hăng lên đây học tiếp. Tôi sẽ gọi điện nhờ thầy Lâm (thầy thể dục, hôm nay ông dạy lớp 11/1 dưới sân) canh chừng em.

-Thôi mà thầy...!!!! – Nó nài nỉ. – Em lỡ dajiiiiii....

-Không nói nữa, xuống sân hoặc là sau này khỏi học tiết tôi nữa.

Híc. Tồi thật. Không học tiết thấy thì sao em thì Đại học được, mà không thi được em chắc chỉ còn cách đi bán vé số kiếm tiền và sống trong sự ghẻ lạnh của bố mẹ, sự chế giễu của hai thằng anh. Huhu. Thì em xuống sân chạy, thầy vừa lòng chưa????? Nhưng mà...

-Thầy nhờ người khác canh chừng em được không? Em...em không thích thầy Lâm...hềhề... - Nó cười.

-Cô định trả giá với tui đó hả, cô kia! Xuống ngay cho tui, chạy 50 vòng!!!! – Thầy Khoa quát to, làm ai cũng giật mình. Nó bủi môi, không cho thì thôi, làm gì la lớn thế, đau cả tim...!

Wind cúi đầu đi ra khỏi cửa, lê từng bước nặng nhọc. Tui thân quá đi! Lớp 11/1 là lớp chọn, mà ông thầy thể dục dạy lớp đó lại vô cùng nghiêm, ông thể nào cũng bấm giờ bắt nó chạy như điên cho xem. Là ông canh thì nó chẳng thể trốn như mấy lần trước được (lần nào bị phạt kiểu này Wind cũng trốn vào căn tin ngồi hóng mát cho hết giờ không à). Huhu, trước mặt toàn thể lớp khác, còn đâu là danh tiếng Wind còn nữa. Xui quá, thiệt là xui quá đi!

5. Chương 5

Dưới sân trường...

Ân-bờ-li-vờ-bồ!!!!

-Rain á? - Nó trốn mắt nhìn cái người cao cao, to to, đẹp đẹp, tóc hơi rối, bay bay trong gió đang đứng kế bên thầy Lâm. Thầy có vẻ đang giới thiệu Rain cho lớp 11/1. Vậy là cái tin Rain chuyển đến trường nó là thật, mà lại là lớp chọn cơ đấy. À thì, cũng chẳng bất ngờ vụ lớp chọn mấy, Rain vốn có đầu óc của một thiên tài mà. Nhưng thiên tài thì làm gì ở cái trường bèo nhèo này chứ? Trình độ cậu ấy thì phải....ý nó là những trường dành cho thiên tài ấy. Không phải cậu ấy định giám sát nó chứ? Ô-mai-gốt!!!!

Coi kìa, coi kìa, coi bọn con gái lớp 11/1 kìa. Mắt trái tim mà miệng thì chảy dài rõ mông một thể kia. Ôi giào, lũ mê trai trắng trợn. Có thích thì cũng để trong lòng thôi chứ (như nó nè, có bao giờ nó tỏ rõ cái sự mê trai trên mặt đâu).

Đột nhiên thầy Lâm nhìn sang Wind, làm nó giật mình, đáp trả ánh nhìn đó bằng một nụ cười tươi rói. Mà nhìn mặt thầy Lâm trông có vẻ như không biết gì thể kia, nó đoán có lẽ thầy Khoa chưa gọi đến. Rồi nó phát hiện, hình như không chỉ một mình thầy nhìn nó, mà còn có cả Rain lẫn những người khác. Ái chà, trốn thôi....trước khi có tiếng chuông điện thoại vang lên....!

“Ringggggg....!!!!”

Tiếng chuông điện thoại đơn giản như một tiếng chuông báo động giờ “hành hình” của Wind đã đến. Đôi chân nhanh nhẹn đang len lén chuồn đi thì chợt khựng lại. Phen này không trốn được rồi. Huhu. Sao lại canh đúng lúc thế này!!!!

-Lê Minh Tuyết? – Thầy Lâm lên tiếng gọi. Wind đứng yên đó, định sẽ nhất quyết không quay đầu lại. Nó tiếp tục bước thẳng, vờ không nghe thấy.

-Tôi cho em 5 giây, không quay lại thì đừng trách tôi. – Đe dọa luôn, hừ. Thầy to gan lắm, dám đe dọa em cơ đấy. Quay lại thì quay lại. Sợ nhau à?

-Dạ thầy, có gì không ạ? – Nó bình tĩnh hỏi, khẽ liếc qua Rain đang nhìn nó chằm chằm, tự hỏi đang có chuyện gì xảy ra với nó.

-Em định trốn phạt như thường lệ đấy à? – Thầy Lâm bước từ từ tới gần Wind. Thầy cao, dáng chuẩn, với độ tuổi ngoài 40 như thầy thì có thể nói, thầy rất là đẹp trai. Khuôn mặt chữ điền phúc hậu, đôi lông mày dày, tóc được chải rất gọn gàng, ừm, thầy cũng có mắt thẩm mỹ đấy!

-Ahaha, như thường lệ là sao thầy? – Nó cười ngây ngô.

-Em tưởng tôi không biết à? Cứ mỗi lần bị phạt chạy dưới sân là em lại trốn vào trong căn tin. Bị phạt mà trông toái mái ghê lắm! Tôi quan sát em lâu rồi, mấy thầy cô khác hiền quá, nên không nói gì em cả. Còn tôi, tôi không nghĩ là tôi hiền như họ đâu!

Em biết là thầy không hiền chứ, bởi vậy lòng em đang kêu gào thảm thiết đây này. Mà em gây sự chú ý vậy sao? Chắc, căn tin đã trở thành nơi không thể ẩn náu được nữa rồi.

-Chạy đi, 60 vòng! – Thầy Lâm bắt đầu lôi cái đồng hồ bấm giờ cỡ kỹ ra.

-50 mà thầy! – Nó gân cổ lên cãi.

-60. Thêm 10 vòng của tôi vì tội bị phạt mà còn dám vào căn tin.

-Thầy...!!!!

-Thêm 10 vòng nữa cái tội còn chần chừ ở đây để tôi cứ phải nhìn cái kiểu tóc búi cao không ưa nổi của em!!!

Trời đất ơi, cái lý do gì vô lý quá vậy? Tóc nó búi cao át mắt, có ảnh hưởng gì đâu trời! Học sinh lớp ông cũng búi tóc mà, trời đất ơi! Thầy đẹp trai mà sao thầy kì cục quá vậy?

Cả lớp 11/1 cười khúc khích làm nó quê chết được, Rain cũng nhếch mép cười nhạo nó luôn kìa. Hừ! Thầy nhớ đấy, thù này không trả, con nít nó khinh. Hãy nhớ lấy tên em, thầy sẽ hối hậnnnnn >”. -Này, ăn cơm đi rồi mới được ăn kem. – Giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau lưng làm nó giật thót. Wind quay lại, là Rain. Nó thở phào nhẹ nhõm. Thật là, nó vốn sợ ma mà, sao lại thậm thụt sau lưng như thế, rớt tim như chơi ấy chứ.

-Tao thích thế đó, hừ! – Wind đánh đá nói. Nó nhìn Rain từ trên xuống dưới. Trong bộ đồng phục của trường Lam Kha, công nhận...như hoàng tử ý, thảo nào bọn con gái 11/1 nhìn mà chảy dãi thế kia. Rain đang đóng cửa ngăn đá lại, rồi xuống ngăn dưới lục lọi gì đó.

-Mày muốn ăn gì? – Rain hỏi.

-Hả?

-Tao hỏi mày ăn gì, tao nấu! – Rain nói chậm rãi, tay đẩy đẩy hộp sôcôla sát vào trong.

-Gì cũng được... - Nó đáp. Rain lăm bắm gì đó rồi lôi ra một cái hộp đựng thịt gà ướp. Nó nuốt nước miếng cáu ực, rồi quay sang nhìn Rain – Mày biết nấu ăn hả?

Rain không nói gì, chỉ lặng lẽ lấy nồi niêu xoong chảo ra làm việc. Wind cứ đứng đờ ra đó, nó không biết phải làm gì cả. Mấy vụ nấu nướng nó có biết gì đâu, toàn là trông cậy vào mẹ (híc). Hay là đi lên phòng khách ngồi, nhưng mà...ba mẹ người ta nhờ nó sang chăm sóc, chứ đâu phải ở đây để được...chăm sóc.

-Ừm...để tao giúp mày nha? – Nó ngập ngừng nói và lập tức bị từ chối.

-Thôi, mày ngồi yên một chỗ cho tao nhờ. Mày có biết nhiệt tình nhưng, ờm, không được thông minh sẽ trở thành phá hoại không? – Miệng nói nhưng tay chân vẫn linh hoạt bắm bắm, thái thái liên tục, thiệt là đáng khâm phục! Wind chán nản, lên phòng khách, bật ti vi, ngoan ngoãn ngồi yên thật. Nó cũng chẳng thể làm gì hơn, chắc, nó đâu có giỏi nữ công gia chánh như nhiều đứa con gái khác. Hừ...! Có cảm giác như bị coi thường ỹ...

Vài phút sau...

Trên bàn, mấy đĩa đồ ăn bốc mùi thơm phức, màu sắc không chê vào đâu được, mới nhìn sơ thôi mà đã thèm rồi. Nào gà, nào rau, nào canh...đủ món ăn chơi, thích quá đi mất! Đợi Rain bưng đĩa cuối cùng lên, nó mới bắt đầu cầm đũa, rồi xới cơm.

-Mày thành Dang-Can-Cút hồi nào vậy Rain? – Nó liếm mép. – Mấy món này cứ như mấy món tao thấy trên tivi ấy. Trông phát thèm lên được!

-E hèm, mày ăn đi. Mấy món này, tao làm hoài mà. Hồi ở ký túc xá bên bên, cũng tự mình nấu ăn đấy thôi. – Rain gãi gãi mũi, tự nhiên thấy vui vui. Cũng lâu rồi mới được Wind khen mà. Hai bên má tự nhiên đỏ đỏ, trông cậu đáng yêu ghê cơ...!

-Ừm...ngon quá! Từ nay, mày chính thức là Rên-Can-Cút của tao, riêng tao nhá! Sau này mà có muốn osin, tao sẽ muốn mày, trả lương cao, bao ăn ở luôn. Há há – Wind vừa nếm xong món đầu, vừa nhai, vừa nói lia lịa. Trông nó lúc này, chả giống một đứa con gái tí nào hết á. Quần áo chưa thay, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mặt như mặt mèo, thậm chí nó còn chưa rửa tay nữa (khiếp), tham ăn đến nổi, cơm dính ngay trên má. Ôi trời, nói thật chứ kiểu này không ế mới lạ. Ai mà dám cưới con đười ươi này về chứ?

-Wind...Wind à...

-Hửm? – Vẫn ăn lấy ăn để. Chắc, nó trở thành con ma đói từ khi nào vậy nhỉ?

-Wind...ng...ngừng ăn tí đã...!

Lúc này, nó mới ngược khuôn mặt tham ăn lên nhìn Rain. Rain đang nhìn nó bằng đôi mắt đen huyền đó. Nhưng mà, vẻ mặt của cậu không được...vui thì phải.

-Ao ậy? (Sao vậy) – Wind hỏi khi trong miệng nó là cả đồng thức ăn.

-Mày...e hèm, mày ăn từ từ...không có ai giành ăn với mày đâu...! – Rain tề nhị.

-À, ờ...hềhề... - Nhận ra tính xấu của mình, nó từ từ dừng lại, nhai cho hết đồng đồ ăn trong miệng. – X..xin lỗi nha, tao vô ý quá...! Ừm, mày...ăn đi. Không khéo là hết đồ ăn đó.

Ôi trời, sao nó có thể ngốc vậy chứ? Hừ, do ăn uống theo cái cách tùy tiện của bọn đàn em quen rồi mà nó lại quên mất mình đang ngồi trước mặt Rain – người từng chứa ghét việc ăn uống sỗ sàng như vậy? Wind quyết định buông đũa xuống, dù nó rất là muốnnnnnnnnn ăn nữa. Còn Rain, thấy vậy cũng không nói gì, cậu chỉ ra hiệu cho Wind lại gần, rồi đột nhiên hôn lên má làm nó giật cả mình. Wind đẩy Rain ra, lấy tay che phần má bị hôn.

-M...mày làm gì vậy hả? Trời đánh tránh bữa ăn, đừng có thả dê lúc này chứ?

-... - Bị đẩy ngã nhào xuống đất, Rain thở dài, đứng lên. Thật ra thì cậu chỉ muốn lấy hột cơm trên mặt nó ra thôi, ai dè không biết nghĩ thế nào mà tiện thể hôn luôn một cái. Thế cũng hay, cái khuôn mặt đỏ ửng của nó mỗi lúc bị hôn dễ thương phải biết. Rain cười thầm.

Bữa ăn lại diễn ra như thường. Nắng chói chang, dạo gần đây trời cứ nắng nóng thế này mãi, thật khiến con người ta khó chịu. Những tia nắng chắc lại trốn học để xuống nhân gian nhảy múa, quậy phá nữa rồi. Ven đường, những hàng cây già cũng trở nên mệt mỏi trước cái nắng oi bức, đáng đứng uể oải, liêu xiêu. Đến cả cỏ dại cũng chẳng muốn tranh giành lãnh thổ nữa...

Hừ! Ngoài kia nóng vì nắng, trong nhà này cũng nóng...nhưng vì một lý do khác, và tính hình lúc này, chẳng khác nào đang ở châu Phi cả....!

6. Chương 6

-Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

11 giờ tối ngày thứ bảy, trời âm u, mây đen che kín bầu trời, gió thổi vi vu từng cơn ớn lạnh, thỉnh thoảng đâu đó có tiếng mèo đói kêu thảm thiết, tiếng khóc của trẻ con đòi mẹ, tiếng xào xạt đung đưa của những cành cây và ghê rợn nhất là tiếng hét của một thiếu nữ 16 tuổi phát ra từ trong ngôi nhà có chiếc cổng màu xanh lá cây.

Rầm rập, rầm rập, tiếng bước chân vội vã trên cầu thang.

Rầm.

-Có chuyện gì vậy? – Rain mạnh bạo mở cánh cửa của căn phòng nằm ở phía phải cầu thang. Cậu thở hồng hộc, mồ hôi tuôn trên trán, khuôn mặt đầy căng thẳng.

-R...Rain...cứ...cứu với...! – Wind chỉ tay về phía trước, mặt tím đi vì sợ.

Rain nhìn về hướng nó chỉ và mặt biến sắc.

-Phim ma?

Nó gật đầu lia lịa.

-Có vậy mà mày la hét um sùm?

-Ừa, ghê lắm đó!!!! Á!

Một cái cốc vào đầu, cái tội phá rối người đang thi hành công vụ...quét nhà.

Rain bực bội nhìn nó. Bộ pyjama hình con ếch đang cười toe toét, tóc xoã dài, quăng quăng vì nó hay búi tóc lên, tay ôm gối, ngồi co chân lại. Còn trên bàn, la liệt các đĩa phim...nào là siêu nhân, kinh dị, hành động, tùm lum thể loại. Có một ly sữa milô vẫn còn nóng, đang bốc mùi thơm phức. Cậu thở dài rồi ngồi phịch xuống bên cạnh nó.

-Đâu ra mấy cái đĩa này vậy?

-Tao mượn. Héhé. – Nó bấm nút pause.

-Học hành chưa mà coi đó?

-Học? – Wind chuyển ánh mắt sang đồng tập vở đáng thương dưới sàn nhà, nhả mặt nói – Ồm, tao chả hiểu gì hết nên....Úi!

-Dọn dẹp. Đem sách vở sang phòng tao. Cho mày 5 phút. – Rain ra lệnh rồi đứng dậy, đi ra, không quên buông một câu đe dọa với khuôn mặt ác quỷ – Đừng để tao phải nói lần thứ hai!

Wind sợ hãi, dơ mắt ra nhìn. Trời ơi, con người này còn...đáng sợ hơn ma nữa. Nó vội vàng dọn dẹp lại đồng đĩa, rồi nhanh chóng bưng tập vở sang phòng Rain ngay. Ác quỷ đang gọi, chỉ có thể tức tốc nghe lệnh, không được chống đối.

Cách...

Tiếng cửa nhẹ nhàng mở ra, theo sau là khuôn mặt vô cùng e dè của Wind. Chào đón nó lúc này là Rain với cặp kính nhìn rất trí thức. Giờ mới để ý, Rain mặc chiếc áo thun ba lỗ màu trắng, để lộ cơ bắp hai bên tay ra, cái quần đùi màu đen có chữ Adidas, làn da ngăm ngăm khỏe mạnh, trông sporty ghê!

-Hề...xin chào – Wind lịch sự nói, tặng kèm một nụ cười mà nó nghĩ là dễ thương nhất.

-Trễ 1 phút, phạt viết công thức lượng giác cơ bản 10 lần. – Đáp lại nụ cười đó là sự lạnh lùng, tàn nhẫn của Rain. Nó há hốc.

-Hả?

-Lề mề, còn đứng đó hả với tao, chép thêm 10 lần nữa. – Sốc. Nhưng nói gì thì nói, nó phải ngồi xuống, quăng đồng tập vở lên bàn cái đã, rồi tính gì thì tính, chứ không khéo lại bị chép thêm 10 lần nữa. Ok. Wind xắn tay áo lên, giống như mọi lần đi quán lộn.

-Rồi. Tao sang đây rồi, đem theo cả đồng “vũ khí” này theo nữa, giờ mày muốn gì? – Vũ khí ở đây chính là đồng sách vở trên bàn. Rain nhú mày nhìn nó, khẽ đẩy gọng kính lên.

-Được rồi, mày đưa vở tao xem bài tập về nhà của mày đi. – Wind ngoan ngoãn, cầm quyển tập, đưa bằng hai tay. Rain lật tập nó ra, nhìn sơ rồi quắc mắt sang nó.

-Ồ trong lớp mày làm gì?

-Hả? – Wind thoáng ngạc nhiên, nhưng nó cũng thành thật kể – Ngủ, ăn vụng, ngủ...ừm, chủ yếu là nói chuyện và ngủ....!

-... - Rain lặng lẽ tháo cặp kính ra, thở dài ngao ngán. Đúng là hết thuốc chữa...

-Sao thế? – Nó ngây ngô hỏi. Rain tự nhiên thấy ghét cái cặp mắt to tròn kia quá! Học hành không lo, cứ suốt ngày đánh lộn với ngủ thôi. Cái con người này, thật là làm người ta tức chết đi mà!

-Bây giờ tao giảng bài à, mày phải làm hết cho tao, không sai một chữ. Câu giờ thì khỏi ngủ luôn. – Rain nói một cách dứt khoát, không để nói kịp cãi lại. – Bắt đầu...! Bài này làm như vậy nè...

-Ủa? Ồ! Hả? Từ từ.... – Wind không biết tại sao nó lại răm rắp làm theo lời Rain, nó chỉ không muốn bị mất giấc ngủ quý giá thôi.

11 giờ rưỡi...

-Đúng...đúng....đúng....! Rồi, ok. Tốt lắm!

-Yehhhhh! – Nó hét lớn, cuối cùng cũng xong đồng bài tập phiền phức này rồi...!!!! Wind mỉm cười nhìn Rain – Cảm ơn mày nhá, híhí. Ngày mai nghe đồn cô sẽ kiểm tập, tao tính ăn phạt rồi, nhưng mà...thể này thì hay hơn nhiều...híhí!

-Hừ, với mày thì phải dùng biện pháp mạnh mới được, đồ cứng đầu! – Rain đáp – Thôi, ngồi đó đi, tao đem Sting lên cho uống, coi như khen thưởng.

-Huraaaaa! Mày là số 1 đó! – Wind reo lên như một đứa trẻ, mắt nhắm tịt lại. Rain phì cười, rồi đi xuống lấy nước. Lát sau, lên đến nơi, những gì trước mắt làm cậu rất ngạc nhiên.

Wind không còn ngồi trên bàn học nữa mà thay vào đó là đang...nằm trên giường của Rain. Đôi mắt nhắm nghiền, từng nhịp thở đều đều vang lên trong không gian tĩnh lặng. Rain đặt chai nước lên bàn, tiến đến ngồi lên giường. Cậu đưa tay chạm lên má Wind, nó đột nhiên “ấm” lên một tiếng làm cậu hơi giật mình. Rain mỉm cười, nhéo chiếc mũi nhỏ của nó làm nó khó chịu, nhăn mặt lại. Cậu lần tay tới đôi môi đỏ xinh, rồi dừng lại luôn ở đó.

-Ngốc ạ, mày không biết rằng tao cũng là một thằng con trai sao? – Rain thì thầm.

Rain nhìn mái tóc được búi hết lên cao của Wind, cậu nhẹ nhàng gỡ tóc ra. Mát tóc dài xoa lên giường, đen óng và mềm mại. Rain khẽ vuốt lên mái tóc đó, rồi nghĩ thầm.

“Mày đẹp hơn khi xoa tóc Wind à...”

Chợt, Rain cúi xuống, đặt lên đôi môi nhỏ xinh kia một dấu ấn, thời gian như ngưng đọng trong giây phút đó.

Trong phòng, chẳng có ai ngoài Rain và nó, tiếng quạt vẫn đều đều. Ngoài kia, trời bỗng đổ mưa....

-Tránh “ga”, ai cho tụi bây quánh Rain???? – Một tiếng hét lớn làm những đứa trẻ giật mình. Chúng đồng loạt đưa mắt nhìn cô bé tóc ngắn, mặt mũi dính đầy bụi, tay chân có vài chỗ được dán băng keo, đang tiến tới với vẻ mặt hung dữ.

-Mày là ai hả con ranh kia? – Thằng bé to con nhất hỏi.

-Tao tên Wind. Tụi bây là ai mà dám đánh Rain yêu dấu của tao hả? – Cô bé chạy lại, đỡ một cậu bé gầy gò đang ngồi dưới đất lên, phủi phủi quần áo cho cậu. Cô bé nhẹ nhàng hỏi han. – Rain có sao hông?

Cậu bé lắc đầu, tay vẫn ôm chặt đồng sách vở đã bị dính đầy đất cát.

-Ê, mày quen thằng này hả?

-Tao “dối” Rain là bạn.

-Cái thằng ốm yếu, ẻo lả này cũng có bạn hả? Hahaha – Cả đám cười lớn.

-Sao lại hông có được chớ? Tụi bây quánh Rain là tao quánh lại đó! – Cô bé nói, không chút sợ hãi, đứng chắn phía trước cậu bé gầy gò kia.

-Tụi mày coi, nó nói gì tao nghe sợ quá đi!

-Sợ quá! Sợ quá! – Cả đám nhắc lại thằng to con đó.

-Con trai mà lại để con gái bảo vệ, hèn quá!

-Hèn quá! Hèn quá!

-Haha, tao không....Á!!!!

Thằng bé to con chưa nói hết câu thì đã bị đánh té lăn nhào xuống đất. Thằng bé hét to.

-Đứa nào??????

-Tao đó! – Cô bé chống hông, hiên ngang đáp – Một đứa con gái thôi mà mày cũng hông đánh lại. Yếu xìuuuuuuuuuuuu!!!!

Thằng to con tức tối, ra hiệu cho những đứa khác nhào vô. Điều nó không ngờ là cô bé trông dễ thương, mềm yếu kia lại có thể một mình đánh bại 3 thằng to xác hơn. Lát sau, cả 4 thằng đều nằm lăn lộn trên đất, 1 thằng khóc tu tu bỏ chạy, 3 thằng vội vàng chạy theo, không quên để lại lời đe dọa phía sau. Còn cô bé kia, cười nụ cười chiến thắng, rồi sực nhớ tới người bạn của mình, cô cười toe toét.

-Thấy tao “dối” hông? – Cậu bé lắc đầu. Cô nhăn mặt – Xí, mày đúng là đáng ghét! Mà mày có đau hông? Đề tao đỡ “dề” nha?

Rồi, trong ánh hoàng hôn tuyệt đẹp, trên đường đi, người ta bắt gặp một cậu bé gầy gò, ốm yếu đang được một cô bé mặt mũi đầy bụi, tay chân trầy thêm mấy đường công vồ. Cô bé cười rất tươi, còn cậu bé, tay vẫn ôm khư khư đồng sách vở, mặt nghiêm nghị, nhưng ánh mắt vẫn lộ rõ vẻ lo lắng. Thật đáng yêu!

Một năm có mười hai tháng, một tháng có bốn tuần, một tuần lại có bảy ngày. Trong bảy ngày: hai, ba, tư, năm, sáu, bảy, chủ nhật, cá với mọi người là ai cũng thích nhất hai ngày thứ bảy và chủ nhật. Wind cũng vậy thôi, là một đứa học sinh lười biếng, ngày chủ nhật quả là một ngày tuyệt vời đối với nó. Thứ nhất, nó được ngủ nướng, thứ hai, nó chẳng phải đi học thêm gì hết. Sung sướng lẫn mình trên chiếc giường ấm áp, mềm mại, vùi đầu ngủ cho đến trưa, đắm chìm trong những giấc mộng đẹp, đúng là như đang ở trên thiên đường.

Wind đang mơ ngủ, với tay tìm cái gối ôm, vô tình...rờ trúng cái gì đó. Hừm, cái gì đó...ư? Để coi, cứng cứng, ẩm ẩm, phập phồng, như đang thổi ý. Nó đưa mũi hít hít, mùi gì mà...quyến rũ thế? Thích quá, lại gần chút nào...hít hít...híhí...

-Ừm...này, mày...làm tao nhột quá!

Ừ ừ, mày nhột thì kệ mày, tao đang thích cái mùi này, im lặng cho tao ngủ đi mà. Ừa mà khoan...sao lại có tiếng nói của con trai trong phòng nó chứ? Wind giật mình, ban to con mắt ra nhìn “thứ” đã phát ra tiếng nói kia.

-Hơ...wah áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!

Buổi sáng trời trong, mây gợn nhẹ, nắng ấm áp. Phải nói ngày hôm nay là một ngày đẹp trời. Vậy mà trong căn nhà cổng xanh kia lại phát ra tiếng hét to của một cô gái 16 tuổi, có phải là kì lạ lắm không?

-Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaa....Tránh ra, tránh ra....!!!! – Wind liên tục la hét, vừa la, nó vừa lấy gối đập liên tục vào Rain. Cậu không kịp phản ứng nên cứ bị đánh liên tục vào người, hơi đau đau một tí.

-W..Wind...mày, mày bình tĩnh. Wind! –Rain bực bội, mạnh tay giật cái gối, quăng cái đùng xuống đất. Tóc cậu bị rối lên, nhưng trông vẫn đẹp trai như thường. Rain nhìn nó, đôi mắt huyền ánh lên sự tức giận làm nó hơi sợ. Wind run run nói.

-S...sao...sao mày lại nằm bên cạnh tao? Sao lại là...mày...? Mày...híc – Wind hoảng loạn nắm chặt cổ áo mình, khuôn mặt ảm ứ, nhìn Rain chằm chằm – Mày đã làm gì tao...mày, mày đừng có nghĩ tao dễ dãi nha...!

-Khoan, mày nghe tao nói đã. Thật ra...

-Mày, mày đừng có mơ nha. Tao không có cưới mày đâu. Cho dù, cho dù mày có chiếm được thể xác của tao, nhưng mày không chiếm được trái tim tao đâu. – Nó lớn giọng tuyên bố làm Rain bật cười thật lớn.

-Ha...hahahahahaha....!!!!

-Mày đừng có cười...Tao...tao đang nghiêm túc mà! – Wind đỏ mặt. Lại nữa, lại như cái ngày đầu Rain về đây, nó cũng bị cười cho quê mặt như vậy đó.

-Ha..haha...rồi rồi, nghiêm túc. Mày bình tĩnh nghe tao giải thích nè. Haha...! – Rain quệt nước mắt, hắng một tiếng, rồi đặt hai tay lên vai nó, nói – Hôm qua...

Thì ra là hôm qua, sau khi nhìn thấy nó ngủ ngon như vậy, Rain không nỡ kêu nó dậy, mà cứ mặc kệ để nó ngủ trên giường cậu luôn. Rain sau đó đi quét nhà, dọn dẹp vài thứ đồ linh tinh, và mệt lử. Cậu lết về phòng, định sẽ đem gối sang phòng nó, nhưng không hiểu sao, cậu thiếp đi trên giường luôn (thật ra thì

ngồi ngắm Wind, rồi mệt quá, ngủ thiếp đi). Hai đứa ngủ cạnh nhau tới sáng thì lúc Wind tỉnh dậy, rờ rờ thấy cái gì đó chính là...ngực của Rain. Và kết cục của câu chuyện, ai cũng biết rồi...

-Ồ...haha, ra là thế. Ahaha... - Wind cười, che đi sự xấu hổ.

-Mày, cứ làm ầm lên. Oan cho tao quá! – Rain vừa nói, vừa xếp mền gối cho gọn gàng lại. Nó cũng ngoan ngoãn phụ, mặt cứ cúi gầm xuống, không dám nhìn Rain. Xấu hổ quá mà! >//

-Tao xin lỗi.

-Chuyện gì? – Rain hỏi.

-Thì...lúc nãy, lại nghĩ xấu ày... - Nó lí nhí.

-... - Rain suy nghĩ gì đó vài giây rồi đề nghị – Vậy mày đền bù cho tao đi?

-Đền bù? – Wind hỏi lại.

-Ừ!

-Đền gì?

Rain chỉ chờ mỗi câu đó, cậu xếp mền gối gọn gàng rồi, tiến đến gần chỗ nó, cúi người xuống, thì thào vào tai nó.

-Đi đánh răng đi đã rồi tao nói cho nghe.

Wind làm theo lời cậu, khoảng 15 phút sau, nó trở sang phòng Rain với chiếc quần ngắn, áo thun có in hình mèo Kitty rất dễ thương, tóc xoã dài. Wind ngây ngô hỏi.

-Rồi, mày...nói đi.

Rain mỉm cười, ngồi xuống giường, thản nhiên nói.

-Lại đây hun tao đi!

-Gì? – Wind nhăn mặt. Thăng này lại lên cơn rồi, yêu cậu cái chuyện điên rồ gì đây. Nó lắc đầu, nhất quyết không làm. Rain giở giọng đe dọa.

-Rờ ngực tao rồi...không trả tiền à?

Wind đỏ bừng mặt.

-Mày...!

-Haizzzz, thiệt là ghê gớm mà, lợi dụng lúc người ta ngủ rồi...làm những chuyện không trong sáng tí nào hết! – Xem kia, xem kia, đôi mắt long lanh, mặt như trái cà chua chín, răng nghiêng lại tức tối, cái vẻ bối rối ấy trông dễ thương quá đi! Nhìn mãi không chán...!!!

-Là tao lỡ tay...! Mày, mày đừng có...

-Thôi, vậy là mày thuộc dạng Choi-Xong-Dong rồi. Tao không trách đâu. Không cần đền cũng được. Hừ, tức quá, chắc phải kể chuyện này với Vy mới được.

-Ế!!!! Được rồi, tao hun, đừng kể cho nó. Ok? – Thành công, cá cắn câu rồi, Rain nở một nụ cười mãn nguyện. Wind từ từ bước lại theo cái ngoắc tay của Rain, tự nhiên nó có cảm giác mình giống cún con của cậu ấy quá. Wind định hỏi hun ở đâu nhưng nghĩ lại, thế nào Rain cũng trêu mình bằng cách hỏi nó muốn hun chỗ...nào đó khác à cho xem. Thế là Wind im bặt, nó chu mỏ, tiến đến gần mặt Rain, hun một cái chóc lên má cậu. Nụ hôn nhẹ nhàng mà như vương vấn. Wind đưa khuôn mặt bối rối lên ngược nhìn Rain làm cậu thoáng bất ngờ. Thật sự, Wind rất đáng yêu. Trái tim cậu đập sai mấy chục nhịp mất rồi, khó thở quá đi! Đột nhiên, Rain muốn giữ chặt Wind trong vòng tay mình, cậu muốn Wind mãi là của cậu. Nhưng, sẽ hay hơn nếu Wind tự nguyện ngã vào vòng tay cậu, không phải sao, cậu không muốn ép cô gái ngốc này. Rain khẽ cười, đưa tay vén những sợi tóc con đang loà xoà trước mặt Wind, khẽ thì thào.

-Mày...dễ thương lắm Wind à...!

-Ồ... - Wind bị bất ngờ, giật người ra phía sau, mặt càng lúc càng đỏ, nóng rực – Tao...hừ, nói cái gì...Đồ điên...Tao về phòng đây...!!!!

Rồi, Wind đóng sầm cửa lại, bỏ lại Rain với nụ cười vui thích trên môi. Hình như tao biết yêu thật rồi, Wind à!

“Reng...reng...”

Tiếng điện thoại bàn vang lên, Rain chậm rãi bắt máy.

-Alô? Dạ. Con vẫn ổn. Tuyệt ở đây với con. Dạ, cũng không tệ. Dạ.

Wind len lén nhìn Rain từ một góc cầu thang, cái đồ đáng ghét ấy đang nghe điện thoại của ba mẹ à? Lẽ phép ghê chưa...

-Anh ấy...Con chưa gặp. Dạ. Con biết rồi, mẹ bảo bố cứ yên tâm! Dạ, rồi, rồi. Tạm biệt mẹ.

Ồ, sao mặt Rain lại căng thẳng thế nhỉ? Cậu ấy đang suy nghĩ gì mà mặt mày nhăn nhó, ánh mắt đầy sự lo lắng vậy nhỉ? Hừ, cái con người xấu xa ấy cũng biết lo cơ đấy?

7. Chương 7

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

11 giờ tối ngày thứ bảy, trời âm u, mây đen che kín bầu trời, gió thổi vi vu từng cơn ớn lạnh, thỉnh thoảng đâu đó có tiếng mèo dõ dặt kêu thảm thiết, tiếng khóc của trẻ con đòi mẹ, tiếng xào xạt đung đưa của những cành cây và ghê rợn nhất là tiếng hét của một thiếu nữ 16 tuổi phát ra từ trong ngôi nhà có chiếc cổng màu xanh lá cây.

Rầm rập, rầm rập, tiếng bước chân vội vã trên cầu thang.

Rầm.

-Có chuyện gì vậy? – Rain mạnh bạo mở cánh cửa của căn phòng nằm ở phía phải cầu thang. Cậu thở hồng hộc, mồ hôi tuôn trên trán, khuôn mặt đầy căng thẳng.

-R...Rain...cứ...cứu với...! – Wind chỉ tay về phía trước, mặt tím đi vì sợ.

Rain nhìn về hướng nó chỉ và mặt biến sắc.

-Phim ma?

Nó gật đầu lia lịa.

-Có vậy mà mày la hét um sùm?

-Ừa, ghê lắm đó!!!! Á!

Một cái cốc vào đầu, cái tội phá rối người đang thi hành công vụ...quét nhà.

Rain bực bội nhìn nó. Bộ pyjama hình con ếch đang cười toe toét, tóc xoã dài, quầng quầng vì nó hay búi tóc lên, tay ôm gối, ngồi co chân lại. Còn trên bàn, la liệt các đĩa phim...nào là siêu nhân, kinh dị, hành động, tùm lum thể loại. Có một ly sữa milô vẫn còn nóng, đang bốc mùi thơm phức. Cậu thở dài rồi ngồi phịch xuống bên cạnh nó.

-Đâu ra mấy cái đĩa này vậy?

-Tao mượn. Héhé. – Nó bấm nút pause.

-Học hành chưa mà coi đó?

-Học? – Wind chuyển ánh mắt sang đồng tập vở đáng thương dưới sàn nhà, nhả mặt nói – Ồm, tao chả hiểu gì hết nên.....Ừ!

-Dọn dẹp. Đem sách vở sang phòng tao. Cho mày 5 phút. – Rain ra lệnh rồi đứng dậy, đi ra, không quên buông một câu đe dọa với khuôn mặt ác quỷ – Đừng để tao phải nói lần thứ hai!

Wind sợ hãi, dơ mặt ra nhìn. Trời ơi, con người này còn...đáng sợ hơn ma nữa. Nó vội vàng dọn dẹp lại đồng đĩa, rồi nhanh chóng bưng tập vở sang phòng Rain ngay. Ác quỷ đang gọi, chỉ có thể tức tốc nghe lệnh, không được chống đối.

Cạch...

Tiếng cửa nhẹ nhàng mở ra, theo sau là khuôn mặt vô cùng e dè của Wind. Chào đón nó lúc này là Rain với cặp kính nhìn rất trí thức. Giờ mới để ý, Rain mặc chiếc áo thun ba lỗ màu trắng, để lộ cơ bắp hai bên tay ra, cái quần đùi màu đen có chữ Adidas, làn da ngăm ngăm khỏe mạnh, trông sporty ghê!

-Hề...xin chào – Wind lịch sự nói, tặng kèm một nụ cười mà nó nghĩ là dễ thương nhất.

-Trễ 1 phút, phạt viết công thức lượng giác cơ bản 10 lần. – Đáp lại nụ cười đó là sự lạnh lùng, tàn nhẫn của Rain. Nó há hốc.

-Hả?

-Lề mề, còn đứng đó hả với tao, chép thêm 10 lần nữa. – Sốc. Nhưng nói gì thì nói, nó phải ngồi xuống, quăng đồng tập vở lên bàn cái đã, rồi tính gì thì tính, chứ không khéo lại bị chép thêm 10 lần nữa. Ok. Wind sẵn tay áo lên, giống như mọi lần đi quán lộn.

-Rồi. Tao sang đây rồi, đem theo cả đồng “vũ khí” này theo nữa, giờ mày muốn gì? – Vũ khí ở đây chính là đồng sách vở trên bàn. Rain nhíu mày nhìn nó, khẽ đẩy gọng kính lên.

-Được rồi, mày đưa vở tao xem bài tập về nhà của mày đi. – Wind ngoan ngoãn, cầm quyển tập, đưa bằng hai tay. Rain lật tập nó ra, nhìn sơ rồi quắc mắt sang nó.

-Ồ trong lớp mày làm gì?

-Hả? – Wind thoáng ngạc nhiên, nhưng nó cũng thành thật kể – Ngủ, ăn vụng, ngủ...ừm, chủ yếu là nói chuyện và ngủ....!

-... - Rain lặng lẽ tháo cặp kính ra, thở dài ngao ngán. Đúng là hết thuốc chữa...

-Sao thế? – Nó ngây ngô hỏi. Rain tự nhiên thấy ghét cái cặp mắt to tròn kia quá! Học hành không lo, cứ suốt ngày đánh lộn với ngủ thôi. Cái con người này, thật là làm người ta tức chết đi mà!

-Bây giờ tao giảng bài à, mày phải làm hết cho tao, không sai một chữ. Câu giờ thì khỏi ngủ luôn. – Rain nói một cách dứt khoát, không để nói kịp cãi lại. – Bắt đầu...! Bài này làm như vậy nè....

-Ừa? Ồ! Hả? Từ từ.... – Wind không biết tại sao nó lại răm rắp làm theo lời Rain, nó chỉ không muốn bị mất giấc ngủ quý giá thôi.

11 giờ rồi...

-Đúng...đúng....đúng....! Rồi, ok. Tốt lắm!

-Yehhhhh! – Nó hét lớn, cuối cùng cũng xong đồng bài tập phiền phức này rồi.....!!!! Wind mỉm cười nhìn Rain – Cảm ơn mày nhá, híhí. Ngày mai nghe đồn cô sẽ kiểm tập, tao tính ăn phạt rồi, nhưng mà...thế này thì hay hơn nhiều...híhí!

-Hừ, với mày thì phải dùng biện pháp mạnh mới được, đồ cứng đầu! – Rain đáp – Thôi, ngồi đó đi, tao đem Sting lên cho uống, coi như khen thưởng.

-Huraaaaa! Mày là số 1 đó! – Wind reo lên như một đứa trẻ, mắt nhắm tịt lại. Rain phì cười, rồi đi xuống lấy nước. Lát sau, lên đến nơi, những gì trước mắt làm cậu rất ngạc nhiên.

Wind không còn ngồi trên bàn học nữa mà thay vào đó là đang...nằm trên giường của Rain. Đôi mắt nhắm nghiền, từng nhịp thở đều đều vang lên trong không gian tĩnh lặng. Rain đặt chai nước lên bàn, tiến đến

ngồi lên giường. Cậu đưa tay chạm lên má Wind, nó đột nhiên “ưm” lên một tiếng làm cậu hơi giật mình. Rain mỉm cười, nhéo chiếc mũi nhỏ của nó làm nó khó chịu, nhăn mặt lại. Cậu lần tay tới đôi môi đỏ xinh, rồi dừng lại luôn ở đó.

-Ngốc ạ, mày không biết rằng tao cũng là một thằng con trai sao? – Rain thì thầm.

Rain nhìn mái tóc được búi hết lên cao của Wind, cậu nhẹ nhàng gỡ tóc ra. Mát tóc dài xoa lên giường, đen óng và mềm mại. Rain khẽ vuốt lên mái tóc đó, rồi nghĩ thầm.

“Mày đẹp hơn khi xoa tóc Wind à...”

Chợt, Rain cúi xuống, đặt lên đôi môi nhỏ xinh kia một dấu ấn, thời gian như ngưng đọng trong giây phút đó.

Trong phòng, chẳng có ai ngoài Rain và nó, tiếng quạt vẫn đều đều. Ngoài kia, trời bỗng đổ mưa....

-Tránh “ga”, ai cho tụi bây quánh Rain???? – Một tiếng hét lớn làm những đứa trẻ giật mình. Chúng đồng loạt đưa mắt nhìn cô bé tóc ngắn, mặt mũi dính đầy bụi, tay chân có vài chỗ được dán băng keo, đang tiến tới với vẻ mặt hung dữ.

-Mày là ai hả con ranh kia? – Thằng bé to con nhất hỏi.

-Tao tên Wind. Tụi bây là ai mà dám đánh Rain yêu dấu của tao hả? – Cô bé chạy lại, đỡ một cậu bé gầy gò đang ngồi dưới đất lên, phỉu phỉu quần áo cho cậu. Cô bé nhẹ nhàng hỏi han. – Rain có sao hông?

Cậu bé lắc đầu, tay vẫn ôm chặt đồng sách vở đã bị dính đầy đất cát.

-Ê, mày quen thằng này hả?

-Tao “dối” Rain là bạn.

-Cái thằng ốm yếu, ẻo lả này cũng có bạn hả? Hahaha – Cả đám cười lớn.

-Sao lại hông có được chớ? Tụi bây quánh Rain là tao quánh lại đó! – Cô bé nói, không chút sợ hãi, đứng chắn phía trước cậu bé gầy gò kia.

-Tụi mày coi, nó nói gì tao nghe sợ quá đi!

-Sợ quá! Sợ quá! – Cả đám nhắc lại thằng to con đó.

-Con trai mà lại để con gái bảo vệ, hèn quá!

-Hèn quá! Hèn quá!

-Haha, tao không....Á!!!!

Thằng bé to con chưa nói hết câu thì đã bị đánh té lăn nhào xuống đất. Thằng bé hét to.

-Đứa nào??????

-Tao đó! – Cô bé chống hông, hiên ngang đáp – Một đứa con gái thôi mà mày cũng hông đánh lại. Yếu xìuuuuuuuuuuuu!!!!

Thằng to con tức tối, ra hiệu cho những đứa khác nhào vô. Điều nó không ngờ là cô bé trông dễ thương, mềm yếu kia lại có thể một mình đánh bại 3 thằng to xác hơn. Lát sau, cả 4 thằng đều nằm lăn lộn trên đất, 1 thằng khóc tu tu bỏ chạy, 3 thằng vội vàng chạy theo, không quên để lại lời đe dọa phía sau. Còn cô bé kia, cười nụ cười chiến thắng, rồi sức nhớ tới người bạn của mình, cô cười toe toét.

-Thấy tao “dối” hông? – Cậu bé lắc đầu. Cô nhăn mặt – Xí, mày đúng là đáng ghét! Mà mày có đau hông? Đề tao đỡ “dề” nha?

Rồi, trong ánh hoàng hôn tuyệt đẹp, trên đường đi, người ta bắt gặp một cậu bé gầy gò, ốm yếu đang được một cô bé mặt mũi đầy bụi, tay chân trắng thêm mấy đường công vệt. Cô bé cười rất tươi, còn cậu bé, tay vẫn ôm khư khư đồng sách vở, mặt nghiêm nghị, nhưng ánh mắt vẫn lộ rõ vẻ lo lắng. Thật đáng yêu!

Một năm có mười hai tháng, một tháng có bốn tuần, một tuần lại có bảy ngày. Trong bảy ngày: hai, ba, tư, năm, sáu, bảy, chủ nhật, cá với mọi người là ai cũng thích nhất hai ngày thứ bảy và chủ nhật. Wind cũng vậy thôi, là một đứa học sinh lười biếng, ngày chủ nhật quả là một ngày tuyệt vời đối với nó. Thứ nhất, nó được ngủ nướng, thứ hai, nó chẳng phải đi học thêm gì hết. Sung sướng lăn mình trên chiếc giường ấm áp, mềm mại, vùi đầu ngủ cho đến trưa, đắm chìm trong những giấc mộng đẹp, đúng là như đang ở trên thiên đường.

Wind đang mở mắt, với tay tìm cái gối ôm, vô tình...rờ trúng cái gì đó. Hừm, cái gì đó...ư? Để coi, cứng cứng, ẩm ẩm, phập phồng, như đang thổi ý. Nó đưa mũi hít hít, mùi gì mà...quyến rũ thế? Thích quá, lại gần chút nào...hít hít...híhí...

-Ừm...này, mày...làm tao nhột quá!

Ừ ừ, mày nhột thì kệ mày, tao đang thích cái mùi này, im lặng cho tao ngủ đi mà. Ừa mà khoan...sao lại có tiếng nói của con trai trong phòng nó chứ? Wind giật mình, banh to con mắt ra nhìn “thứ” đã phát ra tiếng nói kia.

-Hơ...wah áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!

Buổi sáng trời trong, mây gọn nhẹ, nắng ấm áp. Phải nói ngày hôm nay là một ngày đẹp trời. Vậy mà trong căn nhà cổng xanh kia lại phát ra tiếng hét to của một cô gái 16 tuổi, có phải là kì lạ lắm không?

-Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa....Tránh ra, tránh ra....!!!! – Wind liên tục la hét, vừa la, nó vừa lấy gối đập liên tục vào Rain. Cậu không kịp phản ứng nên cứ bị đánh liên tục vào người, hơi đau đau một tí.

-W..Wind...mày, mày bình tĩnh. Wind! –Rain bực bội, mạnh tay giật cái gối, quăng cái đùng xuống đất. Tóc cậu bị rối lên, nhưng trông vẫn đẹp trai như thường. Rain nhìn nó, đôi mắt huyền ánh lên sự tức giận làm nó hơi sợ. Wind run run nói.

-S...sao...sao mày lại nằm bên cạnh tao? Sao lại là...mày...? Mày...híc – Wind hoảng loạn nắm chặt cổ áo mình, khuôn mặt ảm ức, nhìn Rain chằm chằm – Mày đã làm gì tao...mày, mày đừng có nghĩ tao dễ dãi nha...!

-Khoan, mày nghe tao nói đã. Thật ra...

-Mày, mày đừng có mơ nha. Tao không có cưới mày đâu. Cho dù, cho dù mày có chiếm được thể xác của tao, nhưng mày không chiếm được trái tim tao đâu. – Nó lớn giọng tuyên bố làm Rain bật cười thật lớn.

-Ha...hahahahahahaha....!!!!

-Mày đừng có cười...Tao...tao đang nghiêm túc mà! – Wind đỏ mặt. Lại nữa, lại như cái ngày đầu Rain về đây, nó cũng bị cười cho quê mặt như vậy đó.

-Ha..haha...rồi rồi, nghiêm túc. Mày bình tĩnh nghe tao giải thích nè. Haha...! – Rain quệt nước mắt, hắng một tiếng, rồi đặt hai tay lên vai nó, nói – Hôm qua...

Thì ra là hôm qua, sau khi nhìn thấy nó ngủ ngon như vậy, Rain không nỡ kêu nó dậy, mà cứ mặc kệ để nó ngủ trên giường cậu luôn. Rain sau đó đi quét nhà, dọn dẹp vài thứ đồ linh tinh, và mệt lử. Cậu lết về phòng, định sẽ đem gối sang phòng nó, nhưng không hiểu sao, cậu thiếp đi trên giường luôn (thật ra thì ngồi ngắm Wind, rồi mệt quá, ngủ thiếp đi). Hai đứa ngủ cạnh nhau tới sáng thì lúc Wind tỉnh dậy, rờ rờ thấy cái gì đó chính là...ngực của Rain. Và kết cục của câu chuyện, ai cũng biết rồi...

-Ồ...haha, ra là thế. Ahaha... - Wind cười, che đi sự xấu hổ.

-Mày, cứ làm ầm lên. Oan cho tao quá! – Rain vừa nói, vừa xếp mền gối cho gọn gàng lại. Nó cũng ngoan ngoãn phụ, mặt cứ cúi gằm xuống, không dám nhìn Rain. Xấu hổ quá mà! >//

-Tao xin lỗi.

-Chuyện gì? – Rain hỏi.

-Thì...lúc nãy, lại nghĩ xấu ày... - Nó lí nhí.

-... - Rain suy nghĩ gì đó vài giây rồi đề nghị – Vậy mày đền bù cho tao đi?

-Đền bù? – Wind hỏi lại.

-Ừ!

-Đền gì?

Rain chỉ chờ mỗi câu đó, cậu xếp mền gối gọn gàng rồi, tiến đến gần chỗ nó, cúi người xuống, thì thào vào tai nó.

-Đi đánh răng đi đã rồi tao nói cho nghe.

Wind làm theo lời cậu, khoảng 15 phút sau, nó trở sang phòng Rain với chiếc quần ngắn, áo thun có in hình mèo Kitty rất dễ thương, tóc xoã dài. Wind ngáy ngồ hời.

-Rồi, mày...nói đi.

Rain mỉm cười, ngồi xuống giường, thản nhiên nói.

-Lại đây hun tao đi!

-Gi? – Wind nhăn mặt. Thằng này lại lên cơn rồi, yêu cậu cái chuyện điên rồ gì đây. Nó lác đầu, nhất quyết không làm. Rain giở giọng đe dọa.

-Rờ ngực tao rồi...không trả tiền à?

Wind đỏ bừng mặt.

-Mày...!

-Haizzzz, thiệt là ghê gớm mà, lợi dụng lúc người ta ngủ rồi...làm những chuyện không trong sáng tí nào hết! – Xem kìa, xem kìa, đôi mắt long lanh, mặt như trái cà chua chín, răng nghiêng lại tức tối, cái vẻ bối rối ấy trông dễ thương quá đi! Nhìn mãi không chán...!!!

-Là tao lỡ tay...! Mày, mày đừng có...

-Thôi, vậy là mày thuộc dạng Choi-Xong-Dong rồi. Tao không trách đâu. Không cần đền cũng được. Hừ, tức quá, chắc phải kể chuyện này với Vy mới được.

-Ế!!!! Được rồi, tao hun, đừng kể cho nó. Ok? – Thành công, cá cắn câu rồi, Rain nở một nụ cười mãn nguyện. Wind từ từ bước lại theo cái ngoắc tay của Rain, tự nhiên nó có cảm giác mình giống cún con của cậu ấy quá. Wind định hỏi hun ở đâu nhưng nghĩ lại, thế nào Rain cũng trêu mình bằng cách hỏi nó muốn hun chỗ...nào đó khác à cho xem. Thế là Wind im bặt, nó chu mỏ, tiến đến gần mặt Rain, hun một cái chóc lên má cậu. Nụ hôn nhẹ nhàng mà như vương vấn. Wind đưa khuôn mặt bối rối lên ngực nhìn Rain làm cậu thoáng bất ngờ. Thật sự, Wind rất đáng yêu. Trái tim cậu đập sai mấy chục nhịp mất rồi, khó thở quá đi! Đột nhiên, Rain muốn giữ chặt Wind trong vòng tay mình, cậu muốn Wind mãi là của cậu. Nhưng, sẽ hay hơn nếu Wind tự nguyện ngã vào vòng tay cậu, không phải sao, cậu không muốn ép cô gái ngốc này. Rain khẽ cười, đưa tay vén những sợi tóc con đang loà xoà trước mặt Wind, khẽ thì thào.

-Mày...dễ thương lắm Wind à...!

-Ồ... - Wind bị bất ngờ, giật người ra phía sau, mặt càng lúc càng đỏ, nóng rực – Tao...hừ, nói cái gì...Đồ điên...Tao về phòng đây...!!!!

Rồi, Wind đóng sầm cửa lại, bỏ lại Rain với nụ cười vui thích trên môi. Hình như tao biết yêu thật rồi, Wind à!

“Reng...reng...”

Tiếng điện thoại bàn vang lên, Rain chậm rãi bắt máy.

-Alô? Dạ. Con vẫn ổn. Tuyệt ở đây với con. Dạ, cũng không tệ. Dạ.

Wind len lén nhìn Rain từ một góc cầu thang, cái đồ đáng ghét ấy đang nghe điện thoại của ba mẹ à? Lẽ phép ghê chưa...

-Anh ấy...Con chưa gặp. Dạ. Con biết rồi, mẹ bảo bố cứ yên tâm! Dạ, rồi, rồi. Tạm biệt mẹ.

Ồ, sao mặt Rain lại căng thẳng thế nhỉ? Cậu ấy đang suy nghĩ gì mà mặt mày nhăn nhó, ánh mắt đầy sự lo lắng vậy nhỉ? Hừ, cái con người xấu xa ấy cũng biết lo cơ đấy?

8. Chương 8

-Wind, mày có bị ướt không? – Rain vừa bước chân vào trong nhà, quần áo, tóc tai cậu ướt sũng. Rain cởi đôi giày bata ra, rồi bước vào trong nhà. – Wind, mày chưa về hả? Wind...

Gọi mãi không thấy nó trả lời, Rain bèn đi lên phòng nó xem, nhưng cũng chẳng thấy Wind ở đó. Phòng tắm không, phòng khách không, ngoài vườn cũng không, ngay cả phòng cậu cũng chẳng có dấu vết gì. Rain bắt đầu cảm thấy khó hiểu, trời đang mưa thế này thì Wind đi đâu được nhỉ? (Bị bắt cóc rồi kìa chú ơi! ==”) Rain khẽ nhún vai, cậu nghĩ chắc nó lại đi đâu với Vy nên Rain lấy một chiếc khăn lông, lau mái tóc đang rỏ nước, cúi người lấy rờ-mốt bật TV. Ngay lúc đó, điện thoại Rain rung lên, là số của Wind.

-Alô? Mày đang ở đâu vậy Wind?

-Nhà máy dệt cũ. Nếu không biết tao sẽ nhấn tin địa chỉ qua cho mày. Đến đây, hoặc con bé...hờ, tao không nói trước được nó sẽ bị sao đâu đấy! – Một giọng lạ vang lên ở đầu dây bên kia, Rain thoáng giật mình.

-Mày đừng có mà đụng vào Wind. – Rain đe dọa.

-Hừ, con bé trông khá...chep, ngon lành. Mày cứ thử đến thử chút xem...Đừng trách tao! Tao cho mày 15 phút! – Lời nói ghê tởm phát ra từ chiếc điện thoại, Rain nắm tay thành nắm đấm, cố giữ bình tĩnh nói.

-Được, cho tao địa chỉ, tao sẽ đến ngay! Khốn kiếp!

Tin nhắn vừa được gửi đến, Rain mặc kệ bộ đồ ướt sũng, tức tốc lên xe chạy đi ngay. Trong lòng cậu lúc này đang rất lo lắng, bất an. Rain sợ rằng con thỏ đáng yêu của cậu sẽ bị thương. Chúng sẽ làm gì Wind? Chúng muốn gì ở Wind?...Hàng loạt câu hỏi trong đầu làm cậu càng lo lắng hơn. Rain rõ ga, cho xe chạy với vận tốc ánh sáng (đùa tí thôi, có phải là xe siêu nhân đâu ==)).

Khó chịu.

Mùi thuốc nhuộm cũ đã quá hạn, mùi gỗ ẩm ướt, lại xen lẫn chút mùi thuốc lá ở đây. Hừ! Khó chịu quá! Tiếng xì xầm ư, của ai thế nhỉ? Nó không quen cái giọng nói này. Tiếng sắt đập vào nhau chan chát, ầm ỉ. Wind trở mình, và nó nhận ra là rất khó khăn để làm điều đó vì hai tay nó lúc này đã bị trói chặt sau lưng. Wind từ từ mở mắt ra, và những gì nó thấy lúc này là...

Một thằng mà nó nghĩ là đại ca của băng này hoặc là một tên giỏi nhất trong đám được cử đi làm nhiệm vụ đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế dựa, nụ cười đều trên môi hẳn thật sự làm nó không ưa tí nào. Bên cạnh hẳn là một tên đang cười rất là vui, chắc đang nịnh bợ gì đấy mà. Ở phía cánh cửa sắt đã rỉ sét, có hai tên đang đứng canh, à nói đúng hơn thì đang ngồi trên em Blade của nó. Híc, mới rước ẻm về được bao nhiêu lâu đâu mà giờ lại phải chịu để ẻm bị bọn đồ người ngồi lên. Nó nhìn xung quanh, ở một góc khác là vài tên đang quánh bài, ầm ỉ thật! Haiz, bọn côn đồ này có một điểm chung đó là cái kiểu đầu mỗi thằng đều...dở hơi tập bơi cực. Thiệt là, giới trẻ ngày nay nghĩ về thời trang sao lệch lạc vậy chứ?

-Hất-xì!

Một vài hạt bụi vô tình làm nó phát ra tiếng động. Sau đó là những con mắt không được cảm thông lắm quay lại. Chắc, chắc là sắp tới giờ hành hình rồi nhỉ?

-Con nhỏ tỉnh rồi đại ca!

Thằng ấy thấy rồi mà, dư hơi! Hừ, vậy ra hẳn ta là đại ca. Wind nhìn hẳn, ánh mắt lộ rõ cái vẻ muốn ăn tươi nuốt sống người khác, khoé môi nhếch lên kiêu ngạo, coi trời bằng vung, mái tóc vuốt keo cao, bên tai là một chiếc khuyên tai bạc sáng loáng. Hẳn mặc chiếc áo thun ba lỗ trắng, chiếc quần jean đã cũ mềm, đôi

đốc-tờ trông nặng trịch. Khi bước tới trước mặt Wind, hần ngồi xổm xuống, nâng cầm nó lên, xoay qua xoay lại như đang ngắm nghía một món hàng. Tên đại ca lại nở nụ cười đều.

-Chào người đẹp!

Wind không trả lời, chỉ đáp lại ánh mắt sắc của hần bằng ánh mắt cũng sắc không kém. Đã bảo mà, nó không dễ bị dọa dẫm. Hần lại cười tỏ vẻ thích thú.

-Em được đấy! Tiếc một cái, em là của người ta. Nhưng này, hay là anh đập thằng kia luôn để giành lấy em nhé?

-Hơ...người như anh á? Xin lỗi, có cho free tôi cũng không thêm...!

Wind kênh mặt đáp. Tên kia càng tỏ vẻ thích thú hơn. Chắc là lâu rồi, hần mới gặp được một người trông dễ thương, mỏng manh nhưng lại gan góc thế này. Nếu chiếm được trái tim của một cô gái như vậy, hoặc làm cho cô ấy phải ngoan ngoãn phục tùng mọi mệnh lệnh, hay chí ít cũng chiếm được thể xác ấy thì chẳng phải rất thú vị sao. Hmm, có vẻ cách thứ ba là dễ nhất. Những lúc đó, sự chống cự lại sẽ khiến một thằng con trai hưng phấn hơn nhiều mà...

Tên đại ca liếc nhìn Wind, một cơ thể đầy đặn của một cô gái mới lớn, làn da trắng trẻo, đôi bờ vai nhỏ nhắn, chiếc cổ thon thon, chiếc váy ngắn sọc caro đỏ càng làm tôn lên vẻ quyến rũ của đôi chân. Thật sự thì, nếu cứ ngắm nghía mãi thế này, chắc hần sẽ khó mà kiềm chế được...! Một thằng con trai, đâu thể dễ dàng bỏ qua những điều mang tính kích thích như thế. Wind không rõ tên đại ca đang làm gì mà cứ nhìn mình mãi, nó không quan tâm và tìm cách xoay sở thoát ra khỏi sự ràng buộc khó chịu này, buộc dây gì mà chắc thế...! Wind đâu biết cử động xoay xoay, lắc lắc của nó, chỉ làm cho sự kiềm chế của hần giảm nhanh thôi. Hần đưa bàn tay to lớn, định chạm vào Wind thì...

-Này, anh đang đụng vào đồ của tôi đấy!

Tiếng nói quen thuộc làm nó ngẩn đầu lên nhìn. Wind thoáng kinh ngạc vì người trước mắt nó lúc này chính là...Khang. Nó dần dần đoán ra được chuyện đang diễn ra, ừm, có lẽ là một phần nào đó.

-Anh là chủ mưu?

-Wind! – Khang mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy nó. Ngày trước, Khang cũng ôm nó, mà sao lúc đó nó thấy ấm áp lắm. Còn bây giờ, chỉ thấy...khó chịu. Wind nhích người ra, cố đẩy Khang tránh xa.

-Tôi hỏi anh, anh muốn gì...?

-Anh nói rồi mà, anh muốn em quay lại với anh. Nhưng vì em, tất cả là vì em quá bướng bỉnh, nên anh buộc phải làm cách này! Anh muốn em thấy, anh yêu em đến thế nào...!

-Và anh nghĩ, với cái kiểu bắt cóc tôi như thế này, ép buộc tôi, rồi đe dọa hay thậm chí kề dao vào cổ tôi, thì tôi sẽ đồng ý quay lại với anh chắc? – Wind nói, giọng nó lạnh băng.

-Không! – Khang đứng dậy, nhìn thẳng vào nó – Anh sẽ không đe dọa hay kề dao vào cổ em, nhưng...anh sẽ khiến em phải gật đầu đồng ý.

-Hơ...! – Wind nhếch môi khinh thường. Anh ta còn muốn làm gì nữa cơ chứ, thật là dai dẳng. Chia tay rồi, thì một là xem nhau như bạn không thì trở nên xa lạ thôi. Sao phải níu kéo thế này, với cả, người chia tay đâu phải nó. Là anh ta cơ mà! Lúc đó chẳng

phải anh ta đã suy nghĩ kĩ mới quyết định hay sao, mà bây giờ lại làm những trò này chỉ để quay lại.

-Rồi em và anh sẽ như trước thôi!

-Như trước? Anh đang làm tôi buồn cười đó! Như trước là như thế nào? Tôi đây mà lại phải chịu làm một đứa ngu ngốc, nhìn anh háo sắc, hám tiền theo một đứa khác lần nữa sao?

-Không, anh sẽ không như vậy đâu! Anh hứa!

-Hứa? Hơ, anh chẳng có cái tư cách được hứa đâu! Tại sao tôi phải quay lại với anh? Tôi đâu phải đồ chơi, chơi chán thì anh vứt, cần thì anh nhặt lại lau chùi để rồi lại vứt?

-Em!!!

-Tôi làm sao? Nói đúng quá hả?

-Hừ...!

Khang tức giận quay lưng về phía nó, hai bàn tay nắm chặt. Bọn đàn em thì không nói gì rồi, con tên đại ca, hẳn có vẻ càng lúc càng thích thú vở kịch này. Đột nhiên, Khang nhào tới, bóp chặt hai vai nó, làm nó giật mình. Rồi Khanh đè nó xuống, trong đầu đã định sẵn trò đồi bại.

-Anh!!! Buông ra! Hừ...!

-Anh, không thể làm em yêu anh lần nữa, thì ít ra, anh cũng sẽ khiến em, không thể nào dám ngược nhìn cái thằng người yêu của em nữa!!! Em sẽ thuộc về anh...!

Chết tiệt, cái trò khốn nạn gì đây chứ! Ta đây không có thích phim 18+ đâu, dừng lại đi trước khi ta nổi giận!!!

Tiếng lòng của Wind chắc Khang không nghe được, nên anh ta càng hôn lấy hôn để, hết lượt qua đôi môi rồi đến cổ. Hừ, thật đáng kinh tởm mà! Còn bọn kia nữa, trông thích phết nhỉ? Được, muốn coi phim chứ gì, ta sẽ cho bọn mi coi phim! Hãy da...!

Wind dồn hết sức vào đôi bàn chân thân yêu, đá một phát vào cái “nơi dễ vỡ” ấy và kết quả là, một thằng đồi trụy đã bị ngã vật ra, nằm lộn lộn rên rỉ. Hừ, đau lắm chứ gì? A biểu dám làm cái trò vớ vẩn đó với nó. Này nhá, chỉ có duy nhất một người có thể làm vậy thôi nhá, đó là chồng nó, người chồng tương lai giàu có, tài giỏi và hoàn hảo của nó, không một ai có thể đụng vào nó trước khi nó lên xe bông đâu!!! Ủa mà sao trong đầu nó lại nghĩ đến Rain lúc này chứ? Ô trời đất ơi, mày điên rồi Wind à!

Quay lại với hiện trường, Khang đang đau đớn rên rỉ, bọn đàn em thì cười thật to khi thấy cảnh đó, còn tên đại ca, hừ, lại cái nhếch mép khinh bỉ. Đáng ghét! Ồ mà thôi kệ, chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng là bây giờ, nó đã làm chúng phân tán tư tưởng rồi, tìm cách chuồn thôi. Wind lặng lẽ lướt nhanh ra cửa, đến gần cửa, nó đứng dậy, toan bỏ chạy (bị trói tay thôi) thì bị chặn lại.

-Hừ, đồ đáng ghét!

-Haha, em thì rất đáng yêu đấy, người đẹp! – Cái tên đại ca này thật vô duyên mà, người ta đang trốn, phải để cho người ta trốn đi chứ!

-Hừ, cảm ơn lời khen, giờ xin phép, tôi đi...!

-Ấy khoan, em định đi khỏi chỗ này nhanh như vậy sao?

-Chứ sao nữa! Ở với một đám...bùì nhùi như mấy người, tôi chịu không nổi...! Hừ! – Nó lại tiến thẳng về phía trước nhưng vẫn bị chặn lại. Đồ ngoan cố!

-Bùì nhùi cơ đấy? Chưa ai dám so sánh anh với những điều như vậy đâu nhé! Em đúng là gan cùng mình. – Tên đại ca dựa lưng vào cửa, cười nhạt.

-Hừ, những người khác vì ngại thôi, chứ tôi đây chả có đâu, cái gì chương mắt, phải nói ra chứ để trong bụng, khó chịu! Như bây giờ tôi nhìn thấy anh, từ trên xuống dưới, đầu tóc quần áo, cả cái hình xăm chim đại bàng này này, thấy phát ớn lên được! – Nó tuôn một trào (đang là con tin mà láo ghê chưa!).

-Hahaha, em càng lúc càng làm tôi muốn chiếm lấy em. – Tên đại ca ghé sát tai nó, nói thầm – Hay là anh độc chiếm em luôn nhé! Số tiền anh nhận, anh không cần nữa...

Phoẹt...

Tiếng nổ nước bọt tỏ vẻ khinh thường. Wind nhìn nó với ánh mắt “Xem anh làm gì được tôi!”. Tên đại ca thoáng ngạc nhiên nhưng sau đó hẳn lại cười nham hiểm. Hắn ép Wind vào tường, nhìn nó bằng ánh mắt đe dọa, đôi mắt sắc trợn lên trông thật đáng sợ...!

-Em có biết... - Giọng hẳn khàn khàn – Anh đã từng suýt giết tên đại ca của anh chưa?

-...

-Cũng cách đây vài ngày thôi. Hấn giao cho anh xử lí vụ của em, nhưng bố láo với anh, anh thì ghét mấy đứa như thế và kết quả, như em thấy bây giờ, đàn em của hấn là đàn em của anh và...hấn, bây giờ đang về ăn bám gia đình vì một tay bị liệt đấy! Nếu lúc ấy, không có bọn đàn em cầu xin cho, chắc hấn đã vào hòm rồi...!

-...

-Anh chỉ định, nhận tiền rồi làm theo kế hoạch. Bắt em làm con tin, làm cho thằng người yêu của em bị liệt, và thằng đang nằm quần quai kia lại có được em. Nhưng bây giờ, anh nghĩ mình.. – Hấn móc từ trong túi ra một xấp tiền, quăng lên không trung, từng tờ giấy 100k rơi lả tả, có hơn cả chục tờ như vậy, hừ, Khang kiếm đâu ra thế này? – Anh chả cần cái đồng tiền này nữa.

-...

-Em thú vị hơn nhiều....!

Thế ra từ đầu kế hoạch là như vậy. Hừ, khôn kiếp! Thì ra không đe dọa, không kẻ dao, mà là uy hiếp. Khoan đã, thế chẳng phải, Rain sẽ gặp nguy hiểm sao? Wind lúc này mới thấy lo lắng.

-Anh...anh đã gọi R..., à không, người yêu của tôi đến chưa?

-À, rồi, mà anh thích cho nó đi lòng vòng nên cho địa chỉ không rõ ràng (tội Rain, ba năm rồi mới về Việt Nam, giờ chả nhớ đường xá gì cả...). Mà anh nghĩ, nó chắc sẽ mò ra đường thôi. – Hấn vuốt mái tóc dài mềm mại của Wind, lần xuống cánh tay, vuốt ve làn da mịn màng của Wind. – Mà sao em phải mong nó thể làm gì, vui vẻ với anh một chút, khi thằng đó đến, lúc ấy về với nó cũng được mà...A!

Một cái cốp. Wind dùng chiêu “Đầu đá” đập vào hấn, làm tên đại ca lùi ra sau. Lợi dụng lúc đó, nó cong chân lên chạy. Xui xẻo thay, nó bị kéo ra sau, ngã rầm xuống, phía trên nó là tên đại ca. Hừ! Ngày gì thế này! Quánh ai cũng không xi nhê!

-!!!

-Lần này sẽ không làm phiền a...!

-Wind....!!!! Mày đâu rồi!!!! – Đang chuẩn bị làm việc riêng thì tiếng gọi đó làm tên đại ca mất hứng, hấn buông câu chữ thề, rồi quát lớn.

-Lôi thằng đó vào đây cho tao!!!!

Đám đàn em vâng dạ, chạy ra ngoài. Chắc là ẩu đả rồi, Wind nghe bụp bốp binh chất kìa. Mà, kết quả thì khỏi đoán cũng biết...Rain là người thắng cuộc. Một bóng người hối hả chạy vào, mồ hôi nhễ nhại.

-Wind...mày....hộc, có sao không?

Trước mắt Rain lúc này là cảnh tượng không...trong sáng cho lắm. Kẻ nằm trên, người nằm dưới, tên đại ca thì ở trần, khoe cái làn da sần sùi đầy vết sẹo ra, còn Wind, mặt mũi há hốc, cứ như mới bị bắt quả tang...ăn vụng vậy! Còn một góc xa xa, cái kẻ mà Rain đã gặp lúc mới về đang bất tỉnh nhân sự...hừ, chỉ vì một cú đá thôi sao, đồ yếu như sên!

-Ái chà, kẻ phá đám đây rồi! – Tên đại ca nói giọng mỉa mai, từ từ đứng dậy. – Nhìn mày khoẻ như thế, tao nghĩ mấy vết thương kia cũng lành rồi hả? Đánh bại cả lũ đàn em của tao nhanh vậy, thật không đơn giản tí nào...!

Vết thương á? Vết thương gì cơ? Sao nó không biết gì hết vậy?

-Hừm. Cảm ơn lời khen chó tha của mày. Còn bây giờ, thả người yêu tao ra!

-Không thì sao hả? Tao đang định... - Đột nhiên hấn bế xốc nó lên, hun cái chóc vào má nó –...độc chiếm cô gái này...!

Nụ hôn đó quá bất ngờ, làm nó thoáng giật mình. Wind ước gì tay mình lúc này được tháo dây ra thì có lẽ, nó sẽ tát cho tên đại ca rụng cả răng.

-Hừ, có ngon thì bước qua xác tao trước đã...! – Rain bẻ tay rôm rốp, trông khá tức giận. Tên đại ca cười khi một cái, quăng Wind xuống đất cái đùng, hất hàm ra hiệu cho Rain cứ nhào vô. Hai thằng con trai đánh nhau vì một đứa con gái, cảnh này chẳng lạ lùng mấy. Nhưng mà, trông thú vị thật, Rain thì đẹp trai khỏi nói rồi, còn tên kia, trông cũng ổn đấy chứ. Được giành giật bởi hai mỹ nam, cũng vui vui ấy chứ! Ủa mà khoan, đang gặp nguy hiểm mà. Rain thắng thì không nói, chứ nếu tên kia thắng thì...híc, nó không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra đâu.

Nghĩ rồi, Wind cố hết sức tháo sợi dây thừng đang trói chặt hai cánh tay của nó. Chết tiệt, sao chặt thế! Nó nhìn quanh, có một con dao đang nằm chình ình trước mặt, nó nhích người tới lấy.

Xoẹt...xoẹt...xoẹt...

Chỉ trong vòng 1 phút, cánh tay trắng trẻo của nó đã được tự do, nhưng đáng tiếc là...hai vết hằn đỏ đỏ làm nó hơi rất một tí.

Wind nhìn hai kẻ đang đánh nhau đằng kia, vẫn căng thẳng và đáng sợ như vậy. Con trai đánh nhau đúng là...cứ tưởng muốn giết nhau luôn đi chứ! Ủa xem kia, có khẩu súng sau đai quần tên đại ca. Hắn kiểm đầu ra thứ nguy hiểm như vậy chứ? Không thể nào, hắn đang lặng lẽ rút nó ra kia.

Không...không được...!

Đoàng...

Sau tiếng động khủng khiếp đó là cảnh Wind đang nằm dè lên Rain, toàn thân run run. Thật may mắn, nó đã đẩy Rain ra kịp thời, nhưng vấn đề là...nó bị thương ở chân mất rồi...! Wind nhăn nhó nhìn máu đang chảy ra dưới chân mình. Hừ, thế này thì em Blade lại về nhà với ba má nữa rồi...!

-Mày!!!! – Rain tức giận, đỡ nó dậy. Cậu quắc mắt nhìn tên kia – Đồ khốn, mày điên rồi sao...?

Tên đại ca không chút bất ngờ, chỉ nhún vai, nói như không phải lỗi của mình.

-Tao định bắn mày thôi, là em tự nhảy vào mà...!

-Thằng chó! – Rain lao ra định đâm cho hắn một phát, nhưng Wind ngăn lại. Nó dùng ánh mắt kiên định nhìn Rain, trong một thoáng, cậu cảm thấy hơi sợ Wind. Rồi Wind cà nhắc tiến lại gần tên đó và...Chát!!!! Một cái tát giáng xuống khuôn mặt đều giả của tên kia. Hắn hơi bất ngờ, nhưng chỉ quệt vết máu ở khóe miệng rồi nhếch mép.

-Cái này là vì dám cầm súng nhắm vào Rain. Anh còn làm thế một lần nữa, chính tôi sẽ dùng dao, đâm thẳng vào tim anh! Nhớ lấy! – Wind nói, giọng lạnh lùng, đôi mắt bỗng trở nên sắc hơn, cái nhìn xoáy vào kẻ đang đối diện. Vài giây sau, nó rời mắt khỏi tên đó, quay lưng bước đi. Rain chạy đến, đỡ nó. Đột nhiên, tên kia hét lớn.

-Người đẹp, ta là Andy, hãy nhớ lấy. Ta sẽ lại đến tìm em đấy!

Wind hơi khựng lại, rồi tiếp tục bước đi.

Ánh hoàng hôn buông xuống, trời gió nhẹ...

Nguy hiểm này đã qua rồi...

9. Chương 9

-Á...

-...

-Nhẹ...nhẹ thôi...Ấu...!

-...

-Ui cha...!

-...

-Á á á!!! Thôi mà, có mỗi một vết thương nhỏ thôi mà...!!! Híc...

-Là tại ai hả? Tại ai tự dưng nhào đầu vô nguy hiểm...Hừ! – Rain bực mình gắt lên. Nhận ra mình đang làm Wind sợ, cậu thở dài, đóng hộp cứu thương lại. – Được rồi, xong rồi đó....!

Wind bĩu môi. Nó đang giận dữ. Hừ, nếu nó không nhào vô thì Rain có sống nổi không? Còn mắng mỏ nó nữa, đáng ghét! Phải nghĩ đến công cứu mạng của nó chứ!!!!

Wind liếc nhìn Rain, cậu đang cất hộp cứu thương lên kệ. Nó thở dài, nằm phịch ra giường. Hmm...toàn mùi của Rain thôi...! Thật dễ chịu....! Đang miên man, bỗng nó thấy sau chiếc áo thun Rain đang mặc là một vết đỏ nhỏ nhỏ. Nó ngồi bật dậy, nhú mắt nhìn nhưng nhìn mãi không ra đó là gì. Rain bước tới, ngồi cạnh nó, đưa cho nó ly nước thì đột nhiên, Wind kéo tay áo cậu lên.

-Vết bầm này là sao?

-À, cái đó...

-Tao hỏi mày, đây là gì?

-Ừm...

-Có phải là thằng đó...?

Rain không nói gì. Chỉ lặng lẽ kéo tay áo xuống.

-Cởi áo ra!

Trong một thoáng, đột nhiên Rain không hiểu nó đang nói gì, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của nó, Rain miễn cưỡng đứng dậy cởi chiếc áo thun xám ra.

Trước mắt Wind lúc này là tấm lưng trần đầy vết bầm và hai bên vai được dán Salonpas của Rain. Có phải chẳng là trước khi nó bị bắt làm con tin thì Rain đã bị bọn chúng kéo bằng đánh không? Wind khẽ chạm lên người Rain, làm cậu thoáng giật mình. Đôi bàn tay nhỏ nhắn, lạnh lạnh, ánh mắt đầy lo lắng thực sự làm Rain bất ngờ.

-Tao xin lỗi...

-...

-Chỉ vì chuyện của tao mà mày...

-Mày quên là tao bây giờ khác tao ngày trước à? Những vết thương này chẳng là gì với tao hết, ngốc ạ!

-Nhưng...

-Được rồi, không nhưng nhị gì hết, tao không sao... – Vừa nói, Rain vừa mặc lại chiếc thun, cầm ly nước lúc nãy, đặt lên tay Wind, bảo nó uống đi. Wind vẫn giữ vẻ không vui, lông mày hơi nhíu lại. Nó đâu vô tình đến mức nhìn người ta vì mình mà bị thương nhưng lại không đau lòng cơ chứ. Rain thở dài...

-Mày thấy có lỗi...? – Gật đầu.

-Muốn chuộc lỗi không? – Gật đầu.

-Vây...lát nữa – Gật đầu

-Tắm xong – Gật gật...

-Sang đây quần khăn chờ tao...? Ok?

Ừm, ok...

Ủa khoan...!!!!!!

-Mày...mày lại như thế!!!!!! – Wind đỏ mặt nói.

-Thì tại mày cứ đòi chuộc lỗi đấy thôi! – Rain nhún vai, cười khi khi.

-Mày... - Wind đang định trách mắng gì đó nhưng nó lại thôi. Nó biết, Rain làm như vậy là để nó vui trở lại, không thấy áy náy nữa. Wind mỉm cười, cầm cốc nước trên uống chậm chậm. Rain bước lại gần, xoa nhẹ đầu nó. Tiếng thì thầm bên tai bỗng ngọt ngào khác thường.

-Ngốc à, tao cũng là một thằng con trai mà. Với cả, bị thương vì mày...cũng đáng mà...!

Wind khẽ đỏ mặt.

Bỗng, hai bàn tay của Wind được nâng lên. Một cái hôn nhẹ đặt lên hai cổ tay đỏ. Cái rất rất nơi đó chợt xuất hiện, nhưng nhanh chóng trở nên dễ chịu hơn. Đôi môi ấm nóng, hoà lẫn vị quan tâm, xót xa.

Rain này, một nụ hôn trên cổ tay có thể gây sốt không, vì tao thấy cái nóng đang lan toả khắp cơ thể rồi...

-Nghe gì chưa?

-Gì gì?

-Người mẫu Lê Thái My sẽ lấy ông chủ tập đoàn Kasel nổi tiếng đấy!

-Thật sao?

-Đúng vậy!

-Mà nghe nói là, bà ấy đã dùng thủ đoạn để ông ta chấp nhận cưới đấy!

-...

Dạo gần đây, mọi người hay bàn tán về Lê Thái My, người mẫu nổi tiếng cả nước. Thật tình thì, mấy vụ này Wind chẳng quan tâm tí nào đâu. Cái làm nó quan tâm bây giờ là câu đe dọa của Rain. Hết nhìn chân mình rồi lại thở dài, Wind đang làm Vy thấy bực.

-Wat????

-Hả?

-Mày muốn nói gì thì nói đi. Tao nghe... - Vy gắng giọng.

-À haha, sao mày biết? – Wind gãi gãi đầu.

-Mày nghe bài “Chỉ anh hiểu em” chưa. Tao hiểu mày giống thằng đó hiểu con bồ nó đó! – Vy nói.

-Hề hề...

-Cười gì! Nói...!

-Dạ...

Thì ra, điều làm Wind hết than ngắn rồi thở dài chính là câu nói “Không uống thuốc, bôi thuốc thường xuyên mà đi đánh lộn thì chân sẽ hết cách chữa luôn.”

-Rain bảo thế đó mày. Sao tao thấy xạo xạo sao á, hình như Rain cố tình không cho tao đi đánh lộn!

-Ồ, vậy mày đi đi...

-Nhưng mà lỡ...thiệt thì sao mày? Lỡ tao què luôn thì sao?

-Ờ, thì mày khỏi đi đánh lộn được chứ sao! – Vy nhún vai.

-Ừm...Nhưng mà, mày nói đi, Rain nói vậy có đúng không, hay là xạo???? – Nó vẫn ngoan cố hỏi cho ra lẽ. Vy quay sang nhìn nó, ánh mắt thông cảm. Tội nghiệp, bị người ta hù cho hoang mang thế này. Nhưng xét cho cùng, Rain cũng là muốn tốt cho Wind thôi. Con gái gì mà suốt ngày cứ đi đánh nhau, liều mạng, không sợ trời không sợ đất. Lần trước hên là viên đạn trượt qua chân thôi, chứ nếu không thì...

Ấu quá!

-Ủa mà, thằng Khang sao rồi...?

-À, hoảng rồi, từ bỏ rồi...hêhê...Tao chính thức được bình yên...! – Wind cười tươi.

-Ừm, tốt. Mà mày, còn cái thằng Endy gì á...

-À, hần bảo sẽ gặp lại. Là Andy. Hừ...tên khốn! Mém tí nữa giết người rồi...

-Hần kiếm đầu ra súng thật thế...! – Vy tò mò. Mái tóc hơi bay bay trong gió, đôi môi đỏ hồng làm nhỏ hôm nay tràn đầy sức sống.

-Chắc là...hừm, chắc hần cũng không phải giang hồ tầm thường. Tao chỉ giao du với bọn có dao và gậy, dùi là cùng...Oái! – Đang nói huyền thuyên, nó bị cốc thật mạnh vào đầu. Nó ngược nhìn, mặt Vy tối sầm. Wind nhận ra...nó đã lỡ lời...

-Mày...Mày giao du với dao cơ à? Hừ hừ, sao tao không biết nhỉ?

-Tại...à, tại tao không muốn mày lo mà...Oái, đau....!

-Mày...hư quá! Hư nè! Hư nè! Hư nè...! Giấu giếm là bước đầu để trở thành một kẻ tội phạm....có biết không?

Mỗi câu hư nè là mỗi cái đánh thật mạnh vào Wind. Híc, sao lại cầm cuốn sách Toán, đã bảo có đánh chết chữ cũng không vào cơ mà!!!!!!

Chiều...

Trời nắng ấm, gió vi vu. Những hàng cây đung đưa nhẹ nhàng theo làn gió mát mẻ, vu vơ hát lên những khúc hát êm dịu, vui vẻ. Trên con đường vắng vẻ, Wind bước đi chậm rãi, nhìn ngắm cảnh vật xung quanh.

Ngôi nhà của Rain thực sự nằm ở vị trí khá thoải mái. Không xa đường chính, cũng không quá gần. Không giờ cao điểm, cũng không vắng vẻ, heo hút và tách biệt. Chỉ là khá thoải mái. Mọi người sống xung quanh cũng thân thiện, tốt tính. Hừm, cũng chẳng hề có giang hồ ở đây...à, ngoại trừ nó.

À, mọi người đang thắc mắc nó đang làm gì mà tung tăng trên đường thế này chứ gì?

Số là, Rain đã giao cho nó một nhiệm vụ cao cả. Đó là: Hộ tống gia đình bác Dền, chú Bí và vài cô Cải từ hành tinh Rau Củ về nhà an toàn. Chỉ cần một trong những người quan trọng đó bị xay xát một tí thôi thì...nó chính thức bị bỏ đói vào sáng mai. Nghe có vẻ đơn giản, và nó đã hoàn thành một nửa nhiệm vụ một cách xuất sắc. Cái vấn đề lúc này là, trước khi kịp bước vào cái cổng màu xanh lá an toàn thì...

-Người đẹp...

Wind thề là nó đã cố gắng lờ đi cái gọi đó. Nó thề là nó không có quay đầu lại đâu. Chỉ tại, chỉ tại cái người đó...

-Em lờ anh đó hả? – Hần chạy chiếc A.B đến, chặn đầu Wind. Hừ, chỉ còn vài căn nhà nữa là về tới nơi rồi. Đáng ghét! Còn dám khoe A.B với nó nữa chứ! Híc, em Blade của nó về với ba má lần nữa rồi. Lần này có về lâu lắm mới được trả lại đây....!

-...

-Không nói gì với anh thật á?

-...

Anh suýt giết chết tôi và Rain còn gì. Hừ...!

-Thế anh mang bé Bí này về nhé? Chà, trông to thật đấy...

Wind giật mình quay đầu lại, chú Bí thân yêu đã bị bắt cóc từ lúc nào. Chết tiệt, thừa lúc mình không để ý dám bắt cóc người quan trọng như thế! Làm sao mà nó về ăn nói với Rain được đây, thế nào lại cũng bị bỏ đói thôi. Không được, phải lấy, phải lấy lại chú Bí!!!!!!

-Trả chú Bí lại đây! – Nó đe dọa

-... - Andy không nói gì, chỉ ngoắc tay ra hiệu cho Wind lại gần. Nó định không lại, nhưng như thế thì không lấy lại được chú Bí. Hừ...phải cẩn thận...!

-Oái...!

Thấy chưa, nói có sai đâu. Wind vừa tiến lại thì bị Andy túm lại eo, vòng đôi bàn tay rắn chắc ôm thật chặt. Chắc hẳn nghĩ nếu thả lỏng thì nó sẽ lại dễ dàng thoát ra như lần trước.

Nhìn kĩ thì Andy cũng ổn. Tóc hôm nay không vuốt keo nữa, mà để mái xéo dài che một bên lông mày. Đôi mắt không sắc như khi dọa nạt người khác mà trông hiền hơn một tí, chỉ là một tí thôi. Làn da cũng ngăm ngăm tựa Rain, nhưng nó vẫn ghét nhất là nụ cười. Hừ, có cảm giác như hẳn khinh thường tất cả mọi người ấy. Đồ kiêu căng.

-Buông ra đi chứ! Anh làm cái gì vậy...Giữa thanh thiên bạch nhật....

-Haha, em cũng biết ngượng nữa hả?

-Khùng hả? Làm như vậy ai mà không ngượng. Giữa đường giữa xá...Anh đang làm hỏng danh tiếng của tôi đó! Buông ra – Wind vùng vẫy nhưng không tài nào thoát ra được. Hừ, tại đồng đồ này, nếu không thì...

-Này, em vùng vẫy nữa là anh quảng chú Bí của em đó nha.

-Ế...

Chỉ một câu nói và nó ngoan ngoãn như một con mèo. Từ đó đến giờ, sợ ai không sợ, bây giờ lại chỉ sợ mình cái đứa tên Rain.

-Chĩa súng vào em thì em không sợ, vậy mà chỉ cần trái Bí này rút xuống là em sợ....Em ngộ nhỉ?

-Hừ, vì cái tên trong nhà rất là đáng sợ....!

-À, thằng người yêu của em hả?

-...

-Anh sẽ trả cho em trái Bí với một điều kiện.

-...

-Hôn anh một cái!

-Không! – Nó lập tức từ chối.

-Tại sao?

-Tôi ghét anh! Chẳng phải anh suýt giết tôi sao hả? – Nó tức tối nói. Hừ, vả lại, anh nghĩ anh là ai chứ?

-Anh xin lỗi, ok? Anh đâu có cố ý. Tại hôm đó cũng muốn thử xem súng thật hay giả mà...Nói nhỏ nhé, anh chôm cây đó từ một thằng bán vũ khí đó...xài đã phết!

-Đồ khủng! Buông ra và trả chú Bí đây! – Nó với tay lấy chú Bí nhưng không được. Chẳng khác nào một con mèo bị nhử cá, cứ để vờn vờn trước mặt nhưng chẳng ăn được. Bực. Và lúc đó, nó đã đi đến một quyết định sáng suốt.

Mặc kệ bị bỏ đói. Mặc kệ bị Rain mắng. Thà như thế còn hơn dây dưa với thằng cha dở người này. Không chừng lại lập kế hoạch giết Rain lần hai thì chết...!

Wind đứng lặng, dùng hết sức cẩu vào cánh tay đang ôm eo nó. Andy rên lên khe khẽ, rút tay ra khỏi vòng eo thon đó. Còn Wind, nó bỏ đi một mạch. Andy chợt thấy buồn cười. Hắn hắng giọng rồi rồ ga chạy đến chặn Wind lần nữa. Lần này hẳn chìa trái bí ra, nói.

-Trả em.

-...

Wind chậm rãi đưa tay đón lấy. Cái nó không ngờ là, bàn tay kia kéo cánh tay nó lại, lôi cả người nó theo. Chóc. Một cái hôn bất ngờ. Đây là lần thứ hai nó bị Andy hôn. Wind vội đẩy Andy ra, che nơi bị cưỡng hôn, rồi giựt trái bí bỏ chạy. Đáng ghét!

Andy đứng đó, khẽ bật cười nhìn theo cái dáng chạy cà nhấc của Wind. Một kẻ thích đánh người và khiến người ta liệt dở sống dở chết như hấn đột nhiên thấy trong lòng lâng lâng lạ thường. Andy đưa mũi hít hít mùi táo còn vương trong không khí.

Bầu trời hôm nay...đẹp lạ thường...!

...

-Đây là ai vậy? – Cậu bé 13 tuổi nhìn hai đấng sinh thành với vẻ khó hiểu. Cậu nhận thấy vẻ lo sợ hiện trên khuôn mặt họ.

-Phong à, con phải bình tĩnh nghe bố mẹ nói, được chứ? – Người bố hỏi.

-Bình tĩnh?

-Ừm...

-...

-Trước khi nói ra điều đó, bố mẹ mong con hãy nhớ, là dù có gì đi nữa, thì...thì con vẫn là con của bố mẹ, và bố mẹ rất yêu con!

-...

-Đây là... - Người mẹ ngập ngừng, nhìn chồng. Đường như bà vẫn chưa sẵn sàng để nói ra điều này.

-...mẹ con. Người mẹ ruột của con.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, đứa trẻ 13 tuổi đột nhiên thấy hoảng loạn trước câu nói của bố mình. Những câu hỏi cứ chạy đến tới tấp trong đầu. Phong nhìn mẹ, nhìn bố rồi trước mắt như tối sầm. Cậu không tin được những gì mình vừa nghe thấy. Nhưng với sự trầm lặng của mình, cậu không để cảm xúc thể hiện ra ngoài

-Mẹ...ruột?

-Bố mẹ xin lỗi. Bố mẹ cũng không muốn con buồn. Cuộc sống của con đang hạnh phúc, không phải là bố mẹ muốn phá hỏng tất cả. Chỉ là...chỉ là, người mẹ đó, muốn nhận lại con...và bố mẹ nghĩ, con đã đủ lớn để hiểu chuyện...

-...

-Phong! Nhìn bố này, con đừng im lặng

như thế. Bố biết con rất đau đớn. Hãy nói ra những gì mình nghĩ đi... – Người bố nắm chặt hai vai cậu bé, nhìn cậu bằng ánh mắt trấn an. Nhưng trong đôi mắt đó, cũng nói cho cậu biết rằng. Sự thật là sự thật, cho dù có cố không hiểu thì sự thật vẫn là thế rồi. Phong cúi gầm mặt, cái cảm giác như muốn nổ tung này là gì thế...

-Còn bố?

-???

-Bố ruột...?

Một sự im lặng bao trùm không gian hoà lẫn sự e ngại và bất ngờ. Có lẽ, những gì hai vợ chồng họ không ngờ chính là câu hỏi này. Người đàn ông thả lỏng tay rồi buông hai bờ vai nhỏ nhắn kia ra. Ông chậm rãi ngồi lên ghế, liếc nhìn cậu con nuôi với ánh mắt như vô hồn vẫn đang chờ câu trả lời. Người đàn ông thờ dãi.

-Cái này, có lẽ con nên...gặp trực tiếp người đã sinh ra con thì hơn. Bố mẹ...không muốn là người nói ra chuyện đó.

...

..

.

.

-Lý do? Đơn giản thôi. Mà là vật ngang đường!!!

...

-Tao đã từng suýt giết chết mày, có biết không hả?

...

-Thằng sắc sược!

Chátttttt...!

-Hộc...hộc...hộc...

Choàng tỉnh sau cơn ác mộng, mồ hôi ướt đầm chiếc áo thun, Rain vẫn chưa hết bàng hoàng. Cậu nhìn xung quanh, chỉ một mình cậu và bóng đêm. Chẳng một ai hết, chẳng có một ai...

Rain vút cái mền sang một bên, bước xuống giường. Cậu vào bếp uống nước để bình tĩnh lại.

Đã là lần thứ n Rain mơ thấy cái ngày đó – ngày mà sự thật được phơi bày trước mắt. Mỗi lần nhớ lại, là mỗi lần cậu lại thấy hận. Hận hai người đã có công nuôi cậu lại giấu giếm cậu suốt mười mấy năm trời. Hận bản thân sao lại quá khờ, lẽ ra phải nhận thấy ánh mắt e dè ấy mỗi lần họ nhìn cậu, lẽ ra phải biết chứ. Hận nhất, hận nhất vẫn là người đó – người đã sinh ra cậu rồi nhẫn tâm vứt bỏ cậu như vậy. Xót xa làm sao, khi ngày đầu gặp lại nhau, định nghĩa về thứ tình mẫu tử mà người ta vẫn hay nói là thiêng liêng, bỗng chốc mất đi trong cậu. Kí ức đó, quá sắc bén, như một con dao đâm vào tim Rain rồi cắm mãi trong đó, không thể rút ra.

Rain thở dài, rồi đi lên phòng. Lúc định vào phòng mình rồi ngủ tiếp, cậu chợt chuyển ánh mắt sang phòng Wind. Mở cánh cửa nhẹ nhẹ, Rain lặng lẽ bước vào.

Phòng tối. Xung quanh chỉ là những mảng màu đen bao phủ. Thật khó để tìm đường đến giường của Wind. Khi mắt đã quen dần với bóng tối đó, Rain nhận ra, có một cô gái đang nằm ngủ ngon lành, tiếng thở đều đều nghe thật bình yên. Rain tiến lại, nhẹ nhàng ngồi lên giường.

-...

Hình ảnh của cô công chúa ngủ trong rừng bỗng xuất hiện trong đầu Rain. Một chiếc váy ngủ màu trắng không quá mỏng, mái tóc xoã dài, khuôn mặt thanh thần, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ xinh xinh, có phải trên đôi môi ấy đang vẽ một nụ cười?

Đưa tay chạm nhẹ gò má hơi ửng hồng, Rain chợt mỉm cười. Đã biết bao lần bị hôn trộm mà vẫn không hay không biết. Ngốc thật...nhưng đáng yêu...! Bản thân thì không biết đã bảo vệ được chưa mà lại cứ lao đầu vào nguy hiểm, đòi bảo vệ người khác. Sợ ma mà lại thích coi phim ma, chuyên gia lừa bịp và thích đánh lộn.

Đây là cô gái cậu yêu...!

Làn gió nhẹ thoảng qua, rồi thoảng đổ mặt. Chẳng phải đó là cảnh hoàng tử hôn công chúa, nụ hôn sẽ làm công chúa bừng tỉnh dậy sau giấc ngủ dài sao?

10. Chương 10

Một ngày mới lại đến.

Ánh nắng ấm áp trải dài khắp con đường với hai hàng cây xanh biếc. Tiếng chim ríu rít gọi nhau trên những cành cây. Chú mèo mun nằm ườn trong nhà, tận hưởng khí trời se lạnh.

Ngôi nhà với cánh cổng xanh...

-Dậy đi!!!!!!

-Không!!!!!!

-Dậy ngay!!!!!!

-Không!!!!!!

-Dậy!!!!!!

-Đã bảo không!!!!!!

Có lẽ mọi người sẽ nghĩ rằng cái kẻ đang la “Không!” kia là Wind. Nếu vậy thì, mọi người đã hoàn toàn...sai.

Bất ngờ chứ gì?

Đây, số là thế này.

Tối qua, lo đọc sách, nghiên cứu cái gì đó say sưa, chàng Rain của chúng ta mãi đến 4 giờ mới ngủ. Trời xui đất khiến làm sao mà gió cứ se se, lạnh lạnh, nằm trong chăn ấm quá, thành ra ngủ ngon lắm. Được một chút thì đã 7 giờ sáng, mà cái giờ này hôm nay Rain có nhiệm vụ phải đưa Wind đi mua đồ. Buồn ngủ, gặp trời mát mẻ thế này, lại càng buồn ngủ hơn, thế nên...cái cảnh tượng Wind đang cố gắng kéo Rain ra khỏi giường diễn ra.

-Mày là đồ tởm, dậy chở tao đi mua đồ ngayyyyy!!!! – Wind hét vào tai Rain. Liên tục và liên tục. Rain cuối cùng cũng lồm cồm bò dậy, với tay lấy cái điện thoại, gắn hai tai nghe vào và...bật nhạc lên, rồi tiếp tục...ngủ.

-A...Mày...!!!! – Nó như tức điên, cứ liên tục vừa hét vừa lấy gối đánh Rain. Chợt, Rain đưa tay ra nắm lấy cổ tay nó, kéo xuống. Kết quả là Wind lúc này, cả người đều nằm đè lên Rain. Nó khẽ “ui da” rồi ngược mắt lên nhìn. Là khuôn mặt của người con trai đó, với đôi mắt nhắm nghiền, đang nháu mày vì khó chịu.

-Mày...ồn quá! – Rain nói với giọng ngái ngủ.

-Thì ai biểu mày không chịu dậy. Hôm qua mày hứa đi mua đồ với tao mà! Nói dối!!!!!! Nói dối!!!!!! Um...

Câu nói thoát ra khỏi miệng bị đáp trả bằng một nụ hôn không lường trước được. Có thể đối với Rain lúc này, việc ngái ngủ khiến cậu nghĩ đây chỉ là một trong những cách khiến cho Wind im lặng, và chắc chắn với đôi mắt nhắm nghiền một mở kia, cậu sẽ không thấy được vành tai đang đỏ ửng của Wind.

-Ừ...Rain...

Ý khoan, lúc này mà đẩy ra có uống lắm không? Nó nghe được cả nhịp tim của Rain nè. Nhịp tim đều đều, sau lớp áo thun mỏng đó, nghe thích thế...làm nó quên mất mình vừa bị hun.

-Hehe...

-Gì vậy? – Vẫn còn ngái ngủ – Nhột...!

-Tao đang nghe nhịp tim của mày.

-Điên...

-Thú vị mà.

-Ừm,...

-Nhịp tim mày vẫn thường đập thế này à?

-Hỏi rõ ngớ ngẩn...ai mà...không như thế – Ngáp một cái – hơ...Nhịp tim chỉ thay đổi theo cảm xúc mà thôi...!

-Vậy cũng như đứng trước mỗi một người sẽ có mỗi cảm xúc khác nhau, nhịp tim cũng khác hả? – Wind đột nhiên thấy cái chủ đề nhịp tim và cảm xúc trở nên hay ho, nó quên bèn chuyện đi mua đồ và quyết định nằm yên nghe giảng bài.

-Ừm...

-Vậy trước bố mẹ?

-Bình thường.

-Hai anh của tao?

-Nhanh.

-Tai sao?

-Ghét...

-Con Vy?

-Nhẹ. Từ từ.

-Vì là bạn hử?

-Ừm,...

-Vậy...còn tao?

Câu hỏi đáng để suy nghĩ. Đã hết buồn ngủ nên Rain nhận thức được rõ mình đang làm gì. Cậu im lặng. Điều đó làm cho Wind bỗng tò mò.

-Sao mày không nói gì hết??? Nè... - Wind lay mạnh cậu bạn, lay đến khi cậu không chịu nổi nữa, phải bật dậy, gất lên.

-Gi??? Phiền quá!!!

Wind giật mình, căng mắt ra nhìn Rain. Cái giọng gất gỏng ấy cùng khuôn mặt nhăn nhó nó chưa bao giờ “bị” thấy lần đầu tiên lại xuất hiện. Có chút gì đó buồn buồn, sợ sợ, và hơi đáng ghét thì phải. Nhận ra được ánh nhìn “bị sốc” trong mắt nó, Rain bèn hạ giọng.

-Xin lỗi.

-Tao...chỉ muốn hỏi thôi mà, đâu cần...làm dữ vậy! – Wind nói, trề môi giận dỗi. Thì cũng là tại Rain không trả lời mà. Gất lên như thế khuôn mặt trông đáng sợ lắm. – Không nói thì thôi...blè...

Giận rồi. Không thèm nói chuyện với ai đó nữa.

-Nè...

-... - Ngồi im lặng, quay mặt đi chỗ khác.

-Mày...haizzz, ra ngoài đợi tao đi rồi tao chuẩn bị chở mày đi mua đồ. Ok?

-...

Không nói gì, Wind chỉ quay lưng bước ra, đóng cửa một cái đùng. Còn Rain một mình trong phòng, cậu gãi đầu rồi bước vào phòng tắm.

Shop thời trang nam & nữ Venus...

-Mày mua gì vậy?

-...

-Không trả lời à?

-...

-Định im lặng với tao suốt đời sao?

-...

Rain lại gãi đầu.

Chà, có vẻ căng.

Một đứa con gái không sợ trời không sợ đất, thường ngày miệng oang oang, ít khi chịu ngồi yên một chỗ hôm nay lại im lặng đến thế. Haizzz, bây giờ thì Rain đã hiểu vì sao người ta nói, khi một đứa ngốc nói nhiều bỗng im lặng thì sẽ khiến cho người khác cảm thấy vô cùng hoảng sợ rồi.

Wind đi trước, Rain theo sau. Bỗng, từ đâu xuất hiện một đám con gái trường Lam Kha xuất hiện.

-A, Hoàng Phong kia!!!

-Phong ơi, Phong ơi!!!

Rain quay lại nhìn, rồi thở dài ngao ngán. Sao lại đúng lúc vậy chứ?

-Nè nè, cậu đi đâu vậy?

-Cậu đi một mình hả?

-Vào đây mua đồ cho bạn gái sao?

-Bạn gái? Không phải cậu có bạn gái rồi chứ?

Những câu hỏi cứ chặn ngang họng Rain không cho cậu kịp nói gì. Đang loay hoay với 5,6 đứa con gái phiền phức này, thì cậu phát hiện, Wind đã biến đi đâu mất tiêu.

Rắc rối rồi đây...

Tại gian hàng bán nón...

-Đáng ghét, đáng ghét...thật là đáng ghét...! Sao lại đáng ghét như vậy chứ?

Vừa nói, Wind vừa đánh túi bụi vào một cái nón nào đó, nó không để ý hậu quả là cái nón đó đang...muốn rách cả ra. Giận cá chém thớt có khi lại phải đền tiền đấy nhé!

-Xin lỗi quý khách, quý khách có thể ngừng làm hư nón của shop và đứng lên được không ạ? Quý khách làm vậy là không hay đâu...

Giọng nói của chị nhân viên vang lên, nhẹ nhàng mà sao đáng ghét thế không biết. Haizzzz, lại chuẩn bị giận cá chém thớt nữa rồi. Wind đứng lên theo lời chị nhân viên đó, đặt cái nón lại chỗ cũ trong ánh mắt không mấy hài lòng của chị ta. Rồi, nó nở nụ cười rất ư là gian manh.

-Chị à, mỗi chân thì ngồi xuống là không hay sao? Cái shop này buộc khách hàng phải đứng suốt à? Làm ăn chuyên nghiệp quá nhỉ?

-Xin lỗi quý khách, ý tôi không phải vậy.

-Chứ ý chị là sao?

-Thật sự thì có mỗi chân cũng không nên...

-Thế thì mỗi chân tôi cũng phải đứng chứ gì?

-Không phải, quý khách...

-Chị đừng có “quý khách” này “quý khách” nọ...Chị có biết là chị đang làm tôi khó chịu không? Này, tôi nói à biết nhá, tôi mà...ừm, hmm? – Đang gây sự ngon lành, tự nhiên có một bàn tay từ đâu không biết bịt miệng nó lại, không cho nó nói tiếp. Bàn tay đó đã cứu chị nhân viên đang toát mồ hôi kia.

-Xin lỗi chị, bạn gái tôi đang giận dữ, nên trong lòng có chút khó chịu, chị thông cảm! – Người đang bịt miệng nó nói, khẽ nháy mắt với chị nhân viên. Khuôn mặt của người đó làm chị ta thoáng bối rối, hai má ửng hồng.

-Hừm, ồ ề ai...(Hừm, đồ mê trai!) – Wind thế đấy, cứ bực mình là lại nói thẳng ra, tìm mọi cách trút giận lên người khác, cái tính xấu này mãi không bỏ được.

-Suyt...! – Người đó ra hiệu cho nó im lặng, rồi quay sang nở nụ cười với chị nhân viên – À chị cứ làm việc tiếp đi, nhỏ này để tôi lo được rồi. Cảm ơn chị.

Người đó lúi xệch nó đi, mặc nó đang vùng vẫy, cố hết sức để thoát ra. Hừ, thật là bực mình quá mà!

-Em nghĩ em đang làm gì vậy? Gây sự với một nhân viên sao?

-Kệ tôi. Thích! – Wind ngang bướng nói.

-Cứ thích là làm à, cái con bé này!

-Ừ, thích!

-Ngang bướng thật. Không hổ danh Wind còn đồ nhĩ?

-Cảm ơn!

-Haizzz, được rồi. Có chuyện gì bực mình phải không? Nói anh nghe đi.

-Sao tôi phải nói với anh?

-Anh thích nghe.

-Không thích kể.

-Đừng ép anh dùng vũ lực.

-Thách!

-Là em nói đấy nhé!

-Á...

Tại một góc vắng của shop Venus, có hai người, một trai một gái đang đứng với nhau. Cô gái bị ép vào tường, với hai cánh tay bị nắm chặt, giờ sang hai bên. Chàng trai với mái tóc cắt xéo, đang nở nụ cười – nụ cười mang chút gì đó cao ngạo, khinh người.

-Bây giờ có nói không?

-Không!

-Không nói anh hun đấy!

-Dám không? Tôi cho anh ăn cháo suốt đời!

-Đe dọa anh hả?

-Ừ đấy, thì sao?

-Thấy anh có sợ không?

-...

-Không nói anh hun thiệt nha?

-...

-Là tại em đấy nhé!

Khuôn mặt của chàng trai đang áp sát khuôn mặt của cô gái. Từ từ, từ từ, đôi môi họ tiến gần lại với nhau...

Thế này là...sắp hôn rồi phải không nhĩ?

Andy sẽ...hôn nó phải không nhĩ?

Khoan đã! Không thể như thế này được! Nó với Andy có là cái gì đâu? Không được...!

-Không thích!

Wind dùng sức đẩy Andy ra. Anh ta hơi loạng choạng, mém ngã xuống đất. Thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi anh ta cũng bật cười. Là ai từ đầu đã thách thức nhau, sao giờ lại nhát gan rồi?

-Em thật là...một chút nữa là được rồi mà.

-Anh...đồ biến thái!!! – Wind lấy tay che khuôn mặt hơi ửng đỏ, nói.

-Em thách anh mà? – Andy nhún vai.

-...

Wind tăng lời nói của Andy, bây giờ nó đã bức mình lắm rồi, chẳng muốn cãi lại nữa. Trong chiếc áo thun cách điệu, lệch vai, và mái tóc xoã dài, tuy vẻ mặt lộ rõ sự tức giận nhưng không thể phủ nhận rằng trông nó lúc này thật đáng yêu!

Nhớ đến lần đầu tiên tiếp xúc, quả thật Andy đã không kiềm chế nổi. Về ngoài yếu ớt, mà tâm hồn lại mạnh mẽ như thế, điều đó thật sự thu hút hẳn. Khẽ mỉm cười, rồi Andy lại bước đến gần, nhưng Wind không để ý. Cho đến khi nhận thức được điều đó thì cả cái bóng to lớn của Andy đã đổ ập lên cái bóng nhỏ bé của nó mất rồi. Vinh hơi bất ngờ, nhú mày nhìn anh ta trong tình trạng bị ép vào tường như ban nãy.

-Anh...làm gì nữa đây?

-Cường hôn! – Andy bình thản trả lời.

-Khùng hả? – Wind đẩy anh ta ra, toan bỏ đi, nhưng lại bị kéo lại một cách mạnh bạo. – Đau!!! Giờ tôi không thích đùa!

-Anh cũng vậy.

-...

Lần này, Andy không đùa thật. Ánh mắt đầy sự say mê, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Wind, đôi tay khẽ vuốt mái tóc mềm, rồi nhẹ nhàng đưa xuống chạm cánh tay trắng ngần. Chầm chậm, mặt Andy tiến đến gần mặt nó. Wind có thể cảm thấy rõ hơi thở của Andy, ấm nóng. Anh ta có mùi giống mùi cà phê nữa, khác với Rain. À, mà lúc này Rain đang làm gì nhỉ? Chắc là hạnh phúc lắm, có cả đồng con gái vây quanh như thế mà.

Mà tại sao nó phải cảm thấy khó chịu như thế này nhỉ?

Hừ, mà có người khác, tao cũng có người khác chứ bộ. Đừng tưởng có mình mày là duy nhất nhé, Rain đáng ghét!

Vậy đó, vậy là nó mặc kệ cho Andy hôn. Khi môi Andy nhẹ nhàng ép lên môi nó, khoảnh khắc đó, có cái cảm giác gì đó nhói lên trong nó, nhưng chỉ thoáng qua một chút rồi biến mất. Wind không biết rằng chính lúc đó, Rain đã nhìn thấy. Khoé môi mỉm cười khi nhìn thấy Wind tan biến ngay lập tức. Cảm giác nhói đó, không chỉ một mình Wind cảm thấy, mà còn có Rain. Chỉ có điều, cậu còn thấy đau nữa.

-...

Đôi môi Andy cứ vương vấn không muốn rời. Wind không còn cách nào khác, cố hết sức đẩy anh ta ra. Không được, nó bèn cắn mạnh vào môi Andy, anh ta giật mình, lúc ấy mới chịu buông ra.

-Sao vậy?

-Không thích...

Andy cười khì.

-Hôn rồi, giờ em mới nói không thích?

-Vì hôn rồi nên mới thấy không thích.

Wind chợt nhớ đến những giấc mơ. Trong giấc mơ, nó thấy ai đó đã hôn nó, nó còn cảm nhận được nữa cơ, nhẹ mà sâu, cái hôn ấm áp vô cùng. Wind tự hỏi, không biết liệu đó có phải là thiên sứ không?

Về nhà...

Wind phải tự đón xe ôm về nhà, vì khi ra bãi đậu xe thì rain đã biến đâu mất. Cậu ấy cũng chẳng có ở nhà nữa. Haizzz, Wind thở dài. Chắc là đi với mấy em khi nãy rồi.

Ọt...ọt...

Đói. Wind tự nấu ình một gói mì, ăn xong, nó tắm rửa sạch sẽ rồi nằm trên sofa xem tivi. Rồi, Wind thiếp đi lúc nào không biết. Trong lúc ngủ, nó cảm nhận được bàn tay ai đó đã vuốt tóc nó, nhẹ nhàng, nhưng có chút gì đó buồn buồn. Mùi bia, khó chịu quá đi! Tại sao vậy nhỉ?

11. Chương 11

Sáng hôm sau...

Như thường lệ, thứ hai là ngày đầu tuần, ai cũng phải đi học. Wind chúa ghét cái ngày này. Tại sao từ thứ hai sang thứ sáu thì chậm rề rề mà từ thứ sáu sang thứ hai thì...nhanh quá vậy? Bất công. Thật là bất công!

-Hơ...oa...! – Đang ngáp, nó phát hiện ra Rain đang từ phòng bước ra, dáng vẻ mệt mỏi khác với mọi ngày. Wind lon ton chạy đến, ra vẻ quan tâm, hỏi – Mày không khoẻ hả?

Đáp lại nó là sự im lặng và ánh mắt né tránh. Nó hơi bực, bèn xáp lại gần, đưa tay lên trán Rain làm cậu hơi giật mình.

-Đâu có nóng đâu ta...

-... - Rain gạt tay nó ra, quay lưng bước đi. Wind thấy vô cùng khó hiểu, nó chạy lên, chặn cậu lại.

-Mày sao vậy hả?

-Chả sao cả. Không cần mày quan tâm.

Rồi, Rain đi luôn một mạch, để lại nó đứng đó, với cái mặt đơ không thể nào đơ hơn được. Cái tên điên này bị cái gì vậy ta, lại hành động kì lạ rồi? Haizzzz...

Oái, trễ giờ rồi...!!!

Trước cổng trường...

-Yo!

Trời ơi, sao lại là cái gương mặt đáng ghét này?

-Anh muốn cái gì? - Wind cau có nói.

-Ồ, sao em lạnh lùng quá vậy? – Andy trong chiếc áo sơmi và quần kaki màu đen, mái tóc vuốt keo làm khuôn mặt sáng sủa nhưng để lộ ra ánh mắt sắc – điều mà nó chẳng thấy thích mỗi lần gặp, đôi mắt ấy cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người khác ấy.

-Anh đứng trước cổng trường tôi làm gì? – Nó khoanh hai tay hếch mặt nói. Trước những con mắt tò mò, nhiều chuyện của bọn học sinh trong trường, nó phải giữ thể diện chứ.

-Tìm em. – Andy thản nhiên đáp.

-Tôi vào lớp. – Nó toan bước đi thì câu nói của Andy làm nó đứng sững lại.

-Hôm qua chúng ta đã...ừm, làm gì ấy nhỉ? Em định chối bỏ trách nhiệm sao?

Câu nói gây hiểu lầm nghiêm trọng. Toàn bộ ánh mắt của toàn bộ học sinh trên sân trường đều hướng thẳng về nó. Wind bối rối, mặt tím tái, còn Andy thì cười thích thú. Hừ, rõ ràng là cố tình chơi nhau mà.

Chỉ là một nụ hôn, lúc ấy đối với nó chả có ý nghĩa gì hết!

-Anh...!!!

-Haha, chọc em thích thật!

-Hừ, tôi vào học đây!

Nói rồi, nó đi một mạch, lướt qua những cái nhìn không mấy thiện cảm của bọn học sinh trong trường, miệng lầm bầm chữ rửa cái kẻ vừa nói ra những điều mang tính hiểu lầm trầm trọng đó. Rảnh rồi thì làm việc gì có ích cho xã hội đi, đến đây chọc nó rồi đi, khùng!

Ầm.

Đang đi, nó va phải ai đó, đang định gắt lên chữ rửa thì nó phát hiện người đó là...anh Vĩ.

-...

Bốn mắt nhìn nhau, im lặng vài giây.

Cũng lâu rồi nó không gặp anh, ừ thì sau cái lần “mém chết” đó, nó không dám lộ cái mặt ra cho anh Vĩ thấy. Anh mà thấy chắc nó bị mắng cho tơi tả. Anh Vĩ không nói gì, đỡ nó lên, nở một nụ cười thật tươi. Tự nhiên, nó thấy vui vẻ lạ.

-Dạo này anh bận quá nhỉ? – Wind nhìn mấy cuốn sách với đồng giấy tờ trên tay Vĩ, chắc là anh đang “nghiên cứu” để thực tập làm giáo viên ở trường. Nó nghe thế từ mấy chị lớp trên.

-Không bận bằng em. – Giọng nói có chút gì đó giận hờn.

-Em đâu có...bận?

-À, vậy là em tránh mặt anh rồi? – Tự nhiên Wind thấy vô cùng ngu ngốc khi nói ra câu “không bận”. Chắc, thiệt tình...

-Không phải, em thật ra cũng bận. Ý em là, em không bận nhưng mà...có lý do, à thì...nói chung là... - Nó không biết phải giải thích thế nào. Kể ra chuyện sẽ dài dòng lắm, đánh nhau mém chết như thế, ai lại dám kể với anh. Đang lúng túng không biết làm sao, nó chợt thấy có bàn tay xoa đầu mình, chút gì đó bình yên.

-Được rồi. Em vào lớp đi, gặp em sau.

Tiếng gió xào xạt.

-Chị ghen tị với em lắm, Tuyết à...Chỉ một lần thôi, cái xoa đầu dịu dàng đó...

Tiếng nhạc xập xình trong quán bar, ánh đèn xanh đỏ chớp tắt, ai cũng hoà mình vào cái thế giới hỗn độn đó. Người uống rượu, uống bia, kẻ nhảy múa, lắc hông điên cuồng. Đây không phải là nơi dành cho con nít.

-Hi! Lâu rồi không gặp anh. – Giọng nói ông ẹo, ngọt như đường vang lên mà bất cứ thằng con trai nào cũng muốn mềm nhũn, nhưng người con trai ngồi trước mặt cô gái ấy lúc này, không có một chút phản ứng.

-Cô làm gì ở đây?

-Nhảy. Dụ dỗ vài thằng khờ khạo. Uống vài ly. Xả stress. – Cô gái đưa tay giựt lấy ly rượu trên tay người con trai kia, mỉm cười, rồi uống một ngụm. – Còn anh?

-Lẽ ra cô không nên đến những chỗ này. – Người con trai lấy lại ly rượu.

-Anh đang lo cho em đó hả? Hi, chẳng sao đâu, chủ của quán bar này là người quen của ba em mà. Thật may là hôm nay anh lại đến đây. – Với chiếc đầm ôm sát người, làm nổi bật đường cong cơ thể, đôi giày cao gót hàng hiệu, khuôn mặt trang điểm vừa phải làm rạng lên nét quyến rũ của mình, cô gái ngồi bắt chéo chân, chống tay lên đùi, nhìn người con trai ngồi cạnh với ánh mắt say mê. Chiếc áo sơ mi không cài hết, chiếc quần jean bụi bặm, mái tóc vuốt keo, để lộ khuôn mặt đẹp và đôi mắt đen kiên định. Hai người ngồi ở một góc khuất của quán bar nhưng vẫn không tránh được ánh mắt tò mò thăm ngưỡng mộ của mọi người xung quanh.

-...

-Em nhớ anh ghê luôn! Nè, sao hôm nay anh đi bar vậy?

-...

-Hứ, trả lời em đi chứ...Phong! – Cô gái chu mỏ, ra vẻ dỗi hờn, ôm cánh tay của người con trai đó lay nhẹ. Tự nhiên Rain lại thấy thấp thoáng hình ảnh người con gái kia, cảm giác nhói nhói lại xuất hiện rồi. Hôm một người con trai khác không chút phản kháng ư, chiều nay còn lên xe hắn để hắn chở về nhà nữa, cái đồ ngốc này...!

-Xả stress.

-Ồ, ra thế!

-...

-Anh nè, anh làm bạn trai em nha? – Một lời tỏ tình đầy táo bạo.

-... - Rain không nói gì, chỉ ngửa cổ nốc cạn ly rượu trên tay. Hôm nay cậu uống hơi nhiều, bắt đầu thấy hơi choáng rồi. Rain không muốn để bản thân bị say, cậu đứng lên, rút cánh tay mình ra khỏi vòng tay của cô gái kia. Cậu để tiền trên bàn, rồi quay lưng bỏ đi.

-Anh...!!!

-...

-Đợi em với! – Cô gái vừa vội vã chạy theo, vừa gọi.

-Phiền quá! Biến đi. – Rain quát lên làm cô gái kia hơi hoảng hồn, nhưng nhanh chóng, cô lấy lại được sự bình tĩnh.

-Được rồi. Ít ra thì anh cũng trả lời em đi chứ.

-Trả lời?

-Câu hỏi lúc này. – Cô gái nhắc.

-Không. – Câu trả lời thẳng thừng không chút e ngại.

-Tại sao?

-Không thích.

-Nhưng mà em thích anh!!!

-...

Rain im lặng, quay lưng đi tiếp. Lần này, cô gái không đuổi theo. Rút điện thoại ra, cô đang định gọi cho ai đó.

-A lô...là cháu đây! Dạ...Cháu vẫn khỏe...Cháu mới về thôi ạ. Dạ. À, cháu vừa gặp anh ấy đó cô. May mắn thật, vừa mới về đã được gặp rồi...Dạ, cháu biết rồi. Cô yên tâm...Dạ. Tạm biệt!

Cúp máy.

Cô gái khẽ mỉm cười, một nụ cười đầy âm mưu. Khuôn mặt xinh đẹp đó bỗng chốc thật đáng sợ.

-Ha, Hoàng Phong, anh năm lần bảy lượt từ chối em, nhưng em không tin là mình không thể chinh phục được anh. Anh đợi đó, Lâm Kiều Như em chắc chắn sẽ làm anh phải quy lụy, cầu xin tình yêu của em.

-Tại sao bà lại bỏ rơi tôi?

-Lý do? Đơn giản thôi. Mà là vật ngang đường!!!

...

-Sao lúc đó không giết chết tôi luôn đi?

-Tao đã từng suýt giết chết mày, có biết không hả?

-Vậy sao tôi không chết!

-Vì tao bị ngăn cản, mẹ kiếp, tao đã rất muốn mày chết! Ha, nhưng hoá ra, mày sống cũng có lợi cho tao đấy chứ!

...

-Tôi không cần một người mẹ xấu xa như bà!

-Thằng sắc sược!

Chátttttt...!

-Aaa, đừng mà...! – Wind la oai oái.

-Không sao đâu, bình tĩnh đi! – Andy dỗ dành.

-Không mà, đừng lại đi. Không được đâu!!!

-Anh nói không sao đâu mà, anh đảm bảo đó!

-Aaaa, không, không...Tôi sợ lắm!

-Anh sẽ chịu trách nhiệm, yên tâm!!!

-Tôi không muốn, đừng lại đi...! Anh sẽ bị bắt đó...

-Em la lớn quá đó, nhỏ tiếng thôi!

-Trời ơi, la thì làm sao mà nhỏ được. Anh định giết tôi đó hả? – Wind đâm thùm thụp vào lưng Andy, giờ nó đang nằm lưng chừng giữa sự sống và cái chết, nó thực sự rất rất sợ.

-Đau! Em bình thường lì lắm mà. – Andy cười, nói.

-Tôi lì chứ tôi không có điên! Anh muốn chết thì chết một mình đi!

-Em có làm quá không? Chỉ là chạy xe 70km/h thôi mà?

-Không thích, chạy chậm lại đi. – Wind nói giọng giận dữ, Andy phì cười rồi giảm tốc độ xuống.

-Được chưa?

Wind khẽ gật đầu.

Tình hình là, vì lười đi bộ đến trường nên nó buộc phải đi nhờ xe của Andy. Mà nó chẳng hiểu sao, dạo này Rain cứ tránh mặt nó, muốn xin đi nhờ xe mà thấy cái mặt...nhăn nhó của Rain, nó không dám. Ở chung nhà mà giống như mỗi đứa một nhà ý. Khó hiểu ghê, nó làm gì sai nhỉ? Rain giận cái gì chứ? Hừ, kì cục!

-Nè!

-What?

-Làm bạn gái anh nha?

-Khùng!

-Anh hỏi thiệt mà.

-Không thích.

-Anh làm xe ôm cho em suốt đời luôn.

-Không thèm.

-Ờo, khó tính thế...anh với em cũng đã hôn rồi mà.

-Không tính.

-Sao lại không? Em kì quá!!!

Giữa dòng người đông đúc trên đường, cái lưng quen thuộc của Rain đập vào mắt nó. Nó hối Andy chạy vượt lên ngang hàng với Rain. Đáp lại nụ cười chào buổi sáng tươi rói của nó là cái nhìn đầy khó chịu của Rain. Ô, nó lại làm gì sai nữa à?

Vèo. Rain phóng xe đi ngay khi đèn đỏ vừa hiện, còn nó thì vẫn ngơ ngơ vì chưa hiểu gì, Andy cười gian. Thì ra là thế, hừm, thú vị rồi đây...!

-Ê, nhóc...!

-...

Trước cổng trường Lam Kha, Andy đã đứng chờ Rain từ bao giờ. Anh ta nở nụ cười, héch mặt lên.

-Nói chuyện chút.

-...

-Chắc nhóc thấy tôi hôn bé Wind rồi nhỉ? – Andy kéo Rain lại bằng câu nói đó. Và quả thật, Rain đã dừng bước chân, quay lại nhìn anh ta.

-Thì sao?

-Đừng như vậy, tôi biết cậu để tâm chuyện đó.

-...

-Tôi cũng biết hai người không phải bồ bịch. Nên tôi chắc chắn sẽ khiến Wind là của tôi. Cẩn thận đấy! – Andy nhìn Rain bằng ánh mắt thách thức, và đáp trả lại anh ta là cái nhìn “cứ thử đi”.

-Tôi có hẹn với cô Thái My. – Cô gái với mái tóc uốn cong, nói với nhân viên khách sạn. Chị nhân viên lễ phép cúi chào, rồi nói.

-Thưa cô, là phòng 101, khu V.I.P ạ!

-Được rồi. Cảm ơn.

Kiều Như bước đi, lưng thẳng, ngẩng cao đầu, thật đúng là phong thái của một tiểu thư con nhà giàu. Mùi nước hoa thơm nồng, thu hút ánh nhìn của nhiều nhân viên phục vụ – cả nam lẫn nữ.

Kiều Như là con gái của Lâm Đại Bảo – một trong những tập đoàn lớn hiện đang hợp tác với Kasel. Ngoại hình đẹp, học vấn tốt, tính cách khá hoàn hảo, cô là niềm mơ ước của những đứa con trai gia đình có quyền thế. Nhưng tính đến hiện nay, chưa có ai khiến cô thực sự ấn tượng, ngoại trừ một người.

Cộc cộc...

-Cô My, là cháu – Kiều Như đây ạ.

Cạch.

Cánh cửa mở ra. Căn phòng 101 với nội thất tinh tế, những trang thiết bị và vật dụng đắt tiền, thực sự chỉ dành cho những đại gia lắm tiền, nhiều cửa, khó tính.

-Kiều Như! Lâu rồi mới gặp cháu, vào đi cháu! – Sự niềm nở của Thái My càng cho thấy Kiều Như không phải là một nhân vật nhỏ.

-...

-Uống nước đi cháu. – Thái My rót cốc nước, rồi đưa cho Kiều Như – Về đây rồi có thấy quen không?

-Cũng tạm tạm ạ, dù gì đây cũng là gốc gác của cháu mà.

-Ừm. Việc làm ăn của ba cháu vẫn tốt chứ?

-Tốt ạ, nhờ hợp tác với Kasel nữa nên không phải lo gì hết, cô ạ.

-Ừ. Cháu hay thật đấy, chỉ vài câu nói mà có thể thuyết phục được ba hợp tác với Kasel, sau này cháu sẽ là một bà chủ tài giỏi cho xem.

-Cảm ơn cô quá khen...

Hai người nói chuyện với nhau rất tâm đầu ý hợp. Vừa cười vừa buồn chuyện, như những thiếu nữ mới lớn.

-Cô à, chuyện anh Phong...

-À, thằng con cứng đầu đó, ta đã dùng mọi cách mà vẫn không làm nó nghe lời được. – Thái My nhăn nhó nói.

-Vậy à,...

-Cháu đừng buồn. Ta tin rồi nó sẽ nhận ra nó sai lầm thế nào khi không yêu thương cháu cho xem. – Thái My an ủi.

-Cháu biết. Đó là chuyện đương nhiên thôi ạ. Nhưng cháu không thích chờ đợi, cháu sẽ khiến anh ấy phải đồng ý kết hôn với cháu càng sớm càng tốt. – Rồi Kiều Như quay sang nhìn Thái My, nắm tay bà ta, mỉm cười – Và rồi, cả Kasel, cũng nhanh chóng thuộc về cô.

-Kiều Như, chỉ có cháu là hiểu ta.

Căn phòng lại vang lên tiếng cười – tiếng cười đầy mưu mô, xảo quyệt.

12. Chương 12

-Rain àhhhh! – Tiếng đập cửa inh ỏi làm Rain phải bật dậy, mở cửa. Hừ, lại cái khuôn mặt “vô số tội” này.

-Gì?

-Cứu tao vớiiiiiii... - Wind đưa cái khuôn mặt rưng rưng lên nhìn Rain, trên tay là đồng sách vở môn Toán, Rain cũng đoán ra được chuyện gì. Nhưng, lúc này cậu không muốn giúp. Rain thở dài, đóng cửa phòng thì nó chặn lại. – Híc, đừng mà. Có chuyện gì thì tính sau đi nha, giúp tao lần này đi!!! Tao bị đồng “bài tập phạt” này làm cho nổ tung mất thôi...!

Rain gãi đầu, rồi cũng thả lỏng cửa ra. Wind mừng rơn, buông cánh tay đang nắm chặt cánh cửa. Cứ tưởng Rain sẽ mời nó vào phòng cơ, ai dè...rầm, cánh cửa đóng sầm trước mặt nó.

-Trời đất ơi? Oa, huhuhu...đừng làm vậy mà...

-...

Phía bên kia cánh cửa, Rain biết mình làm vậy là con nít lắm nhưng mà, cứ nghĩ đến cái cảnh hôn nhau đó, rồi cái lần bị thằng Andy chết tiệt kia khích nữa, chắc. Thì không là bỏ bịch gì, nhưng mà...Hừ...!

-Rain à...! – Vẫn là những tiếng khóc, tiếng van xin thảm thiết.

Cạch.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở lần nữa, nhưng chìa ra trước mặt Wind chỉ là cánh tay, chỉ vào đồng sách vở trên tay nó. Wind ngoan ngoan đưa cho Rain, và cánh cửa lại đóng sầm. Một tờ giấy lòi ra từ khe cửa.

“Nửa tiếng. Về phòng đi.”

Nửa tiếng sau...

Cạch.

Cánh cửa đó mở ra lần nữa. Phịch. Cái gì đó vừa ngã xuống. Là Wind. Rain lắc đầu, chịu thua cái đồ ngốc này.

Cái kẻ kia vẫn ngáy pho pho, chẳng hề biết rằng mình đang bị Rain bế lên, đưa vào phòng (là phòng của Wind nhé). Đặt Wind nằm lên giường xong, Rain quay lưng đi thì bị cái gì đó níu lại.

-Ừm...

-Tao làm mày thức à?

-Không sao. Tao cũng phải dậy chép lại bài mà. – Nó ngáp một hơi dài, dụi mắt.

-Ừm. Tao về phòng đây.

-A, c...cảm ơn mày nhiều nha.

Rain định đi luôn, nhưng nghĩ sao đó, cậu quay đầu lại, cười gian.

-Trả ơn đi.

-???

Rain từ từ tiến lại, chống hai tay lên giường nó, đưa sát khuôn mặt lại gần. Wind vẫn đang căng tròn mắt ngạc nhiên, não bộ đã rủ các dây thần kinh ngừng hoạt động hết rồi. Rain đang mừng thầm trong lòng, lần này có thể trút bỏ hết bức xúc rồi. Hừ, Andy, hẳn nghĩ Rain sẽ để anh dễ dàng cướp đi Wind như vậy sao? Một cái hôn thôi mà, cậu cũng làm được chứ bộ, tối nào cậu chẳng bí mật hôn nó. Lần này, cậu sẽ làm cho nó phải quên đi cái nụ hôn lẽ ra không nên có kia.

-Không được. – Tiếng nói cùng cái đẩy mạnh của nó làm Rain sững lại. Nó háng giọng – E hèm, mày lại muốn trêu tao nữa rồi phải không?

-...

-Này nhá, nói à biết nhá, tao không phải là con người dễ dãi vậy đâu. Không tùy tiện hôn người khác như vậy được. – Nói ra cũng có chút ngượng miệng, lần trước là do giận quá mất khôn nên chẳng suy nghĩ gì, để cho Andy dễ dàng hôn như thế. Mất mặt thật!

-Vậy còn Andy?

-Andy? – Nó tỏ vẻ không hiểu.

-Mày có thể tùy tiện hôn thằng đó ở Venus mà, sao tao lại không được? – Khoan đã, về mặt giận dữ đó, Rain đã thấy hết mọi chuyện lúc đó sao?

-A, tao...Mà, tao hôn hẳn thì có liên quan gì mày đâu!

Không liên quan? Không liên quan cơ đấy!

-Vả lại, chẳng phải lúc đó mày cũng đang vui vẻ với mấy đứa con gái khác còn gì!

-Tao có hôn tụi nó đâu!!!

-K..kệ mày chứ! Chuyện đó chuyện của mày!

-Kệ tao à? Hừ...

-Nè nè, tao biết cái ánh mắt đó, đừng có lại gần đây à nghen...Tránh ra...xùy xùy...!

Không được rồi, cả thân hình to lớn của Rain đã đổ ập lên người nó mất rồi. Hai tay bị giữ chặt, hai chân cũng bị kẹp chặt luôn, Wind không cách nào xoay sở được. Nó cứ liên tục la lên “Buông ra” mà Rain vẫn không chịu buông. Nó nhắm mắt lại khi thấy khuôn mặt đang áp sát của Rain. Lại bị cưỡng hôn rồi.

1 giây, rồi 2 giây, 3 giây...

Không có chuyện gì xảy ra.

Wind hé mắt nhìn, nhưng Rain đã đi từ lúc nào.

Sáng sớm, chim hót líu lo....

A, bầu không khí hôm nay thật là mát mẻ quá đi!

Cạch.

-Ồ, xin chào.

Trước mặt Rain lúc này là Andy. Bầu không khí lại trở nên...nóng nực rồi. Nếu Rain đoán không lầm thì hôm nay cái tên Andy này lại đèo Wind đi học. Hừ, nhắc tới nhỏ đó là bực mình mà. Hôn người khác thì mặt thoải mái lắm, tới khi hôn cậu thì...làm như sắp bị giết ấy. Có cảm giác như bị thua cuộc vậy đó!

-Sao rồi? Vẫn còn tức chuyện đó chứ hả?

-...

Trong nhà, Wind đang chạy từ trên lầu xuống, miệng rồi rít “chờ một chút, tới ngay”. Vậy là nó lại sẽ đi chung xe với Andy ư, hừ, Rain không thích chút nào. Muốn trả thù mà chẳng làm được, cứ nhìn thấy cái khuôn mặt nhăn nhó, sợ hãi của nó thì lại không thể làm gì. Còn Andy, coi cái mặt hả hê kia, hừ, thù này nhất định phải trả. Rain cười gian, lâu rồi không bị Wind mắng là biến thái nhỉ?

-Andy.

-Hử?

-Anh hôn Wind đúng là làm tôi thấy tức thật.

-À, chịu thừa nhận rồi sao?

-Nhưng mà...

-Nhưng mà?

-Cái này coi như huề nhé!

-???

Vừa bước ra tới cổng, Wind đã bị sốc. Cái cảnh tượng hoàn toàn không thể chấp nhận được đập vào mắt nó làm chai nước trên tay nó rơi xuống cái bịch, lặn long lóc. Nó há hốc mồm nhìn hai thằng con trai đang...k...k...kiss nhau. Trời ơi, cái gì thế này hở trời?

Sau 1 khắc suy nghĩ, nó quyết định đẩy hai người con trai đang...ấy kia ra. Wind mắng cho Rain một trận.

-Có gì sai đâu, chỉ là nụ hôn thay lời chào thôi mà? – Rain nhún vai, lè lưỡi tinh nghịch, liếc nhìn Andy, mùi vị bị người cùng giới hôn thế nào hả?

-B...biến thái thì có!!! Ai lại làm như thế, anh ta là con trai đó!!! – Nó la lên, rồi quay sang lay lay Andy – hôn vẫn đang ở trên “kia”. Andy sực tỉnh, anh ta nhớ lại chuyện vừa xảy ra với mình. Trong khi Wind đang nghĩ ra trong đầu vô vàn kiểu phản ứng của Andy thì anh ta chỉ nhìn chăm chăm vào Rain. Andy bước đến gần Rain, sắc mặt không được tốt cho lắm.

-Này...này...đừng có đánh nhau nhé! – Wind lo lắng.

-...

Hai người căng thẳng nhìn nhau. Đột nhiên, Andy chớp mắt, nói cái giọng không thể khùng khiếp hơn được nữa.

-Trùi ui, quỳ hà, iu anh rồi phôi hôn?

Xỉu.

Thực sự là Wind té xỉu luôn rồi. Trò đùa của hai người...tôi xin hai người, đừng lặp lại lần nữa....!!!

(Đừng ai trả thù theo cách của Rain nhé ==)

-Cao lên, cao lên...

Hôm nay trường đang tu sửa cái gì đó mà nó chẳng biết, cũng chẳng quan tâm. Điều bất tiện là lại ngay cái lối nó hay đi mà sửa mới sợ chứ. Coi kìa, toàn là đinh, vít, vôi, vữa tùm lum. Choáng lối đi quá!

Nó thở dài rồi chậm chậm bước qua cái đồng lộn xộn đó. Bịch. Đồng giấy photo trên tay rơi xuống đất, nó cúi xuống nhặt và không biết rằng có một miếng gỗ đang nhắm vào đầu nó mà rơi xuống.

-Cẩn thận!

Chỉ kịp nghe một tiếng cảnh báo và nó bị đẩy ngã xuống đất. Nó thảm rửa người đó vì đã đẩy nó ngã đau thế này nhưng ngay sau đó, nó lại thấy hồi hận.

-Anh Vĩ? Anh...anh có sao không? – Wind hoảng hốt. Đè lên chân anh Vĩ, không chỉ một miếng gỗ, mà là ba, bốn miếng. Nó vội vàng đẩy chúng ra, kéo ống quần của anh lên. Chân anh đang chảy máu, cái vết thương to tướng kia trông có vẻ khá là đau.

-Không sao đâu mà...Ái da...

-Sao mà không sao được? Đi, em đỡ anh đến phòng y tế... - Nói rồi, nó cầm tay anh khoác lên vai nó, khó khăn lắm mới đỡ được người to cao như anh đến phòng y tế, may mắn là chỗ đó không xa lắm.

Wind hay bị chảy máu khi đánh nhau lắm, nên mấy chuyện băng bó nó thành thạo cực. Nhìn đường băng đẹp trên chân mình, anh Vĩ khẽ mỉm cười.

-Sao anh lại đỡ cho em làm gì?

-Không đỡ rồi để nó rơi trúng đầu em à? Ngốc thế! – Anh Vĩ cười xoà. Anh lúc nào cũng vậy hết, chẳng bao giờ trách mắng nó gì cả, cứ cười và cười với nó thôi.

-Bây giờ thì anh bị thế này rồi đó, còn nói em ngốc! – Nó đổi hờn.

-Được rồi, anh có sao đâu. Vài ngày là lành ngay ấy mà.

-...

-Tuyệt...

-Dạ? – Cơn gió từ cửa sổ thổi tung mái tóc của Wind lên, đôi mắt to tròn ngây ngô nhìn Vĩ làm tim anh đập nhanh một nhịp.

-Anh... - Vĩ vô thức đưa tay vén lọn tóc đang yên vị trên môi Wind, sẵn tiện chạm vào đôi môi mềm một chút. Vĩ thốt ra câu mà anh đã muốn nói với nó từ lâu – Anh...thích em.

-A...? – Nó thực sự bất ngờ, mặt đỏ như trái ớt, bối rối không biết nên làm gì. Wind quay mặt đi. “Anh trai” vừa tỏ tình với nó. Phải làm sao đây? – A, em...em...em xi...ơ...

Vĩ đưa ngón trỏ đặt lên môi Wind, ngón tay gầy gầy.

-Đừng trả lời vội. Hãy cho anh thêm thời gian, anh sẽ khiến em suy nghĩ lại. – Một nụ hôn lên trán làm nó không kịp phản ứng. Anh Vĩ mỉm cười, nụ cười dịu dàng hơn bao giờ hết.

Anh thích em ư? Đó không phải là lời một người “anh trai” nên nói. Híc, anh vừa phá hỏng mối quan hệ “anh em” của chúng ta mất rồi...

Em thực sự, không muốn vậy chút nào...

13. Chương 13

Hôm nay là sinh nhật Vy, nó và Rain đều nhận được thiệp mời đến căn biệt thự sang trọng nào đó. Hiển nhiên, nó buộc phải đi chung với Rain, dù không muốn chút nào.

Wind ngẩng mình lần cuối cùng trong gương. Bộ đầm dạ hội mà Vy buộc nó phải mặc có màu trắng với chất liệu ren được ưa chuộng. Hai dây áo được thắt thành hai chiếc nơ trên vai rất dễ thương. Phần váy phía trước ngắn lên đầu gối một chút, phía sau dài đến gần cổ chân. Khuôn mặt có trang điểm nhẹ, và nó chỉ dùng son bóng ôi thôi. Mái tóc uốn quăn ở đuôi được trang trí thêm bằng chiếc băng đô có gắn cái nơ màu trắng nốt. Thực sự, nó không nhận ra bản thân mình nữa. Wind mỉm cười với bóng mình trong gương rồi bước ra khỏi phòng.

-A...?

Nó giáp mặt Rain – đang trong bộ vest tuxedo làm cậu nổi bật hơn thường ngày. Rain đẹp trai thật, thảo nào bọn con gái trong lớp nó cứ ngày nào cũng mơ mộng muốn hẹn hò với cậu.

-Chào... - Bất giác không biết nên nói gì, nó mở miệng chào.

-Xong rồi à, vậy chúng ta đi thôi! – Rain bỗng đưa tay ra làm nó hơi khó hiểu vài giây, nhưng rồi nó cũng đưa bàn tay của mình ra nắm lấy tay Rain. Cảm giác như có điện chạy trong người này là gì?

Chiếc limo mà Vy thuê đã chờ sẵn, người tài xế lịch sự mở cửa xe ra. Wind đoán đây chắc là một trong những ta xế nhà Vy. Vào trong rồi, chỉ có Rain và nó. Điện thoại reo, là Vy.

-Alô? À, tao đang trên xe rồi. Ừm, Rain ở đây. Ồ. Ok.

Cụp.

Wind liếc nhìn sang Rain, cái vẻ lạnh lùng đó là sao nhỉ? Vẫn còn giận nó chuyện với Andy à...Đang định mở lời thì nó nhận thấy Rain đang nhìn nó chằm chằm, chính xác hơn là nhìn vào cổ nó.

-Gì vậy?

-Thiếu thiếu.

-Thiếu?

-...

Rain khẽ gật đầu, rồi cậu dút tay vào túi, lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu hồng.

Oa, đừng nói là trao...nhẫn nha???

Không phải, thứ ở trong hộp là một sợi dây chuyền hình giọt nước với đôi cánh thiên thần. A, nó biết tên của sợi dây này, là “Giọt nước mắt thiên thần” mà bọn con gái trong lớp hay nhắc đến, đẹp thật! Nó nhìn Rain, đôi mắt cậu chợt lấp lánh ánh nhìn yêu thương. Rồi Rain tiến đến gần, vòng sợi dây chuyền qua cổ nó, mặt cậu hơi cúi sát xuống. Wind thấy hơi nóng, có lẽ là do hơi thở của cậu đang phả lên cổ nó chẳng. Thành thật. A, tiếng tim nó đập nhanh quá, mạnh quá, còn to nữa, không khéo Rain sẽ nghe thấy mất. Sợi dây đã được đeo vào, nhưng mùi hương trên tóc nó làm Rain cứ vẩn vơ không muốn rời. Cậu hôn nhẹ lên mái tóc đó, rồi chậm rãi rời ra, không thấy được khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng của Wind.

Là vì không khí trong xe ngột ngạt, hay là vì tim nó đang đập quá nhanh khiến nó thấy khó thở?

Chiếc limo cuối cùng cũng dừng lại trước ngôi biệt thự sang trọng của gia đình Vy. Ngôi biệt thự được pha trộn phong cách Gothic và đương đại. Phía trước ngôi biệt thự là những bụi cây được cắt tỉa gọn gàng, những hàng cây xanh biếc mang lại cảm giác tươi trẻ. Phía sau rộng lớn, có cả bể bơi và những chiếc ghế ngồi thư giãn. Đây là lần đầu tiên Wind đến nơi này, chắc là ông bố giàu sụ của Vy lại mới mua đây mà.

-A, Wind, Rain...!

-...

Cả hai cùng bước đến chỗ Vy, nó có hơi ngại khi nhìn Rain, chỉ vì chuyện vừa nãy. Khi hai người bạn đứng trước mặt mình, Vy chỉ chú ý đến chiếc dây chuyền trên cổ cô bạn thân, khẽ mỉm cười nháy mắt với chàng trai bên cạnh. Wind không hiểu chuyện gì đã xảy ra giữa hai người họ, và sao Rain lại hơi đỏ mặt thế kia.

-Hoàng đầu? – Nó hỏi.

-Ba tao kéo ra đằng kia hỏi chuyện rồi, lần nào cũng vậy, haiz, nhiều lúc tao thấy hai người đó giống cha con hơn. – Vy nói, ra hiệu cho người phục vụ vừa đi lướt qua, rồi nhỏ lấy hai ly rượu nhẹ đặt trên khay mà người phục vụ đó đang cầm, đưa cho hai người bạn.

Khi khách mời đã đến đông đủ, Vy kéo hai người cùng bước vào trong với mình. Phần đầu của bữa tiệc là phần giới thiệu, người dẫn chương trình là một anh chàng lanh lợi, khéo nói, lại khôi hài. Sau khi thổi nến, đặt con dao lên chiếc bánh và cắt một miếng, ba Vy tuyên bố buổi tiệc bắt đầu. Chao ôi, bữa tiệc này chỉ toàn khách quý – những đại gia, quan nhân công chức, những ông chủ tập đoàn lớn. Còn về thành phần nhỏ tuổi, ở đây hầu hết là tiểu thư con nhà giàu, những công tử hào hoa, lịch thiệp.

-Sau đây sẽ là một bất ngờ dành cho tất cả các vị khách ở đây. Đó là... - Phụp. Giọng anh MC vừa vang lên thì đột nhiên cả hội trường rộng lớn mất điện. Thay cho những ánh đèn chùm rực rỡ ban nãy là những ngọn nến tự thấp sáng, những ánh sáng lập loè, phải khó khăn lắm mới nhìn thấy rõ người bên cạnh. Kết. Sầm. Đó là tiếng cánh cửa chính đột nhiên bị đóng chặt lại. Tiếng nhạc hân hoan ban nãy cũng biến thành tiếng dương cầm réo rắt, thê lương.

Mọi người bắt đầu xì xầm.

-Chuyện gì vậy?

-Ai tắt đèn vậy?

-Tiếng động gì thế???

-Bật đèn lên! Bật đèn lên!

Choang. Tiếng ly vỡ làm cho cả không gian trở nên im lặng. Người ta chỉ kịp thấy một vài bóng đen lướt qua, rồi biến mất. Ánh nến tắt, đèn sáng trở lại.

-Kiểm tra xem đã có chuyện gì xảy ra! – Ba của Vy, ông Trần Minh Vũ ra lệnh. Ông không muốn có bất cứ ai phá hoại buổi tiệc của con gái ông.

AAAAAAAAAAAAA...

Tiếng hét thu hút sự chú ý của mọi người. Họ cùng đồng loạt hướng mắt về phía cô tiểu thư trông bộ đầm bó sát người đang ngồi bệt xuống đất, trông rất sợ hãi. Miệng cô lắp bắp, nói không thành lời...

-Jan...Janie...biến mất rồi!

Janie là tiểu thư của tập đoàn Beauty nổi tiếng. Sản phẩm làm đẹp của họ luôn mang lại sự hài lòng cho khách hàng.

Người ta tiến đến gần, đỡ cô tiểu thư đang run rẩy kia dậy, trấn an cô ấy. Họ thấy chiếc giày của Janie nằm lẫn lóc trên sàn. Một số người bắt đầu lo lắng. Con người không thể tự mình sinh ra cũng không thể tự mình mất đi được. Vậy thì, rõ ràng vừa nãy còn rành rành trước mắt như thế, bây giờ lại không thấy nữa, Janie đã biến đi đâu.

-Này – Rain giật mình khi có người níu lấy tay mình. Là Hoàng, người bạn trai của Vy, trông mặt anh ta có vẻ hốt hoảng. – Cậu có thấy Vy đâu không?

-Cô ấy không đi cùng anh à? – Rain ngạc nhiên hỏi lại. Hoàng lắc đầu.

-Cô ấy bảo tìm cậu và Wind mà.

-Wind? Nhỏ đó cũng nói đi tìm hai người...

-Ở đây có sợi dây chuyền này, của ai vậy nhỉ? – Rain lập tức quay đầu lại nhìn. Sợi dây chuyền đó, chẳng phải là cậu tặng Wind sao? Rain vội vàng bước tới, xin lại sợi dây chuyền, lúc này, cậu cảm thấy vô cùng

bất an. Khi cậu hỏi lần cuối Hoàng nhìn thấy Vy là lúc nào thì thật trùng hợp, lần cuối cậu nhìn thấy Wind cũng là trước khi đèn sáng trở lại.

Cả hội trường lúc này đang hoang mang. Họ không biết chuyện gì vừa xảy ra. Hiện giờ đã có 3 người biến mất và những người còn lại không muốn mình sẽ giống như 3 người đó. Họ – những người không liên quan đến 3 người vừa rồi – kéo nhau tiến về phía cửa, và cũng lúc đó, họ phát hiện ra một điều khủng khiếp, cánh cửa...hoàn toàn không mở được.

-Có chuyện gì vậy?

-Tại sao không mở cửa được?

-Này, Trần Minh Vũ, ông giải thích việc này đi chứ.

Mọi người nhao nhao.

-Xin lỗi, bản thân tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng, mọi người cứ bình tĩnh, chúng ta sẽ tìm cách giải quyết... - Trần Vũ Minh – ba của Vy nói, có vẻ ông cũng đang lo lắng cho con gái mình. Cậu con rể tương lai chỉ vừa mới bảo rằng đứa con ông yêu quý mất tích thôi và ông đã muốn rụng rời chân tay rồi.

-Ông chủ, tôi...tôi vừa thấy mẫu giấy này – Một cậu bảo vệ bước đến, trao cho ông mẫu giấy với những dòng chữ nguệch ngoạc. Càng đọc ông càng thấy giận dữ, cuối cùng Vũ Minh buông một câu chữ thề rồi vò mẫu giấy vụn đi. Ông ra lệnh cho người lục soát khắp ngôi biệt thự, quyết tìm cho ra kẻ đã gây hỗn loạn và bắt mất con gái ông.

-Trần Vũ Minh, ông nhất định phải tìm cho ra con gái tôi...Nếu nó có chuyện gì, ông...ông phải chịu trách nhiệm....! – Người phụ nữ khoảng gần 40 nói, rồi bà bưng mặt khóc. Đó là Lonie, mẹ của Janie. Trần Vũ Minh nổi tiếng lúc nào cũng uy tín, chưa lần nào tiệc của họ xảy ra những chuyện thế này vì an ninh luôn rất chặt, vậy mà ngày hôm nay...Đúng là không chuyện gì lường trước được. Cũng có một việc khá may mắn, hôm nay, trong số khách dự tiệc không có thành viên của tập đoàn Kasel, nếu không, chắc là mất mặt lắm!

Rain cau mày nhặt mảnh giấy vừa bị vò nát lên.

“Có 3 người đã bị giấu đi ở 3 nơi khác nhau trong ngôi biệt thự này. Các người có 2 tiếng để tìm ra họ, hoặc...chờ nhận xác bọn chúng đi!”

-Có thể là một trong những khách mời dự tiệc hôm nay đã làm việc này. – Hoàng từ đầu đi tới, vừa nói, anh vừa liếc nhìn ông Minh đang cho người kiểm tra mọi khách dự tiệc. Rain gật gù. Tại sao hắn ta lại làm như vậy, phá hoại mua vui chẳng? Hừ! Rain không cần biết hắn muốn gì, nhưng nhất định cậu phải tìm cho ra Wind. Nếu, nhờ đó có một chút xay xát gì thì hắn ta, cậu thề, chắc chắn sẽ trả cái giá rất đắt!

Công cuộc tìm kiếm bắt đầu. Một nửa khách dự tiệc chia thành các nhóm, tốt bụng giúp đỡ chủ nhà. Những người khác lo nghĩ cho bản thân, cố gắng tìm đường thoát. Những cánh cửa đều làm bằng đồng nên không thể đập vỡ được. Số còn lại chỉ biết ngồi chờ.

Nói về ngôi biệt thự. Có 4 tầng khá rộng, người ta có thể bị lạc đường bất cứ lúc nào. Các phòng được trang trí rất đẹp, sang trọng và toàn đồ đắt tiền. Có phòng ăn, phòng ngủ, phòng chơi game, phòng đọc sách...Tuy là đang phải tìm người, nhưng không ai kiềm nén được sự trầm trồ, ngưỡng mộ đối với người sở hữu ngôi biệt thự.

-Không có bất cứ lối thoát nào. – Hoàng đưa ra kết luận sau khi kiểm tra hết tất cả các cửa sổ, các lối có thể ra vào được và dù đã tìm kiếm rất kĩ, nhưng vẫn chưa thấy hai cô gái đâu cả. Rain càng lúc càng lo lắng, đã qua hơn nửa tiếng rồi, nếu không mau chóng tìm ra họ thì...chắc...

AAAAAAAAAAAA

Tiếng la thất thanh kéo mọi người chạy đến phòng đọc sách tầng 2.

-Có chuyện gì thế?

-Janie...tôi thấy Janie...qua lỗ khóa...cô ấy lơ lửng...cửa không mở được...

-Lơ lửng ư? – Ông Minh nhìn Lam, con gái giám đốc công ty xây dựng Haku với vẻ khó hiểu. Làm sao con người ta có thể lơ lửng được cơ chứ. Chỉ có thể là...Nghĩ ra điều gì đó, ông Minh lập tức trở nên căng thẳng, ông cho người phá cửa. – Nhanh lên, mạnh hơn nữa.....!! Nhanh lên!!!! Không thì sẽ không kịp đâu.....!!

Rầm. Cánh cửa khó khăn lắm mới bật tung ra và trước mặt mọi người là cảnh tượng khá đáng sợ. Janie với miệng và mắt bị bịt kín, tay chân bị cột lại, treo ngược, lơ lửng giữa căn phòng với chiếc dây thòng lọng. Bà Lonie – mẹ của cô ấy, vô cùng hoảng hốt, bà ấy ngất xỉu trong vòng tay của ông chồng.

-Đưa cô ấy xuống, nhanh lên. – Ông Minh hối thúc.

Janie được đưa xuống an toàn. Cô tỉnh dậy sau những cái vỗ liên tục trên má. Vì bị treo ngược lên như thế, nên cô cảm thấy rất khó thở, Janie hít lấy hít để bầu không khí mà bình thường cô thấy chẳng quý giá bằng quần áo, giày dép chút nào. Thì ra, trong bóng tối, cô đã bị ai đó chụp thuốc mê rồi bắt đi, sau đó thì không biết gì nữa. Nếu mọi người không phát hiện kịp, chắc có lẽ...ừm, không ai dám tưởng tượng nổi...!

-Ôi, con gái... - Người mẹ khốn khổ ôm chầm lấy đứa con, khóc lóc. Janie trông cũng rất sợ hãi. Ai cũng thấy nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến hai người còn lại, họ nhìn nhau lo lắng. Janie đã có thể suýt chết như thế, không ai dám chắc hai người kia sẽ an toàn. Thế là mọi người tản ra, tiếp tục cuộc tìm kiếm, họ không để ý rằng, có một nụ cười đang xuất hiện trên môi Janie.

Một tiếng đồng hồ cho cuộc tìm kiếm hai người còn lại...

Rain lau mồ hôi làm ướt trán cậu, thở hồng hộc. Sợi dây chuyền trên tay càng bị nắm chặt. Có thể ở đâu cơ chứ?

-Này, giúp tôi với...! – Có tiếng ai đó phát ra từ căn phòng trống bên cạnh. Rain và Hoàng vội vàng chạy sang. Là thiếu gia họ Đoàn.

-Có chuyện gì ư? – Hoàng hỏi. – Mọi người đâu?

-Tôi nghe thấy tiếng nước chảy. Họ đi lên tầng trên rồi

Quả thật có tiếng nước chảy, nhưng nó phát ra từ đâu?

Rain cố lắng tai nghe, là tiếng nước phát ra từ bức tường đằng kia. Cậu ra hiệu cho Hoàng ép sát tai vào các bức tường.

-Kì lạ quá, sao phần tường này lại... - Thiếu gia họ Đoàn gõ cốc cốc vào một phần tường nọ, nghe giống như một tấm kính. Gõ đúng 5 lần, đột nhiên tấm kính tự động kéo lên, mở ra căn phòng, bên trong là một chiếc bồn nước khá lớn, nước chảy ra từ vòi đang làm đầy bồn. Hình như bên trong bồn nước có người.

-Vy!!! – Hoàng tức tốc tiến lại gần khi phát hiện dáng người quen thuộc. Anh bế cô người yêu ra khỏi đó. Nước ngập qua mũi, làm ướt hết bộ đầm của Vy, nhỏ cũng bị bịt mắt và miệng, tay chân cũng bị trói như Janie. Khi khăn bịt miệng vừa tháo ra, Vy ho liên tục, mặt nhỏ tím tái. Vy rưng rưng, ôm chầm lấy Hoàng. Nhỏ vừa trải nghiệm một việc khủng khiếp.

-Anh làm tốt lắm! – Rain vỗ vai anh chàng thiếu gia kia. Nhờ cái tai thính của anh chàng mà Vy đã được cứu.

Vy đã thay một bộ đầm khác, trông nhỏ lúc này còn đẹp hơn trước đó nữa. Cũng như Janie, Vy sau khi bị ngất đi thì không nhớ gì cả. Trần Vũ Minh sau khi nhìn thấy con gái, mừng rỡ vô cùng, tuy ông không thể hiện ra mặt, nhưng ánh mắt ông vẫn không thể nói dối được cảm xúc của bản thân ông.

Đã tìm ra được hai người, nhưng Rain trông vẫn không vui chút nào. Đương nhiên rồi, người con gái cậu yêu lúc này vẫn đang gặp nguy hiểm. Hai người vừa rồi chỉ một giây chậm trễ nữa là mất mạng, ai bảo là Wind sẽ không sao được. Rain vô đầu, tự trách bản thân mình sao vô dụng. Làm sao mà người ta có thể giấu đi một người mà không một chút dấu vết như vậy chứ?

-Không sao chứ? – Giọng nói quen thuộc làm Rain quay đầu lại nhìn.

-Ừm, không sao.

-Khuôn mặt cậu có vẻ xanh xao lắm! – Vy ngồi xuống cạnh người bạn của mình. Nhỏ nói, giọng có chút gì đó buồn buồn – Lo cho Wind phải không?

Rain khẽ gật đầu.

-Không biết bây giờ con nhỏ đó đâu nữa. Nhìn nó vậy chứ sợ ở một mình ghê lắm! Nó mà bị nhốt ở nơi nào tối tối, sâu trong lòng đất chắc sẽ sợ lắm...! – Vy thở dài. Mọi người đang ráo riết đi tìm Wind, nhưng chưa thấy kết quả gì. Họ đều cũng rất lo cho bản thân mình, biết đâu kẻ bắt cóc lại bắt thêm ai đó.

Rain cúi gầm mặt. Ba người bị bắt cóc. Janie và Vy, người thì trong phòng đọc sách lơ lửng trên không, người thì trong bồn tắm đầy nước. Còn mình Wind, nhỏ đó có thể ở đâu chứ...!

-Khoan đã...trên không, trong nước... - Sự nghi ngờ ra một điều gì đó, Rain bầu chặt hai vai Vy, căng thẳng hỏi – Có phải chúng ta có tầng hầm đúng không? – Vy khẽ gật đầu – Nó nằm ở đâu?

-Tầng hầm...là tầng ba tôi dùng để giữ xe cho các vị khách.

-Có cách nào có thể xuống đó được không?

-Có một lối thoát hiểm, nhưng không biết là có đi được không nữa...? – Vy nói. Rain chỉ chờ nhiều đó, cậu nhìn đồng hồ, chỉ còn 5 phút nữa, không biết có kịp không. Rain lập tức đứng dậy, chạy đi ngay. Đợi Rain đi rồi, Vy mới gọi điện cho ai đó.

-Mọi thứ đều theo kế hoạch. Chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo!

Lối thoát hiểm

Trước mặt Rain là cánh cửa có biển báo ghi như thế. Rain đặt tay lên cánh cửa, vặn nắm cửa. Hừ, quả nhiên là không mở được. Rain cố hết sức đẩy mạnh cửa, cánh cửa không có tấm kính nên chẳng thể đập vỡ được. Thật bực mình, người xây ngôi biệt thự này dị ứng với những tấm kính hay sao ấy! Cho đến khi đã mệt lử, Rain nhìn đồng hồ, chỉ còn 15 phút. Lúc đi xuống đây, cậu chẳng nói với ai cả, nhưng gọi người giúp lúc này thì có lẽ đã quá muộn. Rain hít một hơi thật sâu, sau đó, cậu dùng hết 10 phần công lực của bản thân, đẩy thật mạnh vào cánh cửa. Cuối cùng, cánh cửa cũng bật tung ra, còn Rain thì té nhào xuống đất.

Soạt...soạt...

Có tiếng đào đất. Vậy là những gì Rain đoán không sai. Không bỏ lỡ một giây nào, cậu đứng dậy, lần theo tiếng động đó. Tầng hầm đang được sửa sang nên có rất nhiều chỗ bị đào bới, toàn đất và cát. Tiếng động càng lúc càng lớn, có nghĩa là Rain đang càng lúc càng gần kẻ bắt cóc. Một bóng đen đang đào hố, Rain vội nấp phía sau chiếc xe Ferrari đắt tiền.

Wind đang bị trói (cũng như hai người kia) và không cử động. Rain quan sát kĩ kẻ đang đào bới kia, hẳn có súng. Sơ suất một chút là chết như chơi. Nghĩ ngợi vài giây, Rain bắt đầu hành động. Trước tiên phải cướp được súng của hắn đã. Không khó để cướp đi thứ gì đó của những kẻ đang lơ là.

-Giơ tay lên – Rain chìa súng vào kẻ đó, hắn ta lập tức nghe lời. Lợi dụng lúc đó, cậu cởi trói và khấn bịt miệng ra cho Wind. Rain vỗ vào má Wind, gọi nó dậy.

-Ồ? Rain? Có chuyện gì vậy? – Nó ngơ ngác hỏi, nhìn người đang đeo mặt nạ đang giơ hai tay xin hàng và Rain với khẩu súng trên tay. Nó hoảng hốt – Mày...mày làm gì vậy? Buông súng xuống đi.

-Không.

-Trời đất ơi, mày muốn bị bắt hử? – Không biết nó có phân biệt được đâu là chính, đâu là tà không nữa. Hay là liều thuốc mê làm đảo lộn dây thần kinh của nó mất rồi. Wind không nhận thấy là mình đang được bảo vệ sao trời? Rain thở dài ngao ngán.

-Mày...

-Tao làm sao, bỏ súng xuống...!

-Trời ơi, im lặng đi cho tao nhờ! Đang gặp nguy hiểm đó...Đi lên trên đó trước đi...!

-Mày mới là nguy hiểm đó, cây súng trên tay kìa....!!!

(Wind thật là phiền phức ==)

-A... - Bất cẩn, cậu quên mất là mình đang trong tình huống “ngàn cân treo sợi tóc”, tên bắt cóc đã đá vào tay cậu, cướp lại súng từ bao giờ. Lúc này, tình thế hoàn toàn bị đảo ngược. Không một chút thương tình, hắn nạp đạn, tay chuẩn bị bóp cò.

Wind nhìn Rain, sợ sệt. Cậu ôm chầm lấy nó, quắc mắt nhìn kẻ đang cầm súng. Nhưng hắn dường như chẳng sợ gì cả.

Và, hắn bóp cò.

Pằng...

14. Chương 14

Một trai, một gái đang bị dồn vào góc tường. Chàng trai đang siết chặt lấy cô gái, còn cô gái thì cứ nhắm tít mắt lại. Mới vừa tỉnh lại chưa được bao lâu, cô lại sắp phải ngất đi lần nữa. Mà lần này, là chìm trong giấc ngủ nghìn thu luôn. Híc.

Có vật gì đó đang bay tới. Rất gần, rất gần rồi. Chàng trai quyết định lấy thân mình che cho cô gái. Cậu đưa lưng ra phía viên đạn đang bay tới, can đảm hứng chịu cái chết đau đớn.

Bụp. Viên đạn chạm vào da thịt rồi, mà sao cậu chẳng có cảm giác gì thế nhỉ, hay đây chính là cái người ta gọi là “Không đau vì quá đau”?

2 giây...

3 giây...

10 giây...

Rain vẫn chẳng cảm thấy gì. Hừ, cái trò mèo gì thế này? Đùa nhau à, đạn bắn mà không chết, không lẽ thân thể cậu là mình đồng da sắt sao? Cạch. Có cái gì đó rơi xuống. Là viên đạn? Bằng...nhựa?

-Nhựa á? – Rain bị làm cho ngạc nhiên vô cùng, cậu quay lại nhìn kẻ vừa bắn viên đạn vừa rồi. Hắn ta đang cười mặt nạ ra. Là...

-Anh em-xi kìa... - Wind cũng ngạc nhiên la lên.

Đáp lại sự ngạc nhiên của hai người là nụ cười chẳng thấy mắt đâu của anh chàng MC kia.

-Cảm ơn hai bạn đã hoàn thành trò chơi này. Mời cả hai cùng lên hội trường để chúng ta có thể tổng kết người thắng cuộc.

Mặc dù chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cả hai cũng cùng nhau bước lên theo anh MC nọ. Trò chơi ư?

Và thế là, tất cả mọi chuyện bắt đầu sáng tỏ.

Lá thư đe dọa, bắt cóc,...tất cả đều là một trò chơi được chủ nhà – Trần Minh Vũ và con gái ông – Hoàng Vy dựng lên, chủ yếu là để “hù” khách dự tiệc cho “vui”. Hai người họ đã nhờ đến sự hợp tác của cô tiểu thư Janie, họ đã thành công hơn tưởng tượng khi mà khiến ẹ của cô muốn rụng luôn cả tim khi thực hiện trò chơi này. Tất nhiên, bà ta đang khá là không vui. Không chỉ là mẹ của Janie mà còn hầu hết tất cả những vị khách kia nữa. Những người dễ tính thì cười chính mình, không ngờ lại để bị lừa như vậy, số còn lại đang cực kỳ khó chịu vì bị đặt vào một tình huống không thể đáng sợ hơn được nữa. Ai cũng nghĩ là mình đã có thể chết. Và một điều có lẽ ngoài Vy ra thì không ai biết rằng, nạn nhân thực sự là Rain và Wind. Nhỏ

chỉ muốn chọc Rain một chút, để cho cậu thử cái cảm giác bị mất đi thứ gì đó quan trọng là như thế nào. Đúng là cái vẻ lo lắng của cậu lúc ấy làm Vy rất rất hài lòng.

-Xin lỗi vì đã khiến quý vị hoảng sợ như vậy. Chúng tôi xin gửi ổi vị khách ở đây một phần quà tạ lỗi. Trong mỗi chiếc túi kia là một chiếc bánh rất ngon do đầu bếp giỏi nhất của nhà hàng Latyo (một trong những nhà hàng mà ba của Vy sở hữu) làm nên. Mong quý vị nhận lấy tấm lòng thành này của chúng tôi. – Anh MC đồ ngọt – và còn nữa, đối với 3 người đã hoàn thành xuất sắc trò chơi này, chúng tôi xin phép được tặng thêm ổi người một phần quà nhỏ nữa. Đó là chuyến du lịch 3 ngày 2 đêm dành cho 2 người tại khu nghỉ mát Paradise. Xin chúc mừng!!!

Paradise là khu nghỉ mát hoàn hảo dành cho những người muốn tận hưởng bầu không khí trong lành, làn gió biển mát dịu, nước biển trong xanh. Đây là nơi mà bất kỳ ai cũng mơ ước được đến nghỉ ngơi, vui chơi và thưởng thức những món ăn lạ, bổ dưỡng. Paradise không phải là nơi mà có tiền là có thể đến được, mà phải đặt từ trước đó mấy tháng hoặc có thể là mấy năm, vì số lượng người tham quan rất đông, chủ yếu là những người ngoại quốc. Một điều quan trọng nữa, Paradise là sự hợp tác của Kasel và công ty White của Mỹ.

Lại nói đến những người dự tiệc, ai cũng rất tiếc nuối vì mình không phải là người chiến thắng.

Rain cầm phần thưởng trên tay, liếc nhìn nó đang nhìn chiếc bánh tạ lỗi kia với vẻ thêm thuồng. Rain thở dài, rồi cất phần thưởng vào túi áo. Một lần nữa, anh MC bước lên sân khấu với một giọng vui tươi, và anh nói.

-Và sau đây, buổi tiệc xin phép được tiếp tục. Mời mọi người hãy tận hưởng giây phút lãng mạn với điệu Waltz cùng bài hát It Is You.

Nói xong, anh chàng bước xuống sân khấu. Ánh đèn bắt đầu trở nên mờ ảo, người ta nắm tay nhau cùng bước ra giữa hội trường, Vy và Hoàng cũng đang tiến ra. Rain nhìn nó, vẫn cái vẻ ngây thơ chẳng để ý gì. Dành vậy thôi, cậu phải tự mình gây sự chú ý rồi.

-... - Rain đưa bàn tay ra trước mặt nó làm nó hơi khó hiểu. Wind tròn mắt nhìn cậu.

-Nhảy chứ? – Rain hỏi.

-Nhảy?

Rain gật đầu.

Một điệu Waltz. Nó biết nhảy Waltz. Nhảy với Rain ư? Hồi còn mẫu giáo, rất nhiều lần nó và Rain đã cùng tham gia múa trong những ngày lễ mà trường tổ chức. Thế là, nó quyết định nắm lấy tay Rain. Cả hai cùng bước ra giữa hội trường như mọi người, Wind một tay đặt lên tay Rain, tay kia đặt lên vai cậu. A, vai cậu ấy...rộng quá! Cánh tay Rain đặt lên eo nó chột lăm nó thấy hơi kì lạ, chắc là...do trời nóng chăng?

“There is something that I see

In the way you look at me...

There's a smile, there's a truth

In your eyes...”

Tiếng nhạc vang lên, giai điệu mềm mại mà cháy bỏng, đó là lời tâm sự của một người con gái đang yêu. Điệu nhảy bắt đầu. Chậm chậm, nhẹ nhàng. Trong một giây phút, ánh mắt của nó và Rain gặp nhau, rồi cứ thế, không rời đi. Từng bước nhảy, đều đều và nhịp nhàng. Một vòng xoay nhẹ, cả thế giới cũng quay quay. Cái nắm tay sao dịu dàng quá...!

Nó sai rồi. Không thể là “không sao đâu” được.

Có cái gì đó, đã khác.

Rain, không còn là một cậu bé nữa.

Wind, cũng không còn là một cô nhóc nữa.

Cái thời không quần áo tắm mưa đã hết rồi. Ba năm, đã thay đổi hết rồi.

Ba năm Rain không ở đây, trái tim nó tuy có buồn nhưng đó là cái buồn của những đứa trẻ không suy nghĩ gì nhiều về tình cảm dành cho nhau. Vì vậy, Wind có tình cảm với một ai khác cũng là điều không thể trách. Rồi người đó bước ra khỏi tim nó cũng là lúc Rain trở về. Kí ức không dừng tự ulla về theo, mang đến những cảm xúc hỗn độn, mơ hồ. Những lần nắm tay cùng vui đùa, cùng ngủ cạnh nhau, những cái ôm thật chặt, những nụ hôn trên má ngây ngô, những lời nói không chút suy tính ngày đó...giờ hiện về sao khác trước quá! Khác ở chỗ, cái cảm giác khi nhớ đến những điều tự nhiên đó lại hóa ra..."bất" tự nhiên. Một cảm giác hồi hộp, ấm áp và có cái gì đó nhói lên lỗi trong tim.

Bản nhạc tình yêu vẫn vang lên, điệp khúc nhẹ nhàng mà dữ dội. Ánh mắt họ vẫn không rời nhau. Trong vòng tay Rain, nó tự nhiên thấy mình sao nhỏ bé quá! Cánh tay ấy, bờ vai ấy, từ lúc nào lại trở nên to lớn thế? Tưởng chừng như có thể ôm trọn nó vào lòng. Đôi mắt huyền kia như hút nó vào những ảo giác. Kì lạ ghê, mọi thứ xung quanh đều mờ mờ, ảo ảo, lung linh, lấp lánh. Ánh mắt si mê kia khiến con tim nó nhảy múa theo từng bước chân. Khuôn mặt đó, có thể nào gần thêm một chút nữa không? Mùi hương quyến rũ, bờ môi quyến rũ...a, nó bị mê hoặc mất rồi! Wind thực sự...bị mê hoặc mất rồi.

"There's no more mystery, it is finally clear to me

You're the home my heart searched for so long

It is you I have loved all along..."

Hòa mình vào điệu nhảy, hòa mình vào những cảm xúc, họ nhẹ nhàng lướt đi trên sàn. Không gian lãng mạn, bước nhảy lãng mạn, và cả giai điệu cũng lãng mạn...thế giới này, dường như chỉ còn hai người. Có ai đó đã nói rằng Slow Waltz là điệu nhảy của tình yêu, không quá nhanh, không quá chậm, khẳng cách không quá gần cũng không quá xa. Slow Waltz bằng bình và lướt sóng, là điệu nhảy của sự tận hưởng – tận hưởng cảm xúc, tình cảm của bản thân và của người bạn cùng nhảy. Với Slow Waltz, bạn sẽ có cảm giác ôm trọn người mình yêu trong tay.

"It is you I have loved

It is you I have loved all along..."

Bản nhạc đã kết thúc, thế giới xung quanh dần dần hiện ra lại, cả hai vẫn vẫn vương, nắm lấy tay nhau không rời, ánh mắt nhìn nhau như muốn níu kéo điệu Waltz vừa rồi. Tim Wind đang đập rất nhanh, rất mạnh. Wind liếc nhìn Rain, bàn tay cậu đang đưa lên chạm vào môi nó, đôi môi mềm mại, ngọt ngào mà cậu thường hôn trộm. Khuôn mặt cậu dần cúi xuống, kề sát khuôn mặt Wind. Là một nụ hôn ư? Nếu như đúng với kịch bản thì đó là một nụ hôn phải không? Thành thật, thành thật...

-Kh...Không được....! – Wind vội đẩy Rain ra làm cậu hơi bất ngờ.

-Wind...Ê, này...! – Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Wind đã chạy đi mất làm Rain không kịp trở tay. Cậu vò đầu, rồi cũng nhanh chóng đuổi theo nó. Wind chạy ra phía sau, nó dừng lại trước cái hồ bơi rộng. Rain đã đuổi theo kịp, cậu đứng phía sau, từ từ bước lại gần. Ở đây chỉ có Rain và nó, sân sau với những ánh đèn vàng trở nên sáng hơn, bớt đáng sợ hơn.

-Đừng... - Nó phát ra tiếng nói khe khẽ, vừa đủ cho cả hai cùng nghe. – Mà đừng bước tới nữa...

-...

-Tao không muốn mày nhìn mặt tao lúc này đâu. Kì cục lắm... - Nó tiếp tục nói, giọng nói có vẻ khổ sở – Tất cả là...do mày hết. Tất cả là bởi vì sự trở về của mày...

-...

-Mày biết không? Tao sẽ chẳng có những cảm xúc kì cục này nếu mày không xuất hiện. Lúc mày mỉm cười với tao, lúc mày nắm tay tao, rồi mày ôm tao...tao thấy cả người như bị điện giật vậy đó. Rồi khi nhìn thấy mày cùng những đứa con gái khác, tao lại thấy khó chịu. Ngay cả cái khoảnh khắc mà...mà tao bị làm cho ngất đi (lúc trở thành nạn nhân của trò chơi), tao cũng chỉ nghĩ đến việc được gặp mày...lần cuối. Cho đến khi này nữa, khi mà cả hai cùng nhảy điệu Waltz đó, tao...tao hoàn toàn...giống như, tim tao muốn nổ tung.

– Wind nói như sắp khóc, nó đang cố gắng trình bày những gì đã xảy ra với mình. Những cảm xúc mà bản thân nó đang cố tình không muốn hiểu. – Chúng ta...chỉ là bạn thân thôi mà, tao không muốn...

Wind biết nó dành cho Rain là tình cảm gì, nhưng...nó sợ lắm, sợ rằng rồi sẽ như Khang, cậu sẽ bỏ nó mà đi. Đi mất. Sau đó, đến cả làm bạn cũng không được.

-Chúng ta...chỉ là bạn thân có được...không... - Đang nói, nó cảm thấy vòng tay của Rain đang ôm chầm lấy nó từ phía sau. Ấm áp quá...! Những cái ôm từ sau lưng thật sự rất tuyệt. Rain cúi xuống, thì thầm vào tai nó. Wind có cảm nhận được hơi thở ấm nóng, giọng nói trầm quỵến rũ của cậu.

-Tao...không muốn chỉ là bạn...

-...Nhưng...

-Đừng lo. Tao không phải là ai khác, tao là Rain, Rain của mày. Mày còn nhớ không, mày từng nói..."Rain luôn luôn đặc biệt, Rain chắc chắn sẽ không bao giờ giống như những người khác". Tao sẽ không đối xử với mày như người ta từng đối xử với mày đâu...

-...

Nó nhớ chứ. Và nó cũng biết chứ. Nhưng nó vẫn không an tâm với chỉ suy nghĩ của mình. Biết đâu Rain không còn nghĩ như thế nữa thì sao. Nhưng, đúng là nó không giỏi trong việc đoán suy nghĩ của người khác. Rain đã luôn luôn, luôn luôn nhớ câu nói đó và vị trí của Wind trong tim cậu, chưa bao giờ thay đổi. Và thế là, chỉ cần một lời khẳng định đó, cũng đủ khiến trái tim nó yên tâm. Rain xoay người nó lại, mỉm cười.

-Chúng ta...đổi vai diễn nhé?

-Là sao? – Nó ngơ ngác.

-Không là bạn thân nữa.

-...

-Mình yêu nhau đi! – Rain nói, trong khi Wind với khuôn mặt đang đỏ ửng, bặm môi, xấu hổ quay đi. Cảm giác thật khác khi người tỏ tình là người mà mình cứ ngỡ là "bạn thân". Thấy nó không trả lời gì, Rain hỏi – Im lặng là đồng ý nhé? – Rain vuốt mái tóc của nó, rồi lại cúi xuống, khẽ nói làm nó thấy ngượng nhưng rất vui – Nghe này, hôm nay...Wind của tao, là đẹp nhất đấy...!!!

Và rồi, một nụ hôn đặt trên môi nó. Lần này, không chút kháng cự và miễn cưỡng, cũng không phải là một nụ hôn trộm nữa. Lần này, là một nụ hôn thực sự. Ngọt ngào và nhẹ nhàng. Có một bộ phim mà Wind từng xem, trong đó, nhân vật nữ đã nói rằng, khi hai người thật sự yêu nhau hôn nhau, thì trong khoảnh khắc họ nhắm mắt lại cảm nhận, họ sẽ thấy như có pháo hoa đang thấp sáng cả bầu trời, còn nếu không, sẽ chỉ là những cây bút chì khô khan, khẳng khiu như những cái cây trong mùa đông lạnh lẽo. Nụ hôn giữa nó và Rain lúc này, sẽ cho nó thấy gì nhỉ?

Suyt...

Đó là bí mật...!

Một lần nữa, cả thế giới như biến mất trong khoảnh khắc hạnh phúc. Trong giây phút khi mà hai trái tim cùng chung một nhịp đập, tưởng chừng như, sẽ chẳng ai, và không một ai có thể phá hủy được hạnh phúc này.

(Rain & Wind *gào thét* : Được rồi, bây giờ cho bọn tôi mấy chục phút riêng tư đi!!! – Tác giả *khó chịu* : Hơi bị quê à nha, nhờ ai mà mấy người mới được hôn nhau hả??? Hứ, ta đây không thêm phá đám. *tủi thân* Yêu nhau rồi giờ hòa nhau ăn hiếp tác giả, đáng ghét!)

Soạt...

Một xấp ảnh bị vứt lên bàn một cách mạnh bạo trước mặt cô gái với mái tóc uốn cong đang dũa móng tay. Cô ngược khuôn mặt xinh đẹp mà sắc sảo lên nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình, ông trông có vẻ khá khó chịu.

-Sao vậy ba? – Cô nàng uể oải ngồi dậy, đỡ ông bố ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi.

-Con xem đi. Thật là bực mình mà! – Ông bố cầm cốc nước người làm vừa bưng lên, nốc cạn để làm nguội đi cơn nóng. Cô gái kia đứng đưng cầm xấp ảnh lên, tự hỏi không biết là ảnh gì mà có thể khiến cho ông bố – bình thường luôn nói chuyện rất dịu dàng với cô – bỗng đứng lại nóng nảy như vậy. Xem xong ảnh, cô cũng bực mình, quăng xấp ảnh xuống bàn. Cô khoanh tay tựa lưng vào ghế nhìn ông bố, hỏi.

-Ba chụp những bức ảnh này ở đâu vậy?

-Bữa tiệc sinh nhật của con gái họ Trần. Cái bữa tiệc mà ta bảo con đi ấy. Hừ, cái con bé nhà đó, nghĩ thế nào mà lại hù khách đến muốn rút cả tim. – Ông tháo cà vạt ra, nói. Đoạn, lại bưng cốc nước khác lên nốc cạn.

-Ba có biết con bé bên cạnh là ai không? – Cô gái tiếp tục hỏi, không quan tâm đến sự khó chịu của ông bố.

-Ta không biết. Đây là lần đầu ta thấy con bé đó.

-Hừm, nếu nó không phải con nhà quyền quý gì, thì nó chắc cũng không quá khó để đối phó. – Cô gái nở nụ cười khinh khinh, hất tóc nói. – Cứ để nó vui vẻ một chút.

-Trời, Kiều Như à, con chịu để thằng con rể của ta có quan hệ với đứa con gái khác à, như vậy còn ra thể thống gì nữa.

-Con đâu có nói là sẽ chịu như vậy. Hừ, ba cứ chờ đi, con bé đó rồi sẽ nhận hậu quả khi dám tiếp cận anh Phong của con. Nó sẽ lãnh đủ. – Kiều Như cười, một nụ cười nửa miệng, nụ cười của kẻ tự tin vào khả năng của mình, không sợ ai cả.

15. Chương 15

Hihihhi....hì...hìhìhi...

Một buổi sáng đẹp trời nữa lại đến, những chú chim lại rủ nhau ríu rít trên những cành lá non xanh biếc. Từng tia nắng ấm áp lại tung tăng nhảy múa trên khắp dương gian. Hôm nay, khí trời ấm áp hơn bao giờ hết. Trên chiếc giường nhỏ, êm ái và cực kỳ thoải mái, nó – Wind, một cô gái 16 tuổi xinh xắn, dễ thương (lại lên cơn tự kỷ rồi) tài giỏi (cái này thì không chắc đâu nha), đang trong tình trạng...cực kỳyyyyyy hạnh phúccccccc. E hèm, biết tại sao không nà...đó là bởi vì, hìhì, nó...đã có...có...người yêu rồiiiii!!!! Huray....!!!!
Tạm biệt khoảng thời gian hẹn hò với Mr.Tự Do nhé!!!!

-Này...

-Hihihihhi...

-Này...

-Hihihihhi...

-Này...!!!!

Thật là bực mình mà, người ta đang nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc tối hôm trước, sao cứ bị cái tiếng “Này” đáng ghét kia làm phiền vậy nhỉ? Bộ không có người yêu nên ghen tị à. Xíiiiiii!!!! Nghĩ thế, nó mặc kệ ai đó đang gọi mình, vẫn tiếp tục nằm trên giường, nhắm mắt...và hồi tưởng. Haizzz, đã bảo Wind nhà mình hay bị mắc cái bệnh...đôi lúc hơi phấn khích quá chưa nhỉ? Chưa à? Thế thì...ừm, đây, đây là một trong những lúc quá phấn khích của nó. Bó tay. Chỉ tội nghiệp cái người đang bị nó nằm đè lên cánh tay, tê muốn chết. Mà thôi kệ, nhìn cái vẻ ngổ đời của “nàng” cũng dễ thương, cứ để “nàng” nằm thêm tí vậy, dù gì máu cũng hết đi xuống tay nó rồi =)).

Tít tít tít...

Tiếng chuông báo thức làm nó cảm thấy hơi lạ, nó có đời nào đặt cái tiếng chuông...dở òm như vậy đâu nhỉ? Hừ, dấu sao thì...cái tiếng tíu đó, ồn ào thật, ai tắt dùm đi!!!

Cạch.

-Cảm ơn nhé! – Nó lên tiếng biết ơn người vừa tắt đồng hồ báo thức ình, trong khi mắt vẫn nhắm. Ủa mà khoan, ai vừa tắt đồng hồ báo thức nhỉ? Không là nó thì là ai...???Phòng này, không phải chỉ có mình nó sao? Wind cảm thấy có gì không ổn, nó hé mắt ra nhìn và nhận ra...Rain đang nằm bên cạnh nó (một lần nữa). Và hiển nhiên, chuyện gì phải xảy ra, sẽ xảy ra...

Kyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Nó hét lên, rồi nhìn bản thân mình từ trên xuống dưới, vẫn là chiếc đầm trắng cũ, không sao, không sao. Bình tĩnh nào. Nó chưa hề mất mát gì cả (=)=). Wind đưa mắt nhìn Rain, cậu đang duỗi thẳng tay, trong lòng thầm tạ ơn trời vì đã ấu chảy xuống cành tay cậu lại, không thì suốt đời này ăn cơm bằng 1 tay mất thôi. Nhưng cái đáng chú ý không phải là cái đó, mà là...cái thân thể trần trụi của Rain. À, nói trần trụi có hơi quá, cậu chỉ không mặc áo thôi mà. Coi kìa, bộ ngực nở nang, rắn chắc, bờ vai rộng, làn da ngăm...chết rồi, lại bị mê hoặc mất rồi...! Wind mơ màng nhìn Rain, những mảng ký ức tối hôm trước lại hiện lên trong đầu dẫn nó vào tình trạng trên mây. Rain thấy thế, trên môi nở một nụ cười gian.

-Thế nào? Thấy quyến rũ không? – Gật gật...

-Muốn...sờ thử không?

-Hử? – Wind tỉnh, trợn mắt nhìn Rain. Sờ...cái gì cơ? Nghe có vẻ...biến thái quá > // < và=“” đầy=“” âm=“” mưu=“” nữa=“” :-? =“” . =“” wind=“” xua=“” tay,=“” cười=“” giả=“” lả=“” –=“” à=“” thôi,=“” cảm=“” ơn.=“”>

Nó bị Rain bất ngờ kéo lại gần. Một tay Rain giữ chặt tay nó, một tay nâng nhẹ đầu nó. A, khuôn mặt Rain gần quá đê, nhất là bờ môi quyến rũ đó. Nó chợt nhớ nụ hôn hôm qua, bất giác đỏ mặt, dời ánh mắt sang chỗ khác. Rain nhìn thấy, trong lòng càng dâng lên cảm giác muốn bắt nạt Wind hơn. Cậu kề mặt gần sát tai nó, dùng giọng nói ồm ồm, dụ dỗ.

-Có gì đâu mà sợ. Tụi mình là người yêu rồi mà.

-A... - Wind giật mình đẩy Rain ra, lấy tay che khuôn mặt đang đỏ ửng lên của mình. Trời nóng quá!!!

-Hi... - Rain cười, nhướn mày nhìn nó, lại tiến sát gần nó hơn. Wind lùi lại theo bản năng, cho đến khi phía sau lưng nó lúc này là đầu giường. Hết đường lui, nó nhìn Rain với khuôn mặt khổ sở, tha thiết cầu xin được tha. Nhưng trong mắt Rain lúc này, Wind chẳng khác nào một con thỏ non ngon lành. Cậu đưa hai tay vịn vào thành giường, Wind nhắm tịt mắt lại khi thấy đôi môi Rain đang tiến sát đến. Một nụ hôn chào buổi sáng ngọt ngào, vương vấn. – Mày...có yêu tao không?

-Tao...ừm...Tao... - Wind ngập ngừng đáp lại ánh nhìn chờ đợi câu trả lời cho lời thì thầm kia. Đôi mắt đảo qua đảo lại liên tục, tim đánh lên từng hồi dữ dội. Sao câu nói đơn giản này tự nhiên lại trở nên khó khăn vậy nè?

-Nói “em yêu anh”. Nói đi... - Cậu ra lệnh nhẹ nhàng. “Em yêu anh” ư? Híc...sao có thể dễ dàng đối xứng hô như vậy được chứ...?

-Tao...ừm, em... - Khi nhìn thấy cái nhướn mày không hài lòng của Rain, nó lập tức đối xứng hô liền. Không làm hài lòng Rain trong tình huống căng thẳng này, đảm Wind sẽ bị giết chết lắm! – em...em...yêu...a...

Quạc...quạc...quạc...

Tiếng vệt từ đâu ra phá hỏng phút giây lãng mạn của Rain, cậu hơi bực mình. Rain quyết định mặc kệ cái tiếng quái lạ đó, nhưng cuối cùng là “con vệt” kia...vẫn chẳng chịu im. Liên tục, liên tục...kêu liên tục. Hừ, mất cả hứng! Rain đành buông tha cho Wind, để nó nghe điện thoại.

-Wáy? À...có. – Wind vừa trả lời điện thoại, vừa liếc nhìn Rain. Phù, suýt chết. Nhờ cái người ở đầu dây bên kia mà nó được cứu một bàn thua trông thấy. Cơ mà, nhất định không được để Rain biết Wind đang nói chuyện với ai, không khéo...lại lên cơn điên nữa cho xem. Ủa, mà nhắc mới để ý, Rain đâu rồi!? – Hử?

Không biết từ lúc nào, Rain đã đứng từ phía sau, giựt lấy điện thoại của nó. Cậu áp tai vào điện thoại, nói với giọng cộc lốc.

-Yô. Anh là Andy phải không? Hôm nay anh chính thức bị sa thải. Về nhà đi! – Nói rồi, Rain cúp máy cái cụp, để lại đầu dây bên kia nghe những tiếng tút dài. Rain cười khoái chí, chắc là Andy đang tức lắm. À, phải rồi...Rain quay sang tìm Wind, đáp lại ánh nhìn tìm kiếm của cậu là cái cốc nhẹ vào đầu. – Gì thế?

-Hừ, cho đáng đời, cái tội...vô duyên – Nó lè lưỡi, giựt lại cái điện thoại, rồi chạy biến ra khỏi phòng Rain. Phải thay quần áo để còn đi học chứ! Rain ngồi phịch xuống giường, thở dài. Cái tên Andy chết tiệt, dám cả gan phá hỏng giây phút lãng mạn của người ta.

Cạch. Cửa phòng lại mở ra, Wind hé đầu nhìn vào.

-Này...

-???

-Tao...ừm... - Wind ngập ngừng giây lát rồi nói to – Tao yêu mày, thằng điên à!

-!!! – Cậu nói làm cho Rain hơi giật mình. Thực sự thì cậu mong được nghe những lời đó lắm, tuy có hơi thô, nhưng mà...nó cũng can đảm nói ra rồi. Hơi bất ngờ, Rain không kịp phản ứng gì cả. Wind thấy vậy, tự nhiên có cảm giác...mình đang tự độc thoại, nó xấu hổ hết lên...lần nữa.

-Vậy thôi đó! Nhớ điều đó nghe chưa! Tao...đi!

Nói rồi, nó ôm khuôn mặt xấu hổ bỏ chạy về phòng. Ừ da, chỉ là một câu nói thôi mà, bình thường không phải người yêu nhau họ cũng làm như vậy sao? Bình tĩnh nào, chẳng có gì...kì cục hết trơn á! Mà sao, nó vẫn không ngăn được, nhịp đập nhanh, cảm giác như tim muốn rút ra ngoài.

-Ngốc...làm gì thế...tự dừng lại...

À, có một con ngốc vừa la lên “tao yêu mày” thì trong đây cũng có một thằng ngốc mặt đang đỏ lên...vì hạnh phúc đây này.

A...ngày hôm nay, trời thật đẹp...!!!

-Mấy anh chị ơi, anh Vĩ có ở đây không ạ? – Wind thập thò ngoài cửa Văn phòng Đoàn hội. Mọi ánh mắt liền đổ dồn về phía nó. Một anh cao cao, hơi gầy, đứng dậy, tháo cặp mắt kính ra, mặt mũi hầm hầm tiến lại gần nó. Một vài giây im lặng...

-Ý trời đất ơi, nhớ em quá đi Tuyết à!!!! – Rồi anh ấy ôm chầm lấy nó, nói. Haizzz, mấy cái người này vẫn thế, lâu rồi không gặp, càng lúc càng Lolicon =”=. Wind nhẹ nhàng đẩy anh ra, cười cười.

-Anh Khoa...em tìm anh Vĩ...có ảnh ở đây không anh?

-Vĩ dạo này không đến. – Chị Vân chen vào. – Mà sao mấy nay không thấy em đâu hết, không có em cái văn phòng Đoàn này chán đến nỗi gián cũng không buồn đập nữa...

-Em bận...học ạ. – Nó gãi đầu, viện cớ.

-Học hay đánh nhau vậy ta? – Anh Khoa chọc. À thì, danh tiếng nó nổi như cồn, ai cũng biết hết, chỉ có anh Vĩ không thường xuyên đến trường nên...ít có biết thôi.

-Có đâu. Dạo này em ngoan rồi đó chứ! Học hành nghiêm chỉnh. – Nhìn thấy ánh mắt có vẻ không dám tin của mọi người, nó la lên – Em thề! Không tin mấy anh chị cứ đi hỏi thử xem, những vụ gần đây có em tham gia không?

Quả thật là nó không có tham gia vụ nào hết, nhưng mà...đó là do bị ép ở nhà...thực hành nội trợ. Híc. Tự nhiên giờ thấy hối hận ghê, ai bảo lại đi thương một người...khoái bắt nạt người khác như thế. Anh em trong gang hồ mà biết chắc chỉ có nước...tìm chỗ trốn thôi. Wind còn đồ của một thời đã biến thành Wind nội trợ rồi. Hức hức. Thiệt là tội quá đi!

-À này, em có biết chuyện Vĩ sẽ từ bỏ việc trở thành giáo viên ở trường này chưa?

-Ừa? Không phải anh ấy nói là “nhất định” anh ấy phải làm được sao? Sao giờ lại bỏ? – Nó vừa ngồi vừa ăn sori, một rổ đầy trên bàn. Cái Đoàn này chỉ có ăn uống là giỏi thôi. À, nhìn mới thấy, sao ai cũng đưa đôi mắt e ngại nhìn nhau thế nhỉ? Nó lo lắng hỏi – Sao vậy ạ? Bộ...có gì không ổn ư?

-Anh không biết phải nói làm sao... - Anh Khoa gãi đầu, đưa mắt tìm người cứu cánh.

-...

Im lặng một lúc khá lâu. Cuối cùng, chị Vân cũng lên tiếng.

-Có vẻ như cậu ấy muốn giấu em mọi chuyện. Bọn chị cũng chẳng dám nói ra, vì đây là chuyện riêng của Vĩ. Chị nghĩ, nếu em muốn nghe, em nên hỏi thẳng cậu ấy thì hơn.

Nghe? Nghe cái gì? Giấu? Mọi chuyện là sao, sao tự nhiên Wind có cảm giác hoang man thế này...?

Tập đoàn Kasel

Phòng Tổng Giám đốc...

-Cho vào!

Cạch. Tiếng đẩy cửa, một thanh niên cao lớn, tuấn tú bước vào. Bộ vest đắt tiền trên người anh càng làm cho tôn lên vẻ lịch thiệp, phong nhã của anh. Mái tóc gọn gàng, đôi mắt kiên định có chút dịu dàng, khỏe môi cong, mũi cao. Cái dáng đứng thẳng, tự tin hướng mắt về phía trước không thể che vào đâu được.

-Chào Ngài Tổng Giám đốc...! – Anh cúi chào. Chiếc ghế tổng giám đốc quay lại, người đàn ông với mái tóc muối tiêu, khuôn mặt chữ điền mỉm cười nhìn anh.

-Ta đã dặn con bao nhiêu lần rồi. Gọi “cha”.

-Con xin lỗi...cha...! – Có vẻ như tiếng “cha” đó hơi khó gọi, ừ thì dù gì, ông ấy cũng có phải là cha của anh đâu.

-Con nhớ cha, mà quên ta rồi sao, con trai? – Tiếng nói của một phụ nữ nhắc anh nhớ đến sự tồn tại của bà ấy. Anh ngược lên nhìn, Lê Thái My – dù đã 40 nhưng vẫn còn trẻ đẹp, bộ đầm bó sát càng tôn lên những đường cong quyến rũ của bà, cho dù đó có là...thật hay không. Thái My đứng bên cạnh người đàn ông đã ngoài 60, trông có vẻ không được hợp cho lắm. Đoạn, Thái My bước đến gần cậu con trai, đưa con trai mà bà đã sinh ra bởi sự đại khờ ngày còn trẻ nhưng tình yêu thương bà dành cho anh, không thể nói là ít được, nếu thế, bà đã không quyết định giữ lại anh vào cái ngày đó. Thoáng chốc, đã hai mươi năm rồi, mỗi tình đau khổ kia cũng đã trôi vào dĩ vãng, chỉ còn lại đây niềm uất hận. – Dạo này con thế nào? Việc học vẫn tốt chứ?

Anh khẽ gật đầu. Học ở đây, là học để trở thành một tổng giám đốc tương lai. Anh đã được đào tạo khoảng 2 năm rồi, quả thực sở hữu một tập đoàn không phải dễ, có quá nhiều thứ cần phải biết. May mắn thay, nhờ cái đầu linh hoạt của mình, việc tiếp thu những thứ “khó nuốt” như thế trở nên dễ dàng hơn với Vĩ.

-Ta cũng đã gần đất xa trời rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về với cát bụi. Cả tập đoàn này, ta trông cậy vào con, hãy tiếp tục phát triển nó. – Ông Shen, Tổng Giám đốc tập đoàn Kasel nhìn bầu trời xanh qua tấm cửa kính, buồn buồn nói. – Vĩ à, hãy cùng giữ gìn nơi này...cùng với em trai con.

Hai từ “em trai” lập tức thu hút ánh nhìn của Vĩ và Thái My. Vĩ biết mình có một em trai – cùng mẹ, khác cha, cậu em ấy anh chưa từng nhìn thấy bao giờ, đến cả một tấm ảnh cũng không, nhưng Vĩ nghe nói, cậu ấy rất bướng bỉnh, nhất quyết không chịu nhận Thái My là mẹ. Bất cứ mọi liên lạc nào từ mẹ, cậu em ấy cũng từ chối, ngay cả việc mẹ cầu xin, cậu ta cũng lạnh lùng bỏ ngoài tai. Đó là do chính Thái My kể lại. Hừ, một cậu em phiền phức phải không nhỉ?

-Anh à...sao lại nói những lời như vậy? – Thái My nhăn mặt trách.

-Hà hà, điều đó đúng mà. – Ông Shen cười, nụ cười thật hiền. Sự nhớ ra điều gì đó, ông vội quay sang nhìn Vĩ, hỏi – Mà này, con đã để mắt đến cô gái nào chưa? Con nói sẽ giới thiệu với ta trong thời gian sớm nhất mà. Đã hơn 1 tháng rồi đó.

-Có rồi ạ. Nhưng...

-Không nhưng nhị gì cả. Phải ra mắt ngay cho ta. Ta cho con 2 tuần nữa đấy! – Ông Shen chẳng cần biết về sau của câu nói, lập tức ra lệnh cho Vĩ. Anh đành dạ một tiếng cho vừa lòng ông. Thật ra, anh đang rất lo. Cô gái anh yêu, chỉ xem anh là...anh trai, vẫn chưa hề để ý gì đến lời tỏ tình của anh hết cả. Haizzz, phải làm sao đây???

Ring...ring...ring...

-Con xin lỗi... - Vĩ rút điện thoại ra, màn hình hiện lên chữ “Tuyệt”. Anh khẽ mỉm cười, lễ phép nói với ông Shen – Con xin phép...!

-Được rồi. – Ông Shen gật đầu – Con có thể đi được rồi.

Vĩ cúi đầu chào cha, rồi quay lưng bước đi. Ra khỏi phòng Tổng Giám đốc, Vĩ mới bắt máy.

-Alô. Được rồi. Anh biết rồi.

16. Chương 16

Quán trà sữa Colours

Wind ngồi ở bàn gần cửa sổ, vừa nhâm nhi ly trà sữa Sôcôla thạch vừa nhìn ra ngoài. May thật, vừa đến đây thì trời mưa. Ngắm mưa chán, nó đảo mắt nhìn quanh quán, cách bài trí cũng đẹp thật, đúng chất của cái tên quán: Màu sắc. Mỗi bộ bàn ghế là mỗi màu khác nhau, những bức tường với hình vẽ dễ thương, nhí nhố, tạo cho quán không khí vui tươi, sôi động. Chà, chưa kể đến cái menu cũng trang trí đẹp phết, nhưng mà khi cầm menu, Wind chỉ chú ý...mấy món ăn, thức uống ghi trên đó thôi.

-Tuyệt...!

Wind đưa mắt nhìn người vừa gọi tên mình. Nó nhăn nhó.

-Anh đến muộn.

Vĩ mỉm cười, xin lỗi, cười giả lả. Wind nhìn anh, trong lòng nó chẳng thấy vui gì cả. Anh đang giấu nó rất nhiều chuyện, nó cảm thấy vậy. Đợi Vĩ gọi một ly hồng trà xong, nó bắt đầu nhìn anh chăm chăm, gỡ gọng tra hỏi.

-Anh...Anh đã giấu em rất nhiều chuyện có phải không?

-Hả? – Vĩ vừa cởi chiếc áo vest ngoài ra, chỉ còn chiếc sơ mi trắng bên trong. Anh nhẹ nhàng đặt chiếc vest sang bên cạnh, mái tóc hơi ướt vì mưa. Anh thản nhiên hỏi như không biết gì cả – Giấu em gì cơ?

-Nhiều lắm. – Nó nhăn mạnh.

-Nhiều lắm?

-Ừm. Tại sao anh lại từ bỏ việc trở thành giáo viên. Anh từng nói với em, anh muốn sau này sẽ trở thành một thầy giáo cực giỏi mà. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

-Chẳng có gì. Anh chỉ...thấy không còn thích...

-Anh nói dối! – Wind chặn ngang họng Vĩ, không cho anh tiếp tục nói cái lý do ngớ ngẩn đó. Mơ ước một điều gì đó, đâu phải cứ nói “không thích” là có thể từ bỏ hết như vậy được. Huống hồ, anh luôn miệng nói với nó về chuyện trở thành một giáo viên mỗi lần trò chuyện, dù nó nhiều lúc câu được câu mất, nhưng nó biết...anh rất yêu thích cái nghề dạy học đó. Anh Vĩ đâu phải loại người...cứ không thích, là bỏ đâu.

Thấy ánh nhìn “quyết nghe cho được nguyên nhân thật” của nó, anh Vĩ cũng thở dài chịu thua. Ừ thì, Wind vốn cứng đầu mà, cái gì cũng phải rõ ràng với nhau mới được chứ. Anh Vĩ chợt thấy buồn cười, thì cũng tại anh, ai bảo lại đi thương yêu cô gái này làm gì cơ chứ.

-Được rồi, dù chuyện này...hơi dài dòng, nhưng anh sẽ cố gắng giải thích cho em nghe một cách ngắn gọn, đơn giản, được chứ? – Thấy Wind gật đầu, anh tiếp – Nhưng...chúng ta cần đến nơi nào đó...kín đáo hơn một chút.

Nói rồi, anh đứng lên gọi tính tiền. Mặc dù Wind có hơi tiếc nuối vì ly trà sữa ngon lành mới uống được hơn một nửa xí, nhưng mà...bây giờ chuyện của anh vĩ nghe có vẻ...hấp dẫn hơn ly trà sữa kia. Nó quyết định, dứt bỏ sự tiếc nuối, đi theo anh Vĩ, leo lên chiếc xe hơi màu đen đắt tiền mà nó không biết chui từ đâu ra. Ồ men, anh Vĩ từ lúc nào lại có cả tài xế riêng thế này hử trời? Vậy có lẽ nào, chuyện anh giấu nó, còn nhiều hơn cả tưởng tượng của nó nữa...???

Đến một bãi biển khá xa nhà nó, chiếc xe dừng lại. Wind thấy anh Vĩ đang xì xầm gì đó với người lái xe, sau đó, chú ấy lái chiếc xe đi mất hút. Chỉ còn lại anh và nó cùng bãi biển với làn gió mát rượi. A, đã quá, lâu rồi nó mới ra biển...!! Wind nhắm mắt, tận hưởng mùi biển mặn. Hít hà. Cái cảm giác khi gió lướt qua khuôn mặt nó thật tuyệt. Không biết từ bao giờ, anh Vĩ đã đứng cạnh nó, nhìn nó mỉm cười. Lát sau, anh lên tiếng.

-Anh...rất thích ra biển. Những cơn sóng nhẹ, mùi gió biển, cát biển...tất cả những gì của biển, luôn khiến cho anh có cảm giác yên bình.

-...

-Anh xin lỗi vì đã giấu em. Nhưng...anh buộc phải làm như thế.

-Tại sao?

-Nếu ai cũng biết anh là ai – Vĩ quay sang nhìn nó – sẽ rắc rối lắm...!

-Rắc rối? – Wind nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu.

-Ừm. – Anh Vĩ ngồi xuống nền cát mịn, rồi cũng kéo nó ngồi xuống theo. – Bởi vì, anh...là con của Lê Thái My.

Lê Thái My? Cái tên này nghe rất quen. Wind trợn mắt nhìn Vĩ, nó lặp lại rõ ràng từng chữ. Nó không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

-Lê-Thái-My? Anh đùa?

Trong đôi mắt của anh, không có chút gì gọi là “đùa” được cả. Wind cảm thấy quá bất ngờ. Con của Lê Thái My ư? Có ai mà ngờ được chứ?

-Anh đang cố gắng nói sự thật cho em nghe mà. – Vĩ cười, a, nụ cười của anh sao mà buồn vậy. – Anh...là đứa con được sinh ra bởi sự vụn dại của người phụ nữ ấy. Người đàn ông kia...ông ta, bỏ đi ngay khi biết tin mẹ có mang anh. Hazz...vô trách nhiệm em nhỉ? – Vừa nói, anh vừa quay sang nhìn nó. Wind khẽ gật đầu. Anh Vĩ lại nói tiếp. – Sau khi anh ra đời, mẹ bị chính gia đình ruồng bỏ. Mất tất cả, bà ấy bắt đầu công việc gái bar. Rồi bà may mắn được ông Shen thương yêu, nâng đỡ, đào tạo thành người mẫu. Ông chấp nhận hết tất cả mọi thứ về mẹ, không một chút e dè. Và rồi, năm anh hoàn thành bậc phổ thông, ông cho người đào tạo anh trở thành người thừa kế chiếc ghế Tổng Giám đốc. Anh rất biết ơn ông ấy vì đã tốt với hai mẹ con anh như thế, nên anh quyết định, dù là phải từ bỏ giấc mơ làm giáo viên, anh cũng sẽ cố gắng để đền đáp ân tình đó. Anh và mẹ, đã nợ ông ấy quá nhiều.

-Thế đó. – Anh Vĩ nhìn nó, chớp mắt – Đó là vì vậy nên anh mới từ bỏ nghề giáo viên. Dù anh có yêu nó đến mức nào đi nữa...

Wind khẽ gật đầu. Thì ra, câu chuyện của anh Vĩ là như thế. Wind cứ tưởng, hoàn cảnh của anh rất bình thường cơ chứ. Một gia đình hạnh phúc với người cha là công nhân viên, mẹ là nội trợ chăm lo việc trong nhà, anh là người con một tài năng. Thì ra, chỉ là do nó nghĩ vậy thôi. Tổng Giám đốc tương lai? Thế cũng đủ giải thích về chiếc xe hơi đen kia rồi nhỉ...?

-Em hiểu rồi. – Nó lí nhí. Tự nhiên nó lại có cảm giác, mình đang buộc anh phải kể về quá khứ của anh cho nó nghe vậy đó.

-Ừm. – Anh Vĩ âm ừ. Nó liếc nhìn anh, chiếc áo sơ mi trắng quả thực làm cái sự đẹp của anh nó tăng lên rất nhiều lần. Haiz, nếu mà có fan cuồng của anh ở đây, chắc nó sẽ bị đê bẹp quá. Cơ mà, may là tụi nó không có ở đây, chớ tụi nó mà biết chuyện anh là một Tổng Giám đốc tương lai của tập đoàn Kasel, chắc...có đũa đe dọa ép anh phải cười luôn quá! Hừ, bọn fan cuồng ấy...điên khiếp! Nhắc đến thôi là thấy ớn lạnh. Hôm trước còn giả trò muốn làm thân với nó nữa cơ. Sợ thiệt...!

-Anh nghe nói mình có một em trai.

-Em trai? – Nó ngạc nhiên.

-Ừm.

-Vậy à... ? Em trai của anh tên gì ? – Wind hào hứng hỏi.

-Anh không biết. – Vĩ trả lời. Anh nhìn mông lung – Một đứa em trai cùng mẹ khác cha, anh chưa bao giờ gặp, chỉ biết rằng nó cứng đầu lắm.

-Ừm – Wind nghĩ nó không nên hỏi nhiều nữa. Làn gió mát mẻ khiến nó thấy dễ chịu, Wind nhắm mắt dang hai tay tận hưởng khí biển, ngửi mùi biển mặn. Tóc nó bay bay, hai má ửng đỏ, khóe môi nở nụ cười thích thú. Anh Vĩ nhìn nó, cũng khẽ mỉm cười.

-Tuyệt...

-Dạ?

-Anh sẽ trở thành một Giám đốc tài giỏi, và rồi...em có thể dự đám cưới của anh chứ? – Anh Vĩ hỏi.

-Đương nhiên rồi! – Wind lập tức trả lời. Nó vui vẻ kể lể, gì chứ nói về đám cưới, nó thích lắm. – Em sẽ mặc đầm thật đẹp nè, rồi nhất định sẽ chụp được bó hoa của cô dâu cho xem...(blah blah)

-Em sẽ không được chụp bó hoa đó.

-Hả? – Nó ngơ ngác. Sao lại không cho nó chụp chứ??? Đó là điều tuyệt nhất mà nó muốn làm khi tham dự một lễ cưới mà. – Tại sao???

-Bởi vì.... – Anh Vĩ nhích lại gần nó, khuôn mặt cúi xuống gần, nhẹ nhàng vén mái tóc đang bay bay của nó, nói – Em sẽ dự đám cưới với tư cách...là cô dâu của anh!

Lại một lần, nó bị anh Vĩ làm cho choáng. Cơn gió biển bỗng dưng thổi mạnh, nó phải nép mình vào anh Vĩ. Cái ôm không cố tình kia làm nhiệt độ cơ thể nó tăng lên đột ngột. Đầu muốn bốc hỏa luôn rồi. Híc. Nó đẩy anh ra nhưng không được, vòng tay anh đang ghì chặt lấy cơ thể bé nhỏ của Wind. Nó rửa thắm cơn gió đáng ghét kia đã đưa nó vào tình huống khó xử thế này. Thành thật. Wind thề đó không phải là tiếng tim nó đập đâu, là của...anh Vĩ đó.

-Anh...

-Một chút thôi mà. – Anh Vĩ thì thầm.

-... - Wind bất lực. Chẳng cách nào gỡ bỏ cánh tay khỏe mạnh kia ra được. Đang định giữ nguyên hiện trường, nó chợt nhớ ra một điều cực quan trọng là: Bây giờ nó đã là hoa có chủ rồi. Ôm một người khác như thế này, có phải là hơi có lỗi với “ai kia” lắm không? (hơi...thôi á?) Hừ, nếu mà phát hiện, chắc sẽ có người giận dữ lắm đây...! Không được đâu...!

Nghĩ thế, nó bèn cố hết sức đẩy anh Vĩ ra, từ chối cái ôm chặt kia. Wind gãi đầu, nở nụ cười ngại ngùng.

-E...Em xin lỗi. Làm như thế không hay lắm.

-...

-Anh... - Wind chợt cảm thấy ghen ngay hòng. Nhưng nó phải trả lời anh Vĩ thôi, nó không muốn anh hiểu lầm. Lời yêu thương anh dành cho nó, nó thực sự không thể đáp lại được. Bởi vì, trong tim nó lúc này, chỉ có hình ảnh của một người. – Tình cảm của anh dành cho em, em...không thể...

-Em...đã có người nào đó rồi?

Wind khẽ gạt đầu. Nó đưa mắt liếc nhìn anh Vĩ, nụ cười hạnh phúc lúc nãy của anh mới xuất hiện một chút đã vội biến mất rồi. Chắc là bây giờ, anh buồn lắm. Nhưng biết làm sao được...nó chỉ xem anh là anh trai, và điều đó không thể thay đổi.

Cả không gian trở nên yên tĩnh lạ lùng. Chỉ còn tiếng sóng xì xào, mặt trời cũng đang sắp lặn. Vốn dĩ, Vĩ muốn cùng nó ngắm hoàng hôn, nhưng có lẽ...ánh hoàng hôn hôm nay sẽ không còn đẹp nữa. Ừm thì, “người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”?

-Anh hiểu rồi. – Vĩ nói. Anh nở một nụ cười gương gạo. – Nhưng anh sẽ không bỏ cuộc đâu.

-...

-Chắc gì...người đó thật sự xứng đáng với tình cảm của em, hơn anh. Anh sẽ chờ. – Anh Vĩ hôn nhẹ lên trán nó. Nụ cười dịu dàng của anh làm nó thoáng đỏ mặt.

A...hoàng hôn kìa...!

17. Chương 17

Sắp tới học sinh khối 10 và 11 trường Lam Kha sẽ có một tuần nghỉ ngơi. Vinh đang định tận hưởng những ngày nghỉ đó kiếm việc làm thêm, nó muốn tự mình kiếm ra tiền. Nhiều lúc, chi tiêu cho những khoản vặt vãnh, xin tiền ba mẹ hoài nó cũng thấy thương ba mẹ lắm. Nghĩ mà xem, vất vả biết bao nhiêu, một tháng lương phải dành nuôi ba đứa con, học hành rồi ăn uống, vậy mà chưa bao giờ nghe ba mẹ than vãn gì. Đạo này thấy mẹ toàn mặc mấy bộ đồ đã cũ mòn, tự nhiên thấy trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi. Haizzz, học hành...nó giống như là “ba chìm bảy nổi”, lúc được lúc không, cả tưng cả tưng. May là, có Rain bên cạnh kiểm soát nó hằng ngày nên cũng đã đỡ hơn một chút.

Đạo gần đây, Rain hay hành hạ nó lắm cơ. Giặt giũ nè, nấu nướng nè, lau nhà, rửa chén...cậu bắt nó làm hết, chẳng còn giành làm như hồi trước nữa. Rain bảo làm như vậy để giúp nó sau này trở thành một người vợ đảm đang thay vì cứ đánh nhau bên ngoài mãi. Hừ, ai bảo là nó sẽ làm vợ của Rain =3=. Ngoài ra, đạo này Rain còn rất biến thái nữa chứ, chỉ toàn làm những điều khiến nó muốn sượng tím cả mặt. Cái gì mà “Phục vụ chồng là nhiệm vụ của một người vợ” chứ, là kiếm cớ trêu nó thì có. Híc. Càng lúc, Rain càng lộ rõ bản chất là một con sói rồi. Hu hu...còn tệ hơn trước kia nữa. Thiệt là hối hận mà...

Quạc...quạc...quạc...

Tiếng con vịt của nó lại kêu, màn hình hiện lên chữ “Hón-nỳ”. Wind vội bắt máy, híc, vì ai kia nói rằng, nếu gọi mà không thấy bắt máy liền thì...chắc chắn ai kia sẽ về nhà “làm thật” nó cho xem.

-Wầy?

-Tao đang trên đường về. Bữa tối hôm nay giao ày. Để xem bao lâu nay tập nấu ăn mày có học được gì không!

Cụp.

Wind dọn dẹp lại đồng sách vở trên bàn rồi buộc hết tóc lên cao, xắn tay áo lao vào chuẩn bị bữa tối. Một bữa ăn không là vấn đề gì với nó, đạo này nó đã tập nấu nướng với Rain mỗi cuối tuần rồi mà, tình hình theo như Rain nói là có cải thiện thêm được...một tí xíu. Wind hăng hái cầm con dao lên, nó bắt đầu nhập vai là một đầu bếp tài năng.

Xoet. Bụp. Bốp. Binh. Chát Chát Chát. Choang. Tạch Tạch Tạch. (Nấu ăn kiểu gì thế không biết =”=).

Sau một hồi vật vã với mấy cái nồi và vài thứ gia vị, nó cuối cùng cũng đã hoàn thành xong bữa tối. Đang nhìn thành quả của mình, nó nghe có tiếng cửa mở. Là Rain đã về. Như một người “vợ”, nó chạy ra, miệng toe toét.

-Mùng mày đã về.

-... - Rain đứng im lặng nhìn nó, coi kìa, đầu bù tóc rối, mồ hôi mồ kê ướt trán, trông có vẻ như rất là vất vả. Cơ mà, nhìn đáng yêu đó chứ. Rain cười nhẹ, rồi đặt lên môi nó một nụ hôn, thì thầm bằng cái giọng nói quỵn rũ đáng ghét. – Phải nói là “Mừng anh đã về, anh yêu!” chứ...

Wind bất ngờ, giật lùi ra phía sau, mặt đỏ tía tai. Đấy, thấy chưa, vừa về là trêu ghẹo người ta liền. Wind bỏ chạy vào trong phòng tắm, giấu cái khuôn mặt đỏ ửng kia trong làn nước mát.

-À...cho tao hỏi cái này được không...”vợ”? – Rain ái ngại nhìn đồng “đen thui” trên bàn, hơi cau mày.

-Hử?

-Mấy cái này...là gì vậy?

-Thì...bữa tối. – Wind lí nhí trả lời, hai tay đan vào nhau.

-Tao chỉ thấy...giống như mày đang muốn ếm bùa ai vậy đó.

-Hả?

Thực sự thì trông “bữa tối” của nó khủng khiếp thật. Mấy cái món này nhìn rất là kì lạ, vừa đen vừa khét, mùi thì...lần đầu tiên mới ngửi thấy. Cái nồi mà Rain nghĩ “chắc là canh” đang nổi bọt lên ừng ực, trông như nồi pha chế thuốc phù thủy ấy. Mỗi đĩa mỗi mùi, tạo thành một ám khí bao quanh bàn ăn. Thật khủng khiếp. Có thực sự là nấu cho người ăn không vậy trời? Rain cứ nghĩ là đã cải thiện được một chút cái “tài” nấu ăn của nó chứ...

Rain quay sang nhìn Wind. Hai con mắt nó sụp xuống, tay đan vào nhau, vẻ mặt hơi buồn buồn. Dù gì bữa tối này cũng là công sức của Wind, sao có thể không ăn chứ. Cậu thở dài, cầm đũa lên, gắp đại một món nào đó cho vào miệng.

-A...

-Sao vậy? – Wind hoảng hốt khi thấy Rain gục đầu xuống, tay che miệng, sắc mặt trông không được ổn lắm. Rain xua tay tỏ vẻ không sao, cậu nuốt ực miếng thức ăn kia xuống bụng, cố gắng nở một nụ cười gượng gạo.

-Đ...Được rồi. Không sao.

-...

Wind vừa lo vừa buồn, nó xịu mặt. Cái thành quả sau bao nhiêu ngày luyện tập với Rain cuối cùng lại chẳng có kết quả gì. Haizzz, có lẽ nó không hợp với cái nghề nấu nướng rồi. Wind vừa rửa chén vừa thở dài. Vậy mà, Rain cũng chịu ăn hết mấy cái món kinh khủng đó, bây giờ thì...nằm liệt giường với một vĩ thuốc tiêu luôn rồi. Híc. Nó đúng là vô dụng mà. Wind tự cốc vào đầu mình mấy cái. Lại thở dài.

Cạch.

Cánh cửa mở ra, Wind lộ cái mặt hối lỗi, bước vào. Nó ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Rain, đưa mắt nhìn ly nước cùng vĩ thuốc trên bàn, ỉu xiu. Rain cười nhẹ, nằm ra hiệu cho nó xích lại gần. Wind cũng chậm chậm đưa mắt lại gần và nó ngay lập tức bị kéo xuống nằm gục ngay trên ngực Rain. A, nó nhớ cái cảm giác này, ấm áp, yên bình, còn nghe cả tiếng tim cậu ấy đập nữa.

Thình thịch...

-Đừng làm cái mặt như vậy nữa, trông xấu xí lắm! – Rain trêu.

-Kệ tao! – Nó ngang bướng cãi lại. Rain cười khì. Người gì đâu mà đáng ghét ghê!

-Tao không ngờ lại có cách phá hủy mùi vị của thức ăn một cách tàn bạo như vậy đấy. Mày cũng hay thiệt!

-Mày...!!!! – Nó bị quê, tức giận bật dậy, không ngờ lúc đó, Rain cũng đang cúi xuống nhìn nó, thế là, hai khuôn mặt chỉ cách nhau vài cm. Wind đỏ mặt, lại nằm gục xuống ngực Rain. – Nếu vậy thì tại sao phải ăn hết làm gì...!!!!

-Vì đó là do mây nấu mà. – Câu nói đó làm cho Wind bất ngờ, trong lòng nhen nhói chút niềm vui, nó cười khê. Không gian lại trở về sự im ắng, Rain vuốt ve mái tóc dài của nó, còn nó vẫn cứ nằm lắng nghe nhịp tim của Rain, hai người cứ giữ cái vị trí như thế cho đến khi Rain lên tiếng phá hủy sự im lặng đó.

-Thế này chán quá! Mình chơi trò chơi đi.

Tới rồi đó. Cái cảm giác không ổn này khuyên Wind nên ngồi dậy và bước ra khỏi phòng. Nhưng làm sao đây, Rain đâu có dễ dàng buông tha cho nó. Cậu xoay người đè ngược nó xuống giường.

-Ta...Tao không chơi đâu!!!!

-Mây thích đánh lộn mà, thế thì đánh nào!!!

Thật ra là vật lộn thì đúng hơn. Wind dùng hết sức vùng vẫy, nhưng cuối cùng vẫn là bị Rain đè xuống. Cứ mỗi lần vùng lên là lại bị đè xuống. Chẳng cách nào mà thoát được. Thế là, thua trận, nó đành phải để Rain hôn mấy cái rồi cậu mới chịu buông tha cho. Híc, con người này bị gì vậy, nghiện hôn rồi à?????!!!

Sáng sớm, mới bước vào lớp là biết bao cặp mắt đổ dồn vào nó. Wind chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, mà chuyện gì thì nó cũng mặc kệ, hai con mắt của nó lúc này đang bạo động, không hơi đâu mà để ý mấy chuyện tầm phào. Đang định gục đầu xuống bàn nằm ngủ thì...

-Trời ơi, mây nghe thấy chuyện gì chưa...con Tuyết nó...nó đi giết bạn trai của người ta đó!!!!

-Cài gì, con nhỏ bạo lực lớp mình đó hả?

-Nó chứ ai!

-Nhìn mặt mũi ngơ ngáo vậy mà ghê ha...

Ồ điều...đâu ra mấy cái tin đồn nhảm nhí vậy cà. Nghe mà muốn đâm vào mặt của cái đứa tung tin ghê không! Chắc...cái cuộc đời của nó sao mà hẩm hiu thế không biết, cứ bị người ta hãm hại không à!!!

-Tao còn nghe một chuyện ghê gớm hơn nữa kìa...

-Chuyện gì?

-Nó...là đứa có kinh nghiệm từng trải đó. Nó ngủ với thằng khác nên bạn trai nó mới chia tay...

-Trời ơi, không ngờ luôn đó!!!

Rầm.

Tiếng động mạnh làm ai cũng giật mình. Nhưng mà không phải là Wind làm đâu nhe >. -Ê, ăn nói cho cẩn thận! – Vy lớn giọng, cố ý muốn để cả lớp nghe thấy – Mấy cái tin đồn nhảm nhí, nghe ở đâu rồi bây giờ đi nói bây bạ. Nè, mấy người có lòng tự trọng không hả? Nói về người khác một cách không thật như thế mà cũng nói được, hay thật đấy!

Wind nhìn Vy chăm chăm. Ghê chưa, ghê chưa, bạn của nó chọn đúng là chỉ có chuẩn thôi. Nhìn cái điệu bộ tức giận, hai tay vòng lại, mặt hếch lên của Vy mà nó thấy tự hào ghê gớm. Híhí, chơi với nhau riết rồi nhiễm tính nhau luôn. Đột nhiên Vy quắc mắt nhìn nó.

-Gi...mây?

-Mây á, chỉ biết cười! Sao không nói gì hết? Tụi nó nói mây vậy mà để yên à?

-Ờo, mấy cái chuyện tầm phào, để ý làm gì? Toàn nói sai sự thật không à, ai tin tao thì tin, không thì thôi. Phiền! – Nó nhún vai. Cũng phải thôi, mấy chuyện không phải do mình làm, mình không sai thì tại sao phải xoắn nhỉ?

Vy thở dài, ngồi vào chỗ. Những ánh mắt ái ngại lại tập trung vào nó và Vy, ai thấy khó chịu chứ nó thì quen rồi, lần nào mang “vết tích” đánh nhau về lớp mà không bị thế này đâu. Nhìn đi, nhìn cho thỏa con mắt, bọn tò mò, tọc mạch! Wind lại gục đầu xuống ngủ, suốt hai tiết đầu, nó chỉ ngủ và ngủ. Giáo viên dạy hai tiết đó không phải thầy Khoa hắc ám nên nó chẳng sợ, thoải mái chìm sâu vào giấc mơ đẹp thiệt đẹp.

Tránh vò dừa gập vò dừa, tình trạng của nó lúc này hoàn toàn chính xác khi dùng câu nói đó. Vừa mới bước chân ra khỏi lớp là bao nhiêu cặp mắt tìm kiếm, ngó cho bằng được cái đứa “tùng trãi” và “giật bạn trai” của người khác. Trời ơi, bộ chúng nó không có việc gì để làm hờ trời? Wind gãi đầu, nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu, rồi cũng mặc kệ bước đi, chẳng thèm để ý. Cơ mà có vài ánh mắt “khinh thường” đang liếc xéo nó kìa, hừ...hot girl khối 11 à, tin nó đập cho “hot” luôn không?

18. Chương 18

Một nhà hàng Pháp sang trọng...

Tầng 4...

Cánh cửa thang máy mở, Rain bước ra ngoài với bộ vest trên người, tóc gọn gàng, trông phong độ vô cùng nhưng nét mặt lại không được vui cho lắm. Đây là lần thứ 5 sau khi về nước, cậu phải ép mình đi gặp người phụ nữ đó rồi. Nếu không phải vì nể mặt ba mẹ nuôi, cậu cũng chẳng mất công đến đây làm gì. Bực thật, sao lần nào cũng phải đến nghe người đàn bà ấy nói nhảm chứ. Chẳng phải cậu đã nói lần thứ n là cậu không chấp nhận lời đề nghị đó rồi sao?

Nhà hàng sang trọng với những ánh đèn vàng, kiến trúc khá tinh tế, mang lại cảm giác ấm cúng cho thực khách. Rain sải bước trên nền gạch sáng loáng, sạch sẽ. Quả thực đúng chất là một nhà hàng Pháp, nơi đây khá yên tĩnh, thực khách cũng tế nhị và lịch sự.

Rain tiến đến chiếc bàn có một người phụ nữ mặc bộ đầm xanh lấp lánh đang ngồi chờ, mặt cậu càng thể hiện rõ sự khó chịu hơn. Cậu nhìn người phụ nữ đó, rồi kéo ghế ngồi xuống, xung quanh yên tĩnh, chỗ này ngoài cậu và người đó ra thì chẳng còn ai nữa cả.

-Cuối cùng cũng đến nhỉ? Con thật sự rất ngoan đấy! – Người phụ nữ lên tiếng, hai tay bà đan lại, chống lên tay ghế, nhìn cậu con trai.

-Tôi đến đây không phải vì bà. Có gì thì nói nhanh đi, tôi còn bận nhiều việc lắm! – Rain lạnh lùng, đáp lại lời khen “ngoan” của người phụ nữ đó bằng ánh mắt khó chịu. Người phụ nữ cười, đôi môi son đỏ nhếch lên.

-Hừm, bận việc với đứa con gái đó à?

-...

Rain nhíu mày tỏ vẻ không hiểu. Người phụ nữ đó mỉm cười, rồi lấy từ trong chiếc túi xách Gucci màu vàng ra một xấp ảnh, vút lên bàn. Bà vòng hai tay lại, dựa lưng vào ghế nhìn Rain cầm từng tấm ảnh lên xem. Rain hơi ngạc nhiên, trong ảnh là Rain và Wind trong bữa tiệc sinh nhật của Vy lần trước. Rain trong bộ tuxedo đang cùng người con gái kia khiêu vũ, nụ cười và ánh mắt của Wind thật đẹp làm sao...! Nhưng, làm thế nào mà bà ta có được những tấm ảnh này nhỉ, hôm ấy, tập đoàn Kasel không đến cơ mà? Sau một vài giây suy nghĩ, Rain cũng không còn cảm thấy lạ nữa. Phải thôi mà, không có Kasel thì có Lâm Phương Hòa, con gái ông ta tuy không tới nhưng ông ta thì có. Hừ, cái lão già nhiều chuyện đó, Rain đâu có nói sẽ làm con rể của lão bao giờ, sao cứ thích theo dõi cậu nhỉ? Nghĩ đến đây, tự nhiên cậu lại thấy lo...

-Các người có sở thích này à? Theo dõi người khác mà không được phép? – Rain cười nhạt, người phụ nữ kia cũng nở nụ cười. Bà ta vuốt mái tóc cong cong, nhún vai.

-Cứ cho bọn ta là những kẻ tò mò, vì con giấu kín nhiều chuyện quá mà! – Bà ta nói, rồi đưa tay cầm một tấm hình lên. Đó là Wind, với chiếc đầm dạ hội trắng, trên tay cầm một ly rượu nhẹ. – Con bé này là ai thế? Trông nó quen quen...

-Có liên quan gì đến bà không? – Rain đáp lại bằng một câu hỏi. Trước sau gì, rồi bọn họ cũng sẽ điều tra về Wind, sau đó thì...hàng tá chuyện rắc rối sẽ xảy ra cho xem.

-Hừm, có hay không con tự biết mà. – Người phụ nữ cười ẩn ý, rồi đặt tấm ảnh xuống. Bà hắng giọng – Dù con đã nghe rất nhiều lần điều này rồi, nhưng mẹ vẫn muốn nhắc lại cho con nhớ. Hãy suy nghĩ về điều mẹ đã nói : Theo mẹ về Kasel, từ bỏ tất cả những thứ con đang có để sống một cuộc sống giàu có, dư thừa hơn. Con rồi sẽ trở thành con trai ông chủ tập đoàn Kasel, quyền lực, tiền bạc...con không muốn sao?

Đúng. Đã biết bao nhiêu lần Rain nghe thấy lời đề nghị này từ người phụ nữ ấy. Tiền bạc, quyền lực,...ai mà không ham cơ chứ? Nhưng, từ bỏ tất cả – bao gồm cả việc bên cạnh người con gái cậu yêu thương, cậu không đồng ý. Rain biết, theo người phụ nữ này, chẳng khác nào nói cậu đồng ý đính hôn với Lâm Kiều Như. Nhắc đến người con gái này, cậu lại thấy không thích. Cô ta, đã theo cậu từ Mỹ về đây, khoảng thời gian bên Mỹ đeo bám cậu chưa đủ sao? Đành rằng cô ta có điều kiện tốt, lại biết suy nghĩ, so về mọi thứ thì cô ta hơn hẳn Wind, nhưng...đã tâm của cô ta, lòng chiếm hữu của cô ta, tham vọng, sự đố kỵ...quá lớn! Thậm chí, cô ta từng suýt gián tiếp phá hủy tương lai của những người con gái muốn làm thân với cậu, chỉ là làm thân thôi đấy! Và Rain càng không thể đính hôn với Kiều Như, bởi vì trong trái tim cậu, đã in sâu hình bóng người con gái khác rồi. Tình cảm đó khiến cho những tình cảm của những cô gái khác trở nên mờ nhạt. Nhắc đến Wind, không biết Kiều Như đã ra tay với nó chưa nhỉ?

-Mẹ biết con vì đứa con gái đó và lòng hận thù đối với mẹ nên đã từ chối lời đề nghị này. Nhưng, từ từ rồi con sẽ biết cái gì là tốt cho con. Đứa con gái đó, sẽ không thể cho con những thứ như thế đâu. – Bà ta dụ dỗ – Theo mẹ đến Kasel, rồi nhanh chóng đính hôn với Kiều Như, chúng ta sẽ lại là một gia đình, con sẽ có cuộc sống sung túc, hạnh phúc đến già.

Rầm. Tiếng đập bàn như muốn phá tan cả không gian tĩnh lặng. Rain chua chát nhìn người phụ nữ đang ngồi trước mặt, gương mặt thoáng bất ngờ trước hành động của cậu, nhưng vài giây sau lại trở về bộ mặt kien kiệu như trước. Rain nhếch mép.

-Hạnh phúc? Bà nói đó là hạnh phúc sao? Tôi không cần. Lê Thái My, bà hãy để tôi yên!

-Hừm, để mày yên? – Thái My đổi giọng, vì nơi này chẳng có ai nên hình tượng quý phái cũng chẳng cần phải giữ làm gì. Với thằng con sắc sảo này, bà phải dùng biện pháp mạnh thôi – Mày tồn tại trên đời đã khiến tao nhức nhối thế nào có biết không? Bị chà đạp, sỉ vả như thế cuối cùng cũng được đền bù bằng tình thương của lão già ngu ngốc này. Thật buồn cười là người sáng suốt như hần cũng có ngày bị mù mắt trước tình yêu, trước sắc đẹp của tao. Sở hữu cả một tập đoàn, lại đi yêu thương, cứu mạng một con đàn bà như tao, không phải là tao quá may mắn hay sao? Nhưng tao không chỉ muốn dừng lại ở sự thương yêu đó, tao muốn quyền lực, muốn mọi thứ.

-...

-Hừ, nếu không phải vì cái ý nghĩ điên rồ kia, có lẽ kế hoạch của tao đã thành công. Kiều Như là đứa bé ngoan, nó có thể giúp tao hoàn thành tham vọng nhanh hơn, nhưng nó lại thích mày. Khốn kiếp, nếu không thì tao đã có thể vớt đại một đứa nào đó trong cô nhi viện rồi!

-Tôi sẽ không theo bà đâu. – Rain quay lưng – Tôi về đây!

-Rồi mày sẽ hối hận khi không nghe lời tao. – Thái My đe dọa, nụ cười mưu mô khiến Rain khó có thể không đề phòng – Để xem, mày còn bướng bỉnh được bao lâu.

Rain hơi khựng vài giây, nhưng rồi cậu cũng bước đi, ra khỏi nơi có người phụ nữ xấu xa đó. Khi ra ngoài rồi, Rain ngược nhìn lên tầng 4, ánh mắt sắc của bà ta vẫn dõi theo cậu, nhìn chằm chằm. Rain nhíu mày. “Mẹ ư? Bà ta không xứng đáng!”. Rain khẽ lắc đầu, tiếp tục bước đi, trong đầu suy nghĩ đủ điều, nhưng nhiều nhất là lo cho Wind. Rồi sau này, nó sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối lắm đây...! Đính hôn với Kiều Như? Một chuyện không tưởng...

Gió đêm thổi, lạnh đến rùng mình...

Cạch.

Rain khóa cửa rồi uể oải bước vào nhà, ánh mắt cậu dừng lại ở ghế sofa, nơi mà có một người đang vừa ngồi ôm gối vừa coi tivi. Rain khẽ cười, tiến lại gần.

-Này...

Vốn định hỏi “Giờ này chưa ngủ sao?” nhưng thay vào đó, cậu lại muốn hôn chúc nó ngủ ngon hơn. Rain cầm rờ-mốt tắt tivi – đang chiếu chương trình ca nhạc mà nó yêu thích. Rồi cậu ngồi xuống bên cạnh, nhìn chăm chăm vào Wind – mắt nhắm nhưng tay vẫn ôm chặt gối. Rain phì cười, không ngờ nó có thể ngủ ngon trong cái tư thế ngồi co hai chân lên như thế này, mà lại ngủ rất ngon nữa cơ. Rain vén những sợi tóc lòa xòa làm nó khó chịu, cứ phải nhăn mũi lại, rồi nhẹ nhàng kéo cái gối nó đang ôm trong tay ra, cẩn thận bế nó lên phòng. Xong xuôi, cậu nán lại, hôn nhẹ lên trán nó. Nhìn khuôn mặt bình yên của nó lúc này, tự nhiên bao nhiêu điều bực mình, mệt mỏi lúc nãy chợt tan biến hết.

Rain lại mỉm cười.

Trời gió lạnh, mà lòng người sao ấm áp...!

Binh, bóp...

Tiếng âm ĩ làm náo loạn cả một khu đất trống. Kẻ trầy, người bầm tím, thằng nằm trên đất, đứa thở hổn hển, thế nhưng xem ra, cuộc chiến này vẫn còn gay cấn lắm. Những ánh mắt nhìn nhau tóe ra lửa, không biết giữa họ đã xảy ra thù oán gì, nhưng trông có vẻ như, họ chưa muốn dừng lại. Lại nói đến một nam, một nữ ở giữa vòng vây của những tên mặt mũi hầm hầm, trên tay và ngực đủ các loại hình xăm rùng rợn, đang cùng nhau phối hợp chống trả. Chàng trai cao ráo, để mái xéo, trông khá đẹp trai, với chiếc áo thun đen và chiếc quần kaki trông nam tính vô cùng. Còn cô gái, vẫn còn mặc trên mình bộ đồng phục học sinh – váy sọc caro đỏ, áo tay dài trắng được xắn lên, tóc buộc cao, thoạt nhìn trông cô có vẻ yếu đuối nhưng thực sự lại rất mạnh mẽ. Máu đất làm cho chiếc áo trắng kia trở nên nhem nhuốc.

-Tấn công!!!! – Một trong những tên kia hét lên, tiếp sau đó như một trận vũ bão lao đến, bọn côn đồ như điên như dại ồ ạt vào. Mặt chúng không có chút gì gọi là nhân tính cả, chúng không định tha cho hai người họ. Nhưng đối thủ của chúng không phải là người dễ chơi, dễ ức hiếp. Chỉ trong chớp lát, toàn bộ 20 tên côn đồ đã nằm dưới đất, không thể đứng dậy nổi. Vài tên ôm bụng rên rì, không ai trong chúng là không bị thương, bọn này chắc phải lát nữa mới đứng dậy được.

-Ta đánh, ta đánh...!!! Chết nè! – Cô gái vẫn còn sung sức, liên tục tát vào mặt một tên nào đó. Thật tội nghiệp cho hắn ta, đã ngất đi rồi mà vẫn không được yên (đã man ==). Chàng trai cau mày, khẽ lắc đầu, kéo cô gái ra.

-Được rồi mà. Em tha cho nó đi!

-Hừ... - Cô gái cuối cùng cũng dừng lại, đứng dậy chống hông, hậm hực nói – Dám láo với bố à? Bố đập cho không còn răng ăn cháo nhá!!!!

-Trời...con gái gì mà... - Chàng trai cũng bó tay, chịu thua. Anh đưa mắt đến cùi chỏ của cô gái, một vết sưng đỏ. Anh nhẹ nhàng nâng cánh tay cô lên, hôn nhẹ. Chát. Một cái tát bất ngờ vào mặt, anh trợn mắt nhìn cô gái. – Sao em tát anh?

-Ai...ai bảo anh làm cái hành động biến thái đó? - Cô gái hơi bối rối. – Giật cả mình.

-Biến thái? Khi... - Chàng trai bật cười – Hahah, ừ ừ, là anh biến thái. Mà sao em lại đỏ mặt thế kia? Có phải là vì em thích anh rồi không?

-Vớ vẩn! – Cô gái nhún mày, nhăn nhó nói như khẳng định lần thứ n cho chàng trai kia – Tôi có người yêu rồi.

Chàng trai cười gian, tiến lại gần, kéo cô gái vào trong lòng mình, cánh tay anh ôm lấy eo cô. Anh thì thầm, giọng nói ngọt ngào khiến cho khá nhiều cô gái đã phải mềm nhũn ra.

-Anh mặc kệ. Gái có bồ như hoa có chủ, chẳng phải kẻ giết chủ cướp hoa mới chính là cao thủ sao?

-...

-Wind... – Anh kêu tên nó, rồi từ từ đưa đôi môi lại gần đôi môi nó, cả không gian chợt yên lặng. (Bọn côn đồ: Hai người đó quên mất là có chúng ta ở đây rồi hả? – Tác giả: Chịu! ==)

Chát. Lại thêm một, à không hai cái tát cùng lúc (nó dùng cả hai tay) vào mặt chàng trai. Hai bên má anh đỏ ửng, nhìn ngơ ngơ. Anh nhăn nhó, xuýt xoa.

-Đau...

Đáp lại anh là ánh mắt lạnh lùng, nó hếch mặt lên, chỉ vào anh.

-Này, đã bảo có người yêu rồi nhá! Lạnh quạng là bầm dập với tôi, ok?

-Híc...Sao em lại lạnh lùng với anh như thế? Thằng nhóc đó có gì hơn Andy này đâu? – Andy nói, tay xoa hai bên má, nhìn nó ầm ức. Trông anh ta như một đứa trẻ bị mất đồ chơi yêu thích nhất ấy! – Sao lại là nó mà không phải anh? Anh cũng yêu em...

-Nhưng tôi không yêu anh. – Nó đáp, phúi phúi chiếc áo trắng bị dính đầy đất, trong lòng thầm thở dài, thế nào về cũng bị Rain la cho coi, phải tìm lý do gì đó để giải thích cho chuyện áo bẩn mới được. Wind không để ý đến ánh mắt thoáng chút buồn của Andy. Anh ta cười, rồi nói.

-Ừm. Được rồi, mà em gây chuyện à? Để tụi nó đến tìm em đánh nhau thế này, không sợ hả?

-Không. Em chưa gặp tụi này bao giờ. – Nó thản nhiên trả lời.

-Hử? Vậy sao tụi nó lại...

Nó nhún vai, ý nói “Ai biết được”. Wind chỉ cần thấy ai đánh nó là nó đánh lại thôi à, những chuyện sau đó...tính sau. Phản ứng này là phản ứng vô điều kiện =)). Chả là hôm nay đang đi trên đường thì bị chặn đầu, khích khích, nên nó thấy mình phải ra tay thông nào bọn này thôi. Cản đường nó đi học là một tội lớn lắm! Rồi vô tình gặp Andy, anh ta nhào vô giúp, thế cũng vui. Nó nắm đầu một thằng đang ngáp ngáp, lét lét.

-Nhóc, cho chị hỏi cái em! (Láo >3<)

-Ừ...hử...???

-Sao em đánh chị?

-...

-Nói! Hay là em...- Bứt. Tiếng tóc bị giật ra, tên đó khẽ á lên. – Em có muốn trụi đầu không nà?

-...

-Ồ...gan nhỉ! – Wind cười gian nhìn tên côn đồ đang ngậm miệng lại, nhất quyết không nói kia. Nó bóp tay rôm rốp, nắm một chùm tóc và...bứt, bứt...bứt...một nắm tóc đen trên tay nó. Tên đó đau đớn la lên. Andy đứng bên cạnh cũng giật mình, thì ra vẫn còn có cái hình phạt dã man này tồn tại à? Anh ta chợt thấy mình may mắn, hình như anh chưa bao giờ chọc giận cô gái này phải không nhỉ? Andy bất giác đưa tay sờ tóc....

-Giờ sao? Nhẹ nhàng không chịu phải không?

-Ừ...a...tôi nói, tôi nói...

-...

-Là...có người đưa tiền cho chúng tôi...

-Ai ?

-Tôi không biết, chúng tôi liên lạc bằng điện thoại. Lúc nhận một nửa số tiền thì chỉ có một người đàn ông mặc áo đen đến thôi.

-...

-Nhưng...nhưng...giọng nói đó là của một cô gái.

Wind buông chùm tóc trên tay xuống, phúi tay đứng dậy. Khiếp, mồ hôi làm tóc thẳng này ướt nhẹp. Con gái à? Đạo gần đây ngoài con hot dog à quên, hot girl của khối 11 ra thì nó chả gây sự với ai cả, mà cũng

chả đứa nào dám làm cái trò này hết, con hot girl nhìn vậy thôi chứ cũng yếu tim thấy mờ. Túm lại thì nó gần như chị đại rồi, chắc chỉ có mấy đứa ngoài trường thôi...Wind gật gù với lập luận chuẩn không cần chỉnh của mình, rồi nó xách cặp lên, toan bước đi thì bị Andy kéo lại.

-Em đi đâu?

-Học.

-Khi nào?

-1 giờ.

-Bây giờ là 2 giờ rồi.

-Hả ?????

Chết chưa, đánh nhau với bọn này làm nó trễ giờ học mất rồi. Huhu, phải làm sao đây!!!! Thế nào cũng bị phạt, hôm nay có tiết của ông thầy hắc ám kia mà!!!!

Cuộc đời thật bất công!!!!

Wind nhất định sẽ khiến đứa khiến nó bị phạt phải hối hận, nhưng trước hết là...phải đến trường cái đã...!!!!

-Bọn người chúng ta nhờ đến đều thất bại hết cả rồi thưa cô chủ...!

Trong một căn phòng đẹp, rộng rãi và rất sành điệu, cho thấy người sở hữu căn phòng này rất không tầm thường. Trên chiếc ghế sofa gỗ đắt tiền, cô chủ mà người quản gia kia vừa nhắc đến từ tốn cầm tách trà hoa hồng lên thưởng thức, rồi nhẹ nhàng đặt xuống, hai tay cô đan vào nhau, nhìn người quản gia.

-Thật à? Con nhỏ đó đánh nhau giỏi?

-Vâng, thưa cô chủ.

-Quả như lời đồn. – Cô chủ nhếch mép – Nhưng không sao, bọn tép riu này chỉ là để thử trình độ của nó thôi. Nếu nó muốn chơi mạnh, thì chúng ta sẽ chiều theo ý nó. Bọn kia, cứ để chúng cầm nửa số tiền ấy, đừng đòi lại làm gì mà tội nghiệp. Coi như đó là tiền chữa vết thương vậy...!

-Vâng.

-Được rồi, ông lui ra đi.

Người quản gia nghe lệnh, lập tức cúi đầu chào rồi bước nhanh ra khỏi phòng. Cô chủ cầm tách trà trên tay, đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa. Ánh nắng chiều ấm áp, dịu dịu tung tăng nhảy múa trên khung cửa. Cô chủ ấy khẽ mỉm cười.

-Hừ, Lê Minh Tuyết à? Mình ghét những đứa con gái như thế...Anh ấy phải thuộc về Kiều Như này, chứ không phải con nhỏ đó!

19. Chương 19

Tuần nghỉ học đã đến. Trong khi mọi người trong lớp đang tung tăng ở những bãi biển hay đồi núi nào đó cùng gia đình, thì Wind lại tận hưởng những ngày nghỉ với những người bạn ở khu nghỉ mát Paradise. A, cái không khí trong lành này, cái bầu trời xanh xanh, cao cao này...tuyệt phải biết!!! Mùi biển mặn, làn gió biển cứ vờn mái tóc của nó, cả ly trà chanh trên tay cũng trở nên lấp lánh dưới ánh mặt trời dịu dịu...thích thật!

Rì rào...

Sóng trắng xóa vỗ vào bờ cát vàng mịn, âm thanh thật vui tai. Trải dài bãi cát là những chiếc ghế dựa, những chiếc ô, người này người kia nô đùa trên biển, tắm nắng...Wind đang nằm trên chiếc ghế dài ở một

chỗ khá xa đoàn người đông đúc, đến biển thì phải yên tĩnh lắng nghe âm thanh của biển mới thích. Wind mặc chiếc áo pull free size màu trắng với dòng chữ “Yay me!” đỏ hồng cùng chiếc quần ngắn màu xanh biển ngắn khoác ngoài bộ bikini màu hồng, Trên khuôn mặt của nó là cặp kính mát to và chiếc nón rộng vành nằm trên đầu. Hôm nay là một ngày đẹp trời để nằm phơi nắng ngắm biển. Bởi vậy, vừa mới đến nơi là nó đã lập tức nhảy xuống xe, nhanh chóng sắp xếp đồ đạc rồi ra biển ngay. Ôi dào, sống là đôi lúc phải biết tranh thủ chứ nhỉ? Dù là buổi trưa, nhưng ở đây cũng thật mát mẻ...Nó định tí nữa sẽ xuống tắm.

Khu nghỉ mát Paradise quả thực chỉ dành cho những đại gia, những ông chủ tai to mắt lớn. Khu nghỉ mát bao gồm 16 phòng khách, mỗi phòng đều đầy đủ tiện nghi như: điều hòa, truy cập wifi, truyền hình cáp miễn phí. Các phòng nghỉ đều có hai ban công, nhìn hướng ra biển và hồ bơi. Bên cạnh đó còn có các dịch vụ như quán bar, nhà hàng, hồ bơi ngoài trời, các trung tâm vui chơi, thể thao...Thiết kế sang trọng, hiện đại. Được đến đây tận hưởng những ngày nghỉ đúng là rất may mắn!!!

-Này...

Đang mơ màng, nó nhận ra có một người đang cúi xuống nhìn nó, có vẻ như anh ta muốn nói gì đó. Wind gỡ cặp kính ra, giương đôi mắt tròn lên nhìn. Một chàng trai, khuôn mặt bình thường, chỉ có mỗi chiếc quần bơi đen, đang tùm tùm cười, hai tay chấp sau lưng.

-???

-Ừm...đây. - Chàng trai chìa ra một mảnh giấy. Nó ngơ ngác đưa tay ra nhận. Là số điện thoại và cả số phòng? – Nếu bạn rảnh, hãy gọi đến số này nhé, hay đến phòng mình luôn cũng được.

Nói rồi, không để Wind kịp đáp trả câu nào, chàng trai ấy bỏ đi mất. Nó hơi ngạc nhiên, vừa cầm mảnh giấy vừa xoay xoay, tự hỏi liệu mình có quen biết chàng trai vừa rồi hay không. Mà thôi kệ, Wind để mảnh giấy lên chiếc bàn tre, rồi tiếp tục nằm phơi nắng.

-Sướng quá ha!

Giọng nói quen thuộc làm nó lập tức ngồi bật dậy, hai má ửng đỏ. Không hiểu là do khung cảnh xung quanh hay sao mà tự nhiên người con trai đang tiến đến gần nó bỗng trở nên rục rĩ kì lạ. Cũng chỉ là chiếc áo sơ mi và quần short bình thường thôi mà.

-Sướng gì cơ?

-Mới tới mà người ta đưa cả số điện thoại làm quen rồi nè – Rain nói, cầm mảnh giấy lên nhìn, rồi đưa ánh mắt sang nó – Vậy có định qua bên phòng người ta chơi không?

-Hừ – Nó đứng dậy giật phắt mảnh giấy trên tay Rain, vò lại, quăng lên bàn. – Không.

-Sao vậy?

-Không thích. – Wind nói, rồi bước đi trên cát, nó muốn về phòng nghỉ, nằm phơi nắng chán rồi, cũng chẳng còn hứng tắm nữa. Làn gió biển bỗng thổi hơi mạnh, làm chiếc nón rộng vành của nó bay đi. – A...

Trước mắt Rain lúc này là hình ảnh người con gái với mái tóc dài bay bay trong gió, gương mặt thoáng bất ngờ, hai má ửng hồng, đôi mắt to tròn đang quay đầu lại theo hướng chiếc nón bay đi. Rain mỉm cười, nhặt chiếc nón rơi cạnh mình lên, phủi cát rồi tiến đến gần Wind. Cậu ra hiệu cho nó lại gần. Wind ngây thơ nghe theo, vốn nghĩ Rain chỉ định đội lại nón ỉn. Nhưng không, kèm theo đó là một nụ hôn...kiểu Pháp. Bàn tay Rain luồn vào tóc nó, khẽ vuốt ve mái tóc mềm. Nụ hôn tuy bất ngờ, nhưng sau đó là sự nhẹ nhàng, từ tốn dần dần khiến Wind cảm thấy thật khó cưỡng lại. Có vị ngọt nơi đầu lưỡi. Lát sau, hai đôi môi rời ra, những cảm giác bỗng bình, ngất ngây vẫn còn đó. Nó e thẹn nhìn Rain, tự hỏi từ bao giờ mà Rain lại thành thực những việc này như thế. Ánh mắt đen huyền ấy lại nhìn nó với vẻ say mê rồi.

-Này...

-Hừ?

-Công nhận... - Rain nhìn nó từ trên xuống dưới, lấy tay xoa cằm.

-Gi?

-Bộ bikini này trông hợp với mày lắm! Nhưng giá như mày có tí ngực thì hay... – Rain gật gù, nhìn qua lớp áo mỏng. “Bốp” – Ái da...

-Biến thái...! – Nó đỏ mặt, tán vào đầu Rain một cái. (Mèn ơi, người yêu mà nó còn mạnh tay như thế...==)

-Ehehe...

Hừ, cười gì mà cười chứ!

Wind giựt lại cái nón rồi hậm hực quay lưng bước đi. Cái gì mà hợp lắm, lại còn dám chê nó chẳng có tí ngực nào hết (con gái người ta mơn mớn thế mà :))). Đồi trụy. Làm hỏng hết cái hình ảnh lãng mạn lúc nãy mất rồi. Rain xấu xa! Rain biến thái!

Tối...

Ngày thứ nhất ở Paradise trôi qua với ánh nắng biển, những món ăn nó chưa bao giờ được ăn, trận bóng chuyền đôi nảy lửa, chưa kể đến những trò giải trí cực vui nữa. Yahhh, thiệt là sung sướng. Đúng cái tên gọi “Paradise”, nơi này làm cho nó có cảm giác như đang ở trên thực sự ấy. Mà thích nhất vẫn là...cái cảm giác được tận hưởng những thú vui này một cách rất “chùa”. Há há!

Phịch.

-Haaaaa....

Nó nằm phịch xuống chiếc giường êm ái, thỉnh thoảng nhún nhún vài cái nữa. Thiệt là đã gì đâu á! Wind lim dim, hai mắt từ từ khép lại.

Cạch...

Có người bước ra từ phòng tắm. Wind nghĩ là Vy nên nó cứ nằm với tư thế không đề phòng gì hết, hai tay dang rộng. Trên người nó lúc này chỉ có chiếc áo hai dây trái bí do cách nằm bị kéo lên hở rốn cùng chiếc quần jean ngắn ôm sát đùi. Đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, đột nhiên nó cảm thấy có mưa rơi trên mặt, ướt ướt. Wind đưa tay quẹt nước ra nhưng mưa vẫn cứ rơi. Mà quái, sao lại có mưa trong nhà cơ chứ? Nó từ từ mở mắt nhìn và giật mình khi phát hiện người đang nằm đè lên mình là...Rain? Mái tóc ướt của cậu đã lý giải cho việc “có mưa trong nhà”.

-Ủa...? S...sao mày ở đây? – Wind ngơ ngác.

-Tao phải hỏi mày câu đó mới đúng. – Rain cười cười.

-Ủa? Phòng này là phòng 302 mà?

-303.

Ý cha, vậy là nhầm phòng rồi?

-Ồ...vậy, mày ngồi dậy đi, tao mới về được chứ...? – Wind cười hề hề, cái tư thế này làm nó khó chịu.

-Ồ đây chơi chút đi. – Rain cười gian. Nụ cười của cậu làm nó thấy ớn lạnh. Cơ mà bây giờ nó còn có thể làm được việc gì chứ? Với cái tư thế kẻ nằm trên người nằm dưới thế này, nó chỉ biết cam chịu thôi. Khuôn mặt gian manh của Rain từ từ tiến sát gần nó. Những giọt nước long lanh trên tóc nhỏ giọt lên mặt, lên tóc nó. Mát. Wind tròn mắt nhìn. Rain chỉ có mỗi chiếc quần short, cởi trần, chiếc khăn ướt quàng lên cổ bị cậu vứt sang một bên. Một tay chống cùi chỏ trên giường, cậu vuốt nhẹ mái tóc nó, cậu khẽ thì thầm.

-Tối nay...mình thức suốt đêm...em nhé!

Thức...suốt đêm?

-Làm gì? – Nó ngây thơ hỏi.

-Thì...còn làm gì nữa. Chúng mình hợp tác...thành lập một công ty con! – Rain nói, hai mắt chớp chớp.

Phải vài giây sau nó mới hiểu được ý Rain muốn nói là gì. Wind đỏ mặt, gơ chân đạp một cái thật mạnh vào bụng Rain. Cậu ôm bụng, nằm lẩn sang một bên.

Đáng đời, ai bảo chọc nó làm gì. Hứ!

Cú đập đó có vẻ hơi mạnh. Bởi vì, vẻ mặt nhăn nhó của Rain, làm cậu trông “không ổn”. Sao mặt lại tái mét thế kia? Không lẽ...nó đập trúng chỗ nào đó không nên đập? Wind lại gần, lay lay Rain, cuống lên.

-Mày...sao thế? Tao...xin lỗi...!!!

-Tao...ừ...khó chịu quá! – Rain rên rỉ càng làm nó sợ hơn.

-Để...để tao gọi...cảnh sát...à không, bệnh viện. – Nó cầm điện thoại, nhấn phím. Mồ hôi tuôn ra. Nó thấy bản thân mình cũng “không ổn” mất rồi. Miệng liên tục hét “Mày cố lên, mày đừng chết! Chỉ là một cái đập thôi mà...” đến “Trời ơi, dù người yêu con có hơi biến thái nhưng hãy để cho nó một con đường sống!”. Đầu đây bên kia cuối cùng cũng có người trả lời – A xin lỗi, tôi cần một...

Cụp.

Thề là không phải nó cúp máy đâu.

Wind bất ngờ, đưa mắt nhìn người mà nó cho là...đang quẩn quại vì đau đớn kia bỗng nhiên cười rất tươi. À không, rất thích thú. Trông giống như vừa dụ được một con nai tơ sập bẫy ý. Chính người đó là người đã giật điện thoại của Wind và cúp máy cái rụp đó.

-Bị lừa rồi nhé! – Rain lè lưỡi, rồi tranh thủ hôn cái chụt vào má nó.

Aaaaaaaaaaaaa.....

Chỉ giỏi trên chộc người ta thôi.

Đồ đáng ghét!

Trước khi đi, Wind không quên thụi một phát vào bụng Rain. Hừ, coi như là cái giá phải trả vì làm nó lo lắng như vậy.

20. Chương 20

“Bắn pháo bông, tối nay 9 giờ...”

Wind lăm lăm đọc dòng chữ trên bảng thông báo. Nó quay sang Rain, lay lay tay cậu.

-Tối nay có bắn pháo bông kìa! Mình đi ngắm nhá?

-... - Rain khẽ gật đầu. Cậu nói không đi thì có được đâu, cho dù có không đi, thì Wind cũng tìm mọi cách “ăn vạ” cho bằng được mà. Wind thích pháo bông lắm! Dịp nào có pháo bông bắn gần nhà, là nó lại đi cho bằng được. Rain không hiểu nó thích gì ở những đêm sáng đó nữa. Chỉ là...pháo bông thôi mà!

-Hihi...

Mà thôi, thấy được cái nụ cười ngớ ngẩn mà đáng yêu của nó thì hi sinh một chút cũng được. Hmm, lẽ ra là tối nay định coi đá banh, đành bỏ trận này vậy...!

Wind khoái chí tung tăng đi, vừa đi vừa hát, sợi dây chuyền trên cổ như lấp lánh trong ánh nắng sớm. Chiếc đầm voan cổ chữ V đơn giản có màu trắng tinh khiết khẽ bay bay. Ngày trong xanh, làn mây đùa bay trắng bầu trời. Làn gió mơn man, mát dịu. Hôm nay, trong lòng Wind vui lạ, nó muốn đi dạo dọc bờ biển.

Rì rào...

Sóng vỗ từng cơn, va vào những tảng đá nhiều hình dạng rải rác dọc bờ biển, tung bọt trắng xóa. Wind nhìn ra xa phía chân trời, nó nhíu mày nhìn những con thuyền bé xíu. Có làn gió mang mùi vị biển khơi...Lúc này, bãi biển khá vắng. Chỉ có lác đác vài người đang tranh thủ tắm sớm, tận hưởng sự trong lành của bầu không khí biển. Cũng có vài người đang vừa đi dạo vừa trò chuyện, và vài đứa bé đang nhặt vỏ sò, vỏ ốc...niềm vui xuất hiện trên môi chúng khi vô tình có được một chiếc vỏ đẹp.

Wind và Rain đi một quãng khá xa, hoàn toàn chỉ có nó và cậu ở đó. Wind bước đi chậm chậm, Rain bước theo sau. Không gian yên tĩnh đến lạ. Đôi khi đi dạo cùng nhau, không có ai quấy rầy, chen ngang, giữa hai con người lại xuất hiện một khoảng lặng. Là khoảng lặng, chứ không phải khoảng cách. Chỉ đơn giản, không biết nên nói gì, hoặc có thể trong lòng có quá nhiều điều muốn giải bày nhưng lại chẳng biết nên bắt đầu từ đâu mới phải. Mỗi người đều đang theo đuổi một ý nghĩ riêng...

Tiếng sóng rì rào, tiếng gió nhẹ vi vu như tiếng sáo, tiếng hàng cây bị gió làm lao xao...

Soạt.

Wind bất chợt dừng lại. Dưới chân nó là một vỏ sò. Có lẽ, nó sẽ chẳng để ý đâu nếu chiếc vỏ ấy bình thường như bao chiếc vỏ khác. Wind cúi xuống nhặt chiếc vỏ đó lên, ngắm nghía. Một chiếc vỏ đẹp, nó có màu thật lạ, một màu hồng nhạt lấp lánh dưới ánh mặt trời.

-Xem này... - Nó khoe.

-Như con nít! – Rain cười, nói rồi tiếp tục bước đi. Wind bĩu môi, mặc kệ, cầm vỏ sò kia theo bên mình, rồi đuổi theo Rain. Lần này, cả hai đi ngang hàng với nhau. Rain khẽ liếc nhìn Wind. Người thiếu nữ trong chiếc đầm trắng tinh khiết, để lộ bờ vai thon, trắng ngần, trông nhỏ bé và dường như rất cần được bảo vệ. Khuôn mặt lộ rõ niềm vui thích khi ngắm vỏ sò vừa nhặt được, hai má ửng ửng hồng, đôi mắt khẽ long lanh cười. Tự nhiên cậu muốn ôm chầm lấy nó vào lòng, hôn lên đôi môi đó, giữ thật chặt, thật chặt để không một ai, bất cứ ai hay điều gì kéo nó rời xa cậu. Kể cả...

Như vậy...có tham lam quá không?

Ào...

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên một làn nước mát từ đâu tạt vào mặt Rain, làm cậu giật mình. Nước biển, lạnh và mặn, nhỏ giọt từ mái tóc của cậu, ướt rồi.

-Ahahahaha...

Rain nhìn sang Wind, nó đang cười rất hả hê, một tay cầm đôi dép, tay kia ôm bụng. Nụ cười đẹp đẽ trước ánh mặt trời. Rain cũng bật cười, chạy đến, cùng đùa vui. Cả hai liên tục nghịch nước, tạt vào nhau cho đến khi ướt sũng. Rain ôm lấy eo nó, cù lét làm nó cười đau cả bụng. Rồi cậu bế nó lên, xoay vòng vòng làm nó chóng mặt muốn chết. Để kết thúc màn “vật lộn” trong nước, Rain bế Wind theo kiểu công chúa, cười gian.

-M...Mày đừng nói với tao là...

-Hehe...đúng vậy!

-Á, đừng mà. – Nó ôm chầm lấy cổ Rain, thật chặt, hét lên khe khẽ. Wind còn đe dọa – Mày mà quăng tao xuống là...là tao kéo mày theo luôn...!!! Té đau lắm đó..

-... - Rain đứng yên giây lát, rồi buông một câu làm nó mừng rỡ, nhất thời sơ hở, buông hai cánh tay đang bám víu lấy cổ cậu ra – Vậy thì không chơi nữa...

Đúng lúc đó, Rain lập tức quăng nó xuống nước. Cả người nó thả lỏng giữa không trung, rồi ụp một cái, nửa thân hình nhỏ bé của nó chìm trong nước. Wind ngơ ngác ngồi nhìn Rain, cậu đang cười nó. A, hiếm khi thấy nụ cười sáng khoái này. Đúng là cái gì càng hiếm càng đẹp nhỉ? Wind vuốt những sợi tóc ướt sũng, kéo ra sau, bây giờ khắp người nó toàn là nước, mát thật! Đột nhiên, nó co hai chân lại, úp mặt xuống giữa hai đầu gối.

-Sao vậy? – Rain thấy vậy, bỗng lo lắng. Có lẽ là cậu giận quá lỗ chảng? Hay là lỡ quăng nó mạnh quá, làm cái bàn tọa đập trúng cái gì đó rồi?

-...

Wind vẫn im lặng không nói, giữ cái tư thế gục giữa hai đầu gối, chốc chốc vai bỗng run lên khe khẽ. Rain thấy thế, vội bước lại gần, cúi người xuống.

-Có chuyện gì vậy? Đứng lên đi rồi nói, không sẽ cảm lạnh mất.

-...

Wind xòe tay ra trước mặt Rain, dường như nó muốn cậu nắm lấy tay nó. Lần đầu tiên trong đời, Rain ngây thơ làm theo để rồi sau đó cậu lại hối hận. Không chút đề phòng nên cả người cậu theo lực kéo của tay nó mà ngã nhào xuống bên cạnh nó, người cậu cũng ướt sũng. Rain trơ mắt ra nhìn, và người cười lần này là nó. Đáng đời, cười người hôm trước, hôm sau người cười nhé!

-Lừa nhau à? – Rain nói, lắc lắc mái tóc đầy nước làm nước bắn tung tóe vào mặt nó. Nó lè lưỡi.

-Đã nói rồi mà, tao té là tao kéo mày theo mà. Thế nào? Nước biển có ngon không? – Nó hỏi vậy là bởi vì Rain lúc té nhào, là chúi mặt xuống trước mà, nên có lẽ, cậu đã phải uống một ngụm nước biển rồi.

-Sao mày không thử rồi nhận xét nhỉ? – Rain cười ẩn ý.

-Hả?

-Lại đây. – Rain ngoắc ngoắc ra hiệu cho nó lại gần rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi nó. Nụ hôn không quá nhanh, cũng không quá sâu, đủ để nó nếm được vị mặn chát trên đầu môi. Nụ hôn mang mùi biển. Rain liếm mép – Thế nào? Ngon không?

-Kh...Không ngon tí nào hết! – Nó xấu hổ quay mặt đi. Rain mỉm cười, ánh mắt vô tình dừng lại ở chiếc đầm voan ướt sũng, tuy không mỏng manh đến nỗi nhìn thấy bên trong nhưng lại ôm sát vào người. Một thằng con trai, không thể nói là không cảm thấy rạo rức. Nhưng, chỉ có những kẻ tầm thường mới không kiềm chế được cảm xúc đó, mà đi đến mức không thể cứu vãn được nữa thôi.

-Đáng ghét...! Nhìn gì vậy hả? – Nó co người lại, lấy tay che người lại, nhảu nhó. – Đừng có mà làm trò biến thái ở đây, tao sẽ la lên đó.

-Ở đây có ai đâu mà la?

-Thì...mày làm gì tao thử đi, tao sẽ ày thấy “Võ Tòng đánh sói” liền. – Nó giơ nắm đấm ra. Rain bật cười.

-Xưa nay chưa thấy “Võ Tòng đánh sói” bao giờ. Chỉ có “Võ Tòng đánh hổ” thôi!

-Mày là sói, chứ không phải hổ! – Wind cãi lại.

Đến chịu thua với cô gái này, Rain lắc đầu thở dài.

-Được rồi. Tao cũng muốn thấy “Võ Tòng đánh sói”. – Cậu cười ranh mãnh (lại tính làm trò gì đây mà) – Để xem, đánh được hổ thì có đánh được sói không?

-Hê?...Mày muốn gì hả? – Wind hơi lùi người lại, nhưng lùi đến đâu thì Rain lại tiến đến đó. Đang trong tư thế ngồi, mà lại bị khóa chân rồi, chẳng thể chạy được, Wind bèn dùng hai cánh tay đẩy cả thân hình to lớn đang tiến lại kia.

-Tr...Tránh raaaaa...!!!

Hối hận thật, sao lại ra chỗ vắng người như thế này hả trời????

Hai cánh tay với lực đẩy yếu xù của nó bị Rain giữ chặt, kéo ra hai bên. Nụ cười đầy ma quái làm nó sợ, Wind nhắm tịt mắt, thôi tiu rồi!

Một giây....hai giây...ba giây...

Không phải là một nụ hôn ư

Mà sao có cái gì nhột nhột nơi cổ.

A...

Làn môi ấm nóng của Rain chạm lên cổ nó làm nhiệt độ cơ thể tăng cao, trong cái lạnh lạnh này mà nó lại nóng khắp người như sắp nổ tung vậy. Đến khi hài lòng với “thành quả” của mình rồi, Rain mới chịu buông ra.

-“Võ Tòng” chịu thua rồi à? – Cậu trêu.

-Ồ...! – Nó xấu hổ đỏ mặt, đưa tay che vết đỏ như vết muỗi cắn – Làm...làm cái gì vậy hả?

-Đánh dấu... – Rain nháy mắt –...những gì là của mình!

Mặt Wind đỏ như trái cà chua chín, nó vùng dậy khỏi làn nước mát, không quên nhặt lấy vỏ sò nó vừa để nhờ trên bãi cát khi nãy, bước nhanh về khách sạn, ở lại đây không biết chừng sẽ còn nhiều chuyện khác xảy ra nữa. Mà nhiệt độ lúc này đã lên cao lắm rồi, nó thực sự không chịu được nữa đâu. Híc...

8 giờ 30 tối...

-Chà chà...đã đến mức này rồi cơ à? – Vy nhìn chòng chọc vào vết hôn trên cổ nó, trêu. – Hai anh chị thiệt là lợi hại quá đề!

Wind xấu hổ bỏ chạy vào phòng tắm, mặc Vy ở ngoài cười khúc khích. Hứ, có gì vui đâu chứ! Ngượng muốn chết đi! Sao lại hôn ở cái chỗ oái ăm như vậy nhỉ? Đồi trụy. Nhưng mà dù gì nó cũng phải đi ngấm pháo bông, Wind liếc nhìn bộ quần áo. Ừm không sao, tóc dài sẽ che vết hôn đó đi.

-Bên này... - Hoàng vỗ tay. Wind và Vy kéo nhau lại chỗ hai chàng trai đang đứng. Rain liếc nhìn nó, nó quay mặt đi tỏ vẻ giận dữ, Vy chỉ biết cười khì.

Bãi biển đông người, ai cũng chờ đợi màn pháo bông đặc sắc.

9 giờ đúng...

Bùm...

Pháo bông sáng lấp lánh trên bầu trời. Mọi người hướng mắt nhìn lên, những ánh sáng rực rỡ đủ màu, đủ hình dạng. Khi thì hình con mèo, khi thì hình con cún, khi thì hình con bướm, khi bông hoa to...Wind thích thú ngắm nhìn rồi tấm tắc khen. Rain đứng bên cạnh phì cười, trông nó giống như một đứa con nít ý. Một trái tim đầy màu sắc được bắn lên, rực rỡ trên nền trời. Đồng loạt, những cặp đôi xung quanh ôm lấy nhau, nhìn nhau mỉm cười. Trông họ thật hạnh phúc...! Wind không để ý rằng có một bàn tay, đang khẽ đưa ra, rồi chậm chậm, nắm lấy bàn tay nó.

Một cái nắm tay, không ngọt ngào như một chiếc hôn,

Nhưng trong sáng và đáng yêu hơn thế.

Một cái nắm tay, không ấm áp như một cái ôm,

Nhưng đẹp đẽ và nhẹ nhàng hơn thế.

Wind liếc nhìn Rain. A...cậu ấy đang ngượng. Trông đáng yêu ghê! Hìhì...

Có cảm giác vui vui len lỏi trong tim.

Hạnh phúc, đôi lúc chỉ là như thế.

Đơn giản và nhỏ nhoi.

Wind lại hướng mắt lên bầu trời.

Đêm nay, trời thật đẹp...

Dẫu biết, hạnh phúc đôi khi nhẹ như gió bay, nhưng hạnh phúc ới, xin đừng rời xa nó nhé...! Nó không muốn, phải buông bàn tay này ra đâu...

Cho dù có như thế nào đi nữa, chắc chắn, nó sẽ không buông tay ra đâu...!!!

21. Chương 21

Gần 17 năm về trước...

Tiếng gió rít giữa màn đêm lạnh giá.

11 giờ 30 phút

Trời âm u, trông như sắp mưa. Không khí ẩm ướt, có mùi đất ẩm bốc lên, thật khó chịu.

Trước quán bar Talow...

-Ahahaha...

-Anh say rồi. – Cô gái trẻ với khuôn mặt và dáng người xinh đẹp, làn môi son đỏ ngọt ngào nói. Một tay đỡ người đàn ông trên người đầy mùi rượu, thỉnh thoảng, ông ta lại nấc lên.

-Hức...ừm, anh chưa say, anh chưa...say...hahaha...Tina à, em muốn đuổi anh về phải...hức...không? – Với cái giọng lè nhè và dáng đi liễng xiễng, ông ta nói.

-Anh say thật rồi mà. – Cô gái mỉm cười, dù khó chịu lắm, nhưng vẫn phải cố gắng làm hài lòng khách. Cô có còn lựa chọn nào khác đâu? – Được rồi, em đỡ anh đến đây thôi nhé!

-Thôi nào...hức, về cùng anh đi mà...! – Người đàn ông mời gọi.

-Anh kì quá đi! – Cô gái nói – Em về cho vợ anh xé xác à? Được rồi, lần sau lại tới nhé!

Thấy người đàn ông đã lên chiếc taxi vừa được gọi, cô gái nhanh chóng bước đi trên con đường vắng, ca làm đã hết, cô sẽ về nhà. Đường trở về không xa lắm, nhưng lại vắng vẻ, gió thổi sồn cả da gà. Cô gái chừng hai mươi mấy, đôi mắt đượm buồn, nghĩ về số phận của mình. Phải chi, cô không ngu ngốc đi tìm một thằng đàn ông như vậy, để rồi tất cả, ước mơ, tương lai,...mất hết. Một đứa con gái không có đầu óc, lại không làm được việc nặng, thì làm sao mà có công việc đàng hoàng? Làm cái nghề này, cho dù có biện minh thế nào đi nữa thì người ta vẫn nhìn bằng ánh mắt không thiện cảm. Cô biết chứ, và cô sẽ không để cho đứa con nhỏ mới 4 tuổi phải chịu đựng những ánh mắt khinh khỉnh đó. Đã quyết định giữ lại đứa bé, nuôi nó được đến bây giờ, cô chắc chắn sẽ không để nó phải chịu khổ. Đứa nhỏ rồi sẽ trở thành một thằng con trai tài giỏi cho xem. Chắc chắn!

Tina mỉm cười. Đứa bé đó, là niềm an ủi duy nhất của cô, trong suốt cuộc đời này...Nó chưa từng nhìn cô bằng đôi mắt oán trách, cho dù đầu óc non nớt của nó cũng đã hiểu được phần nào gốc gác của mình...

Đứng trước ngôi nhà nhỏ xập xệ cuối một xóm nhỏ, Tina thở dài. Chán thật, là vì gửi tiền nuôi con nên cô chẳng thể nào có nổi một căn nhà đàng hoàng. Nhưng thôi, sống có một mình, miễn là nhà có then cài, chốt cửa là được rồi.

Soạt...

Có tiếng động lạ. Tina nhìn quanh. Là do cô tưởng tượng ra ư?

Sột soạt...

Tiếng động phát ra từ bụi cây đằng xa. Tina hơi sợ, cô vội vàng cho chìa vào ổ. Lúc vừa mở cửa ra, đang định bước vào nhà thì có cánh tay to tướng, rậm lông giữ chặt khung cửa lại.

-Hơ??

-Chào cô em hàng xóm xinh đẹp – Tên đàn ông chừng 40 mấy, giọng ngọt ngào. Hắn liếc nhìn cô gái trẻ trong bộ quần áo ôm sát người với vẻ thèm thuồng. – Sao hôm nay về trễ thế em?

-Kho...Không liên quan gì tới ông cả... - Nói rồi, Tina vội vàng đóng cửa vào, nhưng lại bị mở tung ra. Tina hét lên – Ông đang làm trò gì vậy? Tôi sẽ hét lên đó!

-Được thôi! – Tên đàn ông cười đều giả, để lộ hàm răng vàng khè, hơi thở đầy mùi thuốc lá – Nhưng phải coi, có ai nghe thấy tiếng hét của em không?

-Cái...oái!!!!

Bất ngờ, Tina bị xô mạnh, té rầm xuống sàn nhà. Tên hàng xóm xấu xa bước vào trong, khóa chốt cửa lại.

-Ông...muốn gì, tôi...tôi sẽ la lên đó! Bớ làng nước...hứm...!!! – Miệng Tina bị bịt chặt bằng một chiếc khăn lông, hai cổ tay mỏng manh bị siết chặt bởi bàn tay to lớn của gã hàng xóm. Cô cố hết sức vùng vẫy, đập mạnh chân xuống sàn, cố gắng tạo ra tiếng động nhưng dường như chẳng ai nghe thấy. Hai hàng nước mắt Tina ứa ra, tuôn trào. Cô muốn van xin gã đàn ông tha cho cô. Tina là gái bar, cô chỉ phục vụ bàn, giúp vui cho khách bằng vài câu đùa cợt, cùng lắm là nắm tay hay ôm eo thôi. Và chắc chắn cô không phải loại bán thân kiếm tiền, cô không cần những thứ nhục dục nhơ nhớp ấy.

Gã hàng xóm cởi chiếc nút áo thứ hai, liếm mép nhìn cơ thể Tina từ trên xuống dưới. Hắn vuốt nhẹ lên má cô, thì thào.

-Em đừng lo, anh sẽ không làm đau em đâu...

Sau khi thốt ra câu nói kinh tởm ấy, cả thân hình to lớn của hắn phủ lên thân hình nhỏ nhắn của Tina. Cô vẫy đạp, cố hết sức thoát ra, cho đến khi, cô chẳng còn tí sức lực nào nữa...

Trong màn đêm lạnh buốt, tiếng gió thét gào, lẫn át đi tiếng kêu gào từ tận tâm can của người con gái. Đau đớn, nhục nhã...

Có tiếng nức nở trong màn đêm...

-Thái My...! Thái My...!

Tiếng gọi làm Thái My giật mình, bà thoát khỏi đồng ký ức đau khổ kia, nhanh chóng xuất hiện trên môi một nụ cười thật tươi. Bà bưng ly thuốc đến, ngồi bên cạnh chồng. Ông Shen từ từ cầm ly thuốc lên trong ánh nhìn của Thái My. Uống thuốc xong, ông trìu mến nhìn người phụ nữ bên cạnh, rồi nhẹ nhàng ôm lấy bà. Ngày đó, ông đã đem lòng yêu người phụ nữ này. Vẻ đẹp sắc sảo chính là thứ đầu tiên ông nhìn thấy, người đẹp bên ông không thiếu nhưng ông lại bị hấp dẫn bởi một cô gái bar. Đôi mắt đượm buồn, những suy nghĩ, nỗi niềm của cô mới chính là thứ khiến ông động lòng. Bỗng nhiên, ông lại muốn bảo vệ cô gái đó. Ban đầu là vì sự thương cảm, sau đó là tình yêu. Điều đó đến một cách tự nhiên, bản thân ông không thể nào ngăn cản được.

Gái bar? Thì sao chứ? Tình yêu có cần phân biệt như vậy không?

-Lúc này em nghĩ gì mà anh gọi mãi chẳng nghe vậy? – Ông Shen ân cần hỏi.

-À không có gì. – Thái My xua tay.

-Thật chứ? – Ông hỏi lại như vẫn chưa tin.

-Thật mà. Anh đừng nghĩ ngợi lung tung – Thái My nũng nịu ôm cánh tay ông – Không khéo lại không tốt cho sức khỏe. Em không thích.

-Rồi rồi. Chuyện với đứa con trai của ta thế nào rồi? – Ông Shen bắt chợt hỏi, bỗng nhiên ông lại nhớ đến đứa con tuy không phải của mình, và ông cũng chỉ biết mặt cậu gần đây và chưa từng gặp cậu bao giờ, bởi vì như Thái My nói, Phong chưa muốn để lộ thân phận mình. – Hoàng Phong ấy!

-Chuyện đó... - Thái My hơi ngập ngừng. Liếc nhìn Shen, thấy ánh mắt có vẻ muốn nghe mình nói rõ ràng, Thái My cười xòa – Cũng tạm ổn anh ạ. Tuy nó có hơi bướng nhưng, em nghĩ là, nên để nó học xong Phổ thông đã, rồi hẵng gọi nó về. Nó có vẻ, vẫn còn lưu luyến bạn bè lắm! Về đây rồi, chắc thời gian cho bạn bè không còn nhiều nữa...!

-Ừm. Và cả hai đứa sẽ đính hôn. – Ông Shen gật gù, đôi mắt có chút buồn – Anh chỉ sợ, mình không còn đủ thời gian để được nhìn hai đứa con dâu tương lai.

-Anh này, lại vậy rồi – Thái My nhìn ông với vẻ trách móc. Bà nhắc – Không phải em đã nói Phong sẽ đính hôn với Kiều Như sao? Anh chẳng phải rất thích con bé còn gì? Còn Vĩ, em nghĩ là không lâu nữa nó sẽ ra mắt con dâu cho anh mà. Anh đừng nghĩ bậy nữa.

-Khàkhà, được rồi...thì nghe lời em vậy!

Thái My cũng mỉm cười theo. Nhưng nụ cười đó, lại vội tắt để lại nét mặt đầy suy tính. Bà tự nhủ thầm trong lòng. Sao lại có kẻ dễ dàng tin những lời giả dối này chứ?

Vĩ là con trai ruột thịt của bà, đương nhiên bà muốn anh hạnh phúc, điều đó không cần phải nói. Nhưng Hoàng Phong – đứa con này, bà chưa từng nghĩ là sẽ cho nó được nhìn thấy ánh mặt trời. Cái ngày giống bão đó, bà không ngờ là tên hàng xóm ấy lại để lại trong người bà giọt máu khốn kiếp của hân. Nếu không vì tình cờ có cặp vợ chồng vừa bước ra từ một bệnh viện, lại vô tình biết tình trạng của bà, rồi năn nỉ bà giữ lại đứa bé để họ nuôi nấng thì...có lẽ, đứa bé ấy chưa bao giờ tồn tại trên đời. Vì đứa trẻ đó, mà bà phải chịu đựng ánh mắt dè pha của mọi người xung quanh, rồi còn phải vất vả 9 tháng 10 ngày dưỡng thai, sau đó phải chuyển sang quán bar khác vì nghỉ việc quá lâu. Người đàn ông giàu có này, không hiểu sao lại đem lòng yêu, rồi cứu mạng bà, cho dù đã biết Thái My đã là mẹ của hai đứa con, một là do mối tình vụn vặt ngày xưa, và còn lại là hoàn toàn ngoài ý muốn.

Thật sự, cũng đã có thời gian bà yêu ông vì sự chân thành, vị tha đó. Nhưng khi đã chìm đắm quá nhiều trong hạnh phúc, bà khao khát muốn được nhiều thứ hơn nữa. Và, để đạt được điều đó, bà cần có những “con cờ” của mình.

“Trước khi Hoàng Phong được 20 tuổi, cả Phong và Vĩ đều phải đính hôn với hai người con gái. Như vậy, ta mới yên tâm giao cho cả hai tập đoàn Kasel này! Nếu không, nơi này sẽ thuộc về người khác.”

Lời ông Shen như một giao ước.

Cốc cốc. Tiếng gõ cửa thu hút sự chú ý của hai người. Thái My đi ra mở cửa.

-Chào cô. – Kiều Như lễ phép rồi theo Thái My bước vào trong. Vừa nhìn thấy ông Shen, Kiều Như vội vàng ngồi xuống cạnh ông, cười tươi – Chào bác! Cháu đến thăm bác đây ạ!

-Khà khà, chào cháu! – Ông Shen xoa nhẹ đầu Như, cả hai trò chuyện rất vui vẻ, trông khá tâm đầu ý hợp. Thái My rót cốc nước đưa cho Như, mỉm cười. Kiều Như quả thật rất biết lấy lòng người lớn, chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể khiến ông Shen coi cô như con dâu thực sự, biết cách làm ông Shen thấy hài lòng.

...

Một năm trước...

-Cháu là Kiều Như, con gái của Lâm Đại Bảo, giám đốc tập đoàn Villy. Rất hân hạnh được biết cô. – Giọng nói đầy tự tin phát ra từ trong màn hình laptop. Bên trong hình là cô gái trong già dặn và xinh đẹp.

-Hân hạnh. Nhưng, cô và tôi có quen biết gì sao?

-Không ạ. Chỉ là cháu có một vài chuyện muốn bàn với cô. Không biết là cô có hứng thú muốn nghe không?
– Câu nói đầy ẩn ý.

-Cứ nói.

-Cháu hiện đang ở Mỹ, học cùng lớp với một người tên là Vương Hoàng Phong. – Cái tên lập tức thu hút sự chú ý của Thái My. – Cháu biết tất cả về cô, về mối quan hệ của hai người và cả...những mưu tính của cô nữa. À, còn cả giao ước của ông Shen nữa ạ! – Kiều Như nhấn mạnh.

-... - Thái My chau mày, trong lòng hơi lo lắng. Thật ra thì, cô gái này muốn gì chứ? Những chuyện đó, vốn dĩ được giấu rất kỹ rồi mà, làm sao cô gái này lại điều tra được?

-Cháu hoàn toàn không có ý gì xấu. Chỉ là...cháu có một đề nghị. – Nhìn nét mặt của Thái My, Như nhỏ nhẹ.

...

-Cháu thích Phong. Chúng ta hãy cùng hợp tác, cùng cô “kéo” Phong về Kasel, cháu sẽ là người đính hôn với anh ấy. Chỉ cần như vậy, cháu sẽ giúp cô hoàn thành sớm những nguyện vọng của mình.

-Tại sao tôi phải nghe theo cô?

-Cháu không thích chồng mình là người tầm thường, huống hồ Phong lại là con của người mẫu nổi tiếng. Chẳng phải mẹ con nên ở gần nhau sao? – Kiều Như nói – Chuyện của cô, cháu biết cô nhiều lần có dự định muốn xuất một lượng hàng cấm lớn nhưng lại không thể làm được.

Đúng vậy, Thái My muốn có thêm nguồn lợi nhuận từ việc xuất hàng cấm. Nhưng, những kẻ chống đối bà ở Kasel lại ngăn cản bằng mọi cách, thật may, họ không có bằng chứng về việc bà có nhúng tay vào. Con đường buôn bán bất hợp pháp của bà nếu không có người giúp sức coi như đi tong.

-...

-Cháu sẽ giúp cô. Đường dây buôn bán, các mối quan hệ,...Chỉ cần Kasel và Villy hợp tác, mà chuyện này cháu lo được, khi đó cháu sẽ bảo ba cháu tìm cho cô “một con đường”.

-Thật sao?

-Ba cháu nổi tiếng với những việc làm ăn bất hợp pháp mà. – Kiều Như cười – Cô yên tâm, ba cháu chưa bao giờ bị bắt cả.

-Vậy... - Thái My ngập ngừng, bà đang xiêu lòng.

-Vâng, con dâu tập đoàn Kasel là điều kiện trao đổi. – Kiều Như khẳng định.

Một món hời ngay trước mắt. Thái My vốn tham lam mà, làm sao bà có thể từ chối món món mồi béo bở như vậy được. Nếu hợp tác lâu dài, chẳng phải bà sẽ thu được rất nhiều lợi ích sao? Đến lúc ông Shen không còn nữa thì...vừa có Kasel, công việc làm ăn kia cũng vừa thuận lợi, Thái My chắc chắn sẽ “muốn voi được voi, muốn tiên được tiên”. Quá tốt rồi!

Không ngờ thằng con đó có ngày cũng trở nên có ích như vậy!

-Được, tôi đồng ý!

...

Ào...

Vừa mới bước vào sân trường, đang đến gần hành lang thì Wind đã được đón tiếp bằng một trận “Đại Hồng thủy” mát rười rượi. Giữa cái nắng trưa này, được tặng một xô nước quả là rất hạnh phúc! Một giây bất động, nó ngược lên nhìn, mấy thằng con trai lớp 11/5 khoái chí với kế hoạch được thực hiện thành công mỹ mãn. Đã là lần thứ 4 trong tuần.

-Mẹ nó...! – Wind buông tiếng chửi thề. Cả người nó ướt nhẹp rồi. Nhưng điều bất tiện là...khi mà nước thấm qua lớp đồng phục, làm cho chiếc áo ôm sát người, lộ những gì không nên lộ. Một vài ánh mắt trên sân trường không mấy thiện cảm, bên cạnh đó là ánh nhìn trầm trồ của bọn con trai khiến nó vô cùng khó chịu. – Ất-xì...

Từ cái dạo có người yêu đến giờ, nó hiền hẳn. Những vụ đánh nhau, ẩu đả không còn vang tiếng tăm của nó nữa, bọn đàn em cứ nài nỉ trông đến tội nhưng nó nhất quyết không đi là không đi. Cái gì mà “chính phục” đàn anh, đàn chị trường khác, hơ, mất hứng rồi. Còn nữa nhé, học hành dạo nay tiến bộ hẳn, tuy là vẫn còn hay quậy phá thầy cô nhưng mà, ánh nhìn của mọi người có vẻ khá hơn trước. Tóm lại là, nó đã quyết làm vợ ngoan người yêu giỏi cho Rain thấy tự hào rồi. Hừ, vậy mà lại có người ghen ăn tức ở, cứ tìm cách hạ nhục nó, rồi ép nó xa Rain, đe dọa này kia. Chỉ giỏi nói, chứ nó chả thấy đứa nào dám làm gì to tát, toàn những việc trẻ con như nhét mấy thứ linh tinh vào học bàn nó, rồi bêu rếu nó. À, thật ra cũng có chuyện khá lớn, như cái lần mà nó mém xịu bị té lăn đùng xuống cầu thang hay suýt ngồi lên đỉnh ấy.

Wind không ưa chấp nhặt, chỉ nhiều đó mà ép nó phải chia tay Rain à? Hơ, mơ đi nhé, bọn mê trai ngớ ngẩn! Cơ mà, sự nhẫn nhịn cũng có giới hạn thôi chứ!

-“Chị” ấy ơi, mát không? – Láo lếu thật, mấy đứa này ngày xưa nể nó lắm, bây giờ thì thấy chị mày hiền nên làm tới à? Được, thích chơi nhau chứ gì, chơi thì chơi. Quy luật giang hồ mà, ăn một trả mười....!!!

Tiếng trống trường vang lên, nó quyết định cúp hai tiết đầu. Ướt thế này, vào lớp chỉ tổ thu hút mấy ánh mắt tò mò, tọc mạch kia thôi. Dù gì, cái lớp đó, vắng nó cũng đâu có sao, chỉ tội con Vy, thế nào cũng bị hỏi câu quen thuộc “Bạn em đâu rồi?”.

Hết giờ ra chơi...

-Á....á...ngứa quá, ngứa quá....!!!

-Chết, đứa nào bỏ bột mắt mèo vào áo của tao????

-Ngứa quá!!!

Đám con trai vừa nhăn mặt gãi, vừa hét lên khi vừa mặc áo vào sau một trận banh nẩy lửa. Ngồi ở một góc khuất, nó cười thầm. Đáng đời!

Mấy ngày trước còn có người thả vài em sâu mập mập trong học bàn. Nó không sợ sâu, ngược lại còn thả rong khắp lớp, nhìn bọn con gái trong lớp la hét, nhảy cà tưng cà tưng mà cười đau cả bụng. Vì việc đó mà nó bị thầy phạt quỳ ngoài lớp, nhưng nghĩ lại thì, khuôn mặt thầy lúc đó cũng rất buồn cười. Tiếc là nó không biết ai làm thôi...

-Con nhỏ kia! – Giọng một đứa con gái ngang ngạnh vang lên, nó ngược mặt lên nhìn. Là Bảo Trâm, bạn gái của một trong những thằng đang đứng gãi kia. Nó mỉm cười, đứng dậy cho ngang hàng với người ta, rồi hỏi.

-Sao?

-Mày làm chuyện đó phải không?

-Chuyện gì? – Nó tỏ vẻ vô tội.

-Bột mắt mèo. – Bảo Trâm nhắc, tay chỉ về phía người yêu đang nhăn nhó, lưng đỏ tấy. – Mày chơi trò bỉ ổi đó phải không?

-Hả hả? Bỉ ổi? Là tao nên nói câu đó mới đúng. Anh yêu của mày quậy tao trước mà. – Nó nhún vai. – Ăn miếng thì trả miếng thôi.

-Mày... - Bảo Trâm nghiêng răng, nhưng ngay lập tức chuyển sang giọng mỉa mai, ánh mắt vẻ khinh khỉnh – Là vì mày “dơ bẩn” quá, khắp người toàn dính mùi đàn ông, nên chồng tao mới có ý tốt rửa sạch ày. Cướp chồng người ta chắc vui lắm hả? Mày có cái gì mà bọn đó đâm đầu vào thế? À, chắc mày cũng...”điều luyện” lắm phải không?

-Hơ... - Wind cười nhạt, lắc đầu – Cái tin đồn nhảm đó mà cũng có nhiều người tin quá ta. Chắc, học thì không tiếp thu được chữ nào, vậy mà mấy cái tằm xàm thì vào não nhanh lắm. Mai mốt chắc làm nhà báo được, báo hại ấy!

-Mày...!!! – Bảo Trâm gơ tay định tát nó, nhưng nó đã kịp chặn lại.

-Nè, nhắm đánh lại thì đánh. Yếu thì đừng ra gió, nhiễm lạnh chết bây giờ! – Wind hất mạnh cánh tay yếu đuối của Bảo Trâm, quay lưng bỏ đi. Nó không muốn chấp mấy đứa như Bảo Trâm, chỉ tổ mệt não, mỏi tay, mỏi miệng. Nhưng đường như, Bảo Trâm hiểu thắng nhất quyết không chịu thua, cô ả nói lớn.

-Mày đừng tưởng mình hay ho lắm!

-... - Wind đứng lại, quay nửa khuôn mặt ra phía sau, nhếch mép. Đấy đấy, lại muốn gây chuyện đánh nhau rồi đây.

-Ngày mai, 8 giờ tối tại công trường cũ. Ok?

-Không đi.

-Hèn thế? Sợ không đánh lại à?

Trong cuộc đời giang hồ của Wind, ghét nhất là ai nói nó hèn, khinh thường nó như vậy. Xét cho cùng thì Bảo Trâm cũng chỉ là muốn khích nó, Wind biết, Wind sẽ không rơi vào bẫy đâu. Nhưng mà, cô nàng này,

nếu không giải quyết một lần cho xong thì cô ta cứ kiếm chuyện mãi không thôi. Như vậy thì phiền lắm, mà Wind cũng rất là ghét phiền phức! Ừ thì, thích đánh thì đánh thôi. Kiêng nể gì nhau đâu nào!

Mới sáng sớm thức dậy là thấy trong người nóng nóng, mi mắt nặng trĩu, đầu hơi đau, cổ họng lại ngứa ngứa, khó chịu, Wind biết ngay là mình bị cảm rồi. Nó cố gắng ngồi dậy, lê lét tắm thân tàn tạ vào phòng tắm. Chuẩn bị xong xuôi, nó bước ra khỏi phòng. Nhìn thấy Rain trong bộ đồng phục, vẫn đẹp trai như thường, nó mỉm cười.

-Chào buổi sáng!

-Ừ, chào buổi sáng!

Việc học làm cho cả hai gần đây khá bận rộn, nên giờ lên lớp nó và Rain rất ít khi gặp nhau. Nó lo “cày” ấy bài kiểm tra sắp tới cộng với kì thi giữa kì nữa (trí thông minh có hạn mà, phải bù bằng nỗ lực thôi), còn Rain, thân là một lớp phó học tập (cái này là do toàn bộ đám con gái trong lớp bầu) nên phải vất vả giảng bài cho các bạn. Không sao, chung nhà mà, về đến nhà rồi thì tha hồ nhìn mặt nhau đến chán cũng được.

Hôm nay cả hai quyết định đi bộ đến trường. Trời trong xanh, tiết trời se lạnh thế này, đi cạnh nhau đúng là tuyệt thật. Nhưng mà, trong người nó lại không được ổn cho lắm, nó không muốn làm Rain lo. Chỉ là cảm xoàng thôi mà...

-Sao vậy? – Rain hỏi khi thấy cái liếc nhìn khê của nó. Wind lắc đầu cười

-Không có gì. Hì. – Nói rồi, nó đưa tay, nắm lấy bàn tay to lớn của Rain, ấm ghê. Cả hai vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ. Ước gì, con đường này cứ kéo dài mãi.

-Hê, sao hử? Trông mệt mỏi thế nhỏ? – Bảo Trâm chặn trước cửa lớp, theo sau là hai đứa con gái mà nó chẳng biết là ai. Wind đúng là đang mệt mỏi, chẳng muốn tiếp chuyện, nó vòng xuống cửa sau. Bảo Trâm nói lớn như muốn để mọi người xung quanh nghe thấy – Nhớ đấy nhá, tối nay 8 giờ.

-Ok, ok. – Nó uể oải đáp. Nói rồi, nó bước nhanh vào trong lớp, ngồi phịch xuống ghế, nằm dài trên bàn. Vy lắc đầu.

-Lại đánh nhau à?

-Ừm...

-Mày bị bệnh rồi phải không? Nhắm đánh lại không?

-Được mà, không sao đâu! – Nó quay mặt qua, cười. Chỉ là cảm xoàng, đâu có gì đáng lo. Ngủ một giấc là lại ok ngay thôi.

Một góc sân trường...

-Alô. Em đã làm theo đúng lời chị rồi. Ừm, chắc chắn nó sẽ sập bẫy. – Bảo Trâm nói – Dạ nhớ chứ. Nhiệm vụ là làm cho nó không-thể-nhìn-mặt-Phong được nữa.

22. Chương 22

7 giờ 30 tối...

Trời âm ỉ muốn mưa mà không mưa, mây đen kịt, cái không khí ẩm ướt làm người ta thấy khó chịu.

Cạch.

-Tối rồi còn đi đâu vậy? – Rain vừa bước ra từ phòng tắm với cái đầu rỉ nước, cái quần đùi sọc ca rô và chiếc khăn lông màu xanh nhạt. Với tay lấy điều khiển bật tivi, cậu hỏi Wind. Vốn dĩ định trốn đi trong im lặng nhưng bây giờ thì, tình hình có vẻ khó khăn đây.

-À thì, đi mua đồ tí. – Nó kiểng cợt, cười hề hề, cố gắng ra vẻ bình thường nhất có thể. Rain cau mày nhìn nó, giờ này mà còn mua cái gì nữa chứ? Đọc được dòng suy nghĩ đó, nó háng giọng, ra vẻ nghiêm trọng. –

Chuyện này, khó nói. Tóm lại là, cái tao cần mua, là cái “rất quan trọng”. (Tác giả không tiện nói ra nhé >:D)

Rain à lên một tiếng rồi gật gù, ngồi dựa lưng trên chiếc ghế sofa, phẩy tay ra hiệu cho nó cứ đi đi. Suy nghĩ thế nào, cậu nói to.

-Nhớ mua cả thuốc uống đấy. Giọng mày không bình thường.

Wind “ạ” một tiếng rõ to, mừng rỡ, hí hửng chạy ra khỏi nhà, nó bắt chiếc taxi. Chiếc xe không chạy đến cửa hàng hay tiệm thuốc nào gần đó, mà chạy thẳng đến công trường cũ – nơi mà nó đã hẹn với Bảo Trâm giải quyết một vài vấn đề.

Chiếc taxi dừng lại trước một công trường cũ bỏ hoang, vắng vẻ và âm u, bên ngoài là hàng rào sắt mỏng. Bước xuống xe, Wind hơi loạng choạng, suýt ngã. Có lẽ cơn cảm lúc sáng đang càng lúc càng nặng, vì cái đầu nó từ hơi đau thành nhức kinh khủng, mắt mở không muốn lên và giọng thì bắt đầu khàn rồi. Không sao, với chút sức lực còn sót lại, nó chắc chắn sẽ bình an vác cái mạng về. Đám người của Bảo Trâm có thể lợi hại cỡ nào cơ chứ?

Bước vào bên trong, Wind thấy hơi buồn cười vì vừa đến đã có một đoàn tiếp đón rất hùng hậu. Hai thằng con trai với mấy hình xăm trên cánh tay, đưa ngồi xổm, đưa đứng dựa lưng vào tường. Những ánh mắt hung hăng dồn vào Wind cùng với cơn gió vừa chợt thổi ngang qua, làm nó hơi lạnh sống lưng. Bảo Trâm đứng dựa vào một góc tường, dựa móng tay, vừa nhìn thấy nó bước đến thì cười khẩy, nói thầm với một thằng mặc áo ba lỗ trắng bên cạnh. Wind không biết là Trâm nói gì, mà thằng đó vừa cười đều vừa tiến lại gần, sầm soi nhìn nó từ trên xuống dưới rồi gật gù. Nó nheo mắt nhìn, tỏ ý không thích nhưng thằng đó chẳng quan tâm, hất ngoắc tay gọi 2 đứa đàn em lại, dùng ánh mắt ra hiệu. Cả 3 vây quanh nó. Wind hiểu rằng, cuộc chiến đã bắt đầu.

Sau trận ẩu đả nhanh như chớp, nó nhận ra chiến thắng quả thực rất dễ. Bởi vì, chỉ sau vài cú đấm nhẹ mà bọn kia đã nằm lăn ra đất hết rồi. Wind tự hỏi, không biết là tại nó mạnh thật, dù bệnh vẫn có thể đánh 3 thằng con trai hay là vì 3 thằng này quá yếu? Nhưng tại sao, nét mặt của Bảo Trâm không có gì là bất ngờ, hay tức tối vậy? Wind chậm rãi lại gần, đầu nó đang đau nhức dữ dội, lại dùng sức quá nhiều nên mồ hôi cứ tuôn liên tục, trong người mệt mỏi vô cùng. Nó nhìn Bảo Trâm.

-Hài lòng rồi chứ?

-Gì cơ? – Bảo Trâm bình thản hỏi lại.

-Bạn mày nằm hết rồi. – Nó chỉ sau lưng. Bảo Trâm nghiêng đầu nhìn, rồi lại chăm chú dũa móng tay.

-Ừm. – Cô nàng hờ hững đáp. – Thì sao?

-Thì hết chuyện. – Nó nhún vai.

-Ai nói là hết chuyện. – Bảo Trâm dừng dũa, chỉ ra đằng sau – Tụi nó chưa bị đánh bại mà. Đó, đứng dậy rồi kia!

Wind giật mình quay ra phía sau. Đúng thật, hai thằng kia đã đứng dậy từ lúc nào và cả hai đang đến gần nó, tay bóp nghe rộp rộp. Mà khoan, lúc này có đến ba thằng lặn mà. Wind đảo mắt nhìn quanh.

-Tìm anh hả cưng? – Tên cầm đầu đứng ở phía sau nó, lên tiếng. Wind xoay người, định đấm hất một cái thì cánh tay đã bị nắm lại, rút ra không được. Tên đó cúi mặt, lướt trên làn da của nó, buông một lời khen. – Thơm đấy, lại còn trắng nữa. Chắc thịt em “ngon” lắm nhỉ?

-Chết tiệt...! – Wind dùng nốt cánh tay còn lại, và lần này, hai tay nó hoàn toàn bị giữ chặt. Một cảm giác rung mình từ phía sau. Một trong hai thằng đàn em đang ôm lấy eo nó, lướt nhẹ khuôn mặt lên chiếc cổ thon gọn, miệng tầm tắc “Đại ca nói đúng! Rất thơm! Cho em ăn ké với nhé?”. Nó tức tối, giơ chân đá ra phía sau, nào ngờ cả chân cũng bị giữ lại. Tư thế của nó lúc này cực kỳ...bất ổn. Cơn cảm mất nết, sao lại lựa lúc này mà làm phiền nó chứ. Báo hại mấy đòn của nó yếu xiu, chẳng có chút sức lực nào hết!

Bịch. Nó bị đẩy té ngay xuống đất. Wind định ngồi dậy thì ngay lập tức bị tên đại ca leo lên người, kéo hai tay sang hai bên. Hất liếm mép.

-Đánh nhau cũng giỏi đấy chứ. Mà sao yếu thế? Anh tưởng em cũng dữ dội lắm mà.

-Hừ...

Wind nghiêng rặng. Đáng ghét! Nếu không tại cái cơn cảm này thì nó đã dư sức đối phó với đám này rồi. Nó liếc nhìn Bảo Trâm, cô nàng đang mỉm cười thích thú, nhả tin cho ai đó. Bước đến gần, Bảo Trâm nhìn Wind đang nằm dưới đất, vùng vẫy một cách bất lực, cô nàng đặt tay lên vai tên đại ca, nở một nụ cười ẩn ý.

-Nhiệm vụ còn lại là của anh đấy, cố mà làm cho tốt!

Tên đại ca nghe xong câu đó, vô cùng thích thú, hắt nhìn bọn đàn em. Chúng hiểu ánh mắt đó, nên cùng nhau ra đứng canh ở phía ngoài. Wind cũng biết mình sắp bị làm gì, nó cố hết sức vùng vẫy, tìm cách thoát ra, dù biết là, với sức lực của nó lúc này, nó chẳng làm gì được ngoài việc nằm im chịu trận. Bảo Trâm đưa điện thoại hướng về phía nó, nói như một đạo diễn thực thụ.

-Action!

-Yên tâm, anh sẽ nhẹ nhàng với em mà...

Tiếp sau đó là màn diễn xuất vô cùng tuyệt vời, tên đại ca thì cứ ra sức hôn, lên mặt, lên cổ nó, còn Wind, không còn gì khác ngoài việc đạp, đá, đẩy, nhả nhó tìm mọi cách để thoát ra. Nó muốn hét lên, nhưng không được, cổ họng nó đau quá! Chiếc áo thun bị kéo lên ngang bụng, tên đó mặc sức chạm lên làn da trắng, hơi thở dồn dập cứ liên tục trên chiếc cổ trắng ngần. Wind bắt đầu sợ, nó không muốn mọi việc diễn ra thế này. Nó không muốn chỉ vì cơn cảm cúm mà...Wind ảm ức, lẽ ra nó có thể giải quyết sớm rồi về nhà mà, Rain đang chờ nó ở nhà cùng coi bộ phim cả hai yêu thích. Ngược nhìn bầu trời đen kịt, khóe mi ướt, có giọt nước mắt nóng hổi.

Không lẽ, cứ đành phó mặc cho bọn chúng muốn làm gì thì làm sao?

Xin lỗi...lẽ ra nó không nên đi mới phải...

Binh. Bóp.

Trong cái giây phút cứ ngỡ là mình tiêu đến nơi rồi, nó chợt nghe có âm thanh như là có ai đang đánh nhau. Chưa kịp định thần chuyện gì đã xảy ra, thoát một cái, nó thấy tên đại ca bị đá văng sang một bên. Cả người nó nhẹ hẫng, tay chân không còn bị giữ chặt nữa. Trong lòng Wind thầm thở phào. Nó nhồm người, ngồi dậy, cái đầu đang nhức làm nó “a” lên khe khẽ.

-Em không sao chứ? – Khuôn mặt quen thuộc của Andy làm Wind giật mình. Trông anh vô cùng lo lắng, khuôn mặt khấn trương và hàng lông mày chau lại. Wind khẽ lắc đầu, bây giờ nó không nói nổi nữa.

-Chó chết, mày là thằng nào, dám làm hỏng việc tốt của tao! – Tên đại ca khạc nhổ bừa bãi xuống đất, lau vết máu trên khóe miệng, hùng hổ tiến lại gần cùng hai tên đàn em.

-Hơ, 3 thằng ăn hiếp một đứa con gái, không biết nhục à? – Andy hát hàm.

-Được lắm! Tao sẽ xử mày trước, rồi chơi với bé kia sau. – Tên đại ca tức tối, chỉ thẳng vào mặt Andy.

-Thích thì cứ thử đi. – Andy cởi chiếc áo khoác ngoài, ngoắc tay khiêu khích. Ba tên côn đồ nhào đến như vũ bão. Lại một trận ẩu đả. Wind lắc lắc đầu, cả người nó mệt nhừ, mắt thì lơ đãng, nó muốn về nhà.

Lát sau, giữa sân công trường là 3 thằng con trai nằm vật ra đất. Andy thở hồng hộc, đối phó với mấy thằng này quả thật không dễ tí nào. Anh quệt máu nơi khóe môi, nhìn cơ thể bị xây xát của mình, Andy rút ra một kết luận, bọn này không phải là những kẻ tầm thường. Liếc sang Wind đang ngồi không nhúc nhích, anh vội đến gần bên nó, đỡ nó lên.

-Em đứng lên được chứ?

Wind khẽ gật đầu, loạng choạng dựa vào Andy. Wind nhìn quanh, Bảo Trâm đã biến đi từ bao giờ. Nó thở gấp, hơi nóng từ người nó lan tỏa sang cả Andy, mặt thì đỏ gay. Anh nghi ngẫm, đưa tay lên trán nó.

-Em sốt rồi! Để anh đưa em về.

-...

Ào, một trận mưa lớn ập xuống bất ngờ.

-Chết tiệt! - Andy vội vàng công nó trên vai rồi chạy ngay đi tìm một chiếc xe. Anh chỉ định mua chút đồ, không ngờ lại vô tình gặp cảnh này. Nhà anh ở gần đây. Cũng may thật đấy chứ, nếu không có Andy, chẳng phải nó đã...tiêu đời rồi sao? Mặt mũi đâu mà nhìn đời nữa.

Mưa nặng hạt, từng giọt mưa mạnh bạo trút xuống nhân gian. Wind có cảm giác đau đau nơi da thịt, nhưng nó chẳng còn sức để mà nhăn nhó, khó chịu nữa. Nó thiếp đi hoàn toàn trên vai Andy, không còn biết gì cả.

Trong giấc mơ, nó thấy Rain, nụ cười dịu dàng, lấp lánh như ánh mặt trời.

Nó nhớ Rain...

Sau cơn mưa đêm qua, mọi thứ dường như khác hẳn. Không còn là bầu trời xám xịt, không còn là những đám mây đen bao phủ, không còn nữa cơn mưa nặng hạt, lạnh buốt.

Sau cơn mưa, bầu trời sáng hẳn, mảng trời xanh trong, những đám mây trắng bông bênh lại xuất hiện, lững lờ trôi. Ánh mặt trời dịu dàng soi rọi khắp nơi. Giọt mưa bịn rịn trên những chiếc lá, lấp lánh như những hạt ngọc. Cơn mưa như gột rửa sạch sẽ mọi thứ xung quanh. Cây cối sau khi được tắm rửa trông cũng tươi tắn hơn, nhịp sống lại sôi động như thường.

Tỉnh giấc trên chiếc giường quen thuộc, trong căn phòng quen thuộc, Wind thấy ấm áp hơn bao giờ hết. Quan trọng là, trên đầu nó lúc này có một chiếc khăn ướt. Wind ngồi dậy, đầu vẫn còn ong ong. Nó chẳng nhớ được chuyện gì xảy ra ngày hôm qua hết. Tiếng mở cửa làm nó giật mình.

-A...

-Mây tỉnh rồi à? - Rain vừa nói, vừa tiến về phía cửa sổ. Cậu kéo rèm ra, chào đón ánh nắng sớm. Wind hơi nhũn mày lại vì chói mắt. Trong cái khoảnh khắc nó hé mắt ra, cảnh tượng trước mặt, con người trước mặt, đẹp hơn bao giờ hết. A a, chắc lại bị sốt mắt thôi...!

-Chào buổi sáng! - Giọng nói quá quen, nó quay đầu nhìn. Là Andy ư? Anh ta làm gì ở đây nhỉ? Trong bộ quần áo của Rain, trông anh ta cứ buồn cười làm sao ấy. Chắc là tại, chiếc áo sơ mi đó hơi ngắn, quần cũng vậy. Ừ thì, anh ta có vẻ cao hơn Rain một chút mà.

-Sao anh lại ở đây?

-Là tao cho anh ta vào đây. Hôm qua trời mưa, dù gì tao cũng không phải người độc ác. - Rain dựa lưng vào tường, nói đều đều.

-Vì anh cứu em nên mới được diễm phúc ở lại đây đó. - Andy nhún vai, rồi ngồi xuống bên cạnh nó. Chợt, anh ta áp sát trán mình vào Wind. - A, hạ sốt rồi nè.

-Tôi cho anh 3 giây, tránh xa Wind ra. - Rain lườm, lạnh lùng lên tiếng. Nhưng Andy không lấy làm sợ, vẫn cứ đứng đưng.

-Coi nào, nhóc cứ bình tĩnh. Anh chỉ kiểm tra nhiệt độ chứ có làm gì đâu. - Andy đang nói, bỗng đánh vào đùi cái đét - A, phải rồi, nhóc sợ anh giống như nhóc hôm qua chứ gì?

-Hôm qua? - Wind không hiểu, nó quay sang nhìn Rain, ngây ngô hỏi - Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

-... - Rain không nói gì, chỉ quay mặt đi chỗ khác. Phản ứng đó còn làm Wind thấy tò mò hơn, nhưng lại làm Andy thấy rất hài lòng. Anh ta cười gian, còn Rain trong lòng tức tối nhưng chẳng làm gì được. Nó hỏi một lần nữa nhưng Rain không trả lời, chỉ âm ừ qua loa rồi lấy cớ đi nấu đồ ăn, biến mất tiu. Nó trề môi. Có chuyện gì mà lại giấu, không nói ra chứ. Thấy Andy cứ khúc khích cười, nó khó chịu lên tiếng.

-Anh cười cái gì? Có gì vui đâu chứ?

-Ồ, em nói chuyện với anh vậy đó hả? Quê rồi, khỏi kể cho em nghe gì hết!

-Ấy, anh biết chuyện gì sao? Kể tôi nghe đi. – Nó nhìn Andy bằng đôi mắt long lanh, nài nỉ.

-Được rồi, anh sẽ kể. Nhưng em phải hứa. Giữ bình tĩnh. Ok?

Wind gật đầu lia lịa. Andy hắng giọng rồi bắt đầu...

-Tối hôm qua...

Tối hôm qua, sau khi cùng Rain bế nó vào nhà (khỏi nói đến cái khuôn mặt vô cùng bất ngờ sau đó lại chuyển sang lo lắng của Rain), Andy lập tức chạy đi mua thuốc, mặc ư ả ào ạt, xối xả muốn nát cả mặt (may là nhờ có cái áo mưa nên cũng đỡ). Vừa bước vào nhà trong tình trạng “ướt không thể nào ướt hơn”, trên tay cầm bịch thuốc mà toàn thân run cầm cập, bước đến trước cửa phòng nó thì Andy đã chứng kiến một cảnh tượng rất là “hại não”. Xin được tường thuật trực tiếp mọi chuyện như sau:

-Người anh mát quá à~ - Wind vừa nói vừa ôm chầm lấy Rain, khuôn mặt nó đỏ ửng, đôi mắt âu yếm nhìn Rain, nó nở một nụ cười rất chi là đáng sợ. Rain giật mình, đẩy nó ra. Người nó đang nóng, lại còn áp sát vào người cậu, làm nhiệt độ cơ thể của cậu cũng tăng theo. Rain cau mày.

-Mày đang bệnh đó...

Wind ngược khuôn mặt mơ màng như say của nó lên nhìn Rain làm cậu bất giác bối rối. Chiếc áo sơ mi cậu vừa mặc cho nó bị bung đến nút thứ 3. Nó nhe răng cười ngây ngô, làm tim cậu hẫng một nhịp.

-Ehehe...anh dễ...”sương” quá hà...

-...

-Trùi ui...tay anh mát “thía”... - Nó nắm hai bàn tay Rain, cầm lên sẫm soi, rồi áp lên hai bên má nóng hổi.
- Thích quá...y...

-...

Nắm tay chán chê, nó nhìn Rain chằm chằm, rồi bất ngờ ôm chầm lấy Rain lần nữa. Lần này, nó vòng tay, ôm siết lấy cổ cậu, làm Rain không tài nào đẩy ra được. Tiếng mưa rơi ngoài hiên mang theo cơn gió lạnh buốt vẫn không sao làm giảm đi nhiệt độ trong căn phòng. Rain lúng túng.

-N...Này...

-Anh ơi... - Chợt, nó khẽ thì thầm vào tai Rain, cảm giác nhồn nhột làm cậu rùng mình. Về nói sau đó, mới thực sự khiến Rain...không thể nào bình tĩnh nổi. Wind để khuôn mặt mình ngang với khuôn mặt Rain, nhìn sâu vào trong đáy mắt, giọng nói ngọt ngào làm cậu muốn mềm nhũn. – Anh...có “êu” em hông “dzợ”?

-A...ừm?

Chỉ kịp phát ra một tiếng “a” là cả câu nói của Rain bị nuốt trọn trong nụ hôn bất thành linh. Chưa kịp định thần, răng của Rain đã bị tách ra, để cho đầu lưỡi kia lấu cá tiến vào. Hơi thở gấp gáp, Rain nhắm mắt, hơi thở của nó nóng quá, lại tỏa nhiệt ra rất nhanh, cứ tưởng như không kịp nuốt được luôn ấy. Nụ hôn dồn dập, ướt át, làm người ta muốn tan chảy, đầu óc quay cuồng.

-B..Buông! – Rain cố đẩy nó ra.

-Hôngggg! – Nhưng nó cứ tiến tới, cơn sốt làm nó trở nên giống một người say, không biết mình đang làm gì hết, mọi thứ xung quanh, nhất là người đối diện, mờ mờ, ảo ảo, giống hình ảnh bị bóp méo vậy. – Muốn hun...cơ...

-Ờm...hmm...

Một thằng con trai còn đầu lòng tự tôn khi cứ bị một đứa con gái đè ra hôn hoài. Thiết tình., không lẽ phải đến mức trối nó lại mới yên tâm hả trời? Bất cẩn, Rain bị mất đà ngã xuống giường, kéo theo nó ngã lên người. Wind ngược khuôn mặt đỏ gay nhìn cậu, một nụ cười mê hoặc làm dây thần kinh kiểm chế của Rain bất giác đứt cái bứt. Nụ hôn lần này, cậu đáp trả. Nhưng, vấn đề là cái người đang mất ý thức kia cũng biết mệt, môi chỉ mới chạm đến môi là nó đã lăn đùng ra ngủ, để lại Rain với cái mặt ngơ ngác, đành bó tay. Đặt nó nằm cho đàng hoàng, Rain cài nút áo của nó lại. Vừa rồi, đúng là nguy hiểm thật, Rain đưa tay lên đầu, suy nghĩ rồi khẽ lắc đầu. Quay nhìn Wind, hơi khó chịu vì nóng, mồ hôi cứ rịn ra đến tội.

Tiếng mưa vẫn rơi, đều đều, chưa ngớt.

23. Chương 23

Leng keng...

Từng người khách ra vào trong một Coffee Shop xinh xắn, trang nhã. Tiếng nhạc nhẹ nhàng, du dương. Phía trước cửa, là những chậu cây nhỏ xinh được treo lên, tỏa sức khoe sắc dưới ánh nắng dịu dàng. Buổi sáng, nhâm nhi một ly cà phê sữa, ngắm nhìn cảnh người qua lại trên con đường, thật thích đúng không?

Leng keng...

Một vị khách bước vào trong chiếc quần jean và chiếc áo đất tiền. Mái tóc uốn xoăn và đôi mắt sắc sảo, mùi hương nước hoa thoang thoảng, khiến cô thật quyến rũ. Đảo mắt nhìn quanh một lượt, cô không để ý đến những người đang nhìn cô trầm trồ, tấm tắc khen ngợi mà dừng mắt ở bàn phía trong, nơi có một người đang ngồi đợi cô, ánh nhìn xa xăm về phía cửa sổ với vẻ đắm chiêu. Mỉm cười nhẹ, cô không biết rằng, mình đã vô tình làm trái tim những chàng phục vụ trật một nhịp.

-Anh đợi lâu chưa? – Từ tốn ngồi xuống, cô gọi phục vụ mang một ly trà chanh đến. Tay khuấy ly trà, cô hỏi – Sao nào, anh muốn nói gì với em ư? Đây là lần đầu tiên anh chủ động liên lạc đấy.

-Cô biết tôi định nói gì mà.

Sự im lặng bao trùm. Chàng trai lạnh lùng nhìn cô gái, không chút thiện cảm. Thấy ánh mắt đó, cô gái mỉm cười, nụ cười không tốt đẹp chút nào.

-Ha, thế là con bé đó đã mách lẻo chuyện đó với anh rồi à? Sao? Nó cảm thấy thích chứ?

-...

-Phải mà đừng có người phá đám thì nó đã được đưa lên mây rồi, ba thằng em đã chọn đều là tay chơi gái lão luyện hết đấy! – Chuyển tư thế ngồi, bắt chéo chân và dựa lưng vào ghế, cô gái nói, giọng nói không có chút gì gọi là thích cái người được nhắc đến là “nó” kia. – Lẽ ra nên mạnh tay hơn một chút!

-Tôi biết cô định làm gì. Nhưng tôi khuyên cô, đừng cố gắng, tôi sẽ không về đó đâu. – Chàng trai khẳng định – Và chắc chắn, tôi cũng sẽ không đính hôn với cô.

-Anh...

-Nghe này, đây là lần cuối tôi nhắc nhở cô. – Chàng trai ngắt lời, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn cô gái, làm cô thoáng giật mình – Tôi không quan tâm mấy người làm trò gì sau lưng tôi, nhưng...đừng động đến những người tôi yêu thương. Cái giá phải trả, không rẻ đâu!

Nói rồi, anh đứng dậy, đặt tiền nước lên bàn, quay gót. Anh không muốn dài dòng với loại người này, chỉ tốn hơi thôi. Bước ra khỏi Coffee Shop, điện thoại của anh đổ chuông.

-Alô?

Đầu dây bên kia, giọng nói của cô gái đầy sát khí, lời lẽ đầy đe dọa. Cứ như, cô thật sự muốn giết chết kẻ đã gây cản trở “công việc” của mình vậy.

“Anh lựa chọn bên cạnh con nhỏ đó? Ok, để rồi coi. Anh chắc chắn sẽ hối hận. Hãy nhớ lấy lời em. Bảo vệ nó, hoặc là 24/24, còn không, đừng trách em độc ác! Cứ cho em là một đứa con gái thủ đoạn và lắm chiêu, nhưng em cũng cần được yêu và phải sống. Rain à, anh hiểu em mà phải không?”

Tít...tít...

Đầu dây bên kia đã cúp máy. Rain ôm trong lòng bất an, gọi ngay một chiếc taxi về nhà ngay.

Có cơn gió mang mùi hương hoa nhài. Chậu phong lan treo lủng lẳng trước cửa hàng hoa Fly bỗng có chút nhợt sắc, có phải là đang lo lắng không?

8 giờ tối...

“Ngày hôm nay, trong một buổi họp lớn, ông Shen – tổng giám đốc tập đoàn Kasel đột nhiên ngắt xiu. Có vẻ bệnh tình của ông ngày càng nặng. Bây giờ ông đang được điều trị tại bệnh viện, tình trạng thế nào vẫn chưa rõ....”

Vừa mới bật TV là Wind “vớ” ngay được cái tin giật gân này. Thật ra thì nó không quan tâm đến ông Shen gì đó, nhưng từ khi biết chuyện của Vĩ thì nó mới bắt đầu tập trung để ý. Hóa ra là hai người đó có quan hệ với nhau. Tổng giám đốc tương lai ư? Oai đấy chứ nhỉ? Là vợ của tổng giám đốc chắc còn oai hơn nhiều ha. Cơ mà, bây giờ không phải là lúc nghĩ mấy chuyện đó, nó phải hỏi thăm anh đã chứ! Ba nuôi ngã bệnh, chắc anh buồn lắm. Cầm điện thoại lên, tính gọi cho Vĩ thì Wind khựng lại. Bây giờ Vĩ đang ở Mỹ, bận học hỏi cái gì đó, rồi tạo mối quan hệ, làm quen với nhiều người. Ôi chao, chỉ nói thôi là thấy nhức đầu rồi. Sao anh lại có thể giỏi như thế nhỉ? Gặp nó, chắc là...bỏ ngay từ đầu ấy chứ, đúng là sở hữu một cái gì đó to lớn không dễ chút nào. Wind thoãn thoắt nhả một cái tin, gọi cho anh không khéo lại làm phiền anh mất.

“Tin nhắn đã được gửi thành công.”

Wind vui vẻ ngâm nga một bài hát nào đó. Cạch. Tiếng cổng mở làm nó giật mình. Bước vào nhà là Rain, cậu mới đi học thêm về. Ừ thì, thông minh chứ đâu phải thần thánh đâu mà không học thêm.

-Chào.

-À...ừ...

Nhìn mặt Rain nó lại thấy ngượng. Chẹp, lần đầu tiên trong đời bị sốt mà lại có những hành động vô cùng đáng xấu hổ đó. Ừ thì nó có thể đổ lỗi rằng đó là hành động vô thức mà, nó hoàn toàn có biết gì đâu. Chỉ là...không biết lúc đó Rain thấy thế nào nhỉ? Liếc nhìn Rain, nó lại đỏ mặt. À, phải rồi, không biết mấy vết thương của Andy đỡ chưa nhỉ? Lần trước nó chưa kịp cảm ơn gì hết, nội can Andy với Rain cứ nự nhau không cũng thấy mệt rồi.

Phịch. Rain ngồi xuống bên cạnh nó, mệt mỏi thở dài, mở cúc áo thứ 3 át. Cả ngày hôm nay, chẳng suy nghĩ được gì cả, cũng chẳng thể nào tập trung vào bài học được. Bực cả mình.

“...Bảo vệ nó, hoặc là 24/24, còn không, đừng trách em độc ác!...”

Hừ, đe dọa hay lắm!

-Mày sao thế? – Nhìn thấy khuôn mặt có vẻ “căng” của Rain, nó hơi ngập ngừng hỏi. Rain chỉ khẽ lắc đầu, cố gắng nở một nụ cười cho nó yên tâm. Wind đâu có ngốc đến mức đó, quen biết nhau lâu rồi, lẽ nào nó không biết sao. Nó phụng phịu – Mày đúng là có chuyện gì đó, tao biết mà. Không muốn nói thì thôi, bẻ.

Wind lè lưỡi rồi đứng dậy, không thèm nói chuyện với Rain nữa.

Trước ban công lộng gió, bầu trời lác đác vài ánh sao, Rain đứng một mình. Cậu suy nghĩ về Wind, về tình cảm của cả hai, về lời đe dọa của Kiều Như. Đau đầu với mớ suy nghĩ hỗn độn, cậu bắt giắc thở dài. Gió lạnh. Liệu rằng, cậu còn bao nhiêu thời gian để ở bên Wind. Kiều Như và Thái Mỹ sẽ không chỉ dừng lại ở đó, ai biết được trong lòng họ đang suy tính điều gì. Quan trọng là, an toàn của Wind. Lẽ dĩ nhiên, Rain không muốn người mình yêu lại bị nguy hại.

Đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình, Rain chợt cảm thấy có một vòng tay nhỏ bé ôm lấy cậu từ phía sau. Vụng về, có chút gì đó ngại ngùng nhưng ấm áp. Một cái ôm từ phía sau, bình dị mà có phép màu, ngay lập tức xóa đi cảm giác khó chịu, bất an trong lòng người.

Áp mặt vào lưng Rain, nó ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Wind không sao diễn tả được, chỉ là...nó thích cái mùi này. Thích lắm!

-Tao tưởng mày giận rồi?

-Giận gì mà giận. Mày không nói thì tao ép được à?

-Ừ...

Không gian im lặng, tưởng chừng như có thể nghe thấy hơi thở của đối phương, tiếng tim thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, tiếng gió cười khúc khích trên chóc hai người.

-Rain... - Wind phá tan sự yên tĩnh.

-Hửm?

-Tao biết rồi.

-Biết gì?

-Có phải, khi đứng trước người mình yêu, tim sẽ đập nhanh, rất nhanh. Nhanh đến muốn nghẹt thở, nhanh đến đau nhức. Nhưng, là cái đau nhức dễ chịu nhất. Có phải vậy không?

-...

-Không biết, mày có như thế không nhỉ?

Rain không nói, chỉ gỡ vòng tay kia ra, từ từ xoay người lại. A, lại là đôi mắt huyền ấy, bờ môi ấy, khuôn mặt ấy. Trước ánh sáng yếu ớt của vầng trăng kia và những ánh sao, con người như mờ ảo hơn thì phải, mờ ảo một cách đẹp đẽ. Nhưng, có điều gì đã u ám buồn trong mắt cậu vậy? Rain bất giác nắm lấy tay nó, hôn nhẹ lên lòng bàn tay nó, lên vết thương nhỏ trên đó. Bàn tay nhỏ nhắn theo hướng dẫn của Rain đã chạm đến ngực cậu, nơi mà trái tim kia đang đập những nhịp mà nó, cứ ngỡ là đều đều.

-Thế nào? Tao có như thế không? Mày kiểm tra giúp tao đi.

-...

1 giây...2 giây...3 giây...

Wind rút tay lại, mặt lại ửng đỏ. Rain thì thào.

-Kết quả?

-...

Nó khẽ gật đầu, câu hỏi đã có lời giải đáp. Trông thấy cái vẻ ngượng ngùng ấy biết bao nhiêu lần rồi, nhưng không lần nào Rain có thể nghĩ là “không đáng yêu” cả. Ừ thì, con gái xinh đẹp nhất là khi đứng trước người mình yêu mà. Khẽ vuốt mái tóc dài bay bay trong gió, cậu nhìn Wind đầy suy tư.

-Nếu...

-?

-Nếu một ngày nào đó, chúng ta phải xa nhau thì sao?

-...

Hơi bất ngờ trước câu hỏi của Rain, nó trong một thoáng không tìm được câu trả lời. Nhìn đôi mắt thấp thoáng nỗi buồn kia, nó tự hỏi, phải chăng có chuyện gì đã xảy ra? Nhưng, không để Rain chờ đợi lâu, nó bất ngờ nhón chân lên, hôn nhẹ lên môi cậu, Nụ hôn có mùi sôcôla.

-Sẽ không có ngày đó đâu. – Nó lém lỉnh trả lời – Nếu có, thì...cũng chẳng sao hết. Người ta thường nói, khi mà hai người thuộc về nhau, yêu nhau thực sự, thì cho dù vạn vật xung quanh có thay đổi, dù có phải cách xa nhau đến mấy, đến cuối cùng, người ta vẫn sẽ trở về bên nhau. Bởi vì...trái đất tròn mà.

-...

-Ba năm. – Nó giơ ba ngón tay lên – Chúng ta xa nhau ba năm, chẳng phải bây giờ lại trở về cạnh nhau đó sao? Cho nên, hãy cứ tin là như vậy. Tao biết, không có hạnh phúc nào là không có sóng gió, nhưng, tao tin là...tụi mình vượt qua được. Chắc chắn!

Nụ cười tự tin của nó làm Rain mỉm cười theo. Đôi khi kẻ ngốc cũng biết nói ra những câu làm người ta thấy yên tâm đấy chứ. Ôm lấy nó vào lòng, cậu thở dài.

-Làm sao đây, nếu như chúng ta thuộc về nhau thật, thì chắc tao sẽ rất mệt mỏi.

-Hả? Ý mày là sao?

-Haha, đùa thôi. – Rain bật cười, rồi lại trầm tư. – Mày...là cái đứa ngốc nghếch, lúc nào cũng nhí nha nhí nhỏ, thích đâm đá, chọc phá người khác, lại nóng tính, vụng về, chẳng nấu món nào mà con người có thể ăn được, còn lười biếng,...

Ê này, sao tự nhiên lại kể lể tật xấu của nó vậy?

-...Bởi vì mày như vậy, nên cho dù có thể nào đi nữa, tao cũng sẽ không buông mày ra đâu. Giao mày cho đứa khác, tao không an tâm. Lỡ...nó lại làm mày phật ý, mày đâm phát chắc chết luôn quá!

Hứ! Nó cũng là con gái mà, làm gì đến nỗi dã man như vậy chứ! Ủ thì nó ngốc, nó lười, nó đủ tật xấu nhưng...ít ra, nó hơn nhiều người khác ở chỗ, tình cảm này, hoàn toàn là thật lòng. Có lẽ, hiện tại, sẽ không ai yêu Rain hơn nó được đâu (à mà không đề cập đến ba má ở đây nhé! >v<)

Gió lạnh.

Cái ôm siết, vòng tay ấm áp.

Hạnh phúc.

Ủ, đơn giản thế là đủ.

Em yêu anh...

Yêu cái cách anh ôm siết em vào lòng.

Yêu cái cách anh hôn nhẹ lên trán em thay cho lời chào buổi sáng.

Yêu cái cách anh nắm tay em giữa trời lạnh buốt.

Yêu cái cách anh mặc tạp dề, vừa nấu ăn vừa nhăn nhó khi em cứ hết bốc miếng này rồi miếng khác. Anh còn mắng em là mất vệ sinh nữa.

Yêu cả cái cách anh trêu em bằng những lời nói và hành động, vô cùng biến thái.

Em yêu hết, yêu tất cả mọi thái cực trong con người anh.

Ủ, mình đừng buông tay nhau anh nhé!

Bởi vì, em cũng không an tâm, khi giao anh cho người khác đâu

24. Chương 24

Trong một phòng họp lớn với đầy đủ các công nhân viên chức của tập đoàn Kasel, ai nấy đều im lặng, hồi hộp chờ đợi những gì mình sắp được nghe. Hôm nay, tổng giám đốc vừa được xuất viện, ông ngay lập tức triệu tập mọi người lại để nói về việc thừa kế. Tất nhiên, ai cũng biết về chuyện giao ước kia, nhưng có mấy ai đồng ý đâu, chủ yếu là phản đối và số còn lại là trung lập. Cũng đúng, giao ước này cho cậu con trai thì cũng chẳng sao, cậu ta tài giỏi, nhưng vấn đề là người phụ nữ kia, bà ta không hề có thiện ý gì. Âm mưu của Thái My, hầu như ai cũng biết nhưng chẳng ai dám làm gì, vì họ đâu có bằng chứng?

Cạch.

Tiếng cửa lớn mở ra, ông Shen bước vào với bộ vest đắt tiền trên người, mái tóc được chải chuốt gọn gàng, sắc mặt đã có phần hồng hào hơn. Chậm rãi bước đến chỗ ngồi, ông nhìn một lượt các cấp dưới.

-Có lẽ, ai cũng biết chút ít về bệnh tình của tôi. Và việc tôi cũng không còn sống được bao lâu nữa. – Bằng một giọng ồm ồm, ông nói – Tử Thần sẽ đến thăm cái thân già này bất cứ lúc nào. Cho nên, tôi muốn nhắc lại việc này một lần nữa trước khi quá trễ. – Dừng lại lấy hơi, ông tiếp – Kasel, sau khi tôi ra đi, sẽ giao

lại cho Vĩ và đứa em trai. Thời gian gần đây, khi Vĩ học tập bên nước ngoài, những người quen biết của tập đoàn chúng ta đều rất hài lòng với biểu hiện của nó. Tôi rất tin tưởng cậu con trai này. Còn cậu em trai, trước mắt vẫn chưa sẵn sàng, việc gọi cậu bé về đây Thái My sẽ đảm trách, càng sớm càng tốt. Vì tôi không còn nhiều thời gian – Đoạn, ông liếc nhìn Thái My. Ông nhấn mạnh – Ba tháng, ba tháng nữa cả hai đứa chắc chắn sẽ phải đính hôn. Luật sư của tôi, ông David – Chỉ người đàn ông đang đứng phía sau, cầm một cuốn sổ to – sẽ đảm bảo điều đó. Nếu những yêu cầu trong đây không thỏa được thì, Kasel sẽ trả về cho người khác. Tôi không muốn nghe bất cứ ý kiến nào nữa, chuyện này tôi đã quyết rồi. Xin hãy tôn trọng ý kiến của tôi. Đến đây thôi, cảm ơn đã lắng nghe!

Không gian im lặng bao trùm cả căn phòng rộng lớn.

Thái My mỉm cười. Vậy là, chỉ cần một bước nữa thôi, cả tập đoàn Kasel này sẽ thuộc về tay bà. Bước cuối cùng này, phải thật dứt khoát và nhanh gọn. Cho dù phải làm bất cứ cách nào đi nữa, tàn nhẫn cũng được, dã man cũng được, nhất định, bước cuối cùng phải thành công. Cầm điện thoại áp lên tai, Thái My chờ đợi đầu dây bên kia bắt máy.

-Nè, không sao chứ? Đã hết bệnh chưa? – Vy lo lắng sờ trán nó.

-À khỏe rồi mà, đừng lo. Hehe. – Nó cười ngây ngô.

-Thiệt tình, sao dạo này mày hay gặp mấy chuyện gì đâu không vậy? – Vy cau mày – Tao có cảm giác như có người muốn hại mày ấy!

-Chắc không có gì đâu mà. – Nó xua tay – Mày đừng nghĩ nhiều nữa.

Vy khẽ gật đầu.

Hôm nay hai tiết đầu là tiết thể dục. Wind ngửa cổ nhìn bầu trời trong xanh, có đám mây trắng nom giống hình một cây kem. Mùi kem ngọt chợt khơi gợi lại những kỉ niệm ngày nào. Cũng ngọt ngào như một cây kem.

-Là lá la...mẹ mua cho con heo đất, mẹ mua cho con heo đất, ề ô ề ô...

Vừa tan lớp, một cô bé tầm 7 tuổi vừa nhay chân sáo trên đường vừa vu vơ hát mấy câu. Tóc cột hai bên, thêm cái kẹp màu đỏ hình cục kẹo mà cô bé yêu thích, trong bộ đồng phục là chiếc đầm với phần váy màu xanh đen và phần áo màu trắng, trên cổ áo là một cái nơ be bé, cô bé trong thật dễ thương. Cái nắng chiều hơi chói chang làm cây kem sôcôla trên tay cô bé muốn tan chảy.

-Nhỏ kia! – Có giọng nói của một đứa con gái. Cô bé quay lại nhìn, là Mỹ Thanh, một người bạn gái cùng lớp theo sau là hai bạn khác nữa. Cô bạn ấy tiến đến gần, bất ngờ hất cây kem trên tay cô bé xuống. Phịch. Cây kem sôcôla nhoe nhoét trên nền đất.

-Á, bạn làm dì dọ? “Gót” hết dôi. – Cô bé tiếc nuối. Một cây kem ngon cũng hai nghìn đồng chứ đâu có ít.

-Đồ xấu xí. – Mỹ Thanh bĩu môi, chê bai.

-... - Cô bé không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi xuống, nhìn cây kem đang tan chảy dưới ánh mặt trời. Có vài chú kiến đánh hơi được vị ngọt, đang kêu gọi bạn bè kia. Kì ghê, cô bé đâu có mua kem cho kiến ăn đâu.

-Có nghe tao nói dì hông? Đồ xấu xí! – Mỹ Thanh hét lên – Cả bạn của mày cũng xấu xí nữa, thằng Phong vừa xấu vừa khùng.

Ấy cha, chọc cô bé thì được chứ đụng đến cậu bạn thân của cô bé lại không nên tí nào. Người được phép chê bai, chọc ghẹo, quậy phá cậu bạn đó chỉ có mỗi mình cô bé thôi. Vả lại, Rain đâu có khùng, cậu ấy chỉ ít nói và không thích chơi siêu nhân như mấy bạn nam khác thôi mà.

-Bạn ấy hông có khùng. – Cô bé cãi lại.

-Có.

-Hông mà!!!! – Cô bé tức giận đẩy ngã Mỹ Thanh. Cô bạn bị xô té, đau quá khóc thét lên. Vừa lúc ấy, có một cô hàng xóm của cô bé đi qua, thấy vậy, chạy lại đỡ Mỹ Thanh, mắng cho cô bé một trận. Cô bé âm ỉ, hét lên.

-Tại nó chọc con trước mà!!!

Chạy một mạch về nhà, cô bé mặc cho cái người phía sau cứ tiếp tục mắng mỏ.

-...

-Nhìn đi mà nhìn. Đi chỗ khác chơi. – Cô bé nhăn nhó nói với cậu bạn. Hai tay khoanh lại, đầu gối muốn nhũn cả ra, cô bé bặm môi cố chịu đựng. Chỉ tại vì đẩy ngã bạn mà bị mẹ phạt quỳ gối ngoài sân. Trời hôm nay nóng ghê, muốn được ăn kem quá. Nhớ lại cây kem hồi chiều, cô bé liếm mép tiếc rẻ.

-...

-Đã nói là đi chỗ khác chơi mà. – Cô bé bực tức xua đuổi cậu bạn, người vẫn đang đứng đó nhìn không chớp mắt. Đáng ghét, lại còn cầm cả đồng sách trên tay. Hứ, đi đâu cũng cầm sách, chẳng trách bị nói khùng. Thấy bạn cứ ngoan cố, cô bé đe dọa – Hồng đi tao quánh đó!

Cậu bé quay lưng bỏ đi, không nói tiếng nào, để lại cô bé một mình ở đó, vẫn quỳ gối chịu phạt.

Lát sau...

-Dì đây, đã nói đi đi mà...

-Nè. – Cậu bạn nhỏ chìa ra một cây kem ngon lành trước mặt cô bé. Là kem sôcôla.

-Hồng thêm. – Cô bé quay mặt đi.

-Hồng ăn tao ăn đó. – Cậu bé đưa cây kem đến gần hơn, ngồi xổm xuống, nói.

-Hồng ăn.

-Vây thôi.

-Khoan. Đưa đây – Cô bé mạnh bạo giật cây kem trên tay bạn, ăn lấy ăn để. Cái lạnh làm buốt óc, khiến mặt cô bé trông hơi kì dị. Cậu bạn bật cười, nụ cười trong sáng, đáng yêu. Cô bé phụng phịu – Mày cười đẹp đấy, mà nó dám nói mày xấu! Còn dám nói mày khùng nữa cơ. Mày đâu có khùng đâu...kì cục...!

-Vây nên mày đẩy ngã Mỹ Thanh?

-...

-Mai mốt đừng vậy nữa. – Cậu bạn thở dài – Tao không muốn thấy mày lại bị phạt nữa đâu.

-Nhưng...nhưng tại nó cứ nói xấu mày...Tao hông thích!

-Không sao. – Cậu bé mỉm cười, nụ cười triu mến, đầy yêu thương. – Mặc kệ tại nó. Chỉ cần mày không nghĩ xấu cho tao là được rồi.

-Ừm... - Cô bé lí nhí, ngược đôi mắt to tròn, ngây ngô hỏi – Hồng có bạn, mày có buồn hông?

-... - Cậu bé khẽ lắc đầu, bẹo má cô bé. Cái mặt tuy có hơi biến dạng nhưng lại rất dễ thương – Chỉ cần có mày là đủ rồi, mấy đứa khác, không cần.

Cô bé chỉ khẽ gật đầu. Bàn tay nhỏ nhắn kia xoa đầu cô bé, một cái hôn nhẹ phớt qua trên má hồng. Cây kem lạnh trong tay lại tan chảy...

-Khôngggggg...!!!!

-Không cái mông, dậy ngay! – Rain kéo tung cái mền ra, trước mắt cậu lúc này là người con gái trong chiếc đầm ngủ satin hai dây màu trắng với những họa tiết trái tim trông rất dễ thương, nữ tính. Wind ngồi dậy, dụi mắt. Một vai áo hơi trễ xuống, ánh nắng tinh nghịch nhảy múa trên bờ vai nhỏ nhắn trắng ngần, đôi chân dài thon gọn làm tư thế của nó lúc này rất quyến rũ. Rain bất giác đỏ mặt, quăng lại cái mền lên người nó. – Nhanh tỉnh ngủ đi, rồi thay đồ. Tao chờ mày dưới nhà.

Cánh cửa đóng sầm lại. Wind uể oải, đẩy cái mền sang một bên, vươn vai ngáp một hơi dài. Nó lê lét cái cơ thể ngái ngủ vào phòng tắm.

-Xuất phát!

Khoác trên mình chiếc áo thun dài đơn giản, quần skinny đen, ngồi trên xe của Rain, nó nói to. Rain phì cười, rồ ga. Chẳng là hôm nay ba mẹ Wind gọi nó về ăn giỗ ông ngoại. Nói đến ông ngoại thì nó chẳng nhớ bao nhiêu, vì lúc nó mới 5 tuổi ông đã lên thiên đường mất rồi. Chỉ biết ngày xưa ông hay cho nó ăn kẹo lắm.

Chiếc xe dừng trước ngôi nhà có cánh cổng màu trắng, sân trước là chiếc ghế đá thân quen, a, chậu mười giờ vẫn còn đó kia. Wind tung tăng chạy vào nhà, lướt qua hai ông anh, nó bay đến ôm lấy mẹ từ phía sau.

-Mẹ oiiiiiii.....!!!! I miss youuuuuu!

Mẹ nó không mấy bất ngờ, gỡ tay nó ra, quay lại gõ nhẹ vào đầu nó. Mẹ trách nó con gái gì mà vô ý vô tứ, vừa vào tới nhà là la oai oái lên. Wind nhìn mẹ rồi nhìn ba, dạo này nó ít khi về nhà.

-Chết mà y nè con, “heo” của mà y tao chặt hết!!!

-Thằng quần, mà y chơi ăn gian phải không?

-Ăn gian cái mặt mo mà y chứ ăn gian, 2k của tao đây mà y!

-Nè! Đệt! Mà y đợi đi, tao lấy lại cả vốn lẫn lời.

-Hơ, ngon thì lấy!

-Chú đừng láo với anh!

Hừ, hai ông anh lại đánh bài rồi, lần nào cũng vậy hết trơn. Ăn có 1k, 2k mà cứ la cho to làm như tiền nhiều lắm ý. Nghèo mà cứ bày đặt tỏ vẻ đại gia. Nó bĩu môi, mặc kệ hai anh, chạy lại ôm ba, làm nũng. Ba trong chiếc áo sơmi sọc, buông tờ báo xuống, đắp lại cái ôm của nó bằng vòng tay siết chặt.

-Sao chỉ có mình con, Phong đâu rồi? – Ba hỏi.

-Ồ ha, con quên, ba đợi con tí! – Nó đứng dậy, lại tung tăng chạy ra ngoài, lần này đi cùng với nó vào là Rain. Cậu lễ phép cúi chào hai người lớn. Ba mẹ nó tấm tắc khen Rain, từ cách cư xử cho đến quần áo, khuôn mặt,...tự nhiên nó thấy vui lạ, xen lẫn chút tự hào. Ủ thì, Rain là người yêu của nó mà. Huých nhẹ Rain một cái, nó mỉm cười tinh nghịch.

Bữa ăn khá là vui vẻ vì có cái giọng oang oang của nó, thêm hai cái miệng chọc ngoáy đến tận ruột gan của hai ông anh. Nhưng mà, nó thấy Rain cứ sao sao ấy, dù iệng đang cười nhưng đôi mắt lại ánh lên nỗi buồn khôn tả. Tự nhiên, nó thấy trong lòng cũng khó chịu theo.

Tàn tiệc, nó lon ton theo mẹ xuống rửa chén, hai ông anh thì không đánh bài nữa mà chuyển sang hứng thú với “đồ chơi” mới, ý nó là...Rain. Trông tội nghiệp chưa kia, cái đầu gọn gàng cứ bị nghịch rối cả lên, hai bên vai chắc đang mỏi nhừ vì ông hai cứ vừa choàng vừa đè xuống, chẳng biết nói chuyện gì mà hai ông cứ hồ hồ, còn Rain thì mặt mũi nhăn nhó đến buồn cười. Wind tay cầm cái chén bẩn, cổ gồng mình nhịn cười.

-Ây cha, mẹ gửi giỏ trái cây ở bên tiệm cô Bảy (cô bán trái cây) rồi, làm sao đây? – Mẹ bắt chọt lên tiếng.

-Sao ạ?

-Mẹ có mua vài trái táo, vài trái lê, nhưng gửi ở chỗ cô Bảy, lẽ ra là lúc đi chợ về lấy luôn, nhưng lại quên mất. Sợ lát nữa không có tráng miệng ấy chứ.

-Để con đi lấy cho. – Nó xung phong, rồi rửa tay, chạy ngay ra phòng khách. Nhất định phải đòi Rain trả ơn mới được. Bùm miệng, cổ nén cười, nó hắng giọng. – À, Rain. Mà y đi lấy đồ với tao chút.

Đúng như nó đoán, Rain mừng ra mặt, thoát ra khỏi vòng tay của anh hai, gật đầu lia lịa. Anh hai nhăn nhó.

-Sao mà y không đi lấy một mình đi? Anh em tụi tao đang nói chuyện mà!

-Không thích. Làm gì em! – Nó lè lưỡi, nắm tay kéo Rain lại gần, khề thì thầm. – Lần này là tao cứu mà y đó, nhớ trả ơn tao à nha! Hehe.

Nói rồi, hai người nhanh chóng chạy ra khỏi nhà.

-Cảm ơn cô. Cháu về ạ!

-Ừ. Về cẩn thận.

Nó cầm trái cây bên tay, ngâm nga bài hát nào đó mà nó chẳng nhớ tên, chỉ biết cái giai điệu hay hay. Cái nắng chiều nay không gay gắt, mây gọn nhẹ trên nền trời xanh. Nhìn sang bên đường, nó thấy Rain đang đứng đợi, ánh mắt nhìn xa xăm, chắc trong đầu lại suy nghĩ vớ vẩn gì đấy, nó vẫy tay mấy lần mà không để ý. Giữa dòng người tấp nập, vội vã bước chân trên đường, màu áo xanh, vàng, đủ loại sắc sỡ làm người ta muốn loạn cả mắt, chỉ có một chàng trai với chiếc áo thun sọc xanh trắng, quần jean xanh phong cách đứng trước cửa một quán ăn nhỏ làm nó chú ý. Chốc chốc chàng trai đó lại nhìn đồng hồ, đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm người con gái của mình, dù cho cô ấy ở ngay trong tầm mắt. Nụ cười trên môi Wind như thoáng qua trong vài giây. Ngốc thật, người ta mới rời xa chưa được 5 phút đã lo rồi. Ừ cũng khó trách, tại vì dạo gần đây, nó hay xảy ra chuyện quá mà.

Có một người quan tâm đến mình nhiều như vậy, đúng là rất vui. Nhưng, nó tự hỏi, không biết Rain có thấy mệt với một đứa suốt ngày gặp rắc rối như nó không nhỉ?

Đèn đỏ sáng lên, nó vội vàng bước ngay xuống đường. Đúng lúc đó, một chiếc xe màu đen lao đến với tốc độ chóng mặt, nhanh như chớp đâm sầm vào Wind. Sau một tiếng rầm, nó lăn mấy vòng, bật trái cây rớt xuống đất, mấy trái táo lăn long lóc trên đường. Mọi người xung quanh bắt đầu la hét, người thì sợ quá ngất xỉu. Đầu bê bết máu, tự nhiên nó thấy buồn cười. Người bị đâm là nó, mà nó còn chưa ngất cơ mà. Có chút đau, thì ra cảm giác bị đụng xe là như thế này đây, cũng đâu đến nỗi tệ?

-Tránh ra! Làm ơn tránh ra!

Giọng ai mà nghe quen thế nhỉ?

Giữa vòng người đang lao xao, có ai đó đang cố chen chúc chui vào bên trong. Nó cố mở mắt nhìn. Là cái đáng người quen thuộc đó, khuôn mặt quen thân quen đó. Là Rain. Cậu ấy đến rồi.

Rain nâng đầu nó lên, áp vào lòng, cánh tay cậu cũng dính màu máu của nó, đỏ tươi.

-Mày có sao không? – Ngốc thật, hỏi câu này quá thừa rồi.

-Đ...a...u...qu...á... hức...! - Nó nhăn mặt, rên rỉ. Không phải nó làm nũng đâu, là tự nhiên vết thương nó nhức nhối ấy chứ. Đau thật đấy, đau muốn banh não luôn rồi. Cảm giác như ai đó đang cầm dao, đâm hàng vạn lần vào đầu nó vậy. Đau quá!

-Có tao đây rồi! Ai đó làm ơn gọi cấp cứu đi!!! – Rain vừa thở hồng hộc vừa nói to, chắc là cậu đang lo lắng, nó nghe thấy tiếng tim đập rất nhanh khi áp tai lồng ngực cậu mà. A, tự nhiên nó thấy buồn ngủ. Không lẽ đây là cái cách mà nó sẽ lên thiên đường sao? Hay là xuống địa ngục nhỉ? Làm vợ Diêm Vương cũng không phải là một ý kiến tồi.

-...

-Mày sẽ không sao đâu, cố gắng lên! – Rain đang run ư? Giọng nói run run này, nó chưa từng nghe bao giờ. – Ai đó làm ơn gọi cấp cứu đi! Chết tiệt! Mày không được chết đâu, tao chưa cho phép mà! Mở mắt ra đi...!

-Xin lỗi...nhưng...t...tao...th...ấy...buồn...n...gủ...quá... - Nó chớp mắt một cách chậm chạp, hai mi mắt nặng trĩu. Mờ quá, mọi thứ xung quanh mờ quá. Ánh mắt của mọi người, đang đổ dồn vào nó, kì lạ quá...

-Mày không được ngủ., mày không được nhắm mắt! – Rain cứ tiếp tục gào lên. A, nó thấy thật ngộ, không giống cậu chút nào. Một Rain lúc nào cũng bình tĩnh, trầm tĩnh và biến thái đây sao?

-Chắc...t...ao...sắp...gặp...ôn...g r...ôi... - Nó nói một cách khó khăn. Cơn đau đầu càng dữ dội hơn. – Nế...u...mà...ta...o...không...tĩnh...được...nữa...nói...với...ba mẹ, hai...anh với...ư...Vy là...tao...yêu mọi người...

-Mày đừng nói nữa! Ai đó gọi cấp cứu giúp tôi!!!

Có tiếng ai đó nói to “Họ sắp đến rồi, hãy nói cô bé cố gắng một chút nữa thôi!”

-Ta...o cũng...muốn nói...với...mày...là... - Wind từng thấy mấy tình huống này trong phim rồi, nó không muốn lỡ có ra đi, lại tiếc nuối vì những gì chưa nói đâu.

-Tao không muốn nghe lúc này! – Rain lắc đầu.

-Ng...ồc! Đề tao...nói...ư hức...Tao...muốn...nói là...Ta...Tao...yêu...m..

Chưa kịp nói hết câu, nó đã ngắt đi, hai mi mắt nặng trĩu cuối cùng cũng khép lại. Máu tứ đầu vẫn không ngừng chảy, một màu đỏ tươi, loang xuống mặt đường. Trong tiềm thức, nó nghe thấy giọng nói của Rain, liên tục và liên tục gọi tên nó. Giọng nói chất chứa nỗi buồn, đau đớn và như sắp khóc thét lên.

Không sao đâu mà.

Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Đừng khóc....em yêu anh!

25. Chương 25

“Rồi mày sẽ hối hận khi không nghe lời tao...”

...

“...Bảo vệ nó, hoặc là 24/24, còn không, đừng trách em độc ác!...”

...

Vị bác sĩ với chiếc áo blouse trắng bước ra khỏi phòng cấp cứu cùng những y tá khác. Nét mặt họ mệt mỏi, thâm đậm mồ hôi. Vừa nhìn thấy họ bước ra, Rain ngay lập tức chạy đến, lo lắng hỏi.

-Cô ấy...sao rồi bác sĩ?

Y tá nhìn nhau, e ngại. Không gian xung quanh bỗng yên tĩnh lạ. Nhận thấy có điều gì không ổn, người chồng đỡ vợ, hai người từ từ tiến lại gần, khuôn mặt khắc khoải chờ đợi câu trả lời, những nếp nhăn trên trán dày thêm, tim đập liên hồi. Vị bác sĩ không cao lắm, da ngăm, khuôn mặt hình chữ điền phúc hậu, chậm chậm gỡ nón ra, nắm chặt ở tay. Ông nhìn gia đình bệnh nhân, nhìn cặp vợ chồng, nhìn hai cậu anh trai, và nhìn cả cậu bạn trai nữa, ông cố gắng nói bằng giọng nhẹ nhàng hết sức có thể nhưng với họ, dù thế nào đi nữa, đón nhận câu nói đó từ ông lại là một việc rất đau đớn.

-Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng...hết sức...!

Cố gắng hết sức ư? Nói vậy lẽ nào...

-Không...không...không thể nào đâu!!! Không...!!! Con gái ơi!!! Con gái của tôi...Huhu...

Người mẹ đau khổ khuyu xuống, người cha cũng nước mắt tuôn trào, ôm ghì lấy vợ, khóc không thành tiếng. Hai cậu anh trai, người không đứng vững, ngồi phịch xuống đất, người quay mặt đi, cố ngăn không cho nước mắt rơi. Chưa có ai từng nghĩ rằng, rồi đứa con gái, đứa em gái này sẽ ra đi trước. Có ai mà ngờ đâu chứ? Phải nói đến chàng trai kia. Đôi mắt vẫn nhìn mở to, không tin vào những gì mình vừa nghe được. Cậu lay lay vai bác sĩ.

-Bác sĩ, ông...ông đừng đùa. Không vui chút nào đâu. Làm sao mà cô ấy...cô ấy có thể...

-Cậu bình tĩnh đi! – Bác sĩ giữ chặt hai cánh tay rắn chắc của Rain, nhìn thẳng vào mắt cậu. Sự thật là sự thật, ông không thể đùa với những chuyện thế này được. – Cô ấy nằm bên trong. Nếu không tin cậu có thể tự mình xác thực. Tôi xin lỗi vì đã không cứu được cô ấy. Xin lỗi cậu!

Cúi đầu tạ tội, bác sĩ gỡ cánh tay của Rain ra, lướt đi qua cậu, qua gia đình của cô gái. Rain bàng hoàng, vội vàng chạy vào trong, cậu muốn tìm kiếm một cái gì đó...là một chút hi vọng chăng? Chắc chắn, chắc

chấn bước vào trong căn phòng đó, cậu sẽ thấy người con gái đó, với mái tóc xõa dài, nở nụ cười rạng rỡ, tinh nghịch, trên cậu.

“Đồ ngốc, bị lừa rồi!”

Nhưng không, sự thật là sự thật, sự thật này quá đổi bàng hoàng, quá đau đớn. Trước mặt cậu, là chiếc giường màu trắng, trên chiếc giường ấy có một cô gái, từ trên xuống dưới được che phủ bởi lớp khăn trắng. Bước đến gần, cậu run run kéo chiếc khăn ra. Vẫn là khuôn mặt đó, vẫn là mái tóc xõa dài đó, đôi môi đó, nhưng không còn tươi tắn như trước. Cô gái ấy, không hề cười. Và chắc có lẽ, mãi mãi, mãi mãi cô cũng sẽ không cười nữa. Khẽ vuốt má cô, cậu đau đớn nhìn làn da trắng bệch, cơ thể cô lạnh lẽo, không còn chút gì gọi là “sức sống” cả.

-Đừng đùa nữa. – Rain nhe răng – Trò này không vui chút nào đâu.

-...

-Chúng ta đổi trò đi. Tao không muốn chơi trò này nữa đâu. – Rain tiếp tục nói, có giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má. Cậu cúi mặt xuống, thì thào. – Làm ơn....Tĩnh dậy đi mà....Làm ơn...

Không gian lạnh lẽo, tái tê lòng người...

-Đừng chết...Làm ơn hãy mở mắt ra đi...A...hơ...

Giật mình tỉnh dậy, thở hồng hộc và nhìn quanh, thì ra chỉ là giấc mơ. Một cơn ác mộng. Lưng áo ướt đầm, mặt đầy mồ hôi, Rain xoa hai bên thái dương, khẽ lắc đầu. Đưa mắt nhìn Wind đang ngủ say trên chiếc giường trắng, hơi thở đều đều, lồng ngực nhịp nhàng lên xuống bên trong chiếc chăn trắng tinh, Rain thở phào nhẹ nhõm. Phải rồi, người con gái cậu yêu thương vẫn còn ở đây cơ mà, cô ấy chẳng đi đâu cả. Khẽ đưa tay, cậu vén vài sợi tóc lòa xòa trên khuôn mặt Wind, lướt qua phần băng trên đầu, vuốt nhẹ da mặt mịn màng, rồi tiến dần xuống đôi môi hơi nhợt nhạt. Rain nhớ đôi môi hồng hồng trước kia, mềm mại và ngọt ngào. Hôn lên đôi môi ấy như ném một cây kẹo bông vậy. Lại ngồi xuống bên cạnh Wind, cậu nhẹ nhàng cầm tay nó lên, nắm chặt.

Đã 2 ngày rồi, mà nó vẫn chưa tỉnh. Ai cũng lo lắng, bồn chồn. Vỵ sau khi biết chuyện đã bỏ ngay cuộc hẹn với Hoàng mà cùng chạy tới. Ba thì đòi cháu chực ở bệnh viện đợi nó tỉnh, nếu không có mẹ và hai anh can ngăn, thì chắc ba cũng chẳng chịu đi làm. Hai ngày nay tuy bận rộn, nhưng ai cũng dành chút ít thời gian rảnh mà đến xem tình hình của Wind thế nào. Cũng may là dù mất máu khá nhiều nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Khi máu của Wind thấm đầm chiếc áo thun, đôi mắt nhắm nghiền, toàn cơ thể hoàn toàn bất động, khoảnh khắc đó, đầu óc Rain trống rỗng, thực sự là cậu chẳng thể làm gì hơn ngoài việc gọi tên nó, liên tục, chỉ với chút ảo vọng rằng nó sẽ nghe thấy và tỉnh dậy. Cứ nghĩ đến việc phải mất đi người con gái mình yêu thương, cậu lại thấy sợ, rất sợ, rất đau, như có hàng ngàn mũi kim đâm vào tim.

Rain đã ngủ suốt đêm bên giường bệnh, chiếc áo thun ngày hôm qua vẫn chưa kịp thay. Hôm nay đã là chủ nhật rồi, nên cậu sẽ ở lại đây cả ngày, chờ đợi đôi mắt đó mở ra. Chưa bao giờ sự chờ đợi lại dày vò, làm cậu phải đau đớn, trần trọc như thế này. Trong đầu lúc nào cũng âm vang câu hỏi “Lỡ Wind không tỉnh dậy nữa thì sao?”

Bỗng có cơn gió thoảng nhẹ, phảng phất mùi hương ngọt ngào trong không khí. Chiếc lá khẽ rơi xuống, theo cơn gió phiêu du, lìa xa cành cây khẳng khiu. Cho dù cây có cố gắng níu kéo, thì lá vẫn cứ ra đi, ra đi cùng với gió, bỏ lại cây một mình. Chú chim sẽ đậu trên bệ cửa sổ nghiêng đầu, chớp mắt nhìn cô gái với bộ quần áo pijama dài tay màu xanh nhạt và tự hỏi, cô định ngủ nướng đến bao giờ đây, sáng rồi đấy!

-Chíp...chíp...

Chú chim quyết định dùng tiếng hót của mình để đánh thức Wind. Tiếng hót tuy không hay, không lạnh lùng như chim sơn ca, họa mi hay chích chòe nhưng lại có hiệu quả.

-Hmm...

Đang suy nghĩ miên man, Rain chợt giật mình vì âm thanh đó. Ngẩng đầu lên nhìn, thấy khuôn mặt hơi nhăn nhó, mắt đang từ từ hé mở của Wind, Rain nhất thời bất động không biết nên làm thế nào. Mãi đến

khi cô nàng ngái ngủ kia ngồi dậy một cách chậm rãi vì toàn thân bị đau nhức, thốt ra một câu hỏi với giọng mệt mỏi, Rain mới sực tỉnh.

-Đây là đâu?

-...

-Aww...đau. – Đưa tay ôm đầu, Wind xuýt xoa khe khẽ. Chợt nhìn lại cánh tay phải của mình, nó phát hiện cánh tay đã được băng lại, giờ nó mới thấy nhức. Nói đúng hơn là, toàn thân đau nhức, giống như vừa mới vật lộn xong vậy. Phải rồi, nó bị đụng xe mà. Cảm thấy cánh tay trái vương vương, nó quay sang nhìn, hàng loạt câu hỏi làm người ta thấy chóng mặt. – Rain? Sao mày lại ở đây? Còn tao làm gì ở đây? Đừng nói với tao là mày lên thiên đường cùng tao nha? Ủa mà đây là thiên đường hay...ơ?

Chưa kịp nói hết câu, cả thân hình nhỏ bé của nó đã bị Rain ôm chầm lấy. Cái cảm giác ấm áp này, dường như lâu lắm rồi nó mới được cảm nhận. Ấm quá! Wind cũng nhanh chóng đáp lại cái ôm đó bằng vòng tay siết chặt.

-Mày tỉnh rồi. – Rain thì thầm, giọng nói tuy nhỏ nhưng không giấu được niềm vui.

-Ừ, tao tỉnh rồi đây. – Nó nhắc lại như một lời khẳng định.

Nghe tin nó đã tỉnh, ba mẹ, hai anh, ngay cả Vy cũng cùng Hoàng tức tốc chạy vào bệnh viện. Thực tình mà nói, tất cả mọi người không nên đến cùng một lúc như vậy, bởi vì...căn phòng yên tĩnh lúc trước giờ ồn ào, náo nhiệt chẳng khác nào cái chợ. Vừa tỉnh dậy không được bao lâu là nó với hai ông anh lại cãi nhau chí chóe, cộng thêm phần giảng đạo cực kỳ đáng sợ của Vy nữa. Phù, nó ước gì mình chưa tỉnh lại (đùa thôi). Liếc nhìn sang ba mẹ, nó mỉm cười. Trông nét mặt của hai đấng sinh thành nhẹ nhõm, trút được tảng đá to trong lòng mà nó cũng yên tâm. Lần này, nó đã khiến mọi người lo lắng quá rồi. Nó đúng là tệ mà.

-Xin lỗi, con...đã khiến mọi người lo lắng như vậy... - Nó cúi đầu. Không khí ồn ào ban nãy bỗng lắng xuống. Có cái gõ nhẹ vào đầu Wind. Nó ngước lên, mẹ đang nở nụ cười hiền hậu.

-Con gái ngọc, nói vớ vẩn. Con là con của ba mẹ, con gặp chuyện, ba mẹ không lo lắng được sao?

-Mẹ nói đúng đó nhóc con. – Anh hai xoa đầu, làm tóc nó rối tung lên – Người trong nhà không lo cho nhau thì lo cho ai! Huống hồ, anh sợ không có mày, sẽ chẳng có cái mỏ nhọn nào cãi nhau với anh hết. Buồn lắm!

-Blè... - Nó lè lưỡi.

-Mày biết hối hận vì đã làm mọi người lo, thì mai mốt phải cẩn thận, ngó trước ngó sau. – Vy thở dài – Không biết kiếp trước mày làm gì ác, mà kiếp này gặp nạn nhiều quá! Rain bên cạnh mày 24/24 vậy mà mày cũng...Mà thôi, tỉnh lại là mừng rồi. Lần sau nhớ cẩn thận đấy!

Nó gật đầu, tự nhiên sống mũi cay cay. Hóa ra, có rất nhiều người quan tâm nó như vậy. Wind biết, mình hạnh phúc hơn vô số người khác nhiều.

-Dẹp, dẹp ngay cái không khí ủy mị này đi. Đang vui mà. – Anh ba lên tiếng phá tan không gian mà anh cho là “ủy mị”. Anh ba lấy từ trong cái túi to ra một cái hộp đựng thức ăn, mở nắp ra là mùi cháo thơm phức. Nhìn nó đang thèm rỏ dãi, anh ba cười gian – Anh làm đó cứng, muốn ăn không?

Nó gật đầu lia lịa.

-Cháo đặc biệt, nên mắc tiền lắm! Trả tiền đi rồi ăn.

-Anh này!

-Không có tiền, không có tiền, không có tiền là không có ăn! – Anh ba nhại lại điệu nhạc vui tai của những chiếc xe bán kem làm mọi người trong phòng bật cười. Căn phòng lại rộn rã như lúc đầu. Đang cười nói, tự nhiên Wind thấy chóng mặt, nó đưa tay ôm đầu, cảnh vật xung quanh trở nên mờ mờ.

-Sao vậy? – Mẹ nó lo lắng hỏi.

-Dạ...không. Chỉ là...a... - Nó ôm đầu, khó nhọc nói, mồ hôi rịn ra trên trán. – Con hơi chóng mặt. Mọi thứ...nhìn mờ mờ...

-Sao lại...?

-Để con gọi bác sĩ. – Anh ba đứng dậy, chạy vội ra ngoài. Vừa lúc thấy Rain đang gọi điện thông báo tình hình cho ba mẹ nuôi, anh nói luôn với Rain – Con Wind nó bị chóng mặt, anh không biết nó bị gì nữa.

-Chóng mặt? – Rain hỏi lại.

-Ừ, nó nói nhìn mọi thứ mờ mờ. – Anh bổ sung – Mà thôi, anh đi tìm bác sĩ đây.

Sau đó, kết quả chuẩn đoán là nó bị chấn thương nhẹ ở đầu. Phù, chỉ là chấn thương nhẹ thôi, nhưng mà nó vẫn phải cẩn thận. Bác sĩ dặn phải uống thuốc đầy đủ theo chỉ dẫn, như vậy mới mau hết, và nó cũng phải ở lại bệnh viện đúng 1 tuần để theo dõi. Haizzz, vậy thì xin nghỉ học hơi bị lâu rồi, may là vừa thi giữa kỳ xong. Lại một lần nữa, nó làm mọi người lo lắng rồi. Thiệt là...

Tối, mọi người về hết, chỉ còn nó với Rain. Cậu được giao cho trách nhiệm phải bảo vệ nó, chăm sóc nó. Không hiểu sao, Wind có cảm giác, hình như mẹ cố tình để nó và Rain ở riêng thì phải. Nhìn nụ cười hiền của mẹ đầy ẩn ý thế cơ. Á, không lẽ mẹ biết chuyện của nó và Rain rồi?

-Này...

-???

-Đang suy nghĩ gì thế?

-Không. Đầu có gì.

-Đừng có suy nghĩ nhiều. Không tốt cho cái đầu đang bị thương này đâu. – Rain ấn nhẹ vào vết thương, dịu dàng nói.

-Blè, biết rồi!

-Ừm, tốt.

Rain nở nụ cười dịu dàng, bất giác nó đỏ mặt. Mới hai ngày thôi mà, tự dưng có cảm giác như xa cách lâu lắm ý. Liếc mắt nhìn Rain đang ngáp dài, nó mỉm cười, trong lòng dâng lên chút gì đó vui vui. May là nó đã tỉnh lại. Giang tay ôm lấy Rain, nó dụi đầu vào lòng cậu, lắng nghe tiếng tim đập, cảm nhận hơi ấm của Rain. Rain cũng đáp trả, siết nhẹ vòng tay rộng, để nó không thấy đau. Ngược đời mắt trong lên nhìn, nó thỏ thẻ câu tiếng anh quen thuộc,

-Ai lớp diu. – Wind chu mỏ ở từ “diu”, điều đó làm nó trông thật đáng yêu. Rain nhất thời không kiềm chế được, chớp thời cơ hôn lên đôi môi ấy. Ban đầu cậu chỉ định hôn nhẹ thôi, nhưng không ngờ, lại mất luôn lý trí, hôn thật sâu. Nụ hôn như để lấp đầy nỗi nhớ trong hai ngày. Buông nó ra rồi, cậu vẫn còn tiếc nuối, lại chạm nhẹ môi mình lên môi nó, rồi mới chịu thôi. Wind nhắm mắt. – Sao lại...

-Tại vì mày chu mỏ, tao cứ tưởng mày muốn hôn.

-Biến thái. – Wind nói.

-Ừ. Cứ cho là vậy đi. – Rain nhún vai. – Biến thái mà cũng có người đắm đầu vào yêu đó thôi.

-Hừ, ai thèm yêu mày.

-Chứ đứa nào vừa nói “ai lớp diu”. – Rain nhại lại lời nói của nó. Wind tức, nhưng không nói gì được. Mà thôi, không cãi, hôm nay làm người yêu ngoan ngoan vậy. Coi như là để đền bù cho hai ngày Rain chờ đợi nó tỉnh đi. Lại dụi đầu vào lòng Rain, nó thiếp đi lúc nào không hay. Đặt nó nằm trên giường, rồi Rain đắp chăn cho nó, bỗng dưng điện thoại trong túi rung lên. Nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, cậu bước ra bên ngoài nghe điện thoại.

-Alô. Là cô?

Quán bar Blue Sky...

Tiếng nhạc ầm ĩ, đình tai nhức óc. Trên sân khấu, anh chàng DJ hết mình hòa vào điệu nhạc sôi động. Phía dưới, những cậu bé, cô bé ăn mặc sành điệu, trông rất người lớn, không ai biết rằng họ vẫn đang học cấp 2, cấp 3. Quầy rượu, một vài người đang ngồi nhìn, nhâm nhi ly rượu trên tay, đôi mắt mông lung, có lẽ họ đến đây để cố loại khỏi đầu mình những chuyện không vui.

Tại một chỗ bàn V.I.P trên lầu 2...

-Em đẹp quá!

-Sao lại ngồi đây một mình vậy?

-Có cần bọn anh đến ngồi chung không?

Một cô gái xinh đẹp bị vây quanh bởi một đám con trai, cô nở một nụ cười khinh bỉ, bỏ ngoài tai những lời gạ gẫm của bọn họ. Trong chiếc đầm ôm sexy màu đen, hở lưng, cô gái trông thật quyến rũ, những đường cong được tôn lên, khiến người đối diện không thể không nhìn. Ly rượu trên tay đã lưng chừng, những giọt nước lã tẩm bên thành ly, cô vẫn đang chờ đợi một người. Mất kiên nhẫn, cô đứng dậy, từ phía trên lầu nhìn xuống, cô nhận ra bóng người quen thuộc đang chen chúc tìm kiếm ai đó, đôi mày cau lại. Cô gái mỉm cười.

-Em gái, sao em kiêu thế? Đến đây với bọn anh nào!

Những gã háo sắc lúc này vẫn chưa chịu bỏ cuộc, bạo dạn đến gần, vuốt nhẹ lên cánh tay trắng mịn. Cô gái ngay lập tức hất ra, và bị một tên nắm chặt cổ tay, kéo đi.

-Khốn kiếp! Chảnh vừa thôi chứ! Đừng thấy bọn này hiền mà làm tới.

Vừa lúc đó, một cánh tay khác kéo cô lại.

-Cái gì?!

-Buông ra! – Chàng trai với chiếc áo sơ mi trắng, trừng mắt nói, tên háo sắc rùng mình, sợ hãi rút tay lại.

-Gì chứ, thì ra có người yêu rồi. Đi!

Nói đoạn, cả đám bỏ chạy, buông một câu chữ thề. Lúc này, cô gái nhìn chàng trai, cười thích thú.

-Anh đến rồi.

-...

Chàng trai lập tức buông cánh tay của cô gái ra, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng. Dù có đôi chút thất vọng, nhưng không sao, cô đã quá quen với việc bị anh từ chối rồi. Ngồi xuống chiếc ghế êm ái, bên cạnh anh, cô ngọt ngào.

-Anh uống tí nhé?

-Không. Tôi muốn nghe cô nói. – Ly rượu chưa kịp đưa lên miệng đã bị chàng trai đẩy ra, anh nói bằng giọng lạnh lùng, ánh mắt kiên định như cho thấy, anh đến đây chỉ để nghe cô nói cho xong rồi đi thôi. Cô gái bật cười.

-Haha, thật đúng là, lần nào anh cũng làm em cụt hứng hết. Được rồi. – Đặt ly rượu trở lại bàn, cô gái bắt chéo chân, ghé sát tai chàng trai, thì thầm – Em có một chuyện rất hay muốn nói cho anh nghe. Hãy lắng nghe cho kĩ nhé!

Cô gái đó là Kiều Như và chàng trai kia, không ai khác, chính là Rain. Cú điện thoại vừa rồi là do Kiều Như chủ động gọi đến. Cô ta nói rằng chính Thái My đã sắp đặt lên vụ tai nạn, chủ yếu muốn đe dọa Rain. Ông Shen không còn sống được bao lâu, cho nên, Thái My muốn “kéo” Rain về càng sớm càng tốt, để việc đính hôn trong ba tháng phải hoàn thành. Sau đó, cả tập đoàn sẽ về tay Vĩ và đương nhiên, khi con trai có quyền, thì chắc chắn bà ta cũng có quyền. Tuy nhiên, bởi vì Rain không ưa người đàn bà đó, lại thêm cậu không muốn rời xa Wind, nên mọi việc có hơi khó khăn.

-Thì ra đúng là mấy người dựng lên vụ tai nạn đó thật. Bà ta định dùng cách ngu ngốc đó để ép tôi chia tay ư?

-Em cũng biết anh không phải là người yếu đuối như vậy. Cho dù có làm thế nào đi nữa, anh cũng không buông con bé ấy ra, đúng không? – Kiều Như nhún vai – Nhưng làm sao đây, em thì chỉ dám khiến nó bị tàn tật một chút thôi, còn mẹ anh, em dám cá là giết người bà ấy cũng không ngần ngại. Chiếc xe đó lẽ ra phải đựng chết người theo đúng mệnh lệnh đây. Lần này con bé ấy gặp may thôi, còn những lần sau thì sao? Em không nghĩ anh có thể bảo vệ được nó mãi đâu,à, trừ khi như em nói: 24/24.

-Khốn kiếp! Đính hôn thì được thôi, nhưng tại sao tôi phải đính hôn với cô và còn phải ở nơi mà họ sắp đặt chứ?

-Ày da, anh làm em hơi đau lòng đấy! – Kiều Như cười – Thật ra thì, có một vài chuyện bí mật em biết về Thái My, cho nên, nếu không phải em, thì không ai được cả. Còn cái chuyện sống ở đâu ấy, nó nằm trong thỏa thuận với ông Shen. Lão già đó lúc nào cũng nghĩ ra mấy cái trò tai quái. Nếu anh và anh trai đã đính hôn mà không sống chung cũng không được.

-...

Rain im lặng. Nếu nói như Kiều Như thì, Thái My sẽ bắt chấp thủ đoạn để có thể hoàn thành mục đích. Và cậu, đương nhiên sẽ không thể ngăn cản được gì. Một thằng học sinh cấp 3, có cái gì trong tay mà đấu lại được với một kẻ có quyền lực như vậy chứ? Giả dụ lần này cậu có bảo vệ được Wind, thì lần sau, lần sau nữa, chắc gì cậu cũng bảo vệ được. Hướng hồ, bà ta toàn nhằm vào lúc Rain sơ suất mà tấn công. Không khéo chính cậu sẽ đưa Wind đến với cái chết mất. Rain vò đầu, bứt tai, cậu không biết nên làm thế nào mới đúng. Chẳng lẽ lại phải theo bà ta thật?

-Thật ra...em có một cách này rất hay. – Kiều Như cười ẩn ý – Nhưng quan trọng là, anh có muốn hợp tác hay không?

-...

Thấy mình đã thu hút được sự chú ý của Rain, Kiều Như cười thầm trong bụng. Cô tiếp tục nói.

-Anh cũng biết gia đình em cũng rất có thế lực đúng không?

-...

-Em sẽ giúp anh! – Kiều Như tuyên bố, nhìn thẳng vào mắt Rain – Với một điều kiện, anh...phải đính hôn với em. Em sẽ giúp anh có một chỗ đứng trong tập đoàn của ba, lúc đó, anh cũng sẽ nắm trong tay quyền lực, địa vị, muốn đấu lại Thái My không khó chút nào. Anh yên tâm, so với Kasel, Villy chỉ thua có một tẹo thôi.

Ngừng một chút, Kiều Như nói tiếp.

-Bằng cách đó, Thái My chắc chắn sẽ phải nhường nhịn anh. Và người con gái anh yêu cũng sẽ an toàn. Chẳng phải anh rất yêu con bé ấy sao? Em không nghĩ, anh muốn nó gặp nguy hiểm mãi như thế. Chỉ khi có tiền trong tay, tương lai của anh, và cả của nó mới được đảm bảo. – Liếc nhìn Rain, Kiều Như cười gian, thì thầm – Chẳng phải, anh ghét bà ta lắm sao? Thái My khinh thường anh, cho dù không thể chối bỏ việc anh là con của bà ta. Trong mắt người đàn bà đó, anh chẳng khác nào một đứa con hoang, một thứ nhơ nhuốc. Bà ta chưa bao giờ muốn anh tồn tại. Và giờ bà ta lại coi anh như một công cụ để lợi dụng, thậm chí còn hại người anh yêu. Anh không tức sao?

-...

-Anh thực sự chưa bao giờ muốn trả thù ư? – Kiều Như dụ dỗ – Theo em, chứng minh cho bà ta thấy, anh đáng được sinh ra, được tôn tại, anh không hề bẩn thỉu...

-Chẳng phải cô cùng phe với bà ta sao? – Im lặng hồi lâu, Rain lên tiếng.

-Đó là vì em nghĩ bà ấy có thể giúp em có được anh nhanh chóng. Nhưng em đã nhầm.

-Vậy cô nghĩ với cách này cô sẽ có được tôi?

-Đáng để thử lắm chứ.

-Cô thừa biết tôi sẽ không bao giờ rời xa người đó, đến với cô mà.

-Anh à, sao anh không nghĩ thế này. - Kiều Như phân tích - Hãy xem đây là một bài kiểm tra tình cảm đi. Rồi xa nó, đến bên em, để xem tình cảm của nó dành cho anh thế nào. Anh không muốn biết sao?

-...

Kiểm tra tình cảm? Chưa bao giờ Rain nghĩ đến chuyện đó. Tình cảm của cả hai không phải đang bền chặt lắm sao? Cần gì kiểm tra chứ.

-Anh sợ?

-...

Tại sao cậu lại sợ? Wind chỉ yêu một mình cậu thôi mà. Còn ai có thể xen vào giữa 2 người đâu. Không phải sợ mà là cậu tin tưởng nó. Là tin tưởng mà. Andy ư? Không thể đâu. Nhưng tại sao đôi lúc ánh mắt của Wind lại lơ đãng? Lúc đó nó đang nghĩ gì? Về ai? Lỡ...Wind chưa thực sự trao hết tình cảm cho cậu thì sao?

-Được rồi. Anh cứ suy nghĩ đi. Em ra nhảy đây.

-Khoan đã. Tôi...muốn thỏa thuận. - Rain nắm tay Kiều Như.

Kiều Như mỉm cười, con mồi đã sập bẫy.

-Ok...!

26. Chương 26

Lại một ngày chủ nhật đẹp trời.

Nó đã được xuất viện vài ngày trước rồi, và hiện giờ rất là khỏe khoắn, sinh lực dồi dào. Có thể nói là, Wind siêu nhân đã trở lại. Haha. Bây giờ Wind đang dạo bước trên con phố tấp nập, sầm uất trong chiếc quần short jean, áo sơ mi hồng buộc trên bụng. Con phố Cầu Vòng rực rỡ màu sắc của những cửa hàng thời trang, những trung tâm vui chơi, quán bar, và tràn ngập trong bầu không khí trong lành buổi sáng là mùi hương thơm lừng từ những tiệm ăn, nhà hàng dọc đường. Tiếng người người qua lại, trò chuyện rôm rả. Đôi chân thoăn thoắt chạy nhảy từ nơi này sang nơi khác, cuối cùng nó cũng đã chịu dừng chân tại một cửa hàng áo cưới tên White. Ngược mắt nhìn những bộ áo cưới trắng tinh, lộng lẫy, bắt giắc, Wind bị mê hoặc. Những chiếc áo cưới với làn váy dài, mỏng manh, tầng váy xếp chồng lên nhau, bông bồng, cứ như có ai đem mây may lên đó vậy. Một cảm giác lạ dâng lên, nó muốn được mặc áo cưới.

-Này... - Tiếng gọi của Rain vang lên, cậu mệt mỏi, chống hai tay lên đầu gối thở hồng hộc. Chỉ mới quay đi một chút thôi, là chẳng thấy Wind đâu. Báo hại cậu phải chạy vòng vòng, lo lắng đảo mắt tìm kiếm bóng người nhỏ nhắn, tinh nghịch, không chịu nghe lời.

-A, đuổi kịp rồi à? Oái!

Một cái búng trạch móc vào giữa trán, Wind chu mỏ xuýt xoa. Có làn gió thoảng qua, mang theo không khí se se lạnh làm nó chợt khẽ rùng mình. Cũng sắp đến giáng sinh rồi nhỉ?

Soạt. Chiếc áo khoác được phủ lên thân hình nhỏ nhắn của Wind làm nó hơi bất ngờ.

-Ồ?

-Sao lại ơ? Không phải mùa đang lạnh à?

-...

Phải, đúng là nó có run, khẽ thôi, vậy mà cậu cũng nhìn ra sao? Co mình vào chiếc áo khoác mang mùi hương dễ chịu của Rain, nó cảm thấy thật ấm, khoe môi khẽ mỉm cười. Phía sau lưng nó, vài chiếc lá vì bị gió lay động mà khẽ buông xuống, xoay xoay giữa không trung, nhẹ nhàng rơi trên nền đất. Hình ảnh

đó lọt vào mắt Rain, bất chợt vẽ nên trong lòng cậu những cảm xúc lạ. Trước mắt cậu, không phải là một thiên thần với vẻ đẹp thuần khiết, không phải là một thiên thần với đôi cánh trắng, cũng không phải là một thiên thần đầy nữ tính và dịu dàng. Trước mắt cậu, chỉ là một cô gái, nhỏ nhắn, đáng yêu như một bông tuyết nhỏ, khiến cho người ta thoát nhìn cứ tưởng là yếu đuối, rất muốn che chở, bảo vệ. Nụ cười ngây ngô, hai má ửng hồng, ánh mắt mơ màng kia...thật sự khiến cậu không thể kiềm lòng.

-Rain, tụi mình đi ăn đi...hơ? N...này... - Một cái ôm bất ngờ làm nó lúng túng, không biết nên làm thế nào.
- Sao...sao lại...

-Suyt. Im lặng nào! - Rain thì thầm vào tai nó, làm vành tai hơi nóng lên. - Một chút thôi, chỉ một chút thôi.

-Ahahaha...thăng rồi, knock-out nhá. - Wind cười khoái chí sau khi vừa dành được điểm cao nhất trong trò chơi vừa rồi.

Hiện tại thì nó đang ở Trung tâm Giải trí Wonderland. Đây là Trung tâm giải trí lớn nhất thành phố với nhiều loại hình mua sắm, vui chơi giải trí đa dạng, có cả nhà hàng ẩm thực, quán café sang trọng,...Mỗi năm, Wonderland lại nâng cấp, sao cho hiện đại hơn, sang trọng và đẳng cấp hơn.

-Ha, thật là thích! - Ngồi xuống chiếc ghế kiểu thanh lịch trong quán café Bing Bing, nó khoan khoái hớp một ngụm Cappuchino, cảm giác ngọt ngào lan khắp miệng. Liếc nhìn Rain, cậu đang nhìn vô định, đôi mắt huyền đầy trầm tư. Là do nó tưởng tượng hay đôi mắt ấy thấp thoáng một nỗi buồn không tên, đôi mắt ấy lộ rõ sự phân vân, đầy lo lắng, và như sắp bật khóc. Tựa cái ôm lúc này, Wind cảm nhận được, cái ôm ấy, có chút gì đó là lạ. Cứ như là...sau này không còn cơ hội như vậy nữa?! Như một cái ôm cuối...

-Ừm...Rain à...

-Sao?

-Mày...có gì không vui...hả? - Nó ngập ngừng, đan ngón tay vào nhau.

-Sao lại hỏi vậy?

-Ừm...vì... - Nó bóp chặt tay, liếc nhìn Rain - Vì, ừm...trông mày có vẻ đang lo lắng gì đó. Vì tụi mình là...người yêu, cho nên, có gì thì mày cứ tâm sự với tao nè.

-... - Rain im lặng, rồi bất giác phì cười.

-Ờ? - Nó ngơ ngác, trở mắt nhìn Rain đang tiến đến, cụng nhẹ trán của cậu vào trán của nó, nở nụ cười trêu mếu.

-Đang quan tâm chồng đấy à, vợ yêu?

-Há?! - Nó đẩy Rain ra, lấy tay che khuôn mặt đang đỏ lên. Rain cười thâm, thế nào cũng hét lên là “ai thèm quan tâm” à xem. Nhưng lần này, có vẻ cậu đã lầm. Tuy có chút xấu hổ, nhưng Wind vẫn cố gắng nói ra những lời mà nó cho rằng...rất khó nói trước mặt Rain, đôi mắt long lanh, ngân ngấn nước. - Phải...Phải. Là quan tâm. Cho nên, có chuyện gì buồn, thì nói ra nhé, có được không?

-...

Ấy cha, sao im lặng vậy ta? Wind đã cố gắng nói ra như vậy rồi mà. Híc, chẳng phải vì con Vy bảo nó phải “tĩnh cảm” một chút thì...có lẽ đã chẳng ngượng thế này.

-Được rồi. Không sao đâu. Không có gì hết đâu. Đừng lo, nhé? - Rain dịu dàng xoa đầu nó. Cảm thấy lâng lâng sau khi nhận được sự ấm áp từ bàn tay đó, Wind ngoan ngoãn gật đầu. Rain đứng dậy, nhìn đồng hồ, hào hứng nói. - Cũng đến giờ rồi, chúng ta đến đó đi.

So Kul café là quán cà phê được yêu thích nhất gần đây. Quán có địa thế rất đẹp, rộng rãi. Tầng 1 trông như 1 quán cà phê bình thường; tầng 2 yên tĩnh, ấm cúng, nhìn được ra ngoài, rất thích hợp cho các đôi yêu nhau; tầng 3 có thể coi là thú vị và ồn ào nhất, có nhạc sống, và một sân khấu nhỏ, thường thì mỗi tuần sẽ có một vài người đăng ký biểu diễn ở đây. Hôm nay khá vắng khách đến tầng 3.

-Wind! - Vy vẫy tay ra hiệu cho nó.

Wind kéo tay Rain chạy đến chiếc bàn đã được ghép lại bởi ba chiếc bàn khác. Ngồi xung quanh là những khuôn mặt khá quen thuộc: Vy, Hoàng, và một vài người bạn cũ.

-Chị Wind, lâu rồi không gặp! – Vũ, một cậu đàn em lớp dưới rất sùng bái Wind năm cấp 2 lên tiếng. Cậu ta đứng dậy, đưa tay ra. Hiếu ý, Wind cũng đưa tay ra, cả hai cùng chào nhau bằng kiểu bắt tay thân mật ngày xưa.

-Yo, nhóc, dạo này khỏe chứ hả?

-Khỏe như vâm. Haha. – Cậu nhóc cười tươi rói, chiếc đầu bồm ngựa trông khá hợp với khuôn mặt và cả bản chất của một tay rap.

-Làm sao em biết mà đến đây?

-Chị Vy gọi. Bất ngờ không, em có mang cả quà cho chị này! – Cậu nhóc nháy mắt tinh nghịch. Chợt phát hiện có một khuôn mặt lạ hoắc đang nhìn mình, cậu thắc mắc – Còn đây là...

-À, là...Rain. Cậu ấy là, ừm, bạn trai chị. – Wind giới thiệu.

-Chào anh. – Vũ lễ phép.

-Chào. – Rain lịch sự chào lại.

-Ái chà, ghê quá ha! Lâu rồi không gặp, nhóc Phong ngày xưa khác hẳn nhỉ? – Lucy, cô nàng đồng đánh của hội chen vào. Cô hất mái tóc xoắn tít ra sau, vừa nhai sin-gum vừa nói. – Tao cũng không ngờ là chúng mày lại quen nhau đấy! Haiz, chuyện đó đâu ai ngờ?

-Ahaha... – Wind ngại ngùng.

-Ày, bà vô duyên quá! Ghen tỵ thì nói đại đi. – Vân, cô nàng nhí nhố ngày xưa cũng đến. Hôm nay diện hẳn một bộ đầm xanh biển cơ đấy.

-Nè, nè...ai thèm ghen tỵ chứ! Tui cũng có bồ mà! – Lucy cãi.

-Ủa, chứ không phải chia tay rồi hà?

-Làm gì có. Nói bậy. Tụi này đang rất hạnh phúc. – Lucy mơ màng.

-Ai cần quan tâm mày có hạnh phúc hay không? – Vy lúc này mới lên tiếng. Nhỏ kéo chiếc ghế bên cạnh rồi nhìn Wind. – Mày ngồi đi, cả Rain nữa.

-Ừm.

-Ồ trời, nhỏ này, mày dám sốc tao à? – Lucy tức giận.

-Cũng thường thôi – Vy nhún vai. Lại bắt đầu một trận cãi vã inh ỏi. Từ cấp 2 đến giờ vẫn vậy. Thật là...Nếu không có Hoàng và Vũ can ngăn thì chắc đến tết năm sau vẫn còn cãi mất.

Nhập tiệc, ai cũng hào hứng kể lại những kỷ niệm ngày xưa, sau đó là thay nhau hỏi thăm chuyện mới. Tiếng nói cười âm vang cả một tầng lầu. Ban đầu, Rain còn khá trầm lặng, nhưng đến giữa tiệc thì cậu cũng cởi mở hơn nhiều. Wind mừng thầm trong lòng. Cậu đã vui hơn một chút rồi.

Đồng hồ điểm mốc 6 giờ 30 tối, quán đang phát bài Safe and Sound của Taylor Swift. Bài hát có âm điệu nhẹ nhàng như hơi thở, lắng đọng lòng người. Dưới ánh đèn rực rỡ, nó đưa mắt nhìn Rain bị kéo ra góc bàn bên kia, Lucy và Vân bắt đầu tra khảo về nó và cậu, lại thêm Vy đóc vào những câu chuyện “nhạy cảm” làm cậu ngượng ngùng, hơi cau mày lại. Wind bất giác mỉm cười.

-Chị khác trước rồi. – Vũ bắt chợt lên tiếng.

-Sao?

-Chị xinh hơn, dịu dàng hơn, và nữ tính hơn nhiều lắm. – Hớp một ngụm nước, Vũ nhận xét. Cậu nhóc toe toét cười. – Phải chi lúc trước em “cua” chị nhỉ?

-Nhóc khùng. – Wind dí tay vào trán cậu nhóc, cười cười. Phải rồi, nó cũng đã thay đổi nhiều. Gần đây, nó không còn nghĩ đến việc đánh nhau hay quậy phá nữa. Bây giờ, nó lo lắng nhiều hơn về học hành, quần áo, da mặt, những thứ mà ngày trước nó khá xuề xòa. Có lẽ, khi yêu một ai đó, ta luôn muốn được là người giỏi nhất, đẹp nhất trong mắt người đó, phải không nhỉ?

Tiếp sau đó là màn quậy phá của Vân và Lucy trên sân khấu. Đến cả Hoàng và Vũ cũng tham gia. Có lẽ đây là lần đầu tiên, nó thấy được một mặt khác của Hoàng. Anh chàng năng động cực kỳ, hát hết bài này sang bài khác, còn Vy thì chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm, miệng lặp đi lặp lại câu “Tôi không quen anh ta”. Vân và Vũ song ca bài “Ngôi nhà hoa hồng” khá hay, nhưng còn Lucy, cô nàng bập bẹ tiếng Anh với bài “Love you like a love song”...hơi bị “khiếp”. Cả đám được một phen cười đau bụng khi Vũ rút dây micro ra, làm Lucy đang hát bị cụt hứng, cả hai rượt nhau suýt làm rơi cả ly tách, bị mắng ột trận.

-Chúng ta chơi trò Pocky đi. – Vũ đề nghị, cậu nhóc giơ hộp bánh que phủ Sôcôla lên.

-Được được, hay đấy! – Lucy hào hứng.

-Vậy chúng ta bắt đầu thôi. Ai sẽ chơi trước đây?

-Nhân vật chính. – Vy cười gian, chỉ vào Wind. Nó giật mình, xua tay.

-Gi cơ? Khoan...khoan...không được. Tại sao lại là tao chứ?

-Mọi người bỏ phiếu mà, phải không? – Vy nhún vai, quay sang hỏi 4 người kia. Mọi người gật gù đồng tình. Khoan đã, sao cả Rain cũng gật đầu vậy? Nó phản đối kịch liệt.

-Không là không! Tao nhất định không chơi. Mày ép là tao tự tử đó!

-Được thôi. – Lần đầu tiên trong đời, Vy dễ dàng đồng ý. Wind thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó lại rơi ngay vào trạng thái sợ sệt, bởi vì người Vy chọn lựa lần này lại là... – Vậy...Rain bắt đầu trước nhé? Cậu có thể chọn người sẽ chơi với mình.

Wind há hốc miệng nhìn cô bạn thân, còn Vy thì chỉ nhếch mép. Rain cầm hộp bánh do Vũ đưa, rồi quay sang nhìn nó. Cậu cười gian.

-Chơi chứ, honey?

-Hơ...

-Nếu mày không chơi tao sẽ chọn người khác đó.

-...

Pocky là một trò chơi khá thú vị. Lúc bắt đầu, mỗi người sẽ ngậm một đầu của que bánh, rồi sau đó từ từ ăn vào, khi cả hai chạm đến giữa que, người đầu tiên quay đi sẽ là người thua cuộc. Nhưng, thường thì, trò này sẽ kết thúc bằng việc “môi chạm môi”. Pocky giống như một cái cớ để người ta hôn nhau ấy.

-Sao hả? Nếu mày không chơi, thì tao sẽ chơi đó. – Lucy nhướn mày, trêu chọc. – Tao sẽ được hôn bạn trai mày đấy nhóc! Chắc là thù vị lắm...

Phải rồi, nếu nó không chơi, thì Rain sẽ bị người khác hôn. Wind không muốn như vậy chút nào. Tư dung nó lại ghét Vũ quá, chắc chắn là cậu nhóc cố tính bày ra trò này đây mà. Xem cái mặt khoái chí kia kìa. Đáng ghét!

-Được...tao sẽ chơi. Có gì phải sợ đâu chứ!

-Ok.– Vy vỗ tay cái bốp, rồi bắt đầu ra luật. – Người thua sẽ phải nghe theo bất cứ yêu cầu nào của người thắng, được chứ?

-Hả? – Nó bị sốc lần thứ hai. Cái luật quái gở gì thế này?

-Chà, có vẻ tao sẽ thắng chắc rồi. – Rain nhếch mép. – Để suy nghĩ xem, nên yêu cầu mày làm gì đây? Múa khảo thân có vẻ thú vị...

-Gi? – Wind đỏ mặt, nghiêng răng. Rain kiếm đâu ra tự tin vậy chứ? Nó có cảm giác mình bị khinh thường. Đáng ghét. – Trận đấu chưa bắt đầu. Đứng vội kết luận.

-Thế nào? Có dám cá không? – Rain nhìn nó thách thức.

-Chơi thì chơi. Chỉ cần cầm cự đến phút cuối là được chứ gì? Và nếu tao thắng, mày phải nghe theo lời tao, nhớ đấy! – Wind lớn tiếng, chấp nhận thách thức. Nó chắc chắn sẽ không thua đâu.

-Ok ok. Bắt đầu nào!

Rain rút que bánh ra khỏi hộp, đẩy một đầu vào miệng Wind, còn đầu kia cậu ngậm lấy, một tay cậu đặt lên thành ghế bên đầu Wind. Rain nhe răng cười, nụ cười thách thức đó khiến Wind càng quyết tâm phải thắng. Năm người còn lại chăm chú nhìn, họ sắp được xem một màn kịch “hot”.

Nó chủ động di chuyển trước, và Rain cũng nhanh chóng di chuyển theo. Gần đến giữa que, Rain dừng lại, ngẩng nhìn nó – kẻ đang vừa nhắm mắt vừa cố gắng nuốt hết que pocky – hai má ửng hồng, hàng lông mày chau lại, môi không ngừng di chuyển, trong lòng cậu rạo rực...Lớp sôcôla tan trên đầu lưỡi, béo ngậy.

Chỉ còn cách Rain cỡ 2cm nữa, Wind dừng lại, hé mắt nhìn que pocky, chỉ một chút nữa thôi. Đang cảm nhận sự chiến thắng, nó hơi bất ngờ khi thấy Rain nhìn mình chằm chằm, ánh mắt đầy mê hoặc làm tim nó đập nhanh hơn. Híc, bộ Rain không để ý đến mọi người xung quanh sao. Họ đang nhìn chúng ta đấy! Mặt nó hoàn toàn đỏ, Wind thực sự không dám nhìn thẳng vào Rain nữa, nhưng nếu quay đi, nó sẽ thua mất.

Đáng ghét, thế này gọi là ăn gian phải không?

Nó lại kiên trì, cố gắng mặc kệ khuôn mặt đỏ lựng, nắm chặt ngực áo của Rain, nhìn thẳng vào mắt cậu. Điều đó làm Rain rất thích thú. Môi của cả hai lại bắt đầu di chuyển. Sức nóng tăng lên, khuôn mặt của cả hai đã không thể nào gần hơn được nữa, đôi môi chạm vào nhau. Miếng bánh cuối cùng sắp bị chiếc lưỡi lấu cá của Rain giứt mất rồi. Đang khóc thầm trong lòng vì sắp thua, Wind bất ngờ bị kéo đi mà không kịp phản ứng gì. Cả mọi người xung quanh cũng đều bất ngờ, ngoại trừ Vy.

Đến một góc khuất, Rain dừng lại, cả hai cùng thở hổn hển. Nó thắc mắc không biết vì sao mình lại bị kéo đi như vậy, nhưng chưa kịp hỏi gì, nó đã bị chặn lại bởi một nụ hôn. Rain dường như đã mất kiểm soát rồi, cậu ép nó vào tường, giữa hai cánh tay rắn chắc đang kéo hai cánh tay yếu ớt của nó sang hai bên, đôi môi dính chặt lấy đôi môi. Đến lúc này, Wind mới nhận ra mục đích của trò chơi. Nó đã hoàn toàn bị lừa ngay từ đầu mất rồi. Chính là Vy muốn trêu chọc nó đây mà, cô bạn thân muốn thử độ kiềm chế của Rain nên đã bày ra trò này. Không chỉ dừng lại ở môi, Rain còn trượt lưỡi vào, đón lấy những mảnh vụn còn sót bên trong miệng nó. Đầu lưỡi lấu cá đang bắt đầu một nụ hôn kiểu Pháp. Nụ hôn sâu, ướt át, và mãnh liệt, làm Wind mềm nhũn, không tài nào thở được, đầu gối không còn vững nữa. Nó vẫn còn đang rất mệt vì cuộc chạy bộ lúc này.

Phải rất lâu Rain mới chịu buông nó ra. Lúc kết thúc, cậu vẫn còn vương vấn không chịu rời. Vị sôcôla vẫn cứ ngọt ngào trong miệng. Rain đưa ngón tay cái quệt vệt sôcôla dính trên môi nó, rồi đưa lên miệng liếm, khuôn mặt lộ rõ sự thỏa mãn như vừa được nếm một món ngon.

-Ngọt lắm...! – Rain vuốt mái tóc dài, thì thầm.

-Con sói tham lam, biến thái! – Nó đánh một cái vào ngực Rain, trách móc.

-Nếu không thích mày có thể từ chối, mày biết mà. – Rain lần lên khuôn mặt đỏ ửng, nóng ran của nó, nói.

-Đáng ghét! Xấu xa!

-Ừ. – Lại nữa rồi. Nâng khuôn mặt đỏ lựng của nó lên, Rain lại nhìn nó bằng ánh mắt si mê. Con sói đói này lại muốn ăn nữa rồi.

Có tiếng mưa tí tách ngoài hiên, làn gió se lạnh thoảng qua, mang theo mùi hương của đất hơi khó ngửi. Mưa rơi lộp bộp trên những chiếc lá to, rào rào trên những mái tôn của nhà bên cạnh, có tiếng người vừa chạy vừa rửa thảm trong màn mưa. Con mưa ồn ào và bất chợt. Nhưng, mưa cũng là lý do để biện hộ cho cái ôm hôn ấm áp lúc này.

Cái ôm chặt thật chặt. Nụ hôn thật sâu.

Một câu nói “Anh yêu em.”

Ngỡ như thời gian ngưng đọng lại.

Ngõ như trái đất đang ngừng quay.
Ngõ như không gì có thể chia cắt được hai người.
Dấu sao, cũng chỉ là ngõ như thôi...

27. Chương 27

Tại sân bay...

Một đoàn người áo đen, mắt kính đen trông rất ngầu đứng chờ đợi tại sân bay, không ngừng hướng về phía bảng lịch trình phía trên. Mọi người xung quanh tuy tò mò nhưng không ai dám đến gần. Cánh cửa sân bay mở ra, một chàng trai trẻ với bộ vest rất phong độ, mái tóc cắt tỉa đơn giản, gọn gàng, mùi hương nam tính lan tỏa, trông anh rất chín chắn và quyến rũ, anh bước ra trong sự ngưỡng mộ, trầm trồ của nhiều người.

-Cậu Vĩ, mừng cậu trở về! – Một người đàn ông đứng tuổi lễ phép cúi người.

-Được rồi. Ông kêu họ đừng hù dọa mọi người xung quanh nữa. – Vĩ tháo cặp kính mát ra, hất mắt về phía đám người áo đen kia, nói. – Trước khi về công ty, tôi muốn đến một nơi. Gọi xe cho tôi.

-Vâng. – Người đàn ông nói rồi lui ra. Chiếc xe màu trắng sang trọng ngay lập tức đậu trước cổng. Vào trong xe, anh cởi chiếc vest khoác ngoài ra, thở dài một cái.

Thời tiết hôm nay hơi oi bức thì phải?

-Hmm...

Khẽ trở mình, Wind mở mắt đón ánh nắng sớm chan hòa khắp căn phòng. Chậu hoa hồng bên bệ cửa sổ cũng tươi tắn, vươn vai chào ngày mới. Ngược mắt nhìn trần nhà, nó nằm nhớ lại những gì vừa xảy ra ngày hôm qua. Wind sung sướng lăn qua lăn lại, cười thích thú. Mọi thứ diễn ra cứ như một giấc mơ. Đưa tay chạm lên ngón áp út, Wind bắt giác đỏ mặt, nó thấy mình thật ngớ ngẩn nhưng không thể nào ngăn được cảm giác hạnh phúc đang trào dâng trong lòng. Giờ tay hướng về phía bầu trời, chiếc nhẫn bằng bạc với kiểu dáng đơn giản trông thật lấp lánh, bên trong được khắc tên của nó và Rain nữa. Sau bữa tiệc Rain đã tặng cho nó, lúc ấy Wind mới nhìn thấy trên ngón áp út cậu, cũng có một chiếc y hệt. Là nhẫn đôi, nhẫn đôi đó!

Ngày sinh nhật tuyệt vời nhất từ trước đến nay!

Hứng khởi bước xuống giường, nó chạy ra lan can hít thở bầu không khí trong lành. Phát hiện bác Lan hàng xóm đang quét sân, nó gọi to.

-Chào bác.

-À...Tuyệt đó hả? – Bác Lan ngược lên nở một nụ cười thật tươi, những nếp nhăn bên mắt không khiến bác trông già đi mà còn làm cho nụ cười của bác thêm đẹp hơn. – Chào cháu. Hôm nay trong tình trạng quá nhỉ?

Wind nhe răng cười.

Sau khi thay quần áo, bước ra khỏi căn phòng yêu quý, nó tung tăng chạy ngay xuống nhà dưới. Giờ này chắc Rain lại đi học mất rồi, cuộc sống của kẻ thông minh thường bận rộn nhỉ? Học hành suốt cơ mà. Nó bay vù lên chiếc ghế sofa êm ái, tiện tay với chiếc rờ-mốt thì nhìn thấy có một mảnh giấy nhỏ được dính trên đó.

-“Trong tủ...lạnh” hửm? – Nó lăm lăm đọc mẩu tin nhắn ngắn gọn rồi chạy vù xuống bếp, mở tủ lạnh ra. Cầm một chiếc hộp có đựng bánh Donut và một ly Smoothie trên tay, Wind hí ha hí hửng đặt cả hai lên trên bàn, bắt đầu “nhập tiệc”, lòng thầm cảm ơn người yêu vô cùng chu đáo. Vừa bật TV lên, vừa nhai miếng bánh một cách ngon lành, Wind không ngờ những gì nó sắp thấy lại khiến nó bị sốc đến thế. Kênh TV được chuyển liên tục, và dừng lại tại kênh tin tức trực tiếp. Hôm nay tự dưng nó muốn xem tin tức.

-Doanh thu của hãng Milky bắt đầu tăng....(blah blah)...

Nghe tin tức mà đầu nó cứ gật liên tục, chẳng biết là có hiểu hay không nữa?

-Sau đây chúng tôi xin chuyển qua phần tin hấp dẫn nhất ngày hôm nay. Như mọi người đã biết, Villy và Kasel là hai tập đoàn lớn, và họ đã bắt đầu hợp tác được gần 2 năm. Và điều đặc biệt hơn, hai vị đây chính là đại diện cho hai bên, đã đi đến quyết định đính hôn với nhau. Vâng, xin giới thiệu: cô Lâm Kiều Như – con gái ông chủ tập đoàn Villy và Vương Hoàng Phong – con trai của người mẫu Thái My, hiện đang là vợ của ông chủ tập đoàn Kasel.

Tiếng vỗ tay râm ran. Wind tự hỏi, cái tên Vương Hoàng Phong hình như là rất quen thì phải? Đính hôn ư? Không thể nào! Có thể chỉ là do trùng tên thôi, làm sao mà Rain lại có thể đính hôn với một cô tiểu thư giàu có như vậy được chứ. Ngờ ngẩn thật. Wind tự cười mình, rồi vợ lấy ly Smoothie trên bàn, hút rột rột. Nó dán mắt vào màn hình TV, tò mò muốn biết cái mặt của kẻ có cái tên giống Rain cũng như biết danh tính của “người em” của anh Vĩ nữa. Có khi nào giống tên rồi giống luôn cả mặt không ta?

-Ôi, mình điên mất rồi! – Wind tự gõ vào đầu mình một cái.

-Xin mời hai bên phát biểu đôi lời.

Chiếc máy quay đang quay chương trình tin tức trực tiếp lua nhanh đến hai nhân vật chính. Không hiểu sao Wind lại thấy hồi hộp, bất an? Trước tiên là quay chính diện cô tiểu thư giàu có xinh đẹp kia.

-Thật ra quyết định này là do cả hai. Chúng tôi nghĩ tuổi này cũng không phải lớn, nhưng cũng chẳng còn nhỏ nữa. Cả hai đều có tương lai và thực sự chúng tôi rất hợp nhau. Đi đến việc đính hôn như thế này, chúng tôi sẽ làm quen được với cuộc sống hôn nhân, sẽ có trách nhiệm với nhau hơn. Hoặc nói cách khác, đính hôn giống như “buộc chặt” sợi dây tình cảm của chúng tôi vậy.

Ái chà, cô gái này ăn nói khéo quá, tràn đầy tự tin, công nhận con nhà quyền quý có khác. Hừm, em của anh Vĩ đúng là sung sướng nhỉ?

-Vâng, cảm ơn cô. Vậy còn anh, anh suy nghĩ sao về việc này?

Chiếc máy quay lại lua đi. Wind cầm miếng bánh trên tay, miệng vẫn nhai nhồm nhoàm, ly Smoothie cũng cạn gần nửa. Đôi mắt lại chăm chú dán vào màn hình. Chiếc máy quay chậm chạp cuối cùng cũng quay thẳng vào mặt của người đó.

Bịch.

Ly Smoothie và chiếc bánh Donut trên tay trượt xuống, rơi một cách tự do, nước tràn lan khắp nhà. Có thứ gì đó vừa vỡ vụn, tan ra thành từng mảnh.

-Không...thể nào...?

Giọng nói quen thuộc trong TV vẫn vang lên, nhưng tất cả những gì nó nghe được chỉ là âm thanh ù ù.

-Cô ấy đã nói hết những gì tôi muốn nói rồi.

Là khuôn mặt đó, ánh mắt đó, bờ môi đó, nhưng...tại sao lại tay trong tay cùng người con gái khác? Đính hôn ư?

-Thật...diên rồ...!

Quạc...quạc...quạc...

Wind cầm điện thoại lên. đầu dây bên kia, dường như có một người cũng bị sốc.

-Wind, chuyện này là sao? Tại sao tao lại thấy Rain trên TV, còn cái gì mà đính hôn? Wind, đã xảy ra chuyện gì? Tụi mày vẫn đang yêu nhau mà? Wind...mày đâu rồi, trả lời đi?!!!

Nó không thể nói được lời nào, có cái gì đó nghẹn nơi cổ họng. Vậy là...không phải chỉ một mình nó thấy, cũng không phải là nó nhìn nhầm? Nhưng...nhưng...tại sao lại như vậy? Chuyện này...thật không thể tin nổi!

Vợ vội chiếc áo khoác, Wind chạy ra khỏi nhà. Nó cần phải xác minh việc này. Ngón áp út bỗng nóng lên.

Trong chiếc xe Camry màu đen...

-Anh làm tốt lắm! – Kiều Như nói, khuôn mặt lộ rõ vẻ thỏa mãn. – Buổi “ra mắt” hôm nay của chúng ta không tồi.

-...

-Hmm, anh cứ giữ im lặng cũng tốt. – Kiều Như nhún vai – Nếu có thể giữ đến lúc đó thì hay. Những lúc như thế, im lặng là một cách khiến người ta đau hiệu quả đấy!

Rain không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Trời trông dày đặc mây, có chút ngột ngạt. Mưa, sắp có một cơn mưa rào...

Chiếc xe dừng lại ở một tòa nhà cao ốc. Chú tài xế nhanh nhẹn bước ra trước rồi mở cửa cho hai người phía sau. Một chàng trai cao ráo với làn da ngăm và một cô gái xinh đẹp đứng ngay bên cạnh.

-Xin cô hãy đi chỗ khác, cô đang làm khó chúng tôi đấy ạ...!

-Tôi sẽ đứng chờ cho đến khi gặp được người tôi cần gặp! – Giọng cô gái quả quyết, lì lợm.

Nhận ra mái tóc dài và dáng người quen thuộc, Rain liền chạy đến nhưng ngay lập tức bị cánh tay của Kiều Như kéo lại. Ánh mắt và nụ cười của cô như muốn nhắc nhở cậu, hiện giờ, cậu và cô gái kia không còn là mối quan hệ đó nữa. Rain tức tối, nghiến răng, hai tay nắm chặt, định quay vào trong xe.

-Khoan đã. – Kiều Như ngăn lại.

-Cô muốn gì?

-Chúng ta vào trong đi.

Rain mở to mắt nhìn Kiều Như. Vào trong, vậy có nghĩa là phải đi lướt qua Wind ư? Đó chẳng khác gì khiến cho Wind bị tổn thương.

-Không.

-Anh có chắc không? – Kiều Như nở một nụ cười ẩn ý. Cuối cùng, Rain cũng phải ngoan ngoãn làm theo. Kiều Như “ra lệnh” – Ôm eo em đi!

Rain miễn cưỡng vòng tay qua ôm lấy eo của Kiều Như. Cái cảm giác khi buộc bản thân phải làm điều gì đó mình không thích thật khó chịu. Kiều Như nở nụ cười hài lòng, cùng Rain tiến về phía trước.

-Cô mau về cho...chúng tôi thực sự... - Cô nhân viên tiếp khách mất kiên nhẫn, chợt thấy hai bóng người đang tiến tới, vội vàng cúi đầu lễ phép – Cô Như, cậu Phong, mừng hai người đã trở về!

Vừa nghe thấy cái tên “Phong”, Wind lập tức quay đầu lại nhìn. Nhưng, mọi thứ trước mắt nó như tối sầm. Người mà nó yêu thương đang ôm lấy eo một người con gái khác, cô ta đang nép mình vào người đó, như nó đã từng.

-Có chuyện gì vậy? – Kiều Như giả vờ hỏi.

-Thưa cô, thật ra... - Cô nhân viên á ngại nhìn Wind. Nó không để tâm, mắt nó lúc này chỉ dán chặt vào cái người bên cạnh cô gái xinh đẹp kia. Là ánh mắt đó, là khuôn mặt đó, không thể chệch đi đâu được. Nhưng...

-Rain? Mày giải thích cho tao đi. Đây là một trò đùa đúng không? Những gì tao vừa thấy trên TV vừa rồi...là một trò đùa thôi, đúng không?

-...

Tại sao lại im lặng? Tại sao lại không nói gì? Giải thích đi chứ, nói “đây chỉ là một trò đùa”, nói đi, làm ơn hãy nói gì đó đi!

-Rain... - Giọng nó tự nhiên nghẹn nghẹn, khuôn mặt biểu lộ vẻ khó tin được những gì trước mắt mình. Không một lời giải thích nào. Nó tiến đến gần, nắm lấy cổ áo sơ mi của cậu, gồng giọng. Đôi mày cau lại,

cố gắng kiềm chế cơn tức giận. – Nói đi! Chuyện này là sao hả? Cái gì mà đánh hôn? Con trai của người mẫu Thái My? Tất cả mọi chuyện là sao? Hả?!!

-Này,... - Kiều Như lên tiếng, ngay lập tức bị chặn họng lại.

-Khốn kiếp! Không có chuyện của cô ở đây! – Wind lớn tiếng quát làm Kiều Như thoáng giật mình. Nó quay nhìn Rain, ánh mắt cậu như né tránh, bờ môi kia vẫn không chịu hé bất cứ lời nào. Wind nghiêng rằng, và điều nó sắp làm khiến mọi người xung quanh, nhất là Rain vô cùng bất ngờ. Một nụ hôn đặt trên môi. Bị tấn công, Rain không kịp phản ứng, mắt mở to nhìn nó. Chiếc lưỡi vung về cổ tách môi cậu ra để len lỏi vào trong, làm Rain thấy rạo rức, chưa bao giờ nó chủ động như thế này, tay nó vẫn nắm chặt cổ áo sơ mi, đôi mày hơi cau lại, mắt nhắm nghiền. Rain nhũu mày, cậu sẽ đáp lại nụ hôn nồng nhiệt này nếu như...là ngày hôm qua. Còn bây giờ...

-A...

Bị đẩy ra một cách mạnh bạo, nó ngược nhìn Rain, khuôn mặt cậu không chút cảm xúc.

-Hãy biết giữ ý tứ chút đi.

Vẫn là giọng nói trầm ấm đó, nhưng dường như có một sự khó chịu lẫn vào. Nụ hôn của nó hoàn toàn bị từ chối.

-Gì chứ...? – Nó nheo mắt. – Những lời đó...là sao?

-Cô...thật sự không hiểu? – Rain hỏi ngược lại, giọng nói lạnh lùng, ánh mắt dường như không có chút tia yêu thương nào – Ý tôi là, xin cô đừng làm phiền tôi nữa. Chúng ta...chia tay đi.

Phập. Dường như có một thứ gì đó đang đâm thẳng vào tim nó, liên tục và liên tục rút ra rồi lại đâm vào. Đau!

-Chia...tay?

-Phải, là chia tay! – Rain nhắc lại như một lời khẳng định.

-Đừng có đùa chứ, làm sao mà chúng ta có thể chia tay được! – Nó tiến đến gần, nắm chặt lấy tay Rain, ánh mắt cầu khẩn xin cậu đừng nói ra hai chữ “chia tay” đáng sợ đó nữa. – Chúng ta đang rất hạnh phúc mà. Ngày hôm qua, chúng ta còn...

Chát. Bàn tay đang nắm chặt bị hất ra, phũ phàng. Hụt hẫng, thẫn thờ. Chỉ là nó không ngờ.

-Tôi nói, chúng ta chia tay. Đừng làm phiền tôi nữa!

-Lý do? – Wind run run.

-...

-Nói lý do đi! – Nó hét lên.

-Tôi...không còn yêu cô nữa.

-Không còn yêu? Lý do chỉ như vậy? - Nó hỏi lại.

-Phải. Chỉ như vậy.

Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng, những từ ngữ lạnh lùng. Lần đầu tiên nó thấy ánh mắt đó, ánh mắt xa lạ, Rain nhìn nó, ngỡ như chưa từng quen. Wind nhận ra, nó đã sai rồi. Sai khi nghĩ rằng mình là người quan trọng với cậu ấy. Nhìn xem, trông đôi mắt đó, có còn chút hình ảnh nào của nó nữa không? Không còn một chút gì cả. Wind tự cười bản thân mình. Đã rõ ràng ra trước mắt vậy mà nó còn không chịu tin, là do nó ngoan cố không chịu chấp nhận thôi. Chẳng phải Rain đã im lặng không giải thích gì về việc đánh hôn sao? Im lặng chính là như vậy. Im lặng để thay ột câu trả lời, im lặng là khẳng định sự thật và im lặng vì không muốn nói nữa.

Wind thấy hối hận khi nó đã cất công chạy thẳng đến đây, chỉ để bị...hất hủi.

Xem kìa, người mà người ta yêu thương xinh đẹp biết bao, giàu có biết bao, lại thông minh tài giỏi, rất có tương lai. Còn nó, có một góc nào bằng người ta đâu. Chia tay ư? Là lẽ đương nhiên thôi mà. Nhưng, nó ảm ức. Đúng, là rất ảm ức. Những gì cả hai đã có từ trước đến giờ thực sự không là gì cả sao? Những nụ hôn đó, cái ôm ấm áp, bàn tay nắm lấy bàn tay, những kỷ niệm, chỉ ba chữ “không còn yêu” mà có thể coi như không có gì ư? Hay thời gian qua, đơn giản chỉ là...một chút vui đùa, như cơn gió thoảng qua. “Không còn yêu” – thực sự dễ nói như vậy à?

Chiếc nhẫn bạc trên tay bỗng chốc trở nên vô duyên. Người ta không đeo nhẫn, nó đeo làm gì? Chiếc nhẫn này vốn chỉ dành cho tình nhân thôi. Có còn là gì của nhau nữa đâu mà đeo nhẫn. Bấu chặt tay, nó mím môi, gỡ chiếc nhẫn bạc ra. Cảm giác giống như...từng chút từng chút buông lơi bàn tay đang nắm lấy bàn tay vậy. Từng nhịp gỡ, là từng nhịp đau. Buốt quá! Nâng bàn tay to lớn của Rain lên, nó nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay cậu chiếc nhẫn bạc, cố gắng nở một nụ cười tươi nhất có thể..

-Vương Hoàng Phong, con rể tương lai của tập đoàn Villy, cái này...trả mày...à không, trả anh. – Giọng nó run run – Vứt nó đi, cho người khác, làm gì cũng được. Tôi nghĩ, nó không thuộc về tôi.

-...

-Xin anh, làm ơn hãy nhớ lấy điều này. Đừng bao giờ tặng nhẫn cho người khác, nếu như...ngày hôm sau, anh đã có quyết định...sẽ chia tay...! – Cảm giác cay cay xộc lên, cổ lên nó ới, phải kiềm chế, không được khóc.

-...

-Cảm ơn vì thời...gian qua. – Nó nghẹn ngào, giọng bắt đầu lạc đi, cố gắng không để nước mắt rơi ra. Nó nhất định không được khóc. Ngược mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt kia, Wind muốn ôm trọn hình ảnh Rain lúc này, lạnh lùng và tàn nhẫn. Hình ảnh người con trai nó yêu thương đang từng mảnh từng mảnh giống như những bông tuyết mùa đông, rơi xuống, vỡ vụn. Nuốt nước mắt sâu vào tim, nó miễn cưỡng nói – Chúc anh...hạnh phúc!

Nói rồi, nó bỏ đi thật nhanh, làn gió tự nhiên thổi mạnh, như trêu đùa đôi mắt đang ngân ngấn nước. Cơn gió chết tiệt này, ít nhất cũng phải để nó ra xa nơi này đã chứ, thổi mạnh như thế, những giọt nước kia sẽ rơi ra mắt. Thấy chưa, nói không sai mà. Wind bắt đầu chạy, vừa lúc đó, sầm một cái va vào một thanh niên cao lớn.

-Xin lỗi... - Chàng trai lịch sự nhìn cô gái đang ngồi bệch dưới đất, đưa tay ra. Nhận thấy dáng người quen thuộc, chàng trai thốt lên. – Tuyệt, là em?

-...

Không nói gì, nó chỉ lẳng lặng đáp lại cánh tay đó, để Vĩ kéo đứng dậy.

-Sao em lại ở đây? Đến tìm anh à? – Vĩ húng khởi hỏi. Vài giây sau anh lập tức nhận ra sự bất bình thường. Phía trước công ty là Kiều Như – cô con dâu tương lai àm mẹ anh đã định sẵn cho cậu em trai, vài người nhân viên và đặc biệt hơn là sự hiện diện của người con trai kia. Cậu ta là ai? Tại sao tất cả bọn họ đều trông có vẻ như vừa cãi nhau vậy? Còn Wind... - Này...em định đi đâu?

Nắm lấy cánh tay mỏng manh, anh hỏi. Đáp trả lại anh là một giọng khàn khàn, nghẹn ngào.

-Em...đi về.

Nói rồi, nó bỏ chạy. Chạy thật nhanh, thật nhanh, không quay đầu lại. Nó sợ, lỡ như quay đầu lại nó sẽ lại nhìn thấy cảnh đó: Rain và người con gái khác, tay trong tay. Đau lắm! Sẽ rất là đau...

Thấy Wind bỏ chạy, Vĩ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Kiều Như giống như vừa được coi xong một vở kịch hay, còn cậu trai kia thì bản thân và dường như có gì đó day dứt, đau đớn hiện trên khuôn mặt. Chạm nhẹ lên áo, Vĩ chợt cảm thấy ướt ươn. Có một vệt nước nhỏ dính trên áo anh. Không kịp suy nghĩ gì thêm, anh lập tức quay người, đuổi theo Wind.

Kiều Như mỉm cười hài lòng khi nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Rain.

-Chà, bắt đầu hay rồi đây.

-Tuyệt! Dừng lại...Tuyệt...

Con đường vắng, rộng thênh thang. Những chiếc lá rơi rụng đầy khắp, dát vàng cả một khoảng đường đi. Làn gió thổi lạnh, có sự ẩm ướt trong không khí, mồ hôi thấm trên lưng áo, thật khó chịu!

-Em...dừng lại đã nào! – Vỹ cuối cùng cũng đuối kíp, nắm lấy cánh tay Wind, kéo nó lại. Điều làm anh ngạc nhiên chính là hai hàng nước mắt chảy dài xuống đôi má ửng hồng của nó. – Tuyệt, em...

Nó quay mặt đi, giựt tay mình ra. Vỹ lo lắng hỏi.

-Em...không sao chứ?

-Không. Em không sao hết. Anh...anh...mặc kệ em...hứ...ức.. – Giọng nói lạc hẳn đi, nó đưa tay lau nước mắt.

-Làm sao mà em có thể không sao được chứ? Em đang khóc mà. – Vỹ xoay cả người nó lại, anh nâng khuôn mặt ướt nhem lên. Đôi mắt đỏ, chiếc mũi đỏ, môi mím chặt vì cố kiềm *** những giọt nước mắt trực trào.
– Đã có chuyện gì xảy ra với em vậy?

-Không...không có gì hết đâu.

-Có phải thằng nhóc lúc nãy đã khiến em khóc không?

-...

-Để anh nói chuyện với nó! – Vỹ hùng hổ quay lưng toan bước đi thì nó ôm lấy cánh tay anh, giữ lại.

-Dừng! – Wind hét lên, sau đó hạ giọng xuống, run rẩy. – Xin...anh, đừng.ng.

Nhìn nó như vậy, Vỹ thấy chạnh lòng. Thật ra thì đã có chuyện gì khiến nó phải khóc như vậy? Người con gái anh yêu và chàng trai kia, có quan hệ gì? Vỹ thở dài, xoa nhẹ lên đầu nó.

-Được rồi. Anh không đi nữa.

-...

-Đến đây. – Kéo nó vào lòng, anh nói – Em đang buồn lắm đúng không? Nếu muốn khóc, thì cứ khóc đi. Khóc to lên. Anh sẽ lắng nghe em khóc. Chỉ có anh và em ở đây, không cần phải gắng gượng nữa.

-Em...không có... - Nó cãi bướng

Khóc đi. Dừng cãi anh! – Anh Vỹ ra lệnh.

Wind im lặng. Cảm giác cay cay xộc lên nơi sống mũi, nơi khoé mắt, bao đau đớn lại ủa đến, như những mũi kim nhọn, trêu đùa trái tim nhỏ bé của nó. Đau nhói! Wind khóc oà lên như một đứa trẻ, tay nắm chặt vạt áo của Vỹ, giấu khuôn mặt giàn giụa nước mắt vào lòng anh. Nó vừa khóc vừa gào lên. Chưa bao giờ nó nghĩ, chia tay lại đau đớn thế này. Lúc trước với Khang, nó cùng lắm chỉ buồn một tuần thôi. Còn Rain, cảm giác đau đến tột cùng là thứ nó chưa một lần tưởng tượng nổi. Là ai đã nói “yêu”, bây giờ lại lật lọng nói “hết yêu”. Là ai đã bắt đầu trước để bây giờ lại là người kết thúc. Những chuyện đó lúc này có còn quan trọng nữa không khi mà người ta đã muốn bước? Trách móc, oán hận có ích gì đâu.

Hạnh phúc giống như bong bóng xà phòng vậy. Ban đầu thì rất nhỏ, sau đó lại to dần, to dần, rực rỡ, đẹp đẽ, lấp lánh màu sắc. Và rồi, bụp, vội vã vỡ tan như chưa từng tồn tại.

Bỗng, trời mưa. Một cơn mưa thật lớn, ào xuống, bất ngờ và nặng hạt. Trên con đường vắng, hai bóng người vẫn đứng đó, mờ nhạt trong màn mưa trắng xóa. Những giọt nước mắt mặn chát, như những giọt đắng qua khoé mi rồi hoà tan vào mưa.

Mưa. Mưa rơi rồi kìa anh. Em thích mưa, rất thích. Những lúc thế này, sẽ chẳng ai thấy được sự yếu đuối qua những giọt nước mắt của em cả. Em muốn mưa thật lớn, để em gọi tên anh thật to mà không sợ ai nghe thấy, kể cả anh. Em sẽ hét lên là em yêu anh nhiều thế nào, nhớ anh biết bao. Và tất nhiên, sẽ chẳng ai biết cả, kể cả anh.

Anh biết gì không? Người ta nói: Mưa – 100% là nước. Nhưng nước mắt – chỉ có 1% là nước và 99% còn lại là nỗi đau.

Anh ơi, em đau lắm!

Đến bên em và ôm em vào lòng đi, như chúng ta đã từng ấy.

Anh đâu rồi? Sao em chờ mãi mà không thấy anh?

À vâng, em xin lỗi...

Mình...chia tay rồi, phải không anh?

28. Chương 28

10 giờ 30 tối...

Rain cởi bỏ chiếc áo vest khoác ngoài, vứt lên ghế rồi nằm phịch xuống giường. Cậu hoàn toàn chẳng còn tí sức lực nào, những buổi tiệc lớn như thế này cậu thực sự không quen. Rain thở dài. Cũng đã là 2 tuần kể từ khi cậu chấp nhận đến Kasel, chấp nhận cái trò đính hôn ngớ ngẩn đó. Kiều Như và Thái My đã gần như đạt được mục đích của mình, còn cậu đến lúc này vẫn không dám chắc việc mình làm là đúng hay sai nữa. Tương lai đúng là hai chữ phiền phức mà!

Lấy trong túi ra chiếc nhẫn bạc, Rain giờ lên ngắm nghía. Chiếc nhẫn này cậu đã tặng cho Wind vào đêm sinh nhật, vẻ mặt hạnh phúc của nó lúc đó thật đẹp. Cậu nhớ như in đôi mắt tròn, nhìn cậu đầy bất ngờ, không thốt nên lời. Rồi cái khoảnh khắc khi chiếc nhẫn được đeo vào tay, cùng lời hứa hẹn sẽ mãi bên nhau, cậu chắc chắn không thể nào quên được. Nhưng, bây giờ thì...chiếc nhẫn lại ở đây, trơ trọi, không có chủ. Lý do là bởi vì, cả hai đã chia tay mất rồi. Rain nắm chặt chiếc nhẫn bạc, lại thở dài. Đã từng tự hứa với lòng rằng sẽ không khiến Wind phải khóc, vậy mà đến cuối cùng cậu lại không làm được. Ừ thì, nó đã bị cậu làm tổn thương đấy thôi. Khi nhìn thấy đôi mắt trống rỗng, sự thần thờ, đau đớn hiện trên khuôn mặt Wind, chính bản thân cậu cũng thất lòng. Rain muốn ôm chầm lấy nó ngay lúc ấy, để nói hàng ngàn, hàng vạn lần câu “Xin lỗi”. Nhưng cậu biết, cậu không thể làm thế.

-Wind... - Gác tay lên che khuôn mặt phiền não của mình, Rain khẽ gọi tên nó. Tiếng gọi thật dịu dàng, tràn đầy nỗi nhớ mong. Không biết giờ này, Wind đang làm gì, có còn khóc nữa không, có thấy nhớ cậu không? Rain chợt nghĩ đến đôi mắt sưng mọng, khoé mi ướt ươn, trái tim cậu lại nhói lên.

-Nhớ người ta à? – Giọng nói bất ngờ vang lên giữa không gian yên tĩnh, Rain ngồi dậy, nhìn về phía cửa. Một người cao ráo, dáng vẻ lịch lãm đang đứng đó, lưng dựa vào tường, hai tay vòng lại, đôi mắt không mấy thiện cảm chiếu đến cậu.

-Anh không biết trước khi vào phòng người khác phải gõ cửa sao?

-...

-Vậy thì nên học đi. Đó gọi là phép lịch sự đấy!

-...

Người kia khẽ nhếch môi rồi chậm rãi bước vào phòng. Anh đi đến phía cửa sổ, nhìn ra ngoài. Một màu đen kịt đang bao phủ lấy không gian, chỉ còn chút ánh sáng yếu ớt của vầng trăng khuyết trên bầu trời.

-Anh tìm tôi có việc gì muốn nói? – Rain thấy khó chịu, lên tiếng.

-Chỉ là đến thăm em trai thôi. – Vĩ nhún vai – Cậu em trai của tôi về đây được 2 tuần rồi mà chưa lần nào tôi và cậu ấy nói chuyện đằng hoàng được cả.

-Anh chọn thời điểm “chính xác” quá nhỉ? – Bây giờ đã là 11 giờ. Chả ai lại ăn bánh, uống trà, trò chuyện vào lúc này cả. Rain bỗng nghĩ ngờ về độ bình thường của anh trai mình.

-Hừm, cứ cho là tôi khác người đi. – Vĩ nói, anh kéo ghế ngồi đối diện Rain. Nhìn chiếc nhẫn trên tay cậu, anh tò mò hỏi. – Vậy,...đây là quà sinh nhật Tuyết à?

-Không liên quan đến anh. – Rain nắm chặt chiếc nhẫn, giấu nó đi.

-À, xin lỗi. Nhắc lại chuyện đó không tốt nhỉ?

-...

-Tôi không ngờ cậu lại là người mà Tuyết yêu đấy. – Vĩ thở dài – Sao tôi chẳng bao giờ nghe kể gì về cậu?

-Tôi cũng chẳng biết gì về anh cả. – Đúng là lúc biết chuyện người anh cùng mẹ khác cha của mình cũng thích Wind, Rain rất bực. Bực vì chuyện quan trọng như việc anh ta tỏ tình với nó, cậu cũng không biết. Ngoài Andy ra, cậu còn có một tình địch nữa sao?

-Buồn nhỉ?

-...

Có cảm giác như mình bị lừa dối ấy, Rain nghĩ vậy. Sực nhớ đến những lần lơ đãng lúc nói chuyện, cậu khá chắc rằng lúc ấy, Wind đang nghĩ về Vĩ. Hừm, dám giấu giếm cậu cơ đấy!

-Dù sao cũng cảm ơn em, em trai. – Vĩ mỉm cười biết ơn khiến Rain nheo mắt khó hiểu. Anh giải thích. - Chuyện hai người chia tay, tôi rất tiếc, nhưng đối với tôi lại là một cơ hội tốt.

-Ý anh là...

-Ừm. – Vĩ gật đầu.

-Đừng hòng động vào cô ấy! – Rain đe dọa.

-Cậu chẳng có tư cách nói với tôi câu đó! – Vĩ đứng dậy, hất mặt đáp. Anh nhắc. – Cậu và Tuyết đã chia tay rồi, nhớ chứ?

-... - Tuy không cam tâm, nhưng Rain chẳng còn cách nào khác ngoài việc im lặng. Ừ thì, anh ta nói đúng. Cậu lấy tư cách gì mà ngăn cản chứ?

-Tôi biết, cậu chia tay Tuyết là có lý do. Nhưng, dù đó là gì đi nữa, cơ hội này, tôi không nắm bắt thì không được. Cậu đâu biết khi nào cơ hội tốt sẽ đến lần thứ 2, phải không?

-...

-Được rồi. Tôi đi đây. – Vĩ vỗ vai Rain, nói khê. – Ngủ ngon, em trai!

Cánh cửa đóng sầm, Rain lại ngã phịch xuống chiếc nệm êm ái, miệng lẩm bẩm.

-Chết tiệt!

Bình, bốp...

Giữa bãi đất trống, một cô gái cùng một đám thanh niên đang ẩu đả. Ngồi dưới nền đất ở góc gần đó là hai ba thanh niên khác ngồi xem, nói chuyện rôm rả.

-Đại ca!

-Gì? – Andy nghịch cục đá trên tay, hết quăng lên rồi lại chụp, quăng lên rồi lại chụp, trả lời.

-Con nhỏ đó công nhận cũng ghê thiệt. Lần đầu gặp nó, em cứ tưởng nó yếu đuối, cùng lắm thì biết vài chiêu tự vệ. Ai dè...

-Ý mày là sao? – Andy liếc nhìn tên đàn em đang huyền thuyên.

-Thì anh nhìn đi, nó đánh sung sức như vậy còn gì?

Andy theo hướng tay tên đàn em mà nhìn. Tên đó nói đúng. Khuôn mặt Wind lúc này thật đáng sợ, đôi mắt như chưa đầy lửa giận, răng nghiến chặt, tay chân không nương mà hung hăng trút nỗi khó chịu trong lòng lên người những kẻ xấu số kia. Andy tự hỏi, không biết điều gì đã khiến nó trở thành như vậy. Không

lẽ là vì chuyện chia tay? Wind đâu yếu đuối đến thế. Haiz, cuộc gọi chủ động đầu tiên từ nó lại là cuộc gọi rủ đi đánh nhau. Thật là có hơi thất vọng!

Quạc...quạc...quạc...

Chiếc điện thoại vang lên âm thanh quái đản, Andy cau mày, chịu thua với cô gái này. Nhìn màn hình hiện lên 3 chữ BFF, Andy định mở miệng gọi nó, nhưng lại thôi. Cái vẻ mặt không dễ gì chịu bỏ ra nghe điện thoại kia làm anh chùn lại. Andy bắt máy.

-Alô?

-Giọng nam? Là ai? – Đầu dây bên kia hỏi không chút khách khí.

-Tôi là Andy, bạn của...

-À, Andy. Tôi biết anh. – Không đợi Andy kịp trả lời hết câu, người kia chen vào ngay. Đúng là BFF có khác, Andy nghĩ. – Wind đang ở cùng anh phải không? Giúp tôi canh chừng nó nhé, con nhỏ ấy lại mất kiểm soát rồi!

-Đã có chuyện gì?

-Nó... - Người kia hơi ngập ngừng, có lẽ đang suy nghĩ. – Vừa mới chia tay nên đầu óc hơi không bình thường, bây giờ công ty của ba đang thiếu nợ, mẹ lại bị bệnh tim, phải mổ. Anh biết đó, số tiền không nhỏ tí nào. Là bạn thân, tôi muốn giúp nhưng nhỏ đó lại không chịu...

-...

-Anh giúp tôi khuyên nó được chứ?

-...

-Hãy giúp nó bình tĩnh lại. Con nhỏ cứng đầu này liều mạng lắm! Tôi chỉ sợ nó đi đánh nhau, người ta sau này sẽ trả thù...

Cúp máy, Andy thở dài. Anh đưa mắt nhìn Wind, nó vẫn hăng máu đánh đấm như một đứa trẻ đầy tức giận đang trút lên đồng đồ chơi của mình. Andy đứng dậy, anh kéo nó ra khỏi đó.

-Làm gì vậy? Buông ra! – Wind phản kháng, nó cố giựt tay mình ra bàn tay đang nắm chặt của Andy. Anh ta ra hiệu cho đàn em thu dọn hiện trường rồi lôi nó đi ra khỏi bãi đất trống. Wind bực mình không biết Andy định làm gì, nhưng nó không cách nào kháng cự được. Đến một công viên vắng người, Wind vùng mạnh tay mình ra khỏi Andy. – Anh muốn gì đây? Tôi đang đánh mà!

-Lẽ ra anh không nên dẫn em đến đây.

-Hừ... - Nó xoa xoa cổ tay hơi đau, không thềm màng đến lời của Andy.

-Chúng ta đi về đi. – Andy đề nghị.

-Không muốn! - Wind bướng bỉnh đáp. Andy lại kéo tay nó, lôi đi. Wind bực mình hét lớn, giựt tay mình lại. – Đã nói không muốn!

-Em thích đánh nhau? – Sau vài giây im lặng, Andy lên tiếng hỏi.

-...

-Vậy thì anh sẽ cho em đánh, nhưng không phải tại kia, mà là anh.

-Anh đang nói gì vậy?

-Em đang bực bội? Em tức giận? Em đau đốn? Vậy thì trút ra đi, trút lên người anh này. – Andy thách thức.

-Bộ anh bị khủng hỏ?

-Không. Anh nói thật! Muốn đánh thì cứ đánh đi.

-...

-Anh không tin là với bàn tay bé tẹo đó, em lại có thể khiến anh bị thương đấy!

-Được. Là anh thách tôi đấy!

Giữa không gian yên lặng, tiếng binh bộp lại vang lên. Công viên vắng, gió đưa nhẹ làm chiếc xích đu khẽ đung đưa, cây bàng già cỗi đang cho đi những chiếc lá của mình, thả chúng về với đất. Phía xa xa, tiếng rao của bà bán bánh trắng trộn vang vang, cố gắng kéo những đứa trẻ thích ăn vặt đến mua hàng. Từng giọt mồ hôi lấm tấm rơi xuống nền đất.

-Xin lỗi....

Nhìn những vết thương trên cánh tay, bên sườn và cả trên mặt Andy, Wind nói với vẻ hối lỗi. Lẽ ra nó không nên mạnh tay như thế, mà ngay từ đầu, nó chắc chắn không nên đánh người rồi. Tuy có hơi xót cho khuôn mặt đẹp trai bỗng nhiên có một miếng băng to bịt nhưng Andy không nói ra, anh chỉ xua tay, cười.

-Đừng làm vẻ mặt đó chứ, anh đâu có sao.

-...

Bị đánh như vậy, lại không đỡ hay phản kháng tí nào, chắc chắn là đau lắm. Còn bảo không sao? Anh định lừa người à...

-Được rồi, anh nói không cần “trưng” vẻ mặt buồn thảm đó ra mà. – Nâng mặt nó lên, Andy nói. Đột nhiên anh ta cười gian manh. Cùng lắm thì em hôn anh một cái, coi như đền bù đi?

-Anh....! – Lại giả giọng chọc ghẹo nữa, nó giơ tay định đánh cho Andy một cái nhưng bàn tay lại dừng giữa không trung. Wind ngấp ngừng hạ tay xuống. Vết thương đầy mình người ta, như vậy còn chưa đủ hay sao?

Nó liếc nhìn Andy. Ban đầu ấn tượng không tốt, nó rất ghét anh ta. Nhưng tiếp xúc lâu dần, tuy không thường xuyên gặp mặt, nhưng những lúc khó khăn anh ta lại cố gắng giúp đỡ. Andy nhìn bề ngoài có vẻ hờ hững, lạnh nhạt, chơi bời, nhưng thực chất lại tốt bụng và dễ gần lắm, đôi lúc rất con nít nữa. Andy rất ít khi kể về mình, chỉ có một lần, anh ta nói về chuyện ba mẹ đã ly dị từ khi anh còn rất nhỏ, cả hai đều dồn đẩy việc nuôi nấng anh. Chính Andy đã quyết định sống cùng ông ngoại cho đến tận bây giờ.

-Sao anh...ngốc vậy hả?

-???

-Ai lại đưa mặt ra bảo người ta đánh mình bao giờ?

-Haha. Thì có anh nè.

-Khùng ghê...!

-Hi.

-Sao anh lại làm vậy?

-Anh biết em đang buồn bực. Bạn em vừa nói cho anh nghe cả rồi. – Andy móc trong túi ra chiếc điện thoại, trả cho nó. – Anh dù không giỏi an ủi người khác, nhưng anh cũng biết, lúc này mà bảo em “Đừng buồn nữa!” thì hơi vô lý. Anh không có cách nào giúp em được, vì chuyện này...nằm ngoài giới hạn một người bạn như anh mất rồi. Cho nên, tốt nhất cứ để em trút hết những gì đau khổ trong lòng ra. Anh nghĩ, có lẽ em cũng dễ chịu phần nào, đúng không?

-...

Bầu không khí trở nên im lặng, nó chẳng thể nói được lời nào.

-Hừm, em để anh đọc thoại vậy đó hả? – Andy đưa tay che khuôn mặt hơi đỏ. Để nói ra những lời như thế đúng là không dễ chút nào. Ủy mị quá đi mất! – E hèm, nói...gì đi chứ?

-A ha...Haha...

-Em dám cười?

-Ahahaha...Xin lỗi, nhưng...hôm nay anh nói mấy lời này, nghe là lạ thế nào ấy...

-A...em thật là...! – Andy nhăn nhó, hơi xấu hổ quay đi. Thôi kệ vậy, dù gì thì cô gái này cũng cười rồi.

-Nhưng...

-Sao?

-Chuyện anh thích tôi...tôi...cái đó...tôi xin...

-Anh biết. – Andy vỗ nhẹ đầu nó, cười dịu dàng. Đây là lần đầu tiên nó thấy nụ cười đó, người trước mặt bỗng trở nên lung linh lạ. – Anh không đòi hỏi em phải đáp lại. Từ đầu vốn dĩ anh chẳng có cơ hội nào rồi, đúng không?

-... - Nó khẽ gật đầu.

-Cho nên là, ừm...anh lại sắp nói ra mấy câu sến súa nữa rồi. – Andy gãi má, mái tóc khẽ bay bay, anh ngừng ngừng nói. – Sau này, cho dù là chuyện gì đi nữa, hãy nhớ, vẫn còn một người bạn là anh. Nhất định, anh sẽ luôn ủng hộ em!

-...

Wind lại im lặng. Nó khẽ mỉm cười. Andy đúng là một người bạn tốt. Sau vài giây suy nghĩ, nó quyết định tặng cho anh ta món quà nhỏ.

Một nụ hôn trên má thay cho lời cảm ơn.

Một buổi tối trời mát lạnh, Wind thong thả bước từng bước trên con phố sáng đèn. Vừa đi, nó vừa hát, thỉnh thoảng thấy không ai để ý lại nhảy múa, quơ tay quơ chân tùm lum, chiếc cặp quai chéo trên vai cũng quay quay theo nhịp nhảy. Trông nó có vẻ khá vui.

-Meo...meo...

Có tiếng mèo kêu, âm thanh nhỏ và nhẹ. Wind nhìn quanh, mắt dừng ở chiếc hộp các-tông gần đó. Tò mò, nó mở ra xem. Một chú mèo con lông trắng tinh, mắt tròn xoe, nhìn rất đáng yêu. Wind vuốt ve bộ lông mềm mượt, cảm thấy rất thích. Chú mèo nhỏ cũng có cảm tình với nó, chiếc lưỡi hồng bé xú liếm liếm lên tay Wind.

-Hay là mang chú mày về nhĩ? Nhưng mà...ông hai ổng bị dị ứng lông mèo...Làm sao đây?

Chú mèo nhỏ cụp đôi tai xuống như cầu xin, đôi mắt long lanh trông thật tội nghiệp. Wind thở dài, nó thực sự không thể nuôi được. Nếu lúc này, nó vẫn còn sống cùng Rain thì...

-Ha, mày đang nghĩ gì thế hả Wind?...

Nó tự cười nhạo mình. Đã chia tay rồi, cái gì mà “nếu còn sống chung” chứ? Diên thật!

Lần cuối cùng Wind ở trong căn nhà có cánh cổng xanh đó là cách đây 2 tuần. Một mình nằm trên chiếc giường nhỏ ấm áp trong căn phòng trống không, cảm giác thật khó chịu. Quá rộng rãi, đến nỗi khó chịu. Căn nhà chính là nơi đã có nhiều kỷ niệm của Rain với nó nhất, bây giờ thì chỉ còn mình nó, chẳng có ý nghĩa gì nữa. Wind quyết định dọn về sống chung với ba và hai anh, dành thời gian vừa học vừa chăm sóc mẹ. Từ lúc chia tay đã gần hai tháng trôi qua rồi, nhanh thật!

-Chỉ còn khoảng một tháng nữa, và họ sẽ chính thức đính hôn đấy, mèo con ạ! - Nó tâm sự. Cái cảm giác đau nhói lại trào dâng, gây khó chịu cho trái tim nhỏ.

Lúc nằm trên giường, bàn tay miên man bên cạnh, nó thấy thật trống vắng. Những phút giây bên Rain như vẫn còn nguyên đó, những tháng ngày êm đềm, hạnh phúc vẫn từng nét hiển hiện. Vừa coi phim vừa trò chuyện, sau đó lại đề nhau ra chọc lét, những ngày đó đâu mất rồi? Sao hạnh phúc lại có thể bất ngờ vỡ tan như chưa từng tồn tại vậy?

Bây giờ có lẽ Rain đang bên cạnh cô gái tên Kiều Như, vui vẻ lắm nhỉ? Cậu ấy có đùa giỡn với cô gái đó như với nó lúc trước không? Hôn cô ấy, ôm cô ấy, nói những lời yêu thương? Nụ cười đó, bàn tay đó, lúc trước từng là của nó mà. Cứ tưởng như gần lắm, nắm chặt lắm, cuối cùng lại dễ buông lơi như vậy.

Quên?

Đó chính là việc khó làm nhất lúc chia tay. Làm sao có thể quên một ai đó khi còn quá nhiều thứ khiến ta phải nhớ về? Một cái tên, một giọng nói, một ánh mắt yêu thương, một ngày sinh nhật, một số điện thoại và...một lời hứa. Ai đã hứa rằng “Sẽ mãi không xa nhau”?

Là nói dối rồi...

Tại sao mọi chuyện cứ như một giấc chiêm bao vậy?

Cách đây vài ngày, anh Vĩ và nó đã nói chuyện, anh kể về Rain, về chuyện đính hôn, về những điều thuận thuận trong giao ước của ông chủ tập đoàn tên Shen gì đó. Rain nhờ vào Kiều Như để được sự tín nhiệm của những người trong Villy, cậu ấy đang từng bước lập nghiệp. Như vậy có hơi quá sớm không? Và để thuận tiện cho việc học, Rain đã rút hồ sơ, mới gia sư riêng đến dạy. Trường học trở nên thiếu vắng...

Anh Vĩ lại một lần nữa tỏ tình với nó. Lần này, anh muốn cùng nó đính hôn. Thật kỳ lạ, những người nhà giàu thích chơi trò đính hôn nhỉ? Thời gian gần đây, người bên cạnh nó nhiều nhất chính là Vĩ. Anh ân cần và chu đáo, quan tâm đến nó từng li từng tí. Dần dần, Wind cũng tiếp nhận sự quan tâm đó của anh. Wind biết, nó đang yếu lòng, chính vì vậy mà nó mới để mình gần như ngã vào vòng tay anh. Nó thấy mình thật xấu xa. Chỉ vì nó muốn lợi dụng anh để quên đi Rain. Muốn quên một người, thì phải yêu một người – hình như có một bài hát có cái tên giống vậy nhỉ?

Chiếc điện thoại báo có tin nhắn, Wind mở lên xem, là 090 – người tình chung thủy của tất cả mọi người. Wind lại bất giác tự cười bản thân, nó đang mong đợi cái gì vậy chứ? Một tin nhắn ư? Sẽ chẳng còn tin nhắn nào nữa đâu. Nó quay mặt đi, giấu dòng lệ nhạt nhoà. Cảm xúc đang vỡ oà, làm nhoè đi tất cả.

Kết thúc rồi...

-Xin lỗi, nhưng tao không thể nhận nuôi mày, nhóc con. – Wind cười buồn nhìn chú mèo. Nó đứng dậy, quay lưng bỏ đi. Wind đã không biết rằng, từ lúc đầu đến giờ, có một người vẫn luôn dõi theo từng hành động của nó. Người đó là Rain (chắc mọi người đoán được mà nhỉ?). Cậu đã bí mật đi theo từ khi thấy nó vừa đi vừa múa hát trên đường, cậu sợ nó không để ý lại gặp chuyện. Càng đi theo đúng là càng thấy thú vị, cái dáng vẻ ngây ngô vẫn không thay đổi. Rain đến gần chú mèo con vẫn đang chờ đợi người nhận nuôi mình. Thấy Rain, mèo con bỗng nhiên giận dữ, long đưng đứng lên. Khi Rain đụng vào, cậu bị cào một phát.

-Mày thật là...Sao cô ấy đụng vào thì không sao?

Nhớ đến khuôn mặt trầm buồn của Wind, cậu bế xốc chú mèo con lên, nhìn chú, hỏi.

-Cô ấy mách tội tao à? Vì đã chia tay cô ấy, nên mày mới ghét tao?

Chú mèo con cứ gừ gừ, tỏ vẻ khó chịu.

-Hi, được rồi. Tao nhận nuôi mày thay cô ấy vậy!

29. Chương 29

-Em vào cùng anh à? – Cô gái có dáng người nhỏ nhắn, mái tóc xõa dài, mặc chiếc đầm cotton màu đen, có dây nơ thắt trên eo, trông rất nữ tính, dễ thương. Đôi giày cao gót lần đầu mang khiến cô đi hơi khó, có đôi chút vướng víu.

-Ừ. Vào luôn cùng anh.. – chàng trai bên cạnh với chiếc áo vest trắng đắt tiền, chần chu, mái tóc gọn gàng, trông chừng chặc vô cùng, mỉm cười. – Anh muốn giới thiệu em với cha mẹ.

-Ừm...

-Sao thế?

-Em thấy, ngại...

-Khi.

-Sao anh lại cười? – Cô nhăn nhó.

-Bình thường em đâu nhát như vậy? – Chàng trai nói, rồi anh hôn nhẹ lên trán cô, cười dịu dàng. Nụ cười làm cô gái cảm thấy yên tâm hơn. – Được rồi, vào cùng anh nhé?

-D...ạ... - Khuôn mặt hơi ửng đỏ, cô ngoan ngoãn gật đầu.

Cánh cửa mở ra, có luồng ánh sáng chiếu vào mắt làm cô hơi nhúm mày lại. Bên trong căn phòng là ông Shen – tổng giám đốc tập đoàn Kasel với mái tóc muối tiêu cùng bộ vest đen phong độ, kế bên ông là Thái My – là vợ cũng là người mẫu nổi tiếng hiện đang chuyển sang làm nhà thiết kế thời trang. Trên chiếc ghế sofa đỏ đối diện bàn Tổng giám đốc là một cặp trẻ tuổi. Kiều Như với mái tóc uốn xoăn, bộ quần áo sang trọng, làm bật vẻ đẹp sắc sảo, còn chàng trai ngồi cạnh, khuôn mặt tuy không thể hiện rõ ràng nhưng vẫn có thể thấy, cậu đang rất khó chịu bởi sự nũng nịu của cô.

-Vĩ, con đến rồi à? Cô gái này là...?

-Cha, đây là người con sẽ đính hôn cùng. – Anh đứng né sang một bên, cô gái phía sau ngại ngần bước lên phải trước một bước. Quay sang nhìn anh, thấy Vĩ gật đầu, cô lễ phép cúi chào.

-Chà, xinh đẹp thật! Khà khà, rất hợp với ý ta. – Ông Shen hài lòng, nhìn sang Thái My, bà cũng mỉm cười đồng tình. – Nào, thế con tên gì?

-Cha hỏi em kìa?

-Ồ, dạ, con...tên W..., à Tuyệt ạ!

Giọng nói trong trẻo vang lên, thu hút ánh nhìn của Rain. Giọng nói quen thuộc quá! Cậu quay sang nhìn và sửng sốt. Đó là...

-Wind?

-Con quen cô ấy? – Ông Shen ngạc nhiên hỏi.

-À, con...

-Họ là bạn học đấy ạ! – Kiều Như xen vào, cô quay sang nhìn Rain mỉm cười đầy ẩn ý. Chuyện Vĩ sẽ đính hôn với Wind, cô biết từ trước rồi, bởi vì, chính cô cũng đã tiếp tay vào mà. Người con gái khi bị tổn thương chính là người dễ yếu lòng nhất. Kiều Như đã giúp Vĩ lấy lòng Wind. Một khi cả hai người họ đính hôn, thì mối quan hệ của cô và Rain sẽ chắc chắn hơn nhiều. Nếu về lâu dài, họ càng có tình cảm sâu đậm thì Rain, chắc chắn chẳng còn cách nào khác ngoài việc ở yên bên cạnh cô.

-Thật sao? – Ông Shen quay sang nhìn nó, còn nó chỉ khẽ gật đầu, đôi mắt thoáng chút đờm buồn rồi tan biến. Nó mím môi, kháo tay Vĩ, nở một nụ cười thật tươi.

-Dạ, chỉ là bạn bình thường thôi ạ! – Hai từ “bình thường” thật khó để nói ra, nhưng nó buộc phải nói. Wind đã tự hứa với lòng mình sẽ ngoan ngoãn ở bên Vĩ, chấp nhận tình cảm của anh. Nó biết như thế là mạo hiểm, bởi trong cái giao ước gì đó, nó vẫn phải thường xuyên gặp Rain trong căn nhà mà ông Shen sắp xếp. Wind muốn đổi mặt với Rain, nó không tin là nó không thể quên cậu được. Cả hai đã không thể là gì của nhau, thì ít nhất, nó muốn xem cậu ấy như một người bạn...bình thường.

-Bạn bình thường? – Rain cười nhạt – Đúng vậy, chúng con...chỉ là bạn bình thường thôi!

Vĩ có thể cảm nhận được cánh tay anh đang bị nó bầu chặt.

-Khà khà...được rồi, được rồi. – Ông Shen cười sáng khoái – Vậy chúng ta cũng nên định ngày đính hôn cho các con thôi.

-Dạ.

Cạch. Cánh cửa phòng mở ra, một người bước vào.

-Cô đến đây làm gì? – Vừa mới bước ra khỏi phòng tắm, mái tóc rỉ nước, chỉ có mỗi chiếc quần đùi, trên vai khoác chiếc khăn lông màu xanh nhạt, Rain cau có. Nhìn thân hình rắn chắc của Rain, Kiều Như mỉm cười thích thú, tiến lại gần.

-Anh, em yêu anh... – Vừa nói, Kiều Như vừa kề sát môi, dựa dẫm vào Rain. Nụ hôn đến càng lúc càng gần, tưởng chừng như cả hai đã dán chặt vào nhau, nhưng cậu đã kịp ngăn lại, bàn tay to lớn che lấy đôi môi đỏ màu son của cô ta.

-Cô...dừng lại đi.

-Sao thế? – Kiều Như nũng nịu – Em muốn hôn anh.

-Tôi thì không.

Rain chán ghét đẩy Kiều Như ra xa, cậu ngồi lên giường, sẵn tay với lấy rờ-mốt bật TV, không thêm màng đến cô. Tuy có hơi hụt hẫng nhưng Kiều Như không lấy đó làm buồn. Càng khó chiều, càng kích thích cô muốn chinh phục. Kiều Như lại đi đến gần, lần này, cô ngồi xuống bên cạnh Rain.

-Chị dâu thật dễ thương, nhỉ?

-...

-Không biết lúc này hai người đó đang làm gì ta? Nằm tay? Ôm? Hôn? Hay là...anh nghĩ xem, hai người một phòng, họ chắc chắn sẽ làm điều đó...

-Chết tiệt, cô im đi! – Rain tức giận quát lên. Cậu không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì nữa, ít nhất là lúc này. Cậu đã cố gắng nghĩ rằng tất cả chỉ là một giấc mơ, nhưng kết cục thì sự thật vẫn là sự thật. Người sẽ đính hôn với anh trai cậu là Wind. Cậu không trách nó, cậu không có tư cách xen vào quyết định của Wind, chính bản thân cậu đã bỏ rơi nó trước mà. Thậm chí đến việc mẹ của Wind bị bệnh, cậu cũng không thể giúp gì được. Đến cuối cùng thì vẫn là Vĩ ở bên, an ủi và chăm sóc nó, chính anh ta đã xoa dịu nỗi đau trong lòng Wind, nó phải lòng anh cũng đúng thôi.

-Sao hả? Hối hận với quyết định này chứ gì? – Kiều Như đổi giọng, nở nụ cười xảo quyệt. Cô rất hả hê trước sự đau đớn của Rain. Chỉ cần hai người kia toàn tâm toàn ý với nhau thì xem như kế hoạch của cô đã thành công. Không ngờ Rain lại thực sự vì một cô gái mà tập trung vào sự nghiệp tương lai như vậy, chỉ trong một thời gian ngắn cậu đã học được rất nhiều thứ, mọi người trong Villy ít nhiều cũng có phần yêu mến, tin tưởng cậu. Đúng vậy, đã là con rể tập đoàn Viily thì phải như thế!

-Vậy ra từ đầu, cái bẫy của cô là như thế? Dụ tôi đính hôn, mặt khác lại tạo điều kiện cho cả hai người họ?

-Bingo. – Kiều Như nháy mắt – Em làm tốt đấy chứ!

-Tiếc là từ đầu tôi không biết họ quen nhau.

-Chính vì em biết anh không biết, cho nên mới dễ dàng dụ được anh. – Kiều Như quỳ lên giường, dùng hai tay nâng khuôn mặt của Rain lên, khẽ vuốt ve. Cô ghé sát lại gần, thì thầm, những lời nói như đâm sâu vào nỗi đau của Rain. – Rồi họ sẽ yêu nhau, thật sâu đậm. Họ sẽ có con, sẽ hạnh phúc. Còn anh, trở thành người thứ ba, không có cách nào xen vào giữa được. Hãy yên vị mà ở bên cạnh em đi.

-...

-Em sẽ cho anh nhiều thứ, tiền bạc, quyền lực,...anh xem, chỉ cần không nghĩ đến con nhỏ đó nữa thì anh sẽ có tất cả. Thế nào? – Kiều Như lại giả giọng dụ dỗ.

-Tôi... – Rain ngược đôi mắt đầy kiên định nhìn cô, nói rõ ràng, chậm rãi – Đính hôn với cô, bởi vì muốn bảo vệ người đó. Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ nào khác cả. Tiền bạc, quyền lực? Những thứ đó, hãy chờ đi, một ngày nào đó cô sẽ hối hận khi xem thường tôi như vậy.

Kiều Như hơi ngạc nhiên, tự hỏi không biết điều gì đã khiến cho Rain trở nên tự tin như thế.

-Ha, dù anh có dự định gì trong đầu thì đến sau cùng anh vẫn chẳng thể có con bé ấy đâu. – Kiều Như nhếch mép – Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy. Nó rồi sẽ quên lãng anh thôi.

-Tôi không để điều đó xảy ra là được chứ gì?

-Anh định làm gì? Tiếp cận nó? – Kiều Như cười – Anh nên nhớ, anh là hôn phu của em đó! Đừng làm điều gì dại dột, không thì người gặp nguy hiểm không phải là anh đâu, mà là nó.

-...

Kiều Như tiến về phía cửa, không quên nói thêm.

-Với sức anh bây giờ, muốn khống chế Thái My vẫn là chuyện không tưởng. Cho đến đó thì anh vẫn phải nghe lời em. Lần sau em đến, mong là sẽ không còn kiểu từ chối như ban nãy nữa.

Cánh cửa đóng sầm, Rain nằm phịch xuống giường, tay gác lên trán thở dài.

-Meo...

-Là mày à. – Bé chú mèo con lên, Rain mỉm cười. Xem kìa, lại hung dữ với cậu rồi. – Mày xấu tính quá đi, con gái gì mà dụng đầu cào đó là sao?

-Meo...meo...

-Mèo con, cô ấy...hôm nay đã nắm tay một người khác...không phải là tao.

-Mmm...

-Này, dậy đi, con sâu ngủ.

-Hmm, 5 phút nữa thôi mà mẹ...

-Khì, dậy đi nào...

-5 phút nữa thôi.

-Hừm, xem ra không còn cách nào khác rồi.

Chỉ là một buổi sáng bình thường như mọi buổi sáng, Wind thích nằm ườn ngủ nướng mặc cho kim đồng hồ đã sắp chỉ đến giờ đi học. Nhưng thật kỳ lạ, sao hôm nay môi lại có cảm giác như bị ai đè lên vậy nhỉ? Nặng quá!

-Mmm...

Wind từ từ mở mắt ra. Một khuôn mặt? Khoan đã, là anh Vĩ đây mà. Và anh ấy...

-Kyahhh...anh, anh Vĩ...

-Haha, chịu dậy rồi sao? – Vĩ cười, nụ cười của anh sáng lên dưới ánh mặt trời. Chói quá đi mất!

-Sao anh...hôn em? – Nó ngượng ngùng, lấy tay che đi khuôn mặt đang đỏ ửng lên.

-Vì gọi mãi mà em không dậy, lại còn dễ thương như thế nên... - Vĩ giải thích.

-Ừ...nhưng, nhưng... - Nó ấp úng không biết phải nói gì nữa, nhìn xuống thì phát hiện mình chỉ mặc mỗi bộ đồ ngủ mỏng manh thôi, Wind hốt hoảng đuổi ngay Vĩ ra khỏi phòng.

Lát sau, tự tin hơn với bộ đồng phục, nó mỉm cười ngẩng mình trong gương. Căn phòng lại thay đổi rồi, bởi vì nó không phải ở căn nhà có cổng màu xanh lá, cũng không phải nhà có ba mẹ và hai ông anh nữa, mà là căn biệt thự của tập đoàn Kasel. Đỉnh hôn, giống như kiểu “đặt cọc” vợ chồng trước ấy. Cảm giác thật kỳ lạ. Bây giờ thì nó có hôn phu rồi, nghe có vẻ “tiểu thuyết” quá nhỉ? Chỉ cần nó bước sang tuổi 18 thì...Bất giác trong lòng Wind dâng lên một nỗi buồn không tên, nó nắm chặt tay, cố gắng xua đi những suy nghĩ trong đầu.

-Chào cô Tuyết.

-A...ch...chào.

Cái thế giới của những người nhà giàu thật khác biệt. Nhiều người hầu quá đi! Sống thế này cứ như vua ấy nhỉ? Chẳng phải làm gì, cứ kêu là có người đến ngay. Rất hợp với cái tính lười biếng của nó. Khả khả.

Cạch.

Phía sau cánh cửa kính là một khu vườn rất rộng, rất đẹp, chắc chắn được chăm sóc rất cẩn thận. Bầu trời nhìn cao xa, trong xanh hơn, những đám mây đủ hình dạng lơ lửng trên nền trời, không khí trong lành, mát rười rượi. Mùi hoa thơm thoang thoảng, không biết là hoa gì nhỉ? Giữa vườn, có một chiếc bàn tròn trông rất thanh nhã, xung quanh là ba người, hai nam một nữ đang nói chuyện với nhau. Họ vừa nói vừa dùng bữa sáng trông khá hấp dẫn.

-Ừm...xin lỗi, em ra trễ...

Wind e dè nói, chỉ khẽ liếc nhìn chàng trai với chiếc áo sơmi trắng vài giây.

-Không sao. Ngồi đi. – Vĩ kéo nhẹ tay Wind, nó ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh. Đột nhiên, Vĩ ôm lấy eo nó, làm nó hơi giật mình. – Đến gần đây một chút...

-A...ừm... - Nó ngại ngần nhích lại gần anh. Từ lúc quen nhau đến giờ, hình như Vĩ bạo dạn hơn trước. Vẫn dịu dàng như vậy, vẫn ân cần như vậy nhưng có chút gì đó rất khác, anh không còn e dè trong việc chạm vào nó nữa. Điều đó khiến Wind cảm thấy hơi không quen.

-Nói “a” đi nào! – Kiều Như ngồi đối diện, xiên một miếng trái cây đưa đến cho Rain.

-Làm gì vậy? – Cậu hơi khó chịu, cau mày.

-Đút cho anh chứ làm gì. Nào, nói “a” đi. – Kiều Như đáp, nở một nụ cười thật tươi.

-...

-Anh à...ngoan ngoãn một chút đi mà.

Cuối cùng thì Rain cũng chịu mở miệng ra ăn miếng táo đó. Wind hơi giật mình khi thấy ánh mắt của cậu ấy liếc sang mình một cái. Chắc là nó lâm, phải không? Ánh mắt đó hình như đang thăm dò phản ứng của Wind. Nhưng tại sao lại nhìn nó bằng ánh mắt đó chứ? Wind hơi bấu chặt vạt váy, mím môi, nó cúi đầu xuống né tránh. Làm ơn đừng khiến nó lung lay.

-Em ăn sáng đi rồi anh chở đi học. – Vĩ đẩy chén súp vừa mới được bưng ra, nóng hổi và thơm phức sang cho nó. Wind lí nhí nói cảm ơn rồi chậm rãi cầm muỗng múc. Tự nhiên nó nhớ món súp của mẹ quá! Không biết bây giờ mẹ thế nào rồi?

-Tuyệt.

-Dạ? – Nó sau khi no nê, quay sang nhìn Vĩ.

-Có...chiếc lá này. – Anh đến gần, đưa tay ra, gỡ chiếc lá đang yên vị trên mái tóc của nó xuống. Khoảng cách đột nhiên rút ngắn lại, nó mà ngược lên là thế nào cũng đụng trúng mặt anh cho coi. Wind cảm nhận được hơi thở của anh đang phả vào tóc mình, nó bất giác đỏ mặt. Bất ngờ hơn, một nụ hôn có chủ ý nhanh chóng đặt lên trán nó, đôi môi anh nóng bỏng. Wind giật lùi ra phía sau, mặt đỏ gay.

-A...

-Anh rề à, không cần phải lộ liễu vậy đâu. – Kiều Như vừa đi dạo với Rain không biết từ bao giờ đã quay lại, trêu ghẹo. – Còn chị dâu nữa, xấu lắm nha, dám mê hoặc anh rề như vậy.

-A...tôi...

Wind bối rối, nó không biết phải làm thế nào. Nhớ lại nụ hôn “gọi dậy” lúc sáng, mặt lại càng nóng hơn nữa.

-Anh, đi đâu vậy?

-Vào trong. – Rain đáp.

-Nhưng...còn chị dâu với anh rể.

-Họ còn bận “vui vẻ” với nhau. Tôi và cô chỉ là kì đà thôi.

Mặc kệ cho Kiều Như léo nhéo phía sau, Rain bỏ đi một mạch, không thèm quay đầu lại nhìn lấy một cái. Kiều Như đuổi kịp, nhanh chóng khoác tay cậu, ông ẹo làm nũng. Nhìn dáng hai người khuất dần, Wind cảm thấy có cái gì đó nhói lên trong lòng, một cơn đau tim nhẹ ư?

Cậu ấy không quan tâm sao? Nhưng tại sao nó phải buồn chứ?

Wind quay sang nói với Vĩ.

-Anh chở em đến trường đi. Trễ rồi.

Người ta thường nói: Bạn sẽ không bao giờ nhận ra mình yêu một người nhiều như thế nào, cho đến khi, bạn nhìn họ yêu...yêu một người khác.

30. Chương 30

-Thế nào rồi? Mà ын chứ? – Vy vừa uống xong một ngụm nước, hỏi.

-Cũng tạm tạm. – Nó hờ hững trả lời.

-Tạm? – Vy nhú mồm, nhỏ vòng tay lại, dựa vào lưng ghế. Căn tin ồn ào thật. – Nói cho tao nghe, mà ын thực sự hạnh phúc chứ?

-Tao á? – Nó mỉm cười, nụ cười gượng gạo mà nó không mong Vy sẽ nhận ra – Đương nhiên là...hạnh phúc rồi. Anh Vĩ rất tốt với tao mà, anh ấy yêu thương tao lắm.

-Còn mà? – Vy hỏi tiếp.

-Tao cũng...vậy.

-Cũng vậy là sao?

-Tao cũng...mày biết đó. Cũng vậy. – Nó cố né tránh đôi mắt dò xét của Vy.

-Mày nói rõ ràng hơn đi, hay là chữ “yêu” đó mà không thốt ra được. – Vy cau mày. – Wind à, mà ын đâu có yêu Vĩ như cái cách anh ấy yêu mày? Tao biết rõ mà ын. đừng tự lừa dối bản thân nữa.

-Thì từ từ rồi cũng yêu thôi. – Nó nhún vai.

-Nếu không thì sao? Nếu ở bên cạnh nhau 5 năm, 10 năm nữa mà vẫn chưa yêu được thì sao? Mày định cưới một người mà mà ын không có tí tình cảm nào như thế hả? – Vy mắng. Cái bầu không khí ồn ào này khiến nó nghe lúc được lúc mất, rất khó chịu. Nhưng thôi kệ, dù sao nó cũng sợ sự yên lặng lắm.

-Có lẽ.

-Có lẽ? – Vy nhếch môi – Mày đúng là điên rồi!

-Chứ tao phải làm gì đây? Còn cách nào khác sao? – Nó bực dọc lớn tiếng cãi lại.

-Mày có thể chọn cách khác để đến ын người ta mà. Cùng lắm thì để tao giúp mà! Bạn thân để làm gì chứ?

-...

Nó im lặng. Bởi vì Vĩ rất tốt, luôn an ủi nó, động viên, quan tâm đến nó, thậm chí cả tiếng mồm tim cũng là anh thuyết phục, đòi đứng ra giúp đỡ. Nếu không có tình cảm, thì ít nhất nó cũng muốn dùng cách này mà đền đáp anh. Biết đâu một ngày nào đó, Wind sẽ yêu anh thì sao? Với lại...

-Tao...muốn đổi mặt với Rain. Tao không tin là mình không thể quên được. Không làm người yêu thì là bạn. Chỉ cần là bạn như trước thôi. Hay chí ít, khiến tao có thể đau đớn mà hoàn toàn quên đi.

-Ôi trời. Mày đùa với tao hả Wind? Rốt cuộc mày đang suy nghĩ gì vậy?

-Tao điên nhỉ?

-Quá điên ấy chứ. – Vy lại uống một ngụm nước – Có ai lại dùng cách đó để quên một người không? Không khéo lại phản tác dụng chứ chẳng chơi.

-Haha...

-Thế rồi sao? Kế hoạch “khùng điên” của mày đến đâu rồi?

-...

Đến đâu ư? Có thể nói cho Vy biết là nó vẫn tìm đập chân run, mặt đỏ khi đứng trước Rain được không? Ha, thế nào cũng bị cười nhạo cho coi.

Nghĩ cũng thật buồn cười. Ngày trước, khi đứng đối diện người đó, con tim loạn lên những nhịp đập hạnh phúc. Bây giờ, cũng là người đó, cũng đứng đối diện, tim cũng đập loạn lên, nhưng...mỗi nhịp đập lại là một nhịp đau. Đơn giản bởi vì những yêu thương kia chỉ còn là kỷ niệm, thuộc về quá khứ với muôn vàn chắp vá mất rồi. Người ta bên cạnh đã có một bàn tay khác, và bản thân mình...cũng thế.

Yêu nhau, bên nhau rồi bây giờ lại phải ép bản thân phải lãng quên nhau. Cái gọi là tình yêu thật kì lạ.

Wind thấy mình thật xấu xa, lúc đồng ý đính hôn với anh Vĩ, đã có lúc trong đầu nó chợt lóe lên một ý nghĩ rằng nó sẽ được nhìn thấy Rain mỗi ngày. Thật ngớ ngẩn phải không? Nhưng dù gì thì, nó cũng không thể làm chuyện có lỗi với anh Vĩ được, nó phải toàn tâm toàn ý ở bên anh, quên đi tình cảm với Rain. Sẽ được thôi mà, bởi vì...Rain chẳng còn yêu nó nữa, chỉ cần cậu ấy chắc chắn không còn yêu nó nữa. Thấy Rain hạnh phúc, vui vẻ bên người con gái khác, những tình cảm còn sót lại sẽ tự biến mất thôi mà. Đau, tự khắc sẽ buồn, đúng không?

Hy vọng là vậy.

Wind thở dài. Cái nắng nóng làm mồ hôi cứ rịn ra, thấm đẫm lưng áo.

Tàn nhẫn đi, ác hơn nữa đi, làm nó đau thật đau, để nó có thể hận cậu, thù cậu, rồi bỏ cuộc, rồi lãng quên. Làm ơn đi, nó không muốn cứ thường xuyên bị cái cảm giác nhói đau âm ỉ kia quấy phá nữa.

Cạch.

-Chào cô chủ.

-Oái. Hơ...chào. – Vừa bước vào nhà là có một đoàn tiếp đón rồi, nhưng cùng đồng thanh như thế thì...Wind thở phào, có ngày mất hồn như chơi.

Căn nhà hôm nay vắng lặng hơn bình thường, hình như không nghe thấy tiếng của Kiều Như, anh Vĩ cũng không thấy đứng đợi nó như mọi khi nữa. Lạ nhỉ? Mọi người đâu hết cả rồi.

-Cô ơi. – Nó hỏi một cô giúp việc gần đó – Nhà không có ai hết hả cô?

-Dạ, cậu Vĩ thì bận việc ở công ty, cô Kiều Như hôm nay về nhà với bố, chỉ có mình cậu Phong là đang ở trên phòng làm việc riêng thôi ạ.

-Cảm ơn cô.

Cô giúp việc cúi đầu rồi nhanh chóng đi xuống bếp.

-Chỉ hai người ở nhà thôi ư?

Wind tắc lưỡi rồi chạy ngay lên phòng mình. Nó phải tắm táp đã, khắp người chỉ toàn mùi mồ hôi thôi.

-Hu woa...đã quá đi!

Bồn tắm to to, nước ấm ơi là ấm, lại thêm xà phòng thơm ơi là thơm, tạo bọt rất đã nữa chứ, khả khả, thật khiến người ta muốn nằm ngủ trong đó luôn hà. Wind lấy chiếc khăn lông lau mái tóc vẫn còn ướt,

bộ short kate với chiếc áo hai dây màu hồng, quần xanh có hai chiếc túi nơ hai bên khiến nó trông thật nữ tính. Wind nằm phịch trên giường, với tay lấy remote-một chuẩn bị bật TV thì chợt nghe thấy tiếng mèo cào. Nhà này có mèo à? Wind tò mò mở cửa ra, nhìn xuống dưới chân.

-Là...mèo thật? – Hơi ngạc nhiên, nó ngồi xuống bế xốc chú mèo lên, ngắm nghía. – Mày trông quen quen, hình như chúng ta có gặp nhau rồi phải không? Bộ lông trắng và đôi mắt tròn này không lẫn vào đâu được.

-Meo... - Chú mèo kêu lên như đồng ý.

-Này, làm sao mà mày theo tao về đây được hả? – Wind vuốt nhẹ bộ lông trắng mềm mượt, khẽ mỉm cười. Không biết làm sao mà chú mèo này lại ở đây nhỉ? Bất chợt, một giọng nói quen thuộc vang lên, thu hút ánh nhìn của Wind.

-Tiểu Bạch, mày đâu rồi?

Một người con trai với khuôn mặt lo lắng, hàng chân mày chau lại, đang vội vã đi tìm kiếm thứ gì đó tên “Tiểu Bạch”.

-Meo...

Chú mèo con bất chợt kêu lên, chàng trai nghe thấy liền dừng lại trước dãy hành lang rộng, đưa mắt hướng về phía tiếng kêu vừa phát ra.

-Tiểu Bạch...

Cậu tiến đến gần, mắt khẽ liếc nhìn Wind, rồi bế chú mèo con lên, mắng.

-Con mèo ngốc, đã bảo đừng chạy lung tung mà. Bây giờ thì đi về phòng nào. A...

Tiểu Bạch ương bướng, vẫn còn muốn chơi, bèn cào một phát vào tay Rain, nhảy phốc xuống núp phía sau lưng Wind. Nó hơi ngạc nhiên, hết nhìn chú mèo rồi lại nhìn Rain, cậu đang vuốt xoa bàn tay có một vết xước dài.

-Mèo...là...ừm...của anh à? – Bất giác nó không biết nên xưng hô thế nào cho phải. Nếu là chị dâu thì phải gọi cậu ấy là em đúng không, nhưng như vậy thì thật kỳ lạ. “Cậu” thì hơi ngượng miệng, thế thì gọi “anh” là ổn nhất.

-Ừm. – Rain ậm ừ đáp.

-Ừm.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên yên lặng. A, thật khó xử. Nên nói gì đây nhỉ? Thành thật, không được, phải nói gì đó, nếu không sự yên lặng này sẽ tố cáo con tim đang loạn nhịp của nó mất.

-Bên anh ta, hạnh phúc chứ?

-Ờ...

Chưa biết phải mở lời như thế nào thì Rain đã lên tiếng trước. Wind ngạc nhiên nhìn cậu, đôi mắt kia đượm buồn. Nó hơi bối rối, không biết phải trả lời làm sao.

-Tôi...cũng hạnh phúc. Còn anh thì sao? Bên cô ấy...hạnh phúc chứ?

-...

Lại im lặng nữa rồi. Nó nên hiểu là “có” hay là “không” đây?

Về phần Rain, cậu đang thấy hối hận khi hỏi cậu vừa rồi. Nếu không hỏi thì không nghe được câu trả lời, như vậy có lẽ tốt hơn. Đã thế còn bị hỏi ngược lại, nói “có” thì không thật lòng mình, mà nói không thì mâu thuẫn quá. đành im lặng vậy. Con Tiểu Bạch quậy phá này, về phòng nhất định sẽ mắng ột trận mới được.

Đang miên man với những suy nghĩ trong đầu, Rain bị giật mình khi nghe thấy tiếng la oai oái của Wind.

-Tiểu Bạch, buông ra, không được cắn. Đó là quyền vớ Sinh của tao mà, ngày mai tao có bài kiểm tra đó! – Vừa giằng co với chú mèo nhỏ, Wind vừa nói. Híc, nó chưa học chữ nào đâu, lỡ Tiểu Bạch cắn nát tập thì nguy mất. Sao lại chạy vào phòng nó mà quậy chứ? – Ờ, này...đừng chạy.

Sầm. Cánh cửa phòng đóng lại. Tiểu Bạch ngược đôi mắt to tròn lên nhìn, có một ánh mắt đánh sợ đang chiếu thẳng vào chú mèo nhỏ, nụ cười kia đầy đe dọa.

-Mèo ngoan, buông quyền vớ ấy ra rồi cùng tao về phòng nào! – Rain gắng giọng, bóp tay vào nghe rôm rốp, đến Wind cũng còn sợ nữa là.

Tiểu Bạch run run, dùng cái óc nhỏ mà suy nghĩ. Nếu bây giờ không chạy cũng chết, mà chạy thì biết đâu lại thoát được. Và chú mèo trắng nhìn Rain với đôi mắt thách thức, bốn chân thoăn thoắt, quay đầu chạy.

-Con mèo chết tiệt, đứng lại đó!

Và cuộc đuổi bắt bắt đầu. Thật buồn cười khi nhìn cảnh tượng lúc này, một nam, một nữ đuổi theo một chú mèo con. Chú mèo lông trắng tinh nghịch vừa chạy vừa ngậm quyền tập trong miệng, kéo lê đi, cô gái khuôn mặt đau khổ tiếc thương cho quyền tập xấu số, chàng trai thì hận một nỗi không thể giết chết chú mèo nhỏ. Cuộc rượt đuổi kéo dài chừng 15 phút, Wind mệt lử, đầu óc quay cuồng bởi vì phải chạy vòng vòng trong căn phòng để bắt Tiểu Bạch.

-Hừ, nếu mày đã trốn trong đó thì trốn luôn đi, lò đầu ra là chết với tao! – Rain đe dọa.

-Hazzz...nó chui vào trong gầm tủ rồi ư? Đồ con mèo khôn lỏi. – Wind thở dài. Nó đã gây thù oán gì với con mèo này đâu chứ. – Ồi, vở của tôi.

-Xin lỗi. – Rain hơi cúi đầu nói.

-A...không...không sao. – Nó bối rối đáp. Nó có trách gì cậu ấy đâu chứ.

Lợi dụng lúc hai người không để ý, chú mèo nhỏ lém lỉnh chạy vụt ra ngoài.

-Á, con mèo! – Wind lên tiếng, nó toan đứng dậy. Cơn chóng mặt bất ngờ đến, Wind loạng choạng ngã xuống.

-Này...nguy hiểm. Hơ...

Rain nhanh chóng đỡ lấy Wind, nhưng không biết thế nào lại trượt chân, cả người đổ xuống theo xuống đất. Rầm. Một tiếng động lớn vang lên làm chú mèo con cũng giật mình mà quay lại.

-Au...

-Híc...

Tiểu Bạch mỉm cười, kế hoạch thành công mỹ mãn, bây giờ thì tìm một chỗ tốt để xem phim thôi.

-Xin...lỗi... - Wind luống cuống. – Không...không sao chứ?

-Không sao. – Rain cũng bị đau không kém, bởi vì cậu đã dùng cả người mình mà đỡ cho Wind không đập mặt xuống mà. Lưng cậu nhức quá đi mất! – ...

-Sao thế? – Tự dưng lại bị Rain nhìn chăm chăm, nó tự hỏi không biết có phải là do mặt mình có dính gì đó không?

-À, không có gì. Chỉ là...cái tư thế này...

Phải một lúc sau nó mới hiểu Rain nói gì. Tình hình là Wind đang ngồi trên người Rain, cái tư thế kiểu này dễ gây hiểu lầm vô cùng. Wind đỏ mặt, hai má nóng ran. Điều đó làm Rain hơi ngạc nhiên, là do lâu ngày rồi cậu không được thấy biểu hiện đáng yêu này ư?

-Xin...lỗi. Tôi không cố tình đè lên người anh đâu. Cái này...ý tôi là... - Wind cứ ra sức bào biện, dù Rain biết nó không làm gì sai cả. Nó cảm thấy mình thật ngu ngốc. Nhưng mà tất cả chỉ tại Tiểu Bạch đáng ghét kia, khiến nó rơi vào tình huống khó xử này. – Tôi...xuống ngay đây. Xin lỗi...

-...

Hôm nay Kiều Như không có ở nhà, Vĩ thì chưa về, nhà chỉ có Rain và Wind cùng những người giúp việc không đáng nói đến. Và, chỉ có những kẻ ngây thơ mới bỏ qua cơ hội quý giá này. Hình như cũng lâu rồi cậu không trêu chọc nó thì phải? Khẽ nhếch môi, Rain thầm cảm ơn chú mèo con tinh quái, ngay lập tức kéo Wind lại, vật nó ngã xuống đất. Tình thế hoàn toàn thay đổi. Bây giờ là Rain phía trên, còn Wind thì bị đè nằm dưới đất. Bất ngờ, Wind không kịp phản kháng, cứ thế mà mở to mắt nhìn người con trai trước mắt mình. Bờ vai rộng, đôi môi quyến rũ, đôi mắt huyền sâu thẳm. A, có khi nào cậu sẽ nhìn thấy những xốn xao trong mắt nó lúc này không? Trái tim lại phản bội chủ rồi.

-Tôi... - Khẽ nâng mái tóc dài còn hơi ẩm, thơm mùi táo, Rain hôn nhẹ lên đó. - ...nên làm gì với em đây?

-Hả? - Nó ngạc nhiên, không tin vào tai mình. Có phải nó vừa nghe thấy gì đó...lạ lắm không?

-Chỗ này. - Rain chỉ lên môi nhỏ, rồi chuyển dần xuống phần cổ trắng ngần. Cái chạm nhẹ làm nó hơi giật mình, kêu lên khe khẽ. - Và chỗ này. Tôi nên “nghịch” nơi nào trước đây?

Nghịch? Rain đang nói gì thế? Chuyện này...

-Đừng...đừng đùa. Chúng ta là ...

-Suyt. - Rain đưa ngón tay đặt lên môi nó, ra hiệu cho nó im lặng. Chết tiệt, sao lại dùng đôi mắt si mê đó mà nhìn nó chứ. Rain ghé sát tai nó, thì thầm. - Đừng nhắc đến chuyện đó. Tôi bây giờ chỉ muốn cùng em chơi một trò chơi thôi.

-Ch...chơi? - Nó nhắc lại, nuốt ực một cái, trong lòng có hơi hoảng sợ.

-Ừ. - Giọng nói trầm ấm lại rỉ rả bên tai, nhẹ nhàng, đầy mê hoặc. - Nói cho tôi biết, em muốn tôi chạm vào đây (chỉ môi) hay đây (chỉ cổ) trước?

-Ừ...cái...

Cạch. Két.

Có tiếng mở cổng ở dưới nhà.

-Cậu Vĩ, mừng cậu về nhà.

Là Vĩ ư? Anh ấy về rồi. Wind vừa mừng vừa lo, nó nhìn Rain, rồi nhanh chóng đẩy cậu ra. Vĩ mà thấy cảnh này thì chỉ có chết ngất hoặc là anh em xung đột mất.

Có hơi hụt hẫng vì bị phá bình, nhưng Rain vẫn không muốn bỏ cuộc. Cơ hội không đến lần thứ 2, là anh ta đã nói như vậy mà, đúng không? Nếu buông tay Wind ra lúc này thì biết bao giờ mới được gần gũi như thế nữa. Cơ hội mà Tiểu Bạch tạo ra không nên phí phạm. Rain bèn đứng dậy, trước khi để Wind kịp bước ra khỏi phòng, cậu ngay lập tức đứng phía sau lưng, ép sát nó, đồng thời dùng lực đè cửa lại.

-A...sao...buông, buông ra. - Nó tức tối xoay nắm đấm cửa, cố gắng mở cửa ra nhưng không được. Nó nhăn mặt, quay sang Rain hỏi. - Anh muốn gì đây?

-Suyt. - Rain bịt miệng, ra hiệu cho nó im lặng.

Có tiếng bước chân? Là Vĩ đang đi đến?

-Tuyệt, là anh đây. Anh vào được chứ?

-Ừm... - Nó muốn nói lắm, nói là có một tên biến thái đang ở đây, nhưng mà bị bịt miệng rồi thì sao nói được. Đột nhiên Rain lại thì thầm vào tai nó, khoảng cách gần đến nỗi, nó có thể cảm nhận được hơi thở của cậu đang lướt trên làn da.

-Em có thể nói tôi đang ở đây nếu em muốn. Nhưng tôi nghĩ em không thích cảnh “anh em tương tàn” đâu nhỉ?

Phải rồi, nếu nói Rain ở đây thì khác nào...Wind mím môi, nhìn Rain bằng ánh mắt ý muốn cậu bỏ tay ra, chắc chắn nó sẽ không nói gì đâu. Rain mỉm cười làm theo.

-Em đang tắm. Anh có thể quay lại sau không? - Lại nói dối rồi.

-À, được rồi. – Vĩ đáp. Sau khi nghe tiếng bước chân của anh xa dần, nó mới thở phào nhẹ nhõm. À khoan đã, vẫn còn một mối nguy ở đây. Ngược nhìn cái kẻ đang rất khoái chí vì đã đuổi được một vật cản lớn, Wind cau mày, tỏ vẻ khó chịu. Rain nhếch môi, nâng cằm nó lên, thích thú nói.

-Nghe lời thật đấy!

-Chết tiệt, anh muốn gì đây?

-Nói rồi, muốn cùng em chơi một trò chơi, “chị dâu” à!

-Ồ...điên! Đây, anh làm gì...hmm...

Đáng ghét, sao lại làm nó rung động như vậy? Cả nụ hôn này nữa, không thể phản kháng được hoặc là nó...hoàn toàn không muốn phản kháng tí nào. Con mèo đáng ghét, ta hận mi! Nụ hôn vừa dứt, Rain liền mơn trớn xuống chiếc cổ thon, trắng ngần. Chiếc áo hai dây rất dễ dàng để cậu thực hiện việc đặt dấu trên cổ nó. Chỉ lúc này thôi, cậu chắc chắn sẽ không giao nó cho Vĩ đâu. Thả nó về với anh ta, để anh ta tự do ôm nó, âu yếm nó ư? Đừng có mơ. Lúc này, Wind là của cậu, hoàn toàn là của cậu.

Dừng lại, dừng lại. Tiếng lòng nhỏ bé của Wind dường như không khiến Rain nghe thấy được. Thực sự thì, chính nó cũng không muốn cậu dừng lại. Hơi ấm này, nụ hôn này, đã bao lâu rồi? A, cho nó tham lam một chút thôi được không?

Bất giác, Rain thốt lên.

-Anh...yêu em.

Chỉ một câu nói, cả không gian như đứng yên lại. Wind như người say ngay lập tức tỉnh mộng. Còn Rain, cậu cũng nhận thấy mình vừa nói ra một điều vô cùng ngu ngốc. Ngẩng đầu nhìn Wind, a, chết rồi, hai hàng nước mắt đang lăn dài trên má.

-Anh vừa nói gì?

-...

Bịch.

-Khốn kiếp! – Nó đẩy mạnh Rain ra, bờ vai nhỏ nhắn khẽ run run. – Anh đi ra khỏi phòng tôi ngay!

-...

Rain không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Tiểu Bạch, rồi cùng chú mèo nhỏ đi ra ngoài.

Đóng sầm cửa lại, Wind dựa lưng vào cửa, trượt xuống đất. Bàn tay mạnh bạo chùi chùi lên môi, cố gắng xóa sạch mọi thứ trong đầu. Cái gì vừa diễn ra vậy? Nó vừa làm gì vậy?

-Yêu ư? Haha...nực cười... - Khẽ lau dòng lệ ướt đẫm hai bên má, khuôn mặt đầy đau đớn, nó khóc nức. – Đồ tồi! Tôi lại bị anh lừa nữa rồi...

Bên ngoài cửa, cũng có một người đang đau đớn.

-Méo...

-A...đồ mèo ngốc, mày trách tao cái gì? Là mày thì mày có kiềm chế được không? – Bế chú mèo trên tay, Rain từ từ tiến về phòng. Vừa đi, cậu vừa thở dài. Hôm nay bị cào nhiều quá! Tiểu Bạch ngu ngốc!

31. Chương 31

-Thế nào rồi? Mày ổn chứ? – Vy vừa uống xong một ngụm nước, hỏi.

-Cũng tạm tạm. – Nó hờ hững trả lời.

-Tạm? – Vy nhủu mày, nhỏ vòng tay lại, dựa vào lưng ghế. Cần tin ờn ào thật. – Nói cho tao nghe, mày thực sự hạnh phúc chứ?

-Tao á? – Nó mỉm cười, nụ cười gượng gạo mà nó không mong Vy sẽ nhận ra – Đương nhiên là...hạnh phúc rồi. Anh Vĩ rất tốt với tao mà, anh ấy yêu thương tao lắm.

-Còn mày? – Vy hỏi tiếp.

-Tao cũng...vậy.

-Cũng vậy là sao?

-Tao cũng...mày biết đó. Cũng vậy. – Nó cố né tránh đôi mắt dò xét của Vy.

-Mày nói rõ ràng hơn đi, hay là chữ “yêu” đó mày không thốt ra được. – Vy cau mày. – Wind à, mày đâu có yêu Vĩ như cái cách anh ấy yêu mày? Tao biết rõ mày mà. đừng tự lừa dối bản thân nữa.

-Thì từ từ rồi cũng yêu thôi. – Nó nhún vai.

-Nếu không thì sao? Nếu ở bên cạnh nhau 5 năm, 10 năm nữa mà vẫn chưa yêu được thì sao? Mày định cưới một người mà mày không có tí tình cảm nào như thế hả? – Vy mắng. Cái bầu không khí ờn ào này khiến nó nghe lúc được lúc mất, rất khó chịu. Nhưng thôi kệ, dù sao nó cũng sợ sự yên lặng lắm.

-Có lẽ.

-Có lẽ? – Vy nhếch môi – Mày đúng là điên rồi!

-Chứ tao phải làm gì đây? Còn cách nào khác sao? – Nó bực dọc lớn tiếng cãi lại.

-Mày có thể chọn cách khác để đến ơn người ta mà. Cùng lắm thì để tao giúp mày! Bạn thân để làm gì chứ?

-...

Nó im lặng. Bởi vì Vĩ rất tốt, luôn an ủi nó, động viên, quan tâm đến nó, thậm chí cả tiếng mỗ tim cũng là anh thuyết phục, đòi đứng ra giúp đỡ. Nếu không có tình cảm, thì ít nhất nó cũng muốn dùng cách này mà đền đáp anh. Biết đâu một ngày nào đó, Wind sẽ yêu anh thì sao? Với lại...

-Tao...muốn đổi mặt với Rain. Tao không tin là mình không thể quên được. Không làm người yêu thì là bạn. Chỉ cần là bạn như trước thôi. Hay chí ít, khiến tao có thể đau đớn mà hoàn toàn quên đi.

-Ôi trời. Mày đùa với tao hả Wind? Rốt cuộc mày đang suy nghĩ gì vậy?

-Tao điên nhỉ?

-Quá điên ấy chứ. – Vy lại uống một ngụm nước – Có ai lại dùng cách đó để quên một người không? Không khéo lại phản tác dụng chứ chẳng chơi.

-Haha...

-Thế rồi sao? Kế hoạch “khùng điên” của mày đến đâu rồi?

-...

Đến đâu ư? Có thể nói cho Vy biết là nó vẫn tìm đập chân run, mặt đỏ khi đứng trước Rain được không? Ha, thế nào cũng bị cười nhạo cho coi.

Nghĩ cũng thật buồn cười. Ngày trước, khi đứng đối diện người đó, con tim loạn lên những nhịp đập hạnh phúc. Bây giờ, cũng là người đó, cũng đứng đối diện, tim cũng đập loạn lên, nhưng...mỗi nhịp đập lại là một nhịp đau. Đơn giản bởi vì những yêu thương kia chỉ còn là kỷ niệm, thuộc về quá khứ với muôn vàn chấp vá mất rồi. Người ta bên cạnh đã có một bàn tay khác, và bản thân mình...cũng thế.

Yêu nhau, bên nhau rồi bây giờ lại phải ép bản thân phải lãng quên nhau. Cái gọi là tình yêu thật kì lạ.

Wind thấy mình thật xấu xa, lúc đồng ý đính hôn với anh Vĩ, đã có lúc trong đầu nó chợt lóe lên một ý nghĩ rằng nó sẽ được nhìn thấy Rain mỗi ngày. Thật ngớ ngẩn phải không? Nhưng dù gì thì, nó cũng không thể làm chuyện có lỗi với anh Vĩ được, nó phải toàn tâm toàn ý ở bên anh, quên đi tình cảm với Rain. Sẽ được

thôi mà, bởi vì...Rain chẳng còn yêu nó nữa, chỉ cần cậu ấy chắc chắn không còn yêu nó nữa. Thấy Rain hạnh phúc, vui vẻ bên người con gái khác, những tình cảm còn sót lại sẽ tự biến mất thôi mà. Đau, tự khắc sẽ buông, đúng không?

Hy vọng là vậy.

Wind thở dài. Cái nắng nóng làm mồ hôi cứ rịn ra, thấm đầm lưng áo.

Tàn nhẫn đi, ác hơn nữa đi, làm nó đau thật đau, để nó có thể hận cậu, thù cậu, rồi bỏ cuộc, rồi lãng quên. Làm ơn đi, nó không muốn cứ thường xuyên bị cái cảm giác nhói đau âm ỉ kia quấy phá nữa.

Cạch.

-Chào cô chủ.

-Oái. Hơ...chào. – Vừa bước vào nhà là có một đoàn tiếp đón rồi, nhưng cùng đồng thanh như thế thì...Wind thở phào, có ngày mất hồn như chơi.

Căn nhà hôm nay vắng lặng hơn bình thường, hình như không nghe thấy tiếng của Kiều Như, anh Vĩ cũng không thấy đứng đợi nó như mọi khi nữa. Lạ nhỉ? Mọi người đâu hết cả rồi.

-Cô ơi. – Nó hỏi một cô giúp việc gần đó – Nhà không có ai hết hả cô?

-Dạ, cậu Vĩ thì bận việc ở công ty, cô Kiều Như hôm nay về nhà với bố, chỉ có mình cậu Phong là đang ở trên phòng làm việc riêng thôi ạ.

-Cảm ơn cô.

Cô giúp việc cúi đầu rồi nhanh chóng đi xuống bếp.

-Chỉ hai người ở nhà thôi ư?

Wind tắc lưỡi rồi chạy ngay lên phòng mình. Nó phải tắm tấp đã, khắp người chỉ toàn mùi mồ hôi thôi.

-Hu woa...đã quá đi!

Bồn tắm to to, nước ấm ơi là ấm, lại thêm xà phòng thơm ơi là thơm, tạo bọt rất đã nữa chứ, khả khả, thật khiến người ta muốn nằm ngủ trong đó luôn hà. Wind lấy chiếc khăn lông lau mái tóc vẫn còn ướt, bộ short kate với chiếc áo hai dây màu hồng, quần xanh có hai chiếc túi nơ hai bên khiến nó trông thật nữ tính. Wind nằm phịch trên giường, với tay lấy rờ-một chuẩn bị bật TV thì chợt nghe thấy tiếng mèo cào. Nhà này có mèo à? Wind tò mò mở cửa ra, nhìn xuống dưới chân.

-Là...mèo thật? – Hơi ngạc nhiên, nó ngồi xuống bế xốc chú mèo lên, ngắm nghía. – Mày trông quen quen, hình như chúng ta có gặp nhau rồi phải không? Bộ lông trắng và đôi mắt tròn này không lẫn vào đâu được.

-Meo... - Chú mèo kêu lên như đồng ý.

-Này, làm sao mà mày theo tao về đây được hả? – Wind vuốt nhẹ bộ lông trắng mềm mượt, khẽ mỉm cười. Không biết làm sao mà chú mèo này lại ở đây nhỉ? Bất chợt, một giọng nói quen thuộc vang lên, thu hút ánh nhìn của Wind.

-Tiểu Bạch, mày đâu rồi?

Một người con trai với khuôn mặt lo lắng, hàng chân mày chau lại, đang vội vã đi tìm kiếm thứ gì đó tên “Tiểu Bạch”.

-Meo...

Chú mèo con bất chợt kêu lên, chàng trai nghe thấy liền dừng lại trước dãy hành lang rộng, đưa mắt hướng về phía tiếng kêu vừa phát ra.

-Tiểu Bạch...

Cậu tiến đến gần, mắt khẽ liếc nhìn Wind, rồi bế chú mèo con lên, mắng.

-Con mèo ngốc, đã bảo đừng chạy lung tung mà. Bây giờ thì đi về phòng nào. A...

Tiểu Bạch ương bướng, vẫn còn muốn chơi, bèn cào một phát vào tay Rain, nhảy phốc xuống núp phía sau lưng Wind. Nó hơi ngạc nhiên, hết nhìn chú mèo rồi lại nhìn Rain, cậu đang xuyt xoa bàn tay có một vết xước dài.

-Mèo...là...ừm...của anh à? – Bất giác nó không biết nên xưng hô thế nào cho phải. Nếu là chị dâu thì phải gọi cậu ấy là em đúng không, nhưng như vậy thì thật kỳ lạ. “Cậu” thì hơi ngượng miệng, thế thì gọi “anh” là ổn nhất.

-Ừm. – Rain âm ừ đáp.

-Ừm.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên yên lặng. A, thật khó xử. Nên nói gì đây nhỉ? Thành thật, không được, phải nói gì đó, nếu không sự yên lặng này sẽ tố cáo con tim đang loạn nhịp của nó mất.

-Bên anh ta, hạnh phúc chứ?

-Ồ...

Chưa biết phải mở lời như thế nào thì Rain đã lên tiếng trước. Wind ngạc nhiên nhìn cậu, đôi mắt kia đượm buồn. Nó hơi bối rối, không biết phải trả lời làm sao.

-Tôi...cũng hạnh phúc. Còn anh thì sao? Bên cô ấy...hạnh phúc chứ?

-...

Lại im lặng nữa rồi. Nó nên hiểu là “có” hay là “không” đây?

Về phần Rain, cậu đang thấy hối hận khi hỏi cậu vừa rồi. Nếu không hỏi thì không nghe được câu trả lời, như vậy có lẽ tốt hơn. Đã thế còn bị hỏi ngược lại, nói “có” thì không thật lòng mình, mà nói không thì mâu thuẫn quá. đành im lặng vậy. Con Tiểu Bạch quậy phá này, về phòng nhất định sẽ mắng ột trận mới được.

Đang miên man với những suy nghĩ trong đầu, Rain bị giật mình khi nghe thấy tiếng la oai oái của Wind.

-Tiểu Bạch, buông ra, không được cắn. Đó là quyền vớ Sinh của tao mà, ngày mai tao có bài kiểm tra đó! – Vừa giằng co với chú mèo nhỏ, Wind vừa nói. Híc, nó chưa học chữ nào đâu, lỡ Tiểu Bạch cắn nát tập thì nguy mất. Sao lại chạy vào phòng nó mà quậy chứ? – Ê, này...đừng chạy.

Sầm. Cánh cửa phòng đóng lại. Tiểu Bạch ngược đôi mắt to tròn lên nhìn, có một ánh mắt đánh sợ đang chiếu thẳng vào chú mèo nhỏ, nụ cười kia đầy đe dọa.

-Mèo ngoan, buông quyền vớ ấy ra rồi cùng tao về phòng nào! – Rain gắng giọng, bóp tay vào nghe rôm rốp, đến Wind cũng còn sợ nữa là.

Tiểu Bạch run run, dùng cái óc nhỏ mà suy nghĩ. Nếu bây giờ không chạy cũng chết, mà chạy thì biết đâu lại thoát được. Và chú mèo trắng nhìn Rain với đôi mắt thách thức, bốn chân thoăn thoắt, quay đầu chạy.

-Con mèo chết tiệt, đứng lại đó!

Và cuộc đuổi bắt bắt đầu. Thật buồn cười khi nhìn cảnh tượng lúc này, một nam, một nữ đuổi theo một chú mèo con. Chú mèo lông trắng tinh nghịch vừa chạy vừa ngậm quyển tập trong miệng, kéo lê đi, cô gái khuôn mặt đau khổ tiếc thương cho quyển tập xấu số, chàng trai thì hận một nỗi không thể giết chết chú mèo nhỏ. Cuộc rượt đuổi kéo dài chừng 15 phút, Wind mệt lử, đầu óc quay cuồng bởi vì phải chạy vòng vòng trong căn phòng để bắt Tiểu Bạch.

-Hừ, nếu mày đã trốn trong đó thì trốn luôn đi, lò đầu ra là chết với tao! – Rain đe dọa.

-Hazzz...nó chui vào trong gầm tủ rồi ư? Đồ con mèo khôn lỏi. – Wind thở dài. Nó đã gây thù oán gì với con mèo này đâu chứ. – Ôi, vỡ của tôi.

-Xin lỗi. – Rain hơi cúi đầu nói.

-A...không....không sao. – Nó bối rối đáp. Nó có trách gì cậu ấy đâu chứ.

Lợi dụng lúc hai người không để ý, chú mèo nhỏ lém lỉnh chạy vụt ra ngoài.

-Á, con mèo! – Wind lên tiếng, nó toan đứng dậy. Cơn chóng mặt bất ngờ đến, Wind loạng choạng ngã xuống.

-Này...nguy hiểm. Hơ...

Rain nhanh chóng đỡ lấy Wind, nhưng không biết thế nào lại trượt chân, cả người đổ xuống theo xuống đất. Rầm. Một tiếng động lớn vang lên làm chú mèo con cũng giật mình mà quay lại.

-Au...

-Híc...

Tiểu Bạch mỉm cười, kế hoạch thành công mỹ mãn, bây giờ thì tìm một chỗ tốt để xem phim thôi.

-Xin...lỗi... - Wind luống cuống. – Không...không sao chứ?

-Không sao. – Rain cũng bị đau không kém, bởi vì cậu đã dùng cả người mình mà đỡ cho Wind không đập mặt xuống mà. Lưng cậu nhức quá đi mất! – ...

-Sao thế? – Tự dưng lại bị Rain nhìn chằm chằm, nó tự hỏi không biết có phải là do mặt mình có dính gì đó không?

-À, không có gì. Chỉ là...cái tư thế này...

Phải một lúc sau nó mới hiểu Rain nói gì. Tình hình là Wind đang ngồi trên người Rain, cái tư thế kiểu này dễ gây hiểu lầm vô cùng. Wind đỏ mặt, hai má nóng ran. Điều đó làm Rain hơi ngạc nhiên, là do lâu ngày rồi cậu không được thấy biểu hiện đáng yêu này ư?

-Xin...lỗi. Tôi không cố tình đè lên người anh đâu. Cái này...ý tôi là... - Wind cứ ra sức bào biện, dù Rain biết nó không làm gì sai cả. Nó cảm thấy mình thật ngu ngốc. Nhưng mà tất cả chỉ tại Tiểu Bạch đáng ghét kia, khiến nó rơi vào tình huống khó xử này. – Tôi...xuống ngay đây. Xin lỗi...

-...

Hôm nay Kiều Như không có ở nhà, Vĩ thì chưa về, nhà chỉ có Rain và Wind cùng những người giúp việc không đáng nói đến. Và, chỉ có những kẻ ngây thơ mới bỏ qua cơ hội quý giá này. Hình như cũng lâu rồi cậu không trêu chọc nó thì phải? Khẽ nhếch môi, Rain thầm cảm ơn chú mèo con tinh quái, ngay lập tức kéo Wind lại, vật nó ngã xuống đất. Tình thế hoàn toàn thay đổi. Bây giờ là Rain phía trên, còn Wind thì bị đè nằm dưới đất. Bất ngờ, Wind không kịp phản kháng, cứ thế mà mở to mắt nhìn người con trai trước mắt mình. Bờ vai rộng, đôi môi quyến rũ, đôi mắt huyền sâu thẳm. A, có khi nào cậu sẽ nhìn thấy những xốn xao trong mắt nó lúc này không? Trái tim lại phản bội chủ rồi.

-Tôi... - Khẽ nâng mái tóc dài còn hơi ẩm, thơm mùi táo, Rain hôn nhẹ lên đó. - ...nên làm gì với em đây?

-Hả? – Nó ngạc nhiên, không tin vào tai mình. Có phải nó vừa nghe thấy gì đó...lạ lắm không?

-Chỗ này. – Rain chỉ lên môi nhỏ, rồi chuyển dần xuống phần cổ trắng ngần. Cái chạm nhẹ làm nó hơi giật mình, kêu lên khe khẽ. – Và chỗ này. Tôi nên “nghịch” nơi nào trước đây?

Nghịch? Rain đang nói gì thế? Chuyện này...

-Đừng...đừng đùa. Chúng ta là ...

-Suyt. – Rain đưa ngón tay đặt lên môi nó, ra hiệu cho nó im lặng. Chết tiệt, sao lại dùng đôi mắt si mê đó mà nhìn nó chứ. Rain ghé sát tai nó, thì thầm. – Đừng nhắc đến chuyện đó. Tôi bây giờ chỉ muốn cùng em chơi một trò chơi thôi.

-Ch...chơi? – Nó nhắc lại, nuốt ực một cái, trong lòng có hơi hoảng sợ.

-Ừ. – Giọng nói trầm ấm lại rỉ rả bên tai, nhẹ nhàng, đầy mê hoặc. – Nói cho tôi biết, em muốn tôi chạm vào đây (chỉ môi) hay đây (chỉ cổ) trước?

-Ừ...cái...

Cạch. Két.

Có tiếng mở cổng ở dưới nhà.

-Cậu Vĩ, mừng cậu về nhà.

Là Vĩ ư? Anh ấy về rồi. Wind vừa mừng vừa lo, nó nhìn Rain, rồi nhanh chóng đẩy cậu ra. Vĩ mà thấy cảnh này thì chỉ có chết ngất hoặc là anh em xung đột mất.

Có hơi hụt hẫng vì bị phá bình, nhưng Rain vẫn không muốn bỏ cuộc. Cơ hội không đến lần thứ 2, là anh ta đã nói như vậy mà, đúng không? Nếu buông tay Wind ra lúc này thì biết bao giờ mới được gần gũi như thế nữa. Cơ hội mà Tiểu Bạch tạo ra không nên phí phạm. Rain bèn đứng dậy, trước khi để Wind kịp bước ra khỏi phòng, cậu ngay lập tức đứng phía sau lưng, ép sát nó, đồng thời dùng lực đè cửa lại.

-A...sao...buông, buông ra. – Nó tức tối xoay nắm đấm cửa, cố gắng mở cửa ra nhưng không được. Nó nhăn mặt, quay sang Rain hỏi. – Anh muốn gì đây?

-Suyt. – Rain bịt miệng, ra hiệu cho nó im lặng.

Có tiếng bước chân? Là Vĩ đang đi đến?

-Tuyệt, là anh đây. Anh vào được chứ?

-Ừm... - Nó muốn nói lắm, nói là có một tên biến thái đang ở đây, nhưng mà bị bịt miệng rồi thì sao nói được. Đột nhiên Rain lại thì thầm vào tai nó, khoảng cách gần đến nỗi, nó có thể cảm nhận được hơi thở của cậu đang lướt trên làn da.

-Em có thể nói tôi đang ở đây nếu em muốn. Nhưng tôi nghĩ em không thích cảnh “anh em tương tàn” đâu nhỉ?

Phải rồi, nếu nói Rain ở đây thì khác nào...Wind mím môi, nhìn Rain bằng ánh mắt ý muốn cậu bỏ tay ra, chắc chắn nó sẽ không nói gì đâu. Rain mỉm cười làm theo.

-Em đang tằm. Anh có thể quay lại sau không? – Lại nói dối rồi.

-À, được rồi. – Vĩ đáp. Sau khi nghe tiếng bước chân của anh xa dần, nó mới thở phào nhẹ nhõm. À khoan đã, vẫn còn một mối nguy ở đây. Ngược nhìn cái kẻ đang rất khoái chí vì đã đuổi được một vật cản lớn, Wind cau mày, tỏ vẻ khó chịu. Rain nhếch môi, nâng cằm nó lên, thích thú nói.

-Nghe lời thật đấy!

-Chết tiệt, anh muốn gì đây?

-Nói rồi, muốn cùng em chơi một trò chơi, “chị dâu” à!

-Đồ...điên! Đây, anh làm gì...hmm...

Đáng ghét, sao lại làm nó rung động như vậy? Cả nụ hôn này nữa, không thể phản kháng được hoặc là nó...hoàn toàn không muốn phản kháng tí nào. Con mèo đáng ghét, ta hận mi! Nụ hôn vừa dứt, Rain liền mơn trớn xuống chiếc cổ thon, trắng ngần. Chiếc áo hai dây rất dễ dàng để cậu thực hiện việc đặt dấu trên cổ nó. Chỉ lúc này thôi, cậu chắc chắn sẽ không giao nó cho Vĩ đâu. Thả nó về với anh ta, để anh ta tự do ôm nó, âu yếm nó ư? Đừng có mơ. Lúc này, Wind là của cậu, hoàn toàn là của cậu.

Dừng lại, dừng lại. Tiếng lòng nhỏ bé của Wind dường như không khiến Rain nghe thấy được. Thực sự thì, chính nó cũng không muốn cậu dừng lại. Hơi ấm này, nụ hôn này, đã bao lâu rồi? A, cho nó tham lam một chút thôi được không?

Bất giác, Rain thốt lên.

-Anh...yêu em.

Chỉ một câu nói, cả không gian như đứng yên lại. Wind như người say ngay lập tức tỉnh mộng. Còn Rain, cậu cũng nhận thấy mình vừa nói ra một điều vô cùng ngu ngốc. Ngẩng đầu nhìn Wind, a, chết rồi, hai hàng nước mắt đang lăn dài trên má.

-Anh vừa nói gì?

-...

Bịch.

-Khốn kiếp! – Nó đẩy mạnh Rain ra, bờ vai nhỏ nhắn khẽ run run. – Anh đi ra khỏi phòng tôi ngay!

-...

Rain không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Tiểu Bạch, rồi cùng chú mèo nhỏ đi ra ngoài.

Đóng sầm cửa lại, Wind dựa lưng vào cửa, trượt xuống đất. Bàn tay mạnh bạo chùi chùi lên môi, cố gắng xóa sạch mọi thứ trong đầu. Cái gì vừa diễn ra vậy? Nó vừa làm gì vậy?

-Yêu ư? Haha...nực cười... - Khẽ lau dòng lệ ướt đầm hai bên má, khuôn mặt đầy đau đớn, nó khóc nức. – Đồ tồi! Tôi lại bị anh lừa nữa rồi...

Bên ngoài cửa, cũng có một người đang đau đớn.

-Méo...

-A...đồ mèo ngốc, mày trách tao cái gì? Là mày thì mày có kiềm chế được không? – Bế chú mèo trên tay, Rain từ từ tiến về phòng. Vừa đi, cậu vừa thở dài. Hôm nay bị cào nhiều quá! Tiểu Bạch ngu ngốc!

32. Chương 32

-Hmm...

Sau một đêm say bết nhè ở bar, Wind tỉnh dậy trong tình trạng đầu đau nhức, cả người ê ẩm. Nó khó khăn lắm mới mở được đôi mắt nặng trĩu, và cổ họng thì khô ran.

-Em tỉnh rồi à?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, nó ngẩng đầu lên nhìn.

-Anh...

-Chào em.

Anh Vĩ với chiếc áo sơ mi cùng chiếc quần đen lịch sự đang ngồi bắt chéo chân đọc báo. Tờ báo còn thơm mùi giấy mới, cùng những trang tin tức hấp dẫn trong ngày. Vĩ đứng dậy, đặt tờ báo lên ghế, cầm lấy cốc nước gần đó đưa cho Wind. Anh mỉm cười, hôn nhẹ lên trán nó.

-Đây, nước của em, uống đi.

-...

Wind ngoan ngoãn đỡ lấy ly nước, uống một hơi, cơn khát được giải tỏa, cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Lúc này, nó mới bắt đầu để ý đến xung quanh. Căn phòng này không phải là của nó. Nhưng tại sao nó lại ở đây, phòng của anh Vĩ? Bất giác nghĩ đến một điều gì đó, nó nhìn xuống bộ quần áo mình đang mặc và ngay sau đó, cảm giác lo sợ chiếm lấy tâm trí Wind. Trên người nó lúc này không phải là bộ đồ tối qua, chỉ có vón vện một chiếc áo sơ mi to và dài, chiếc áo này chắc là của anh Vĩ.

-Anh...tôi qua... - Hai bàn tay vội vàng kéo lấy chiếc chăn dày che người, nó hỏi với giọng run run. – Tối qua...đã có chuyện gì? Tại sao em...

-Tối qua em say khướt, lại ôm lấy anh không chịu buông ra, nên anh không còn cách nào khác là đem em sang đây.

-Sau đó...sau đó thì sao? – Wind nuốt ực một cái, hai tay siết chặt. Nó đang lo sợ, lo sợ những gì nó nghe thấy tiếp theo sẽ giống như những gì nó đang tưởng tượng.

Vĩ chăm chú vào đôi mắt long lanh như sắp khóc của Wind, thoáng đau lòng. Anh hơi cau mày, khẽ đưa tay nâng mái tóc dài, trượt nhẹ theo nếp tóc, giọng anh khàn khàn.

-Em...không nhớ gì sao?

-Có chuyện gì...có chuyện gì em phải nhớ ư?

-Ừ, có một chuyện em phải nhớ.

-Đã có chuyện...gì?

-Tuyệt, anh...xin lỗi. Tối qua...

Sầm.

Cánh cửa bị bật tung một cách mạnh bạo. Ánh mắt cả hai đều hướng về một người với khuôn mặt hối hả, đầy tức giận. Sát khí tỏa ra, như muốn nuốt chửng người đối diện. Cậu mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Một nam, một nữ ngồi trên giường. Cô gái trên người là một chiếc sômi trắng mỏng, đang bầu chặt lấy chiếc chăn dày, sắc mặt không ổn tí nào. Còn chàng trai, trên người là một bộ quần áo lịch sự, đôi tay đang lờn chừng giữa không trung. Chỉ có duy nhất một ý nghĩ xuyên qua đầu cậu lúc đó. Rain nghiêng rặng, dồn hết tức giận lên nắm đấm trong tay, mạnh bạo tấn công Vĩ. Anh không kịp phản ứng, cả người ngã nhào xuống đất, đau điếng.

-KHỐN KIẾP!!! – Rain gầm lên – ANH ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ HẢ?

-... - Vĩ trợn đôi mắt không cảm xúc nhìn Rain, khẽ quệt tay lau khô môi dính máu. – Làm gì là làm gì?

-Tôi hỏi anh đã làm gì với cô ấy? Anh có cái quyền gì làm điều tồi tệ đó với cô ấy?!!!

-Còn cậu, có cái quyền gì mà xen vào chuyện của chúng tôi? – Vĩ bình thản hỏi đáp trả.

-CHẾT TIẾT!!! – Cả người nóng phừng phực, cậu thực sự điên lên rồi. – Tôi phải giết chết anh!!!! Đồ khốn!!!

Rain lại lao vào. Cậu hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì hơn ngoài việc muốn đánh cho người anh trai của mình một trận. Nhìn xem anh ta đã làm gì với người con gái cậu yêu kìa. Chẳng phải cậu đã nói rằng, không được động vào cô ấy sao?

Vĩ cũng không vừa, anh ngay lập tức đánh trả. Họ giằng co, ánh mắt đăm đăm sát khí, xem chừng muốn giết chết nhau thật.

-Dừng lại!

Họ dường như không nghe thấy.

-Tôi nói...DỪNG LẠI NGAY!!!

Wind hét lớn, hai người con trai lập tức dừng lại, tuy vậy, tay vẫn không chịu buông nhau ra, vẫn ngoan cố nắm lấy cổ áo đối phương, thở hồng hộc.

-Nếu muốn đánh nhau thì đi ra ngoài!

-...

-Không nghe thấy sao? Tôi nói...ĐI RA NGOÀI!!!! Tôi không muốn nhìn thấy hai người nữa. ĐI KHỎI MẮT TÔI NGAY!!!

Cạch.

Cửa phòng đóng lại, chỉ còn một mình Wind, nó lao như điên vào phòng tắm. Trút bỏ hết mọi thứ trên người, nó vặn vòi nước lên, dùng xà phòng chà thật sạch, thật sạch hết những gì còn vương lại. Làn nước mát chảy trên da thịt, thấm ướt mái tóc dài rủ xuống vai. Xong xuôi, Wind mặc quần áo vào, bước ra, ngồi co người trên giường.

-Mình nên làm gì đây? A..haha...sao mọi chuyện lại...

Wind vùi đầu vào giữa hai đầu gối. Bây giờ đầu óc nó trống rỗng, không biết nên làm gì nữa. Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, quá sức chịu đựng với nó. Tại sao anh Vĩ lại có thể...? Nhưng nó không giận anh, nó không thể giận anh được. Anh Vĩ rất tốt với nó, trước sau gì nó cũng sẽ trở thành vợ tương lai của anh đúng không? Chuyện này, thực chất không có gì phải nghĩ cả. Nhưng tại sao, tại sao trong lòng nó lại khó chịu thế này?

-Híc...

Trong đầu nó chợt xuất hiện hình ảnh của Rain. Khuôn mặt đó, ánh mắt đó, chỉ vừa liếc nhìn nó một cái thôi, từ lúc bước vào phòng. Có phải là cậu không muốn nhìn, có phải là cậu khinh thường nó? Có phải...là Rain ghét nó rồi không? Phải rồi, chắc chắn là bị ghét rồi.

Ước gì, mọi chuyện vừa xảy ra...chỉ là một giấc mơ.

-H...Hức...hức...Hu oaaaaa...oaaaa...aa....

Wind bất chợt òa khóc, nó khóc như một đứa trẻ. Bao tấm tức, đau đớn trong lòng vỡ òa. Cả không gian chỉ còn là hình ảnh nhòe đi trong làn nước mắt.

Trong khi đó, ở bên ngoài...

-Đồ khốn! Chết đi!

-Cậu mới phải chết đấy!

Sau khi bị đuổi ra khỏi phòng, hai anh em họ lại tiếp tục đánh nhau.

-Khốn kiếp, sao anh có thể làm như thế với cô ấy hả?

Rain tức giận hét lên, cậu đã nghe thấy tiếng khóc, chắc chắn là Wind đang ở trong khóc rất to, chắc chắn Wind đang rất buồn, rất sợ.

-Cậu... - Vĩ dựa vào tường thở dốc, nhíu mày – Còn cậu, cậu lấy cái quyền gì đánh tôi?

-...

-Cậu là người đã đánh hôn rồi, nhớ chứ? Cậu chẳng là gì cả. Cho nên đừng có xen vào chuyện của tôi và Tuyệt nữa! Lo mà sống tốt hơn với vợ mình đi! – Vĩ quệt máu dính trên khóe môi, nói.

-Anh!

-Sao? Tôi nói có gì sai? Cậu với Tuyệt, vốn đã kết thúc từ lâu rồi. – Vĩ cười khinh khỉnh, nhún vai. – Những tình cảm từ một phía của cậu, chỉ khiến cô ấy thêm rối bời, đau khổ mà thôi. Là một người chồng, tôi cũng có cái ích kỉ của riêng tôi. Nhìn cô ấy phải phân vân giữa mình và một người khác, đương nhiên là tôi rất khó chịu.

-Và anh làm như thế với cô ấy?

-Hừm, chuyện đến mức này, cũng là do lỗi của cậu. – Vĩ thì thầm vào tai Rain – Đừng ngoan cố nữa, hãy rời xa cô ấy đi. Nếu không, chính cậu lại là người làm tổn thương cô ấy đấy!

-...

Rain quay đi, tay đánh mạnh vào tường, vết thương rỉ máu. Còn Vĩ, anh nhếch môi hài lòng.

-Anh làm tốt lắm! – Kiều Như từ đâu bước ra, khen ngợi.

-Cô cũng vậy.

-Cũng nhờ anh thông báo. – Kiều Như giờ chiếc điện thoại lên – Thì tôi mới khiêu khích được anh ấy chạy đến đây.

-...

-Hmm, con người đúng là loài sinh vật đáng sợ, có thể vì người mình yêu mà bất chấp mọi thủ đoạn.

-Cô đừng nói nữa, tự lo phần việc còn lại của mình đi. Tôi mong lần này sẽ là lần sau cùng tôi bắt tay với cô.

Nói rồi, Vĩ bỏ đi, Kiều Như mỉm cười đuổi theo Rain.

Sau chuyến du lịch sa hoa ở Macao, Thái My trở về, bỗng đứng lại cao hứng muốn cùng các con dùng bữa. Cả ngày hôm ấy, không khí trong nhà rộn rã hẳn lên, bởi tiếng cười nói của Kiều Như và Thái My. Vĩ cũng vì mẹ mà góp vào vài câu, mặc dù anh không hiểu lắm về những gì mà họ nói. Wind thì hoàn toàn im lặng, nó cảm thấy sợ ánh mắt của mẹ chồng, nó chỉ dám cười trừ và trả lời khi bị hỏi thôi. Hình như bà có chút gì không hài lòng về nó. Nó đã làm gì sai à? Nhưng điều làm nó chú ý nhất chính là thái độ của Rain đối với mẹ, cũng như của bà ấy đối với cậu. Ánh mắt họ nhìn nhau có vẻ chán ghét, cả cách cư xử cũng rất xa cách, ngoài những câu chào hỏi thông thường ra thì...họ không hề rằng bất cứ điều gì.

Wind tự hỏi, không biết không khí căng thẳng giữa hai người họ là sao nhỉ?

-Hazzzz....

Một buổi tối se lạnh, từ sân thượng ngược nhìn lên bầu trời đầy sao, Wind cảm thấy mình thật nhỏ bé. Thì ra bầu trời to như vậy, cao như vậy sao? Rất nhiều, rất nhiều ngôi sao đang lấp lánh trên nền trời. Wind đưa tay lên, làm động tác bắt lấy rồi mở lòng bàn tay ra trước mặt mình. Chẳng có gì cả.

-Hah, quả nhiên là không được...

Wind cười buồn.

Cũng từng có một buổi tối trời đầy sao thế này...

-Thế nào? Có muốn xem phép thuật không? – Rain cười tinh quái.

-Phép thuật? Mà làm được? – Wind ngạc nhiên, tròn mắt nhìn Rain. Cậu ấy biết làm phép thuật thật sao?

-Đương nhiên. – Rain cười đầy tự tin.

-Thật chứ? – Trong lòng nó vẫn có chút nghi ngờ, Wind nhún mày – Vậy thì làm thử đi.

-Được rồi, xem nhé! – Rain hướng về bầu trời đêm, từng ngôi sao đang chiếu sáng muôn ánh vàng, lấp lánh trong mắt người. Cậu giơ một tay lên giữa không trung, nhìn sang Wind – Đây gọi là thuật bắt sao.

Wind tập trung nhìn động tác của Rain. Tay cậu giống như đang cố gắng bắt lấy một trong số vô vàn những ngôi sao trên trời. Cánh tay run lên nhẹ nhẹ. Rồi phất một cái, Rain nắm chặt tay lại, dường như cậu đã nắm được thứ gì đó. Wind tò mò tiến đến gần.

-Được rồi hả?

-Ừm. – Rain gật đầu – Có muốn nhìn không?

-...

Wind gật đầu. Nó rất là tò mò, muốn biết cái thuật bắt sao kia của Rain có thật sự bắt được một ngôi sao nào đó không. Một ngôi sao ư? Hmm, nếu bắt được thì hay thật nhỉ? Một ngôi sao sáng lấp lánh nằm gọn trong lòng bàn tay.

-Đâu rồi? – Nó nghiêng đầu, cố gắng nhìn vào bên trong lòng bàn tay vẫn còn đang nắm chặt của Rain. – Mở tay ra đi.

-Không được. Nếu mở tay ra thì sao sẽ bay mất.

-Thế thì phải làm sao? – Nó nhăn mặt. Đã nói bắt sao cho người ta xem mà bây giờ lại bảo không thể mở tay ra là sao? Kì cục.

-Đến gần đây. – Rain kéo nó lại gần sát bên, à không, là kéo vào trong lòng luôn ấy chứ. Cậu đứng đằng sau nó, tay vòng lên, ôm gọn thân hình nhỏ nhắn của Wind. Rain thì thào vào tai Wind làm nó hơi giật mình. Khoảng cách được rút gọn một cách đáng kể. – Chuẩn bị nhé...1...2...3...

Cuối cùng thì bàn tay Rain cũng dần hé ra một khe trống nhỏ, vừa đủ để Wind có thể nhìn sâu vào trong. Wind nheo mắt, cầm lấy tay Rain, xoay đi xoay lại, nhưng...

-Sao không thấy gì hết nhỉ? – Wind thắc mắc.

-Nhìn kĩ chút nữa đi... - Giọng Rain khàn khàn, cậu vừa nói vừa ngửi mùi thơm trên mái tóc dài của nó. Mùi táo. Nghe ngọt quá! Tự nhiên muốn cắn một cái ghê.

-...

Wind tiếp tục nhìn, nhưng nhìn mãi, nhìn mãi mà chẳng thấy gì. Nó mất kiên nhẫn, quay đầu nhìn Rain, bực dọc.

-Chẳng thấy gì hết á!

Rain lúc này đang say mê với mùi hương vương trên tóc, trên cổ Wind, bình thần thốt một câu.

-Ừm, làm gì có gì đâu mà nhìn...

-Hả? – Wind trợn mắt. Nói vậy là sao chứ?

-Mày bị lừa rồi ngốc ạ!

-Cái...

Toan mắng cho Rain một trận vì tội lừa đảo nhưng Wind lại không làm được, bởi vì môi nó bị khóa mất rồi.

Một nụ hôn sâu dưới bầu trời đầy sao. Vòng tay siết chặt. Hơi ấm lan tỏa. Mùi hương đầy mê hoặc. Mọi thứ trong mắt Wind lúc này...lấp lánh, lấp lánh.

Có lời thì thào khẽ trong gió...

-Ngốc ạ, ở đây đã có một ngôi sao rồi, sao lại phải mất công bắt những ngôi sao khác làm gì nữa. Ngôi sao này là sáng nhất, là đẹp nhất...không ngôi sao nào sánh bằng...

33. Chương 33

Cạch.

Hồi tưởng kết thúc cùng lúc tiếng động vang lên làm Wind giật mình, theo phản xạ mà quay lại nhìn.

-Tuyệt...

Là Vĩ với khuôn mặt ngạc nhiên vô cùng khi thấy Wind cùng hai hàng nước mắt chảy dài. Vĩ lo lắng, liền chạy đến bên cạnh.

-Em sao vậy? Sao lại khóc?

-A...không. – Đến cả nó cũng ngạc nhiên. Chỉ một chút hồi tưởng ngắn thôi mà đã khóc ư? Dạo gần đây nó yếu đuối quá rồi. Wind vội lau nước mắt, cười tươi trở lại, dù nụ cười có đôi chút gượng ép. – Em không sao, tự nhiên lại thấy nhớ mẹ ấy mà. Hi...

-Ừ...ừm...

-Hắt...xì...!!!

-À, anh quên mất. – Vĩ đưa chiếc áo lông đang cầm trên tay cho Wind, anh ân cần nói – Nghe nói em chạy lên sân thượng ngắm sao, nên anh mới lên theo, mang cả áo cho em khoác nữa này. Mặc vào đi, trời lạnh đấy. Anh không muốn em bị cảm đâu.

-À...dạ.

Wind đưa tay, chưa kịp cầm lấy chiếc áo kia thì đã bị anh Vĩ kéo vào lòng. Nó bất ngờ, không kịp phản ứng, cả khuôn mặt cứ thế mà úp vào ngực anh.

-A...anh...sao...sao thế?

-Không có gì đâu. Anh chỉ là muốn ôm em một lát. – Vĩ thì thào. Sự se lạnh này làm cái ôm của anh thật ấm áp. Cô gái trong lòng anh sao lại nhỏ bé thế này, tưởng như một bông tuyết có thể tan biến bất cứ lúc nào. – Người em...lạnh quá!

-...

-Em...không ghét anh chứ?

-Ờ?

Wind ngạc nhiên. Anh ấy đang nói cái gì thế nhỉ? Wind ngược đôi mắt tròn nhìn Vĩ, khuôn mặt anh lúc này trông rất lạ, có chút gì đó tội lỗi, đau buồn. Vĩ thở dài, tựa cằm vào đầu Wind, nói.

-Anh đã làm điều không tốt với em...

Ý anh Vĩ đang nói về chuyện hôm đó sao? À...phải rồi, cái hôm hai anh em họ đã đánh nhau sút đầu mề trán đây mà. Wind cụp mắt xuống, lằng lằng không nói gì.

-Tuyệt...em có ghét anh không?

Vĩ lại hỏi, giọng anh trầm buồn, đầy lo lắng.

Ghét anh ư? Nó có thể ghét được sao? Cơ bản thì nó không có tư cách đó. Bản thân Wind thấy mình mới là đáng ghét. Vì sao ư? Bởi vì nó mới chính là kẻ dối trá.

Ở bên cạnh anh Vĩ, mọi chuyện đều tốt, phải nói là cực kỳ tốt. Từ tình cảm đến vật chất, thậm chí cả tương lai, Wind đều được đảm bảo, nó không cần phải bận tâm một thứ gì. Nhưng...trái tim tham lam sau mọi chuyện, cuối cùng cũng vẫn còn nhớ đến Rain, vẫn chỉ muốn mình cậu.

Wind biết, nó đã từng nói muốn đổi mặt với Rain, để có thể xem cậu là bạn, một người bạn bình thường, có thể nhìn nhau bằng ánh mắt đầy thiện cảm và xem mọi chuyện đã qua như một kỷ niệm đẹp. Nhưng nói vẫn chỉ là nói thôi, sau đó thì lý trí vẫn không vượt qua được con tim, và kết quả là đôi chân lại bước lệch.

Đến cuối cùng, thì nó vẫn còn tình cảm với Rain...

-Em...không ghét anh đâu. - Nó mỉm cười.

-Thật chứ?

-Thật mà.

-Tuyệt...

Vĩ nhìn sâu vào đôi mắt Wind, khuôn mặt anh bỗng chốc trở nên kì lạ.

-Dạ?

-Anh... - Vĩ buông nó ra, tiến đến gần hàng rào sân thượng, mắt anh nhìn xa xăm. Rồi anh thở dài – Anh biết...em còn yêu Phong.

-Hơ? – Wind giật bản mình, như một kẻ trộm bị bắt quả tang – Anh...biết?

-Ừ, anh biết. – Vĩ nhìn thẳng vào mắt Wind làm nó chột dạ quay đi – Anh biết từ rất lâu rồi.

Lồng ngực Wind vang lên từng nhịp đập liên hồi. Anh đã biết? Đã vậy, anh còn biết từ rất lâu nữa. Tại sao, tại sao anh lại không nói? Nó nhìn Vĩ, đôi mắt anh buồn thăm thẳm, làm trái tim nhỏ bé của nó nhói lên. Wind bầu chặt chiếc áo lông khoác trên người.

-Em không nói ra, nhưng ánh mắt của em lại chẳng thể chối bỏ điều đó. Em....vẫn còn yêu Phong, rất nhiều. Đúng không?

Wind mím môi. Anh đã biết chuyện, vậy mà vẫn không trách móc nó một câu nào. Anh âm thầm, chịu đựng nỗi buồn ấy một mình. Biết người mình yêu thương vẫn còn lưu luyến một người khác có phải là rất đau không? Wind cúi mặt xuống nhìn mặt đất dưới chân. Nó xấu hổ, nó không dám nhìn anh. Vĩ chưa bao giờ ghét bỏ nó, thậm chí anh còn dành nhiều tình cảm hơn cho Wind. Vậy mà nó...chưa một lần nào nghĩ đến cảm nhận của anh cả.

Nói là không muốn làm tổn thương anh, vậy mà cuối cùng vẫn...

-Em...xin lỗi.

-Không sao. – Vĩ mỉm cười – Anh không giận đâu, bởi vì em đâu cố ý làm như vậy.

-...

-Con người chỉ có thể che đi đôi mắt để không nhìn thấy thứ mình không muốn thấy, chứ chẳng thể ngăn trái tim khỏi những gì mà mình không muốn nó cảm nhận. Huống hồ em và Phong đã từng sâu đậm như thế, quên đi...không phải là một điều dễ dàng chút nào. Ngay từ đầu, lẽ ra anh không nên khiến em gượng ép yêu anh...

-Em...

Wind không biết nên nói gì lúc này nữa. Đúng là anh Vĩ đã tổn thương thật rồi. Chắc hẳn anh đã nhìn thấy tại buổi tiệc lúc đó...những chuyện xảy ra khi mà nó và Rain nhảy với nhau.

-Anh xin lỗi... - Vĩ hôn nhẹ lên mái tóc dài, thì thào – Dù đã biết như vậy, nhưng lại làm điều xấu xa ấy với em, khiến em khóc, anh thậm chí đã có ý nghĩ “Như thế cũng tốt, em bây giờ không bao giờ có thể quay lại với Phong được nữa”. Anh xin lỗi...anh xấu xa lắm phải không?

-...

Wind nhìn Vĩ, quan sát nét mặt của anh. Giọng nói buồn buồn, hàng lông mày cau lại đau đớn, dường như anh vẫn sợ nó sẽ căm ghét anh. Đưa tay lên, khẽ chạm vào vết thương còn lưu lại đôi chút trên mặt anh, nó nhìn Vĩ đầy thương cảm. Những vết thương này, là do hôm đó, anh đã lãnh từ Rain. Cậu ấy quả thật rất mạnh tay, không nhân nhượng chút nào. Nhưng...tại sao chứ?

Wind lắc đầu, tự nhủ với bản thân mình không nên nghĩ đến bất cứ lý do nào cho việc đó nữa, nó sợ bản thân lại tự biện ra một điều gì đó không hay.

-Anh xấu xa, em còn xấu xa hơn. – Wind nói – Em là kẻ hai lòng, tuy luôn ở bên anh, nhưng lại nghĩ về người khác. Em mới thật sự là kẻ xấu xa nhất. Em đã làm cho anh buồn và tổn thương như vậy, nhưng anh vẫn đối xử rất tốt với em. Em...em...thấy mình không xứng đáng với tình cảm của anh.

-...

-Em...em xin lỗi. Em rất xin lỗi! – Nó cúi đầu, nói lớn – Cho dù có tự căn dặn với bản thân bao nhiêu lần, em cũng không thể làm mình quên đi tình cảm với cậu ấy được. Em thật đáng trách!

-Được rồi, anh nói không sao mà. – Vĩ mỉm cười, nụ cười thật dịu dàng. Phải rồi, anh luôn như thế mà.

-...

Bầu không khí trở nên im lặng.

-Hàzzz.... – Vĩ thở dài, ngược nhìn bầu trời đêm – Nói thật anh nghe nào, em vẫn còn muốn ở bên cạnh anh chứ?

-Em...

-Thật lòng đấy nhé! Nếu em không muốn...em có thể nói ra, anh chịu được mà. Anh sẽ giúp em...trở về với Phong. – Giọng Vĩ buồn buồn, anh không hi vọng rằng nó sẽ làm như vậy.

-...

-Đừng im lặng, trả lời anh đi. Lúc này mà im lặng thì em càng khiến anh lo sợ thêm đó, nhóc! – Vĩ cố gượng cười – Em cứ nói những gì mình muốn, anh sẽ giúp em mà. Cho dù em không chọn ở bên anh nữa, thì anh vẫn sẽ yêu em, thậm chí em hạnh phúc.

Bây giờ nó nên làm gì đây? Nếu nói không, xem chừng nó có thể lại được ở bên Rain rồi. Nhưng còn anh Vĩ? Anh có thật sự...

A...nó đang nghĩ gì thế này? Thật xấu xa mà. Tại sao đến giờ phút này còn nghĩ đến Rain? Anh Vĩ đã hi sinh nhiều cho nó như vậy, yêu nó như vậy, mà nó còn...Thật độc ác mà! Từ lúc bắt đầu đồng ý đính hôn với anh, nó đã luôn tự nhủ phải toàn tâm toàn ý ở bên anh, vậy mà bây giờ lại suy nghĩ như vậy? Wind thấy mình thật quá đáng!

Không được. Lần này nó không được suy nghĩ vớ vẩn nữa. Tuyệt đối, không được nghĩ đến người đó nữa. Chia tay rồi, tức là kết thúc rồi. Cả hai bây giờ thuộc về hai thế giới khác nhau. Wind có cuộc sống riêng của nó, và Rain cũng vậy. Tình cảm dây dưa là không nên. Không thể làm tổn thương thêm bất cứ ai nữa.

Lần này, nó phải mạnh mẽ hơn.

Đúng vậy, dự định ban đầu chính là như thế mà.

Phải quên đi, phải hoàn toàn quên đi!

-Anh...

-?

-Em...muốn ở bên anh...

Wind chạy lại, ôm lấy Vĩ từ phía sau. Cái ôm làm anh thoáng bất ngờ.

Lần này Wind đã quyết tâm rồi. Nó sẽ không nghĩ đến Rain nữa đâu.

Chắc chắn.

-Này, dạo này cậu hai cứ uống rượu hoài, không biết cậu ấy có sao không nữa?

-Ừ, em cũng thấy lo cho cậu ấy.

-Suốt ngày nhốt mình trong phòng, không thì lại đi đâu đó đến sáng mới về, chị nghĩ xem, có khi nào giữa cô hai và cậu hai...

-Cũng có thể lắm...

-Có thể cái gì? – Một giọng nữ trẻ vang lên, làm kinh động đám người làm đang tọc mạch chuyện của người khác. Họ cùng quay lại nhìn và tiếp sau đó, khuôn mặt hiện lên vẻ sợ hãi, bối rối.

-Dạ, thưa...thưa cô hai...chúng tôi...

-Tôi hỏi, mấy người nói tôi và cậu hai có thể gì?

-Dạ..

Bầu không khí trở nên căng thẳng, đám người làm run rẩy, không ai nói được câu nào, cứ há miệng ra nhưng lại lập tức ngậm miệng lại. Họ liếc mắt nhìn nhau, mồ hôi toát ra, chờ đợi một trận lôi đình từ cô gái kia. Không khéo cả đám bị đuổi việc mất.

Kiều Như im lặng đứng nhìn đám người làm rồi thở dài. Họ nói không sai. Dạo này Phong cứ uống rượu hoài, về đến nhà thì lại lao ngay vào phòng, chẳng biết đang làm gì nữa. Kế hoạch đã thành công đúng như mong đợi, hôm qua cô đã được nghe anh Vĩ nói lại, rằng Tuyết đã đồng ý sau khi tốt nghiệp sẽ cùng anh kết hôn. Bây giờ thì cô có thể yên tâm về Tuyết, nhưng còn Phong thì sao đây?

-Cho tôi ly nước. – Như thở hắt, rồi nhẹ nhàng nói.

Đám người làm lại liếc nhìn nhau, rồi dùng ánh mắt cử một người đến cho cô chủ. Kiều Như cầm ly nước, uống một hơi, rồi quay lưng bỏ đi. Đám người làm chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì tiếng nhắc nhở nhẹ nhàng nhưng lạnh sống lưng khiến họ rùng mình.

-Lần sau, trước khi nói nên cẩn thận nhìn xung quanh xem có ai không rồi hãy nói!

Sầm.

Cánh cửa đóng mạnh, họ thở phào rồi quay lại công việc của mình.

Kiều Như đứng trước cửa phòng, ngần ngại không biết có nên gõ cửa hay không, cuối cùng, bàn tay cũng đặt lên cửa, vang vang những tiếng “cộc cộc...”

-Ừm...Phong à...là em đây...

Bên trong không có bất kỳ tiếng trả lời nào. Kiều Như lại tiếp tục gõ cửa đến khi mất kiên nhẫn. Cánh cửa bị gõ mạnh, vang lên những tiếng động lớn, đinh tai nhức óc, cuối cùng...

Cạch...

-...

-Anh chịu ra mở cửa rồi đó hả?

Kiều Như khó chịu nói. Rain không đáp lại, chỉ liếc mắt khe qua người con gái trước mặt rồi quay lưng đi vào trong. Kiều Như đi theo, cẩn thận đóng cửa lại. Rồi cô nhìn quanh. Căn phòng bừa bộn, trên bàn la liệt những chai, những ly. Chiếc áo sơ mi nhăn nhúm nằm trơ trọi trên giường. Bàn làm việc bị bao phủ bởi giấy, chiếc máy tính có lẽ bị vùi trong núi giấy đó mất rồi. Như hướng ánh mắt đến Rain, cậu lắc lắc chiếc ly chứa chất lỏng màu vàng có bọt sóng sánh, rồi uống một hơi hết sạch. Rain lại rót, và lại uống, mặc kệ Kiều Như đứng đó nhìn với ánh mắt khó chịu, bực bội. Mất kiên nhẫn, Như tiến đến, giật phắt chiếc ly chưa kịp đưa ngang miệng.

-Anh dừng lại đi, đừng uống nữa!

Rain đưa đôi mắt lơ đãng nhìn Như, cười nhạt rồi lấy một chiếc ly khác, đổ bia vào, uống tiếp tục.

-Anh làm sao vậy hả? Uống nhiều thế này, không tốt cho sức khỏe đâu. Anh muốn chết sao? – Kiều Như nói, lại giật lấy ly bia trên tay Rain. Tình trạng này đã kéo dài hơn một tuần rồi, Kiều Như sợ sẽ có ngày cậu chết vì bia mất.

-Anh đừng có làm vậy nữa được không?

-...

-Tự hành hạ mình thế này, anh nghĩ nó sẽ quay lại với anh chắc? – Câu nói của cô đã thu được ánh mắt Rain, Kiều Như đặt hai ly bia lên bàn, nói – Em vừa nghe nói, họ sẽ kết hôn sau khi chị dâu tốt nghiệp.

Vừa nói, Như vừa liếc nhìn. Quả thật, trong mắt Rain có cái nhìn sừng sốt, bất ngờ.

-Anh...anh biết anh vẫn còn có em đúng không? Cho dù anh có không quên được thì em vẫn tình nguyện ở bên cạnh anh mà. Chỉ cần, anh đối xử tốt với em một chút... - Kiều Như hơi nhỏ giọng – Cô ấy, thật sự không còn nhớ đến anh nữa rồi. Xin anh, đừng tự hành hạ bản thân nữa. Anh chỉ chúc lấy đau khổ một mình thôi. Xin anh đấy, nhìn về phía em một chút thôi được không?

Kiều Như đau đớn nhìn Rain. Mọi việc tuy khiến cô hài lòng nhưng thấy bộ dạng thê thảm này của Rain, cô cũng đau lòng lắm chứ. Ngày ngày tìm đến bia rượu, vùi đầu vào giấy tờ, điều này càng chứng tỏ trong lòng cậu hoàn toàn chỉ nghĩ đến Wind, không ai có thể thay thế được nó. Sự việc lần này, khiến Rain vô cùng suy sụp. Lại còn hứa hẹn kết hôn sau khi tốt nghiệp? Nói vậy khác nào, bao công sức của cậu suốt một năm qua gây dựng tương lai để một ngày nào đó, có thể cùng Wind quay lại, sống một cuộc sống hạnh phúc là bỏ đi. Người ta đã xác định sẽ kết hôn đó, nghĩa là cậu không còn cách nào chen vào giữa hai người được nữa.

Rain tự cười với chính mình, rốt cuộc thì cậu đã đạt được gì? Chẳng gì cả, suốt khoảng thời gian dài như vậy. Cứ nghĩ đến hình ảnh ngày hôm đó, Wind với chiếc áo sơ mi mỏng manh trên người, và đôi mắt thoáng chút sợ hãi, cậu lại sôi máu lên, hận một nỗi không giết chết được người anh trai đáng ghét kia. Phải, Rain biết anh ta ghét cậu, cũng như người mẹ đó, nhưng tại sao lại làm điều tệ hại như vậy với người con gái cậu yêu chứ? Chiếm đoạt, hah, cách tốt nhất để trói buộc một người con gái ngây thơ chính là như vậy. Rain bóp chặt chiếc ly trên tay, nghiêng răng, cố gắng không để cảm xúc trào ra bên ngoài. Lúc trước chia tay Wind, là vì an toàn và tương lai của cả hai, cậu đã cố hết sức để một ngày nào đó, có thể mang đến cho nó một cuộc sống thật tốt, không cần lo sợ gì nữa. Thấy Wind cùng một người khác, cậu rất rất đau lòng, nhưng khi mọi chuyện chưa hoàn thành, thì vẫn cứ phải che giấu tình cảm của mình đi, thật khó chịu. Vốn nghĩ, chỉ cần chưa kết hôn thì cậu vẫn còn cơ hội thể nhưng...

-Họ thật sự sẽ kết hôn sau khi tốt nghiệp? – Bia làm cho giọng Rain hơi khàn, cậu hỏi lại Kiều Như một lần nữa như mong rằng, chuyện mình vừa nghe thấy chỉ là nghe nhầm.

-Đúng vậy! – Kiều Như gật đầu đáp lại ngay. Cô mong rằng cái tin này sẽ làm cho Rain từ bỏ hoàn toàn ý định quay lại với Wind. Không, là từ bỏ tình cảm với Wind luôn mới đúng!

Rain nghe xong, chỉ im lặng.

Mười bảy tuổi, trong tay vẫn chưa thực sự đảm bảo thứ gì, Rain làm sao mà giành lại được Wind đây? Rain thở dài. Vốn dĩ dự định của cậu là ở Villy học hỏi, sau đó ngấm ngấm tự gầy dựng sự nghiệp riêng, sau khi đã đảm bảo sẽ lập tức cắt đứt với Kiều Như, trở lại bên Wind. Khi nhận lời Kiều Như, cậu đã tính toán như vậy, chỉ là không ngờ...anh trai của mình và Wind lại quen biết nhau, và anh ta cũng như cậu, có tình cảm với nó. Ông trời thật thích trêu đùa con người. Nếu đã biết trước điều đó, có lẽ cậu đã không làm như vậy, để bây giờ hối hận không kịp, để bây giờ, chỉ biết đứng nhìn hai người đó dần dần tiến đến bước kết hôn mà không thể ngăn cản được.

Rain lại uống một hơi, ly bia cạn sạch.

-Hah...

Cậu lại tự cười nhạo chính mình.

Wind và anh trai, có gì không tốt chứ? Anh ta có khả năng mang lại cho nó hạnh phúc, cả tương lai nữa. Anh ta có quyền lực, có tiền, có tài, anh ta có mọi thứ, Wind ở bên anh ta, chắc chắn sẽ rất sung sướng.

“Hạnh phúc của tôi là nhìn thấy người tôi yêu được hạnh phúc.”

Rất nhiều người đã từng nói như vậy.

-Nực cười...

Rain nhếch môi, cười khẩy một tiếng. Cái gì mà “hạnh phúc khi người đó hạnh phúc”? Giả dối! Cậu nói đó chỉ là nguy biện cho sự kém cỏi của bản thân thôi.

Đúng vậy, cậu không muốn nhìn người khác mang lại hạnh phúc cho người con gái cậu yêu, cậu muốn chính mình là người làm điều đó.

Nhưng...

-Khốn kiếp! Mày có cái gì trong tay mà dám mạnh miệng thế hả? – Rain tự rửa mình, chiếc ly trên tay bị vứt một cách mạnh bạo xuống sàn, vỡ choang.

Kiều Như ngồi bên cạnh bất giác bị làm cho giật mình, trợn mắt nhìn người ngồi cạnh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô cuống cuống, lo lắng hỏi.

-Anh...anh làm sao vậy?

-...

Không có một tiếng đáp lại, chỉ là Rain vẫn cứ tiếp tục rót bia ra một chiếc ly khác. Cậu lại uống, lại uống, trong lòng bức tức cho sự kém cỏi của mình. Nếu cậu có thể giỏi hơn, giàu có hơn, quyền lực hơn, thì...

-Đừng uống nữa mà! Anh định tự sát thật sao?!!!

Kiều Như không thể trở mắt nhìn nữa, lớn tiếng hét lên, chai bìa cuối cùng trên bàn bị kinh động, lắc lư rồi ngã xuống, bìa tràn ra ngoài, chảy dài, tạo thành một vũng trên sàn.

-Anh...!!!! Anh nghĩ làm thế này thì có thể thay đổi được gì chắc? Cô ta đã chọn ở bên cạnh anh trai anh rồi, sẽ không bao giờ quay lại với anh đâu. Anh tự hành hạ mình thì sao chứ? Cô ta có nhìn thấy đâu!

-...

-Tại sao? Tại sao không thể là em hả? Em có gì không tốt chứ? Tình cảm của em, chắc chắn còn hơn cô ta, tại sao anh lại chưa bao giờ nghĩ đến em?

Kiều Như như sắp khóc.

-Em yêu anh! – Cô ôm lấy Rain, siết chặt – Anh biết em yêu anh mà. Tại sao, không bao giờ nhìn về phía em? Em đáng ghét như vậy sao?

Cô ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên.

-Anh nói đi, em có điểm nào không tốt? Em sẽ thay đổi, thậm chí là có bắt em trở thành cô ta cũng được. Em sẵn sàng làm mọi thứ mà. Hãy một lần, nhìn em được không?

-...

-Quên cô ta đi...Hãy thử nghĩ đến em một lần...

Quên?

Có thể không?

Phải rồi, nếu quên đi, có lẽ sẽ tốt hơn.

-Quên? Tôi có thể...?

-Em sẽ giúp anh! Quên cô ta đi! Hãy chỉ nghĩ đến em thôi!

-...

Mờ quá! Mọi thứ trước mắt sao lại nhòe đi như thế?

Say rồi sao?

Nóng quá...

-A...?

Rain đưa tay chạm lên má Kiều Như, đôi mắt hơi nheo lại. Từ từ, cậu cúi mặt xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn. Kiều Như bất ngờ. Đây là lần đầu tiên cậu chủ động hôn cô. Cho dù có do cơn say đi nữa thì...nụ hôn này cũng khiến cô rất vui. Kiều Như nhắm mắt, tận hưởng nụ hôn sâu đó, cho đến khi đôi môi tham lam kia quyết định buông ra. Đôi mắt huyền nhìn cô chăm chú, không thể đoán được trong lòng người đó đang suy nghĩ điều gì. Một lúc sau, đột nhiên Rain ôm chặt lấy cô, chỉ một thoáng thôi, dường như Kiều Như nhìn thấy, khuôn mặt của mình hiện trong đôi mắt kia bỗng chốc biến thành khuôn mặt của một người con gái khác.

Đau nhói...!

-Những ghi chép này...thật sự là không sai chứ?

-Không đâu ạ, chúng tôi đã kiểm tra rất kĩ rồi thưa Tổng giám đốc.

-Được rồi, cô quay lại làm việc đi.

Đợi cô thư kí trẻ đi ra rồi, Vĩ mới thở dài thườn thượt, khuôn mặt trông có vẻ rất khó coi. Anh nhìn một lượt sổ tài liệu trước mắt, vẫn cố gắng không tin những gì mình đã đọc được. Thì ra anh đã quá bất cẩn, không ngờ rằng, mẹ anh đã lợi dụng làm những chuyện phạm pháp này sau lưng mình. Vĩ day day trán, trong lòng bùng lên cảm giác khó chịu. Anh nên làm gì với người mẹ tham lam này đây?

Vĩ cầm điện thoại, quay số. Đợi đến khi đầu dây bên kia có tiếng “cạch”, anh nói với giọng đều đều.

-Mẹ ạ? Con có chuyện muốn nói, khi nào mẹ về?...Dạ được!

Vĩ nói xong, cúp máy.

-Haizzzz....

-Sao anh lại thở dài rồi?

Vĩ giật mình, ngẩng lên nhìn cô gái với cái đầu đang thập thò ngoài cửa kia. Anh mỉm cười.

-Vào đây!

-Anh và mẹ cãi nhau à? – Wind vừa ngấm nghĩa chiếc tủ với phong cách cổ điển vừa hỏi.

-Không. Anh định hỏi mẹ vài việc thôi.

-Ừm...

Wind âm ừ, rồi liếc nhìn sang khung ảnh trên bàn. Là hình của Vĩ chụp cùng mẹ lúc anh còn nhỏ. Wind cầm lên, ngấm nghĩa.

Phải rồi, ba của Vĩ đã ***** con anh mà đi. Vĩ chắc là ghét ông ấy lắm nhỉ? Wind khẽ liếc nhìn Vĩ, anh đáp lại nó bằng một nụ cười. Xem ra, có ba, có mẹ đầy đủ như Wind đúng là hạnh phúc hơn nhiều người. Sự nghĩ đến một người, Wind buột miệng hỏi Vĩ.

-Anh...anh và R...à, Phong là anh em cùng mẹ khác cha, nói vậy, anh biết ba của cậu ấy là ai, đúng không?

-Sao em lại hỏi chuyện này? – Vĩ hơi nheo mắt, tỏ vẻ khó hiểu.

Wind bất giác giật mình. Ừ nhỉ, sao nó lại hỏi chuyện này?

-À, em xin lỗi. Anh không cần trả lời cũng không sao.

Chẳng hiểu sao nó lại tò mò về Rain như vậy. Từ trước giờ, Wind luôn cứ nghĩ cậu ấy cũng như mình, có ba mẹ, cuộc sống bình thường như bao người khác. Thì ra...Rain chính là con của một người mẫu nổi tiếng và là em trai của Vĩ – người mà hiện giờ là chồng tương lai của nó.

Vĩ im lặng một lát, rồi nói.

-Em muốn biết không? Anh có thể nói cho em biết nếu em muốn?

-...

Wind khẽ gật đầu. Thật ra nó rất tò mò, Rain chưa bao giờ đề cập đến ba mẹ ruột của mình suốt khoảng thời gian cậu ở bên nó cả. Cậu có gì khó nói ư?

-Như em đã biết đấy, bọn anh là anh em cùng mẹ khác cha. Mẹ anh sinh ra anh vì bà thực sự muốn, còn đứa em đó, là ngoài ý muốn. Nếu không có cặp vợ chồng, những người mà em cứ nghĩ là ba mẹ ruột của cậu ta ấy, ngăn cản thì có lẽ cậu em trai này đã không thể tồn tại rồi.

-...

Vĩ hơi liếc nhìn Wind, anh nói tiếp.

-Mẹ anh chưa bao giờ có dự định sinh đứa con thứ hai, bởi vì bà không có khả năng nuôi nấng, dạy dỗ nó. Nhưng...vào cái đêm ấy, bà đã bị một tên ***** cưỡng bức. Sức bà không thể phản kháng lại, cuối cùng đành phó mặc cho hắn muốn làm gì thì làm...

Wind nghe đến đây, đưa tay lên che miệng. Thật khủng khiếp! Sao lại có người độc ác đến vậy?

-Nói vậy...

-Ừ. – Vĩ vòng hai tay trước ngực – Phong chính là đứa trẻ được tạo ra bằng cách đó.

Wind sững sốt. Nó chưa bao giờ nghe nói đến chuyện này. Thì ra, che giấu suốt một thời gian dài như vậy về gốc gác của mình là bởi vì như thế sao? Rain thấy xấu hổ cho chính sự tồn tại của mình nên mới không nói với bất cứ ai, kể cả nó về chuyện đó.

Thì ra, cậu ấy đáng thương như vậy...

-Sao thế? Em thấy tội cho cậu ấy? – Vĩ từ lúc nào ôm lấy nó ở sau lưng.

-...

-Có muốn quay trở lại để chăm sóc cho cậu ta không? – Vĩ thì thầm vào tai Wind làm nó thấy hơi nhột. Wind gỡ tay anh ra, nhăn mặt nói.

-Anh nói vớ vẩn cái gì thế? Em giận đó!

-Haha, được rồi, anh xin lỗi. Chỉ vì bỗng dưng em muốn biết về em trai anh, khiến anh thấy ghen tị.

-Xì, nhỏ mọn. – Nó le lưỡi, mắng.

-Ừ thì anh nhỏ mọn, ai bảo em không chịu hỏi chút gì về anh. – Vĩ búng nhẹ lên mũi nó, trách.

-Em đã biết rồi, không cần phải hỏi nữa.

-Biết gì?

-Anh là đồ nhỏ mọn. Hehe.

Wind cười tinh nghịch, nhưng trong lòng chợt có chút buồn. Nó tự hỏi, một người được sinh ra bằng cách đó, sẽ cảm thấy thế nào đây?

Chắc là đau đớn lắm...

34. Chương 34

“Anh xin lỗi, hôm nay không thể cùng em ngắm sao rồi. Công việc chồng chất thế này, khi khác nhé? Em đừng giận...”

Wind thở dài, nhớ lại khuôn mặt của Vĩ vài giờ trước. Uầy, chỉ là ngắm sao thôi, đương nhiên không quan trọng bằng công việc của anh rồi. Ai nói làm vợ Tổng giám đốc là sướng? Cô đơn gần chết đi.

Tính toong...

Tiếng cửa thang máy mở ra, Wind nhanh chóng bước vào trong. Dù gì khu khách sạn này cũng thuộc quyền sở hữu của Kasel, Wind có thể tự do ra vào mà không cần lo lắng gì. Sân thượng của tòa nhà này là nơi tuyệt vời nhất để ngắm sao, hóng gió.

Lên một tầng khá cao, cánh cửa đột nhiên mở ra, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện làm Wind thoáng bất ngờ.

Rain làm gì ở đây?

Rain bình thản bước vào thang máy, mắt không nhìn lấy Wind một cái. Cậu đưa tay bấm nút, là đi xuống à?

Bầu không khí im lặng làm Wind hơi bối rối, nhưng xét cho cùng thì nó cũng không biết nói gì. Ừ thôi, cứ im lặng cho xong vậy, cũng sắp đến tầng thượng rồi.

-Sẽ kết hôn thật à? Sau khi tốt nghiệp ấy...

Rain lên tiếng, phá vỡ sự im lặng.

-Ờ?

Wind hơi ngạc nhiên, quay sang nhìn cậu. Đôi mắt ấy vẫn chăm chăm về phía trước.

-Ừm.

Wind khẽ gật đầu.

-Ừ...

-...

Lại im lặng.

-Thật sự ổn chứ? – Rain lại hỏi.

-Sao cơ?

-Bên cạnh người đó, thật sự ổn chứ? – Rain quay sang nhìn thẳng vào mắt Wind làm nó thoáng bối rối – Có ye...à...có thật sự muốn bên cạnh anh ta không?

Rain không thể hỏi rằng “Có yêu anh ta không?” bởi vì cậu không muốn nghe thấy từ “Có” từ chính miệng Wind.

-...

Nó khẽ gật đầu.

-Vậy à...

Vậy ra, những gì Kiều Như nói là thật. Làm sao đây? Khó chịu quá!

Rain khẽ liếc nhìn. Vẫn là khuôn mặt đó, đôi môi đó, bờ vai nhỏ nhắn đó...nhưng bây giờ, không thể chạm vào được nữa rồi. Cậu ngửa cổ, thở dài.

Thì ra cảm giác khi sắp mất đi một thứ quan trọng là như thế này đây...

Chỉ còn một tầng nữa là đến tầng thượng rồi...

-Này...

-Hả?

-Không cười...có được không?

Wind vô cùng bất ngờ trước câu hỏi này, à không, là một lời đề nghị thì đúng hơn. Nó bấu chặt lấy vạt áo, mím môi, lắc đầu. Lại thế nữa rồi, Rain lại nói những lời như vậy.

Thấy biểu hiện của nó, trong lòng Rain nhói đau, cậu khẽ thở dài.

-Chúng ta...đến đây là thực sự kết thúc rồi, đúng không?

-...

Lại là sự im lặng bao trùm.

Cánh cửa thang máy cuối cùng cũng mở, Wind vội vàng bước ra. Nó không biết rằng, lúc đó bước đi không ngoảnh đầu lại, người con trai bị bỏ lại phía sau đã cười buồn, trong miệng mấp máy một câu...

-Xin lỗi, cuối cùng thì anh cũng không thể mang lại hạnh phúc cho em...

Những ngày tiếp theo đó, Rain không còn rơi vào tình trạng tự hành hạ mình như trước nữa. Cách đối xử với Kiều Như cũng đã nhẹ nhàng hơn, nhưng không thể cho rằng cậu bắt đầu có tình cảm với cô được. Tuy nhiên, chỉ cần được đối xử tốt một chút là Kiều Như đã thấy vui rồi, cô không cần biết cậu đã hoàn toàn quên được Wind hay chưa. Rain lại chú ý đầu vào việc học và công việc. Dù không lên lớp, nhưng những gia sư đặc biệt được mời đến dạy cũng giúp cậu có được những vốn kiến thức mà một học sinh phổ thông cần phải có.

Wind phải ôn thi học kỳ nên không có thời gian rảnh, nó suốt ngày vừa học vừa than với Vy về việc không được vui chơi, thảnh thơi như trước nữa...Lớp 12, thật là mệt quá đi!!!!

-Anh lại đi công tác?

-Ừ.

Vĩ vừa nói vừa tìm kiếm cái gì đó trên bàn.

-Mấy ngày?

-Một tuần.

-Oa...

Một tuần. Híc, chán thế... Vừa thi xong, định sẽ rủ anh đi chơi đâu đó, cuối cùng lại bị cái “công tác” của anh ngăn cản. Ủầy, thiệt là...

-Ừ, anh đi vui vẻ. – Nó chán nản nói.

-Phù... - Vĩ lau mồ hôi trên trán rồi mỉm cười xoa đầu Wind – Đi công tác mà vui vẻ được à?

-Xì...thì ít ra anh cũng được ăn uống, thăm thú nhiều nơi. – Nó bĩu môi.

-Là đi làm việc đó nhóc, làm gì có thời gian thăm thú? – Vĩ lắc đầu – Thôi, ngoan ngoãn ở nhà, anh mua quà về cho. Mà này, cấm lém phéng với thằng khác đấy!

-Hứ, em sẽ đi lém phéng cho anh tức chết luôn!!!! Blè...ưm...

-Dám cãi lời anh hả? – Vĩ liếm môi – Lần sau còn cãi là anh lại phạt theo cách này đó!

Wind đỏ mặt, lấy tay che đôi môi vừa bị hôn bất ngờ lại, nhăn nhó. Nó “dạ” khẽ rồi phụng phịu, tỏ ý giận dỗi. Wind không lém phéng, chỉ sợ ai kia vừa đẹp trai vừa tài giỏi, lại tốt như vậy, thế nào cũng bị mấy cô tóc vàng dính lấy thôi.

Lại ở nhà với mấy cô người làm, cô đơn quá đi! Phải rủ Vy đi chơi đâu đó mới được! A, lâu rồi không gặp Andy, hay là rủ anh ta đi luôn nhỉ?

-Yo, Andy! Đạo này sao hả?

Chàng trai trong chiếc áo sơ mi đen ngẩng đầu lên nhìn, anh nở một nụ cười.

-Yo, lâu rồi không gặp, bạn hiền.

Andy chào người bạn kia, hưởng ứng kiểu bắt tay quen thuộc.

-Đạo này thấy chú ít xuất hiện, cứ tưởng bị gì rồi chứ. Sao? Tự nhiên hiền ra như thế, có nguyên nhân gì à? Bị bé nào quyến rũ rồi phải không?

-Haha – Andy cười, đặt ly rượu trên tay xuống bàn, lắc đầu khẽ – Đúng là không qua được mắt cậu.

-Vậy là đúng rồi. Nào, nói đi, em nào cao tay thế?

-Nói ra cậu cũng không biết đâu...

Bỗng, tiếng chuông điện thoại vang lên, Andy nhẹ nhàng xin lỗi rồi đi ra ngoài bắt điện thoại. Sự âm ỉ trong quán bar này khiến anh chẳng nghe thấy được gì.

-Alô? Gì, lại là cô?

Andy nhăn mặt trả lời người ở đầu dây bên kia.

-Sao? Cái gì nữa? Tại sao tôi phải làm?

“...”

-Rồi, biết rồi.

Anh bực mình đập máy, rồi thở dài. Xì, đúng là đồ phiền phức!

Đang rửa thơm trong bụng, chợt anh nhìn thấy một dáng người quen thuộc. Andy nhếch môi, gọi.

-Nhóc!

Thấy người kia cứ quay đi quay lại, mà vẫn chưa phát hiện ra mình, anh bèn gọi lại lần nữa.

-Đây này!

Cuối cùng thì người anh gọi cũng nhìn thấy anh. Andy hạ tay xuống, ra hiệu cho người kia đến gần. Tuy cái cau mày cho thấy người kia có vẻ khó chịu, nhưng cậu ta không từ chối đến trò chuyện với anh.

Trong quán bar, tại một phòng V.I.P có cách âm, hai người con trai ngồi đối diện với nhau, một người vòng tay, mắt nhìn chăm chăm vào người đang rót rượu ra ly. Bầu không khí im ắng, chỉ có tiếng rượu chảy róc rách.

Cạch. Andy đặt chai rượu trên bàn, hớp một ngụm rồi hỏi.

-Sao? Đạo này, cậu thế nào rồi?

-Bình thường. – Rain lạnh lùng trả lời.

-Vậy còn...Wind?

Đột nhiên nhắc đến cái tên này làm Rain hơi giật mình. cậu vợ lấy chiếc ly trên bàn, uống một hơi, rồi đáp.

-Chắc là...cô ấy ổn.

-Chắc là...? Đến cả ổn hay không cậu cũng không biết sao? Đó là người cậu yêu mà.

Vừa nói Andy vừa liếc nhìn, xem phản ứng của Rain. Anh thở dài, nói tiếp.

-Phải rồi ha. Con rể tập đoàn Villy, cậu bận lo bao nhiêu chuyện, lại còn phải chăm sóc cho cô vợ tương lai, làm gì có thời gian để ý đến người yêu cũ. Hah! Lúc trước luôn miệng đe dọa tôi dù tôi chỉ mới chạm nhẹ vào cô ấy, bây giờ thì sao? Người ta có lẽ sẽ kết hôn với cô ấy, cậu lại để yên. Có công bằng chút nào không thể?

-...

-Điên thật! – Andy uống một hơi, bực dọc. Nếu lúc đầu anh tích cực hơn một chút, biết đâu Wind sẽ cảm động. Chắc, chỉ tại tin lầm người, cứ nghĩ thằng nhóc này sẽ mang lại hạnh phúc cho Wind, cuối cùng thì cậu ta lại để mất nó trong tay người khác. Thật là vô dụng!

-Họ sẽ cưới nhau sau khi cô ấy tốt nghiệp...

Rain chợt lên tiếng thông báo làm Andy khựng lại, anh trợn mắt nhìn cậu, không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Anh bầu chặt ly thủy tinh trong tay, đập mạnh xuống bàn.

-Cậu vừa nói cái gì?

Phản ứng của Andy không làm Rain ngạc nhiên. Cậu cởi chiếc áo khoác ngoài làm mồ hôi cậu rịn ra này giờ, dù đang ngồi trong máy lạnh, vắt nó lên thành ghế phía sau, rồi nói với giọng đều đều.

-Tôi nói họ sẽ kết hôn sau khi...hự...

Chưa kịp nói hết câu, Rain đã bị Andy đấm một cái vào mặt. Cậu chống tay lên ghế, quệt vệt máu trên khóe môi, bất giác cười hất ra. Đường như cú đấm này cũng không khiến cậu bất ngờ. Điều đó càng làm Andy tức tối, anh ta tiến đến, nắm lấy cổ áo cậu. Chiếc áo sơ mi trắng bị vò lại, nhăn nhúm. Rain ngược đôi mắt không cảm xúc nhìn anh ta, thần nhiên hỏi.

-Anh lẽ ra không nên bất ngờ chứ? Khi họ đã đính hôn như vậy, thì sau này, sớm hay muộn họ cũng sẽ kết hôn mà.

-Khốn kiếp! – Andy kéo mạnh cổ áo, đưa sát mặt Rain đến gần, gần giọng – Tại sao cậu không ngăn cô ấy lại hả? Chẳng phải cậu yêu Wind sao? Tất cả những gì cậu làm, sao lại trái ngược thế kia?

-...

Rain yêu Wind, rất rất nhiều. Cậu thừa nhận điều đó nhưng...

Cậu không hề muốn mọi chuyện diễn ra như thế này. Nhưng cậu phải làm sao đây? Nếu lúc đó, khi Vĩ giới thiệu nó là người anh ta sẽ đính hôn mà cậu nói ra dự định của mình thì mọi cố gắng sẽ thành công cốc, Kiều Như và Thái My lại càng có lý do để không buông tha cho nó. Ông Shen mất, nói ra càng không được, vì cậu chưa thực sự có gì trong tay, làm sao mà đảm bảo được an toàn cho Wind, Thái My lại đang có quyền lực như vậy.

Rain nghiêng rằng. Cho dù có cố gắng thế nào thì cậu vẫn chỉ là một thằng học sinh cấp 3, chẳng thể làm gì được, rốt cuộc lại đánh mất người mình yêu. Khốn kiếp!

-Những gì tôi làm, đều là vì cô ấy....nhưng kết quả, tôi lại mất cô ấy... - Rain cúi mặt, buồn buồn nói.

-...

-Anh cứ đánh tôi đi. Đánh cho đến khi nào anh thỏa mãn. Bởi vì tôi là thằng tồi tệ, không thể mang lại hạnh phúc cho người con gái đó, mà phải nhờ đến người khác.

Andy im lặng. Anh buông bàn tay đang nắm chặt cổ áo Rain ra, ngồi xuống chỗ cũ.

-Vậy là...cậu có lý do cho những hành động đó?

-...

-Không thể giải thích cho cô ấy sao?

-Bây giờ thì giải thích được gì nữa....

-Haizzzz...hiểu rồi. – Andy cúi người, hai cùi chỏ chống lên đầu gối, ngón tay đan vào nhau, anh nói như ra lệnh. – Đi giành lại cô ấy đi.

-Hah, chắc anh đùa?

-Không, tôi không đùa, đi giành lại cô ấy đi! – Andy nhìn thẳng vào Rain, kiên quyết làm cậu hơi giật mình. Andy nói tiếp – Chẳng cần biết cậu có lý do quái gì, dừng lại hết mấy chuyện này, rồi trở về cuộc sống lúc trước với Wind đi. Tôi không tin là những vương mắt của cậu không thể giải quyết bằng cách nào khác ngoài cách này được.

-...

-Có lẽ tôi không hiểu nhiều về thế giới của mấy cậu, nhưng đừng khiến mình phải hối tiếc cả đời. Tôi biết Wind yêu cậu rất nhiều, và cho dù thế nào thì đâu đó trong lòng cô ấy vẫn có chút gì nghĩ đến cậu. – Andy ngừng lấy hơi, rồi nói tiếp – Giành lại cô ấy về đi. Một thằng con trai đến cả người yêu cũng không giữ được thì còn làm gì được nữa?

-Nhưng tôi không muốn cô ấy gặp nguy hiểm lần nữa! Cô ấy vì tôi mà suýt chết đấy!

-Thế cậu không biết học cách bảo vệ cô ấy tốt hơn à?!!! – Andy đột nhiên đập mạnh tay lên bàn. – Cô ấy đã suýt chết vì cậu, nhưng nhất định không rời xa cậu, vậy mà cậu lại bỏ rơi cô ấy. Hơ, hóa ra cậu còn nhát hơn một đứa con gái?

-Tôi...!!!!

-Sao hả? Tôi có nói sai không?

-Hừ...!

Rain đứng dậy, cầm lấy chiếc áo khoác, bỏ đi ra ngoài.

-Đồ ngốc! – Andy cười khẩy, rồi cầm ly rượu trên tay, lắc nhẹ. Anh nhìn chất lỏng sóng sánh trong ly, miệng lẩm bẩm – Cậu không giành lại được cô ấy thì quả thật là hết thuốc chữa rồi...

35. Chương 35

Tích tắc, tích tắc...

Căn phòng yên tĩnh, không một tiếng động, không một tiếng nói, chỉ có tiếng thở đều đều, nhịp nhàng và ngoài ánh sáng của chiếc đèn ngủ hình con mèo ra, thì bao trùm toàn bộ là bóng tối. Wind trở mình, môi khẽ vẽ lên một nụ cười. Nó đang mơ một giấc mơ rất đẹp.

Chợt...

“I’ve found the way to let you leave...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan mộng đẹp của Wind, nó bừng mình nhưng cũng tắc lưỡi, mặc kệ. Đã khuya như vậy, mà còn ai gọi gì nữa. Wind với tay, tắt điện thoại rồi chuyển sang chế độ rung trong khi đôi mắt, một con mở, một con nhắm. Sau đó, nó quăng chiếc điện thoại sang bên cạnh, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Rừ...rừ...

Chiếc điện thoại không chịu nằm im, cứ rung lên liên hồi. Cuối cùng, mắt kiên nhẫn, Wind phải bật máy lên, nghe điện thoại với cái giọng ngái ngủ, khó chịu.

-A...lô...

~Đầu dây bên kia im lặng một chút, rồi lên tiếng. Giọng nói có chút lạ lẫm làm Wind suýt tí nữa không nhận ra.

-Wind...em có thể ra gặp anh một chút được không?

-...

Wind hơi bất ngờ, đột nhiên không biết phải nói gì.

-Alô? Em có nghe thấy anh nói gì không?

-À, xin lỗi...tôi nghe.

-Vậy...em có thể ra gặp anh một chút được không? – Người bên kia nhắc lại.

-Nhưng bây giờ...

-Anh biết. Anh chỉ muốn nói chuyện với em một chút thôi.

Wind im lặng. Tại sao lại là người này? Tại sao lại là lúc này? Cậu ấy muốn gì đây? Nói chuyện? Giữa cả hai còn gì để mà nói nữa đâu.

-Anh đang đứng dưới cửa sổ phòng em. Anh sẽ chờ. Em không ra, thì anh sẽ không vào nhà đâu!

Wind giật mình, chạy ra xem. Quả thật cậu ấy đang đứng đó, cũng đồng thời ngẩng đầu lên nhìn. Wind tự hỏi, không biết cậu ấy đang dự tính gì, muốn gì, tại sao lại làm như vậy? Nó thở dài. Có lẽ không nên suy nghĩ nhiều.

-...

-Tôi với anh chẳng có gì để nói cả! Muốn làm gì, tùy anh!

Nói rồi Wind cúp máy. Nó nắm chặt chiếc điện thoại trong hai tay, dựa lưng vào tường, trượt xuống nền gạch. Khẽ rung mình, nó bước lên giường, nằm ngủ tiếp.

Nhưng, Wind không ngủ được. Thay vì nhắm mắt, mơ tiếp tục giấc mơ ngọt ngào ban nãy, nó lại trần trọc, thao thức. Wind kéo chiếc chăn ấm áp lên cao hơn, cuộn tròn lại. Lúc đó, nó mới sực nhớ tới sàn nhà khi nãy cũng lạnh toát. Ủ thì, hôm nay bão mà. Wind rửa thầm.

-Thật xui xẻo!

Rồi nó bật dậy, khoác vội chiếc áo khoác để giữ ấm rồi tiện tay lấy luôn chiếc áo khoác mà anh Vĩ để quên trên bàn.

Giữa đêm khuya lạnh lẽo thế này, ngồi một mình dưới gốc cây đúng là cô đơn thật. Rain khẽ rung mình. Tuy là có khoác áo nhưng vẫn thấy lạnh. Là lạnh từ bên trong mà ra. Rain khẽ bật cười.

-Hah...mình đang làm gì thế này?

Trời đầy sao. Rain ngắm nhìn những vì sao lấp lánh. Lúc trước, có một lần, cậu và Wind cùng ngồi đợi sao băng, cũng dưới bầu trời này, cũng là lúc thời tiết lạnh thế này. Nhưng có điều, lúc ấy, tay trong tay, tựa vào nhau, lòng tràn ngập hạnh phúc. Wind từng nói rằng, nếu ước một điều ước với sao băng, điều đó sẽ thành hiện thực.

-Sao băng à? – Rain thì thầm – Nếu thực sự kỳ diệu như vậy, thì hãy xuất hiện và biến điều ước của tôi thành hiện thực đi....

Xung quanh, mọi vật dường như đang chìm vào giấc ngủ say. Chỉ có tiếng gió thổi làm tán cây đung đưa, tiếng ếch nhái kêu, và đâu đó vang lên tiếng mèo gọi bạn. Chờ đợi thế này, thực sự cô đơn quá...

-Này, anh định ở đây cho gió độc giết chết à?

Tiếng nói trong trẻo vang lên, Rain đang lim dim đột nhiên thấy tỉnh táo hẳn. Vốn nghĩ, người ta sẽ không tới, vậy mà...

-Nè! Mặc vào đi! – Wind trong bộ đồ ngủ có hình những chú thỏ rất dễ thương, khoác bên ngoài một chiếc áo khoác màu xanh nhạt, mái tóc xõa dài bên vai, hơi rối, nó đưa ra trước mặt Rain một chiếc áo khoác màu nâu. Rain thoáng ngạc nhiên, cầm lấy, rồi cứ tròn mắt nhìn nó chằm chằm.

-Sao...?

-Thì tôi thấy trời lạnh, mang áo cho anh mặc. Sao trắng gì?

-Em ra đây chỉ để mang cho tôi áo khoác?

-Chứ anh muốn gì nữa? Đừng hiểu lầm, tôi không muốn nghe anh nói gì đâu.

-...

-Anh nên vào trong đi, Kiều Như có lẽ đang chờ anh đấy!

-...

Thấy người đối diện cứ im lặng, nhìn mình không chớp mắt, khoé môi khẽ cong lên, nó hơi cau mày hỏi.

-Nhìn gì?

-...

-Bộ có gì trên mặt tôi hả? – Nó nhăn nhó sờ khắp mặt. Cái cảm giác khi bị người khác nhìn chằm chằm mà không nói gì, khó chịu thiệt. – Được rồi, tôi đi đây. Anh nên vào trong sớm đi!

Thấy Rain vẫn im lặng, nó tắc lưỡi rồi quay lưng bước đi. Vừa lúc đó, nó cảm thấy có một bàn tay chợt bất ngờ kéo mình lại. Không kịp phản ứng nên nó cứ thế buông cả người ngã vào lòng Rain. Phải vài giây sau, Wind mới định thần được chuyện vừa xảy ra. Nó dùng hai tay, cố gắng đẩy Rain nhưng không được, chỉ khiến cho vòng tay cậu siết chặt hơn nữa. Hai má nóng hổi, nó luống cuống.

-Nà...này, làm gì...làm gì thế hả? Buông...buông ra. Lỡ ai thấy thì sao? Này...!!!!

-Sẽ không ai thấy đâu.

-Nhưng...

-Giờ này, sẽ không ai thấy được chúng ta đâu! – Rain khẳng định, rồi cậu khẽ thì thầm – Bởi vậy, hãy cho anh ôm em một chút thôi.

-Không được!!!

-10 giây thôi.

-...

Cuối cùng Wind cũng đành để mặc Rain ôm mình như vậy.

A, cảm giác này...thật là...

-Ấm quá! – Rain đột nhiên thốt lên những gì nó nghĩ, làm nó giật mình. Cậu thì thầm – Thế này, ấm hơn khi khoác áo nhiều.

-...

-Em...vẫn quan tâm đến anh. Anh vui lắm...

-...

-Em...vẫn còn yêu anh, phải không? – Dưới ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt Rain trong mắt nó cũng mờ ảo. Nụ cười dịu dàng, đầy trêu mến khiến Wind bất giác im lặng, nó không biết nên làm gì, nói gì. Bầu trời đêm lung linh, huyền ảo. Ánh trăng vàng, từng ngôi sao lấp lánh trên nền trời.

Đẹp...đẹp quá!

Từ từ, Rain cúi đầu, Wind có thể cảm nhận thấy hơi thở của cậu đang lướt nhẹ trên làn da mình.

Gần hơn một chút...

Một chút nữa...

-Xin lỗi...

Chỉ cần 1cm nữa là hai đôi môi chạm vào nhau, nhưng Wind đã kịp tỉnh dậy. Phải rồi, nó phải thoát ra khỏi giấc mơ này. Đây không phải là điều nó nên làm.

-Tôi chỉ định mang áo khoác cho anh....bây giờ, tôi nghĩ, mình nên vào trong. Trễ rồi!

Nói rồi, nó quay lưng bỏ đi. Nhưng, cánh tay mỏng manh lại bị nắm chặt lấy lần nữa.

-Cái...!!!

-Đi với anh!

-Hả? Ở này....

Không thể phản kháng, Wind bị Rain kéo đi đến một quán bar nhạc nhẹ gần đó. Lướt qua những con người đang đắm mình trong ánh đèn xanh đỏ và những điệu nhạc êm dịu, cuối cùng cả hai cũng dừng lại ở quầy rượu. Wind nhìn quanh, và thấy hơi xấu hổ. Trên người nó lúc này là bộ đồ ngủ với chiếc áo khoác xanh nhạt, trông không phù hợp với nơi này một tí nào. Nó nhăn nhó, tự hỏi không biết người trước mặt nghĩ gì mà lại dẫn nó đến đây.

-Một Whisky! – Rain gọi đồ uống rồi quay sang nhìn nó – Em uống gì?

-Ờ? À không...tôi...

-Vậy thì một Whisky thôi!

Người phục vụ gật đầu rồi đi làm việc của mình nhưng không quên liếc nhìn Wind một cái. Nó cảm thấy hơi khó chịu. Quả thật, mặc đồ ngủ vào đây là một ý kiến tồi. Trời ơi, đến xấu hổ chết mất!!!!

-Này...tôi...về đây!

-Không, em không được đi! – Rain vừa nói, vừa nắm chặt lấy cổ tay nó, kéo lại. Ánh mắt kiên quyết cho biết dù nó có vùng vẫy thế nào thì cậu cũng không tha cho nó đi, nên Wind đành thở dài, ngồi xuống, hai tay chống cằm, trong lòng đầy bức tức.

Buổi tối ngon giấc thế là đi tong.

Chai rượu Whisky được đem ra. Sau đó, Rain uống hết ly này đến ly khác, còn Wind chỉ im lặng nhìn. Điều bất tiện chính là, cho dù đang uống rượu, từ lúc bắt đầu cho đến khi say, Rain vẫn không chịu buông tay ra. Nó có thể cảm thấy cổ tay phải của mình nóng và ẩm ướt thế nào. Wind chống cằm nhìn Rain, trong đầu vẫn vờ những suy nghĩ, cho đến khi giai điệu của bài hát “Không thể thay thế” vang lên.

“Chợt ngày hôm qua,

tình yêu ấy ngỡ như nhạt nhòa...”

Giai điệu đượm buồn, sâu lắng. Cảm giác mất đi người mình yêu thương, quả thật, rất buồn...

“Người ơi đừng quên...”

Ngọt ngào yêu thương đã trao...

Và nỗi nhớ vẫn luôn còn cào,

Anh luôn cần em bao đêm...”

Bàn tay kia bỗng dưng siết chặt hơn, Wind ngạc nhiên nhìn Rain. Nụ cười buồn làm nó thoáng chạnh lòng. Cậu quay đi, mắt dán vào ly rượu trên tay, giọng nói khàn đi vì say.

-Anh...rất yêu em. Cho đến tận bây giờ, anh vẫn chưa từng một lần hết yêu em.

Wind tròn mắt nhìn, nó không hiểu Rain đang nói gì nữa.

-Hazz... - Rain liếc nhìn nó một cái rồi mỉm cười quay đi, nói tiếp, câu nói bị ngắt quãng bởi cơn say đã thấm dần – Anh biết nói như vậy, em...sẽ không tin anh đâu, bởi vì...lúc chia tay, anh đã nói “hết yêu”...với em mà. Chắc em...hận anh lắm!

-...

-Bây giờ...có giải thích với em thế nào thì...cũng muộn rồi. – Rain cúi đầu, giọng nói buồn bã – Việc anh làm, tất cả đều vì em, anh chưa một lần...hối tiếc. Nhưng... - Bàn tay phải siết chặt thành nắm đấm – Nhưng...nếu anh nhận ra mối quan hệ của em và anh ta sớm hơn thì...có lẽ, anh đã...kh...không mất em.

-...

Rain im lặng một lát, hít một hơi dài, rồi nói tiếp.

-Xin lỗi. Có lẽ...em hạnh phúc hơn...khi ở cạnh anh ta.

-...

-Cho dù tên đáng ghét kia...có bắt anh phải giành lại em bằng mọi giá, anh cũng không làm được. – Wind chợt thấy người Rain khẽ run nhẹ – Bởi vì...anh chỉ là một thằng học sinh vô dụng...căn bản, anh chẳng có gì bằng anh ta. Cho dù có cố gắng thế nào đi nữa...anh...anh vẫn không thể mang lại hạnh phúc cho em được. Ở bên anh, em...sẽ chỉ gặp nguy hiểm. Chi bằng...giao em...cho người khác.

-...

Có cái gì đó rất lạ, Wind càng lúc càng thấy khó hiểu. Là do cơn say mà Rain nói nhầm hay là cậu ấy đang nói ra hết sự thật?

-Nhưng...anh không cam tâm. – Bàn tay lại càng siết chặt hơn nữa, và giọng Rain lúc này gần như lạc hẳn đi. Cậu ấy...đang khóc ư? Wind không lắm, quả thật người con trai trước mặt nó đang khóc. Bài hát làm cho tâm trạng cậu càng lúc càng chùn xuống, từng kỷ niệm hiện về và câu hát “Người ơi đừng quên, ngọt ngào yêu thương đã trao...” cứ âm vang trong đầu cậu. Rain cúi mặt, dùng tay chống đầu, che đi khuôn mặt yếu đuối lúc này, nghiêng răng, cố gắng nói một cách bình thường.

-Anh...không cam tâm nhìn em cùng anh ta âu yếm, yêu thương như vậy. Hah...anh yêu em, anh yêu em rất nhiều, nhiều hơn anh ta gấp bội. Vậy mà...tại sao...anh lại để mất em chứ? Anh đúng là một thằng vô dụng mà. Anh chẳng làm được gì ngoài than vãn và trách móc bản thân cả...

-...

-Vô dụng, bản thủ...hahah...người đàn bà đó quả nói không sai. Anh lẽ ra không nên tồn tại trên đời...

-...

-Xin lỗi...xin lỗi vì đã khiến em đau khổ...khiến em phải khóc...Anh xin lỗi...anh...anh yêu em...

Những giọt nước mắt lăn dài trên má Rain khiến nó chợt thấy đau nhói. Những câu chuyện rời rạc, nhưng câu nói bị đứt quãng,...Wind nhận ra rằng, hình như nó đã hiểu lắm gì đó. Về Rain, về tất cả những chuyện này. Có thực sự là cậu không còn yêu nó? Nếu vậy, tại sao cậu lại đau khổ như thế? Khóc ư? Wind chưa bao giờ thấy Rain khóc nhiều như thế này. Wind muốn hỏi, nhưng nó lại không thể. Nó sợ, nếu nó biết rõ mọi chuyện thì tất cả sẽ lại rắc rối hơn nữa. Phải, Wind là kẻ hay trốn tránh, cứ trách nó đi.

Nhìn thấy Rain thế này, nó cũng buồn theo. Có cái gì đó cay cay ở sống mũi. Bàn tay trái buông lỏng giữa không trung, nửa muốn chạm vào nửa không muốn chạm vào người con trai kia. Cuối cùng, Wind đành hạ tay xuống, mím môi ngăn giọt nước mắt rơi vào kẻ miệng.

Họ cứ im lặng như thế cho đến khi Rain cất giọng khàn khàn, phá tan không khí trầm lắng, đầy nước mắt.

-Chúng ta...hãy trốn đi!

-Sao...ơ? – Một lời đề nghị quá bất ngờ làm Wind không kịp lau đi vệt nước mắt còn thấm trên má.

-Anh nói... - Rain đưa tay chạm lên mặt Wind, quệt đi vệt nước mắt đó. Cậu nhìn thẳng vào mắt Wind, nhắc lại một lần nữa, rõ ràng và chậm rãi. – Chúng-ta-hãy-trốn-đi.

-Hả? Trốn? Đi đâu?

-Đến một nơi nào đó, xa thật xa, chỉ có hai chúng ta thôi!

-Gi cơ?

-Được rồi, đi thôi! – Nói rồi, Rain kéo nó đi không để nó kịp phản kháng gì.

Một nam, một nữ sau khi trả tiền vụt chạy ra khỏi quán bar trong cái nhìn tò mò của mọi người. Cô gái với bộ đồ ngủ trên người lơ đãng, mặc cho chàng trai kia vẫn cứ tiếp tục kéo cô đi về phía trước, không nói không rằng.

Đã 2 giờ sáng rồi sao...

36. Chương 36

Chạy, chạy và chạy...

không biết nó bị kéo đi như vậy bao lâu rồi. Một chết đi được! Ngồi trên chiếc taxi mà lòng cứ thấp thỏm, nó hướng mắt nhìn ra ngoài khung cửa, tự hỏi không biết mình đang bị đưa đến đâu. Bất chợt nhớ lại cú điện thoại lúc này, nó thoáng rung mình.

“Một chiếc xe đến Đà Lạt...Tôi? À, Vương Hoàng Phong. Đúng vậy. Ok!”

Đà Lạt...Đà Lạt...không lẽ cậu ấy định....

Wind liếc sang Rain – người đang dựa lưng vào ghế, mắt nhắm nghiền. Mái tóc rũ xuống, khoe môi khê cong lên, đôi hàng mi dài, khuôn mặt đang ngủ của cậu ấy cũng rất đẹp. Haizzzz...Wind thở dài, lại nhìn xuống cổ tay phải vẫn đang bị nắm chặt. Giống như đang bị cầm tù ấy, cho dù có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra, bàn tay ấy siết chặt như thể sợ rằng, nếu buông lỏng một chút thôi, là sẽ làm rơi mất nó vậy.

Chiếc taxi dừng lại trước sân bay, bác tài xé thông báo.

-Đến rồi!

Rain từ từ mở mắt, lấy trong túi áo vài tờ tiền ra trả, rồi nhanh chóng kéo nó đi. Cổ tay bắt đầu đau nhói, Wind khẽ rên lên. Tối hôm nay, nó bị kéo đi hơi nhiều rồi.

Cả hai đi đến một chỗ thuê xe du lịch và những chuyện sau đó, Wind không còn nhớ gì cả, chỉ biết rằng ngay lúc này, nó đã và đang ngồi trên xe đến Đà Lạt mất rồi. Wind giật mình, và lại càng bức bối hơn. Nó vẫn đang mặc bộ đồ ngủ, tóc tai bù xù và chuẩn bị đưa đến một nơi mà nó không hề có ý định đến với một người mà nó không muốn đi cùng. Đã đến giới hạn chịu đựng, nó vùng tay ra, quay người cố gắng mở cửa xe. Nhưng bàn tay ấy vẫn không chịu buông ra.

-Em làm gì vậy?

-Bỏ tôi ra!

-...

-Tôi nói...BỎ RA!!!

-Không. Cho dù em có nói thế nào thì anh cũng không bỏ ra đâu! – Rain nhẹ nhàng nói, nhưng giọng nói đầy sức khẳng định, kiên quyết.

-Anh!!! – Nó cau mày, nói lớn – Tại sao lại làm như vậy chứ? Anh không để yên cho tôi được hay sao?

-...

-Tôi không hề muốn bỏ trốn cùng anh. Làm ơn, tha cho tôi đi! Ummm...buông...buông ra!!!

Wind lại bị Rain ôm chầm lấy mất rồi.

-Anh...sẽ không buông em ra đâu!

-Này, anh say rồi! – Nó đánh thùm thụp vào lưng Rain. Cho dù đã khá lâu nhưng mùi rượu trên người cậu vẫn còn ngai ngái.

-Anh không say!

-Buông tôi ra, tôi muốn về nhà! Anh không thể ép tôi làm việc tôi không muốn được! Buông ra!!!! Tôi ghét anh!!! Tôi ghét anh!!!!

Chiếc xe chỉ có 3 người, không gian vắng lặng. Người tài xế biết lịch sự, gắn vào tai mình chiếc tai nghe, bật một bài hát nào đó lên để không nghe thấy cuộc nói chuyện của họ. Ba từ “Tôi ghét anh” cứ lặp đi lặp lại trong đầu Rain. Cậu từ từ thả lỏng vòng tay, mặt cúi gằm, ngồi lại vị trí cũ, mắt hướng ra ngoài cửa. Cậu khàn giọng.

-Em hãy xem như đây là lần cuối cùng, anh...sẽ không bao giờ làm như vậy nữa đâu.

-...

Cậu ngược đôi mắt buồn và nụ cười gượng sang nhìn nó.

-Xin lỗi, vì đã ép em làm điều mà em không thích với một người mà em không ưa...xin lỗi...

Wind sững người, nó mím môi không biết phải nói gì đành im lặng và ngồi yên bên cạnh. Bàn tay ấy lại nắm chặt lấy cổ tay nó. Wind nhìn sang, và nhận thấy, Rain đã nhắm mắt ngủ từ bao giờ. Có lẽ, cậu ấy cũng mệt lắm rồi.

Wind cũng dần thiếp đi.

Ừ...nó cũng thấy mệt quá rồi!

Đà Lạt ư? Cũng không tệ...

Đến nơi cũng đã gần trưa. Sau khi nhận phòng, Wind nằm phịch xuống ngay chiếc giường êm ái. Cho dù đã ngủ suốt chuyến xe vừa rồi, nhưng nó vẫn thấy trong người không có chút sức lực nào. Wind xoay người, với lấy rờ-mốt bật tivi lên.

“...Dù em không còn yêu anh như ngày đầu,

Mong em hãy đừng vội quên mau...”

Wind ngáp dài, chương trình ca nhạc lúc này chỉ làm nó thêm buồn ngủ mà thôi. Chợt, cánh cửa phòng mở ra, Rain bước vào. Cậu ngồi xuống bên cạnh nó, hỏi.

-Em vẫn còn mệt à?

Wind khẽ gật đầu.

-Thế thì ngủ thêm một chút nữa đi. – Cậu xoa đầu nó, rồi nhìn một lượt, tắt lưi, lẩm bầm “À, phải rồi...”

Sau đó, Rain đi khỏi, còn Wind thì lại làm một giấc đến chiều. Lúc tỉnh dậy đã hơn 3 giờ, Wind dụi mắt, vươn vai, khẽ rên lên một tiếng. Nó xoa hai bên vai mỗi nhừ, gập nhẹ cổ.

-Ồ?

Wind bỗng phát hiện ra kế bên mình là một bộ quần áo đã được chuẩn bị sẵn. Bộ đồ trông khá dễ thương lại còn ấm áp, Wind thích thú mang vào phòng thử ngay. Sau đó, nó được Rain dẫn đi ăn chiều. Cái bụng đói cồn cào không cho phép nó từ chối lời đề nghị béo bở đó. Ừ, tạm thời tận hưởng chuyến đi này đi đã, mọi chuyện sau đó, từ từ hẵng tính. Có đi thì phải có về, cậu ấy không đến nỗi bắt cóc mình đi luôn đâu.

Ăn uống xong xuôi, Wind được dẫn đi mua sắm. Thú thật, nó thấy hơi phí tiền, không biết sẽ ở đây bao lâu mà lại mua nhiều đồ thế này. Nhưng, nó cũng phải thừa nhận là không kìm được lòng khi thấy những thứ dễ thương.

Sau đó, Rain dẫn nó đi dạo quanh hồ Xuân Hương. Cả hai vừa đi vừa thưởng thức những thức quà ngon lạ trên vỉa hè. Rồi lại còn cả xe đạp đôi và xe ngựa nữa. Wind chơi rất vui, đến nỗi nó quên mất là mình đã khó chịu thế nào trước khi đến đây.

Trời tối dần.

Tại chợ đêm Âm Phủ...

-Bún bò, chuối chiên, khoai lang nướng, ốc...ôi, thích quá đi! Ăn no nê luôn! Heheh...

Wind cười hả hê, tay xoa cái bụng căng vì no. Hành động đó khiến Rain bật cười, cậu cho hai tay vào túi quần, tiến lại gần nó, nói.

-Đi dạo một chút cho tiêu bớt nhé?

-Ừ. – Nó vui vẻ gật đầu, cầm lấy ly sữa đậu nành nóng mà chị bán hàng đưa cho.

Trời mát lạnh, con đường khá đông người, có người đi một mình, có những cặp yêu nhau, và có cả những gia đình đang tíu tít trò chuyện. Nét mặt ai nấy đều vui thích, hào hứng. Ánh đèn của những hàng quán ven đường rực rỡ, chiếu sáng cả một khu chợ. Wind bước đi song song bên cạnh Rain, từng bước chậm rãi, nhẹ nhàng. Ly sữa làm ấm cả người.

Wind chợt đưa mắt nhìn người con trai đang đi bên cạnh mình. Bờ vai rộng, tấm lưng vững chắc, dáng đi thẳng, tự tin, dường như cậu đã cao hơn một chút, chững chạc hơn một chút. Từ bao giờ thế nhỉ? Một cảm giác thoáng buồn lướt qua. Con người này...

Chúng ta...đã từng là của nhau mà, phải không?

Họ lại đi vòng quanh hồ. Wind đứng lại nghỉ chân. Nó ngửa đầu lên nhìn bầu trời đêm, ánh trăng vàng đang phản chiếu xuống mặt nước.

Trăng và hồ, một khoảng cách vừa gần lại vừa xa. Cho dù cả hai có yêu nhau như thế nào đi nữa, vẫn mãi mãi bị chia cắt bởi khoảng cách đất trời.

Nó bật cười thầm. Ông trời nhiều khi chơi ác thật. Cho chúng ta gặp nhau, rồi cuối cùng lại chia cắt chúng ta. Vậy thì...tại sao chúng ta lại gặp nhau làm gì để đau khổ thêm, cuộc sống này chưa đủ nỗi buồn ư?

-Không thể tin được rằng...đây sẽ là lần cuối, chúng ta bên nhau thế này...

Giọng nói trầm của Rain vang lên, phá tan bầu không khí im lặng. Cậu hít một hơi dài rồi thở ra từ từ.

-Anh thật vô dụng làm sao. Đến những thứ mình yêu quý, trân trọng nhất cũng không giữ được.

Cái lạnh dường như khiến cho giọng cậu hơi run run.

-Em còn nhớ lúc gia đình anh chuyển sang nước ngoài chứ?

Wind khẽ gật đầu.

-Đó là lúc anh phát hiện ra, mình không phải là con ruột của bố mẹ. Hah... - Cậu cười hất ra một tiếng, hai tay đan vào nhau, siết chặt – Thật trớ trêu! Ai mà ngờ được chứ...anh lại là đứa con hoang của một người mẫu nổi tiếng.

-...

-Anh rất ghét bà ấy vì đã vứt bỏ anh như vậy. Nhưng....sau khi tiếp xúc trong lần gặp đầu tiên, anh càng hận bà ta hơn. – Cậu hắng giọng – Em có biết, bà ta đã nói gì với anh không?

Đoạn, cậu quay sang nhìn nó, dò hỏi. Wind lắc đầu.

-Bà ta nói rằng, bà ta vứt bỏ anh bởi vì anh là “vật ngáng đường”, là “sự sỉ nhục”, anh khiến cho cuộc đời của bà ta bị vấy bẩn, nhơ nhuốc. – Rain hơi cúi mặt nên nó không biết lúc này cậu có biểu hiện gì, nhưng...chắc là đau đớn lắm! – Bà ta ghét anh, vì anh gọi lại những kỷ ức không tốt đẹp, về người đàn ông đáng kinh tởm ngày hôm đó.

-...

-Và... - Cậu nuốt ực một cái, giọng nói hơi nghẹn lại – Bà ta đã từng muốn giết chết anh ngay khi biết có mang anh.

Wind đưa tay lên che miệng, tránh thốt ra tiếng giật mình, hoảng sợ.

-Đúng vậy, lẽ ra anh không thể tồn tại. – Rain mím môi, cậu cười mũi – Không hiểu sao, anh cảm thấy vừa biết ơn, vừa hận bố mẹ nuôi. Bởi vì họ đã cứu mạng anh...

Wind không biết làm gì hơn ngoài việc lắng nghe, nó rất dễ an ủi người khác mà.

-Lúc biết sự thật, anh đã muốn chết đi biết bao. Một đứa trẻ không cha, bị mẹ ruồng bỏ, được người ta thương hại cứu mang, đó là tất cả những gì anh nghĩ khi ấy. Anh...chẳng có lý do gì để sống cả. Sự tồn tại của anh, là một sự sỉ nhục. Nhưng...

-Nhưng?

-Anh nghĩ đến em. – Đột nhiên Rain quay sang nhìn nó mỉm cười, làm Wind bất giác đỏ mặt quay đi. Nó hắng giọng, lúng túng hỏi.

-Ro...rồi sao?

-Anh nhớ đến nụ cười của em, vẻ ngây ngô đó. Nếu chết đi rồi, thì làm sao anh được nhìn thấy chúng nữa đây?

Wind thấy mặt mình hơi nóng, nó cố gắng làm nguội những suy nghĩ trong đầu. Phải bình tĩnh, phải lý trí!

-Hàzzz.... – Rain thở dài – Nhưng anh vẫn chưa hoàn toàn bình tâm được. Nên anh đã quyết định sang nước ngoài cùng bố mẹ. Và sau 3 năm, anh có thể khẳng định rằng, anh đúng là...chỉ yêu em. Wind à, anh thật sự rất yêu em!

Câu cuối cùng làm đầu Wind như muốn bốc hỏa. Bình tĩnh nào, đang ở Đà Lạt lẽ ra phải lạnh chứ. Tại sao người nó lại nóng thế này. Vì những lời chân thành của Rain ư?

Ba năm trời...có nghĩa là Rain đã yêu nó từ rất lâu rồi? Và thậm chí lúc có ý nghĩ đến cái chết, cậu cũng nhớ đến nó. A a...chắc mặt nó lúc này đỏ lắm!

-C...con nít quý! – Wind bối rối nói, còn Rain chỉ khẽ bật cười.

-Ừ, anh là con nít quý!

Cả hai im lặng một lát.

“Biết đâu bất ngờ, đôi ta chợt rời xa nhau,

Ai còn đứng dưới mưa...”

Rain đang hát. Rất hiếm khi cậu ấy hát. Giọng hát trầm ấm, vừa đủ cho cả hai cùng nghe. Wind ngược mắt nhìn cậu, đôi mắt thoáng chút yêu thương. Phải chi, chúng ta vẫn là của nhau, nó sẽ tặng cho cậu một cái ôm từ sau lưng, một cái ôm đầy ấm áp và yêu thương.

Rain vừa hát vừa liếc nhìn Wind. Cậu đã không kể với nó chuyện gặp Kiều Như lúc ở bên đó, và những chuyện liên quan đến Thái My, cả những kế hoạch kia. Cậu không muốn nó gặp rắc rối.

Xem nào, nếu cả hai quay lại, sẽ có một bài báo nói về con rể của tập đoàn Villy có quan hệ đặc biệt với con dâu của tập đoàn Kasel. Ai sẽ là người chịu thiệt? Đương nhiên là nó, vì nó là con gái mà, nó lại còn đang mang trong mình dòng máu của Vĩ. Và Kiều Như lẫn Thái My, sẽ không dễ dàng tha thứ cho nó. Ngay cả Vĩ, anh ta chắc cũng không dễ yên. Cậu thì không sao, nhưng còn tương lai của nó?

Sẽ lại là đau khổ tiếp nối đau khổ...

Rain thở dài trong lòng, xem ra cậu đã quá nông nổi rồi. Lẽ ra lúc Kiều Như đề nghị như vậy, cậu phải biết có gì đó mờ ám chứ.

Đang miên man, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Là tin nhắn.

“Anh đang ở đâu vậy? Có phải đang cùng với con nhỏ đó? Mau quay về đi. Vĩ đã biết chuyện rồi, anh ta đang cho người tìm hai người đó.”

-Chuyện gì vậy?

Thấy nét mặt kì lạ của Rain, nó thắc mắc. Nhưng đáp lại chỉ là cái lắc đầu nhẹ.

-Không có gì, chỉ là chút chuyện nhỏ. Được rồi, chúng ta về chứ?

Wind khẽ gật đầu. Nó đã không hề biết rằng, sắp có một cuộc chạy trốn nữa xảy ra.

37. Chương 37

Sáng sớm, lẽ ra nó phải được chào buổi sáng với tiếng chim hót ríu rít, mùi hoa thơm thoang thoang, hay làn gió mát mơn man trên làn da, bởi vì đây là Đà Lạt mùa. Nhưng tại sao, Wind chỉ nghe thấy tiếng ù ù của động cơ? Thật kỳ lạ. Nó dụi mắt và kinh hoàng phát hiện, thì ra mình đã ở trên máy bay từ lúc nào.

Khoan đã, chuyện gì đang xảy ra thế này?

-Em dậy rồi à?

-Cái...khoan...khoan đã, chuyện gì đang xảy ra vậy? Chúng ta đang ở Đà Lạt mà. Sao...sao...đây là máy bay mà?

Nó ấp a ấp úng, nói không thành câu với người đang nằm bên cạnh, mắt vẫn còn lim dim.

-Ừ, chúng ta sẽ sang Mỹ. – Rain trả lời với giọng ngái ngủ.

-Hà????

Trời ơi, cái chuyện quái gì thế này? Hết Đà Lạt, bây giờ lại đến Mỹ ư? Là Mỹ, là Mỹ đấy! Nó sẽ được đi du lịch ở nước ngoài. À khoan, là bị đưa sang nước ngoài chứ? Ô-mai-gót!!!!

-Này...tỉnh dậy, tỉnh dậy! – Nó kéo áo Rain, luống cuống. Nó cần một lời giải thích. Tại sao đang yên đang lành lại kéo nhau sang Mỹ thế này? Nó đã đi một ngày mà không nói gì với ai rồi. Ba, mẹ, anh hai, anh ba, trời ơi, còn anh Vĩ nữa,...điện thoại, điện thoại nó để ở nhà mất rồi. Trời ơi!!!!

-Umm...em cứ ngủ đi, chưa đến nơi mà, đừng quấy anh...

-Dậy đi mà, trời ơi, anh giải thích cho tôi đi. Tại sao lại là Mỹ cơ chứ? Chúng ta đang ở Đà Lạt mà.

-Vì chúng ta phải chạy trốn. – Rain im lặng vài giây rồi trả lời.

-Trốn? Trốn ai? – Nó ngơ ngác.

-Anh trai anh.

-Anh trai...

Anh trai của Rain. Khoan đã, đó là Vĩ mà.

Nhưng...

-Tại sao?

-Vì lúc này, anh chưa muốn rời xa em, đây là lần cuối, cho nên, anh không muốn ai phá đám hết...Hãy xem đây là một chuyến đi chơi đi, nhé...

Wind toan nói gì đó nhưng lại thôi, nó lại cuộn mình trên chiếc ghế ở khoang hạng nhất.

Ôi, chuyện này rồi sẽ đi đến đâu đây?

Wind lại thiếp đi.

Sau khi xuống sân bay, cả hai làm thủ tục thuê khách sạn và sắp xếp những công việc khác. Wind không biết Rain kiếm đâu ra nhiều tiền để đi xa thế này, lại còn thẻ visa và vài thứ khác, không hiểu cậu đã làm gì trong lúc nó ngủ nữa. Cũng như lúc ở Đà Lạt, nó được cậu dẫn đi mua sắm, thăm thú để quen dần với cái sự thật là mình đang ở Mỹ. Đường phố rộng lớn và những tòa nhà cao tầng làm nó choáng ngợp. Đúng là nền kinh tế Mỹ phát triển hơn Việt Nam rất nhiều.

Wind thầm nghĩ, không biết cuộc chạy trốn này sẽ kéo dài bao lâu đây, đến khi nào thì Rain mới thỏa mãn và trở về? Trông lòng nó mừng lo lẫn lộn.

Tối ngày thứ hai, tại một khu vui chơi...

-Đi cái này đi...

-Ôi, gấp thú kia...

-Á, tôi muốn chơi cái này...

-Tàu lượn kiaaaaa...

Wind không biết là nó đã chơi bao nhiêu trò, chỉ biết rằng hiện giờ, nó đang rất hào hứng, không ai có thể ngăn cản nó tiếp tục vui chơi. Khu vui chơi rộng lớn ở Mỹ, nó đã từng được thấy trên tivi, luôn thầm ước một lần được đến, và bây giờ nó đã hoàn toàn toại nguyện. Wind thích thú nhảy từ nơi này sang nơi khác, quên mình là mình đang trong tình thế nào. Và Rain, như mọi thường, chân mỗi nhừ vì phải đi theo nó. Nhưng thôi kệ. Cậu cười khẽ. Chỉ cần Wind vui là được. Số tiền lần trước bố vợ thưởng cho cộng với số tiền tiêu vặt dành dụm được xem ra cũng có ích.

Chơi đã đời, cuối cùng nó cũng chịu dừng chân lại nghỉ ngơi.

-Nè...

Wind đưa một trong hai cây kem trên tay cho Rain – đang ngồi thở trên băng ghế, nó nhe răng cười. Rain cầm lấy, rồi nhích qua một bên để nó ngồi xuống cạnh.

-Chơi vui không?

-Vui lắm!

-Ừ. Còn trò nào muốn chơi nữa không?

-Mm...còn. – Nó đưa mắt láo liên rồi kết luận, tay chỉ về phía xa xa, nơi một chiếc bánh xe khổng lồ đang xoay tròn, sáng rực ánh đèn. – Đu quay!

-Ừ. – Rain gật gù, quay sang nhìn nó – Đến gần đây một chút.

-???

Nó ngơ ngác, không hiểu nhưng vẫn làm theo. Thì ra vì ham ăn nên kem dính lên khóe môi nó một chút, và Rain đã giúp nó lau sạch.

-Xem này... - Cậu xoa đầu nó, mắng yêu – Như con nít ấy.

-...

Wind xấu hổ, lí nhí nói cảm ơn, rồi lại tiếp tục thưởng thức cây kem của mình. Thành thật. A, gì thế này, vừa nãy là tiếng tim nó đập hơi mạnh phải không? Wind lắc lắc đầu, chắc là nó nghe nhầm.

Bỗng, một bé gái chừng 7,8 tuổi từ đâu chạy đến, nhìn cả hai một lát rồi nói.

-You're...girlfriend and boyfriend? (Hai anh chị là người yêu à?)

Cả hai ngạc nhiên, nhìn nhau vài giây. Rain mỉm cười, rồi cậu xoa đầu bé gái đó, trả lời.

-No, we're just friends. (Không, bọn anh chỉ là bạn.)

-Really? (Thật chứ?)

-Yes. (Ừ, thật.)

-Oh... - Cô bé trông hơi thất vọng, đáp.

Wind ngồi im lặng, lắng nghe cuộc đối thoại giữa Rain và đứa bé kia. Nó hoàn toàn rất hiểu cả hai người đang nói gì.

Chỉ là bạn...à?

-But, do you love her? (Nhưng, anh có yêu chị ấy không?) – Cô bé lại ngược đôi mắt nâu, to tròn lên nhìn Rain, ngây ngô hỏi. Đôi mắt long lanh như mong chờ một cái gật đầu.

-Love? Yes, I do love her. Very much. (Yêu? Có, anh yêu cô ấy. Rất nhiều.) – Rain hơi bất ngờ, nhưng cậu cũng không ngần ngại trả lời, vừa nói cậu vừa liếc xem phản ứng của Wind, rồi khẽ cười. Biểu hiện ngại ngùng đáng yêu làm cậu rất hài lòng.

Cô bé mừng rỡ, vỗ tay.

-Really? So, how about her? Does she love you? (Thật ư? Vậy còn chị ấy? Chị ấy có yêu anh không?)

-Umm...She... (Ừm, cô ấy...) – Rain hơi ngập ngừng, rồi chợt nảy ra một ý, cậu nói – Hey, why don't you ask her? (Sao em không hỏi cô ấy thử xem?)

Wind giật mình. Khoan đã, cái gì mà “ask her”? Không phải đây là cuộc nói chuyện giữa hai người sao?

Chưa kịp phản ứng gì thì cô bé đã nhảy sang Wind, long lanh mắt hỏi.

-Hey, sister, do you love him? (Chị gái ơi, chị có yêu anh ấy không?)

-Ah...I...I... (Ồ, chị...)

Wind ấp úng. Nó phải trả lời thế nào đây?

Wind quay sang nhìn Rain, cậu cũng đang nhìn nó với ánh mắt chờ đợi. Wind suy nghĩ một lát, mím môi, rồi ngập ngừng đáp.

-I...I'm...sorry...(Xin lỗi...)

Bầu không khí chợt trầm xuống.

-What? (Sao thế?) – Cô bé chán nản thốt lên – Why? He loves you, but you don't love him? Sister, you're bad. (Tại sao? Anh ấy yêu chị, nhưng chị lại không yêu anh ấy? Chị gái, chị thật xấu.)

-I...

-It's ok, don't blame her. (Không sao đâu, em đừng trách cô ấy.) – Rain kéo cô bé lại, mỉm cười, nói.

-But...(Nhưng...)

-It's alright. (Không sao mà.) – Rain xoa đầu cô bé – Hey, little girl, do you want ice-cream? I'll buy you one. (Này, cô bé, em thích kem không? Anh mua cho em nhé?)

-Thank you. But Sasha have already eaten. Sasha's full now. (Cảm ơn anh. Nhưng Sasha đã ăn rồi. Sasha no rồi.) – Cô bé tươi cười đáp. Hai bím tóc vàng đung đưa trông rất đáng yêu.

-Oh, so your name is Sasha. What a beautiful name! (Ồ, vậy tên em là Sasha à? Tên đẹp đó!)

-Thank you. – Cô bé bẽn lễn.

“Sasha”

Từ phía xa, một người phụ nữ gọi vọng lại. Rain đoán chắc là mẹ cô bé. Rain nhẹ nhàng xoa đầu Sasha rồi nói.

-Your mother is calling. Hurry up and go to her. (Mẹ em gọi kìa. Chạy đến đó nhanh lên.)

-Ok. – Nói rồi, đột nhiên cô bé ôm chầm lấy Rain, thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi cậu cũng đáp lại cái ôm đó. Cô bé buông ra, chạy đi. Rồi sực nhớ gì đó, Sasha quay lại, nắm lấy bàn tay của Rain - bàn tay vừa xoa đầu cô bé, áp lên má, rồi mỉm cười. – Hey, brother, your hand is so warm! (Này, anh trai, tay anh ấm lắm đó!)

nói xong, liền chạy đi. Lần này, cô bé không quên quay lại chào. – Goodbye, brother. Goodbye, sister.

Rain vẫy tay chào lại. Rồi cô bé khuất dạng trong đám đông. Chỉ còn Rain và Wind ngồi đó, im lặng chừng 15 phút. Rồi Rain đứng lên, đưa tay ra trước mặt nó, bình thản nói như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

-Nào, đi đu quay thôi.

Đu quay. Chiếc đu quay giống như cuộc sống. Cứ quay và quay không ngừng. A, có thể ngừng chứ, chỉ cần rút hết điện ra là được ấy mà.

Wind từng đọc một câu chuyện. Ừm, thực ra là một cuốn truyện tranh nhăng nhít thôi. Trong đó có một truyền thuyết về chiếc đu quay tình yêu. Chỉ cần canh đúng thời điểm đó, khoảng đu quay đó, và cùng người mình yêu bước vào, cả hai sẽ hạnh phúc mãi mãi.

Dù sao cũng chỉ là một cuốn truyện tranh.

Ngồi trên đu quay nhìn xuống phía dưới, mọi thứ đều nhỏ bé và chỉ còn là những vệt sáng li ti. Thành phố lấp lánh, ánh đèn đường, giống như những vì sao đang trải dài. Trong mắt Wind, mặt đất lúc này và bầu trời không mấy khác biệt.

Đẹp quá!

Vòng đu quay vẫn cứ tiếp tục, quay tròn.

Nhìn chán chê, Wind ngồi yên ở chiếc ghế đối diện, đôi mắt mông lung, xa xôi, suy nghĩ của nó lúc này đến cả bản thân nó cũng không nắm bắt được. Wind chợt buông một tiếng thở dài.

Lạnh...

Rain vòng tay, lưng dựa vào thành ghế đối diện, mắt tưởng chừng hờ hững trong không trung nhưng thực chất lại đang hướng về một người. Cậu đã giữ tư thế đó mãi từ khi lên đu quay. Ngây ngô, bướng bỉnh, tình nghịch, suy nghĩ đơn giản...tất cả đều là cô gái này. Đột nhiên, cậu muốn ôm lấy nó, siết chặt vòng tay, để mãi mãi không gì có thể tách rời.

Rain bất giác bật cười. Không, không phải là “đột nhiên”. Lúc nào cậu cũng luôn muốn như thế mà.

Vòng đu quay, càng lúc càng lên cao, tưởng chừng như có thể với tới muôn vàn ngôi sao đang ganh đua nhau lấp lánh trên vòm trời.

Wind khẽ run.

-Này, cho tôi hỏi một chút....

-Hửm?

-Chúng ta...khi nào sẽ trở về? – Wind nhìn Rain, dò hỏi.

-Khi nào tôi thấy ở bên em đủ, thì chúng ta sẽ trở về. – Rain thản nhiên trả lời.

Đủ? Đủ là bao giờ đây? Wind thở dài. Nó có cảm giác, giống như mình đang làm điều gì sai trái, phản bội lại anh Vĩ vậy đó. A, không biết anh ấy đang ở đâu nhỉ? Vĩ cũng công tác ở Mỹ mà. Chắc anh ấy đang lo lắng!

Wind thả hồn theo những ánh đèn, hay là ánh sao nhỉ?

Im lặng quá...

Nó tựa đầu ra phía sau, cơ thể lại khẽ run lên.

-Đến đây.

-...

Wind thoáng ngạc nhiên rồi cũng ngoan ngoãn chuyển đến ngồi gần Rain.

-Gần một chút.

Nó nhích lại gần, hơi ấm của Rain đang dần lan sang nó. Ấm quá! Wind dựa vào người cậu mà không chút nghĩ suy. Cánh tay Rain cũng vòng ra sau lưng rồi siết chặt lấy nó.

Bờ vai anh, cánh tay anh, thì ra là ấm như vậy.

Rồi bàn tay khẽ đan vào nhau như vô tình.

“Your hand is so warm” – lời của cô bé tên Sasha chợt vang vọng trong đầu Wind. Nó ngẫm nghĩ, rồi nói.

-Tay anh, đúng là rất ấm.

-Thật sao?

Wind khẽ gật đầu.

-Còn tay em thì lạnh lắm...biết không?

Rain khẽ thì thầm, rồi ngắm nhìn người con gái nhỏ nhắn trong vòng tay mình. Thế đó, đôi lúc cứ như thế, tay nắm chặt tay, ôm siết lấy nhau, tưởng chừng như đã có được rồi nhưng thực ra thì không phải vậy.

Thời gian ơi, hãy ngừng trôi một lát, có được không?

-Này...

-?

-Cảm ơn nhé, vì đã dẫn tôi đi nhiều nơi như vậy. Thật sự rất vui...!

Nó nói, rồi mỉm cười. Nụ cười ngây ngô mà lâu rồi Rain mới được nhìn thấy. Trái tim cậu lạc đi một nhịp, cảm giác cay cay xộc lên sống mũi khi chợt nghĩ rằng, nụ cười này, sẽ có một ngày không còn dành cho cậu nữa, mà dành ột người khác. Làm sao cậu đủ bao dung để chúc nó hạnh phúc đây?

Rain trầm lặng một lúc lâu, rồi hỏi khẽ. Giọng nói có chút run rẩy.

-Wind...

-Hửm?

-Anh hôn em được chứ?

-...

Lời đề nghị làm nó bất ngờ. Hôn ư?

-Được không? – Rain thì thầm. Bàn tay cậu vô thức vuốt nhẹ mái tóc dài, rồi mơn man trên má, lướt qua làn da mịn màng, lần đến đôi môi mềm đã lâu rồi cậu không được chạm đến.

-Nhưng...

-Chỉ 10 giây thôi, nhé? – Nói rồi, không kịp để từ chối hay phản kháng, cậu đã cúi đầu đặt nhẹ lên môi nó một nụ hôn.

Nhẹ nhàng, thoáng qua, nhưng đầy vương vấn.

Không phải là một nụ hôn Pháp, chỉ đơn giản là một cái phớt nhẹ lên đầu môi, nhưng vẫn ngọt ngào, ấm áp.

Đã lâu rồi, cả hai mới hôn nhau thì phải...

-Em...sau khi trở về, hãy quên những gì anh đã nói, những việc chúng ta đã làm đi nhé...

-...

-Hứa với anh, hãy quên anh và sống hạnh phúc được không? Đừng bận lòng vì anh...xin lỗi, vì đã không mang được hạnh phúc đến cho em.

Lời thì thắm thoang thoang trong gió, bị cuốn đi, biến mất.

-Sau khi trở về, mọi chuyện giữa chúng ta...sẽ chỉ còn là một giấc mơ đẹp...

Tại sao lại đau đớn đến vậy?

Trên đường trở về khách sạn, cả hai lặng im, không ai nói với ai câu gì. Đến một đoạn đường khá vắng, nó nhìn trước ngó sau rồi bước sang bên kia đường trước, Rain theo sau. Vừa chạm mép đường, nó nghe thấy tiếng động cơ rồ lên. Rain bị hai vệt sáng phía trước mắt làm lóa mắt, cậu theo phản xạ đưa tay lên che mắt. Điều khiến Wind sợ chính là hai vệt sáng ấy càng lúc càng gần, chiếc xe ấy đang lao thẳng vào Rain, một cách cố ý. Wind nhủ mảy, và giật mình, người ngồi trong xe không ai khác, chính là anh Vĩ.

Là anh ấy, chính xác là anh ấy.

Anh ấy lại trùng hợp ở đây sao?

Chiếc xe lao nhanh đến Rain, không cần nghĩ nhiều, Wind cũng biết ý đồ của Vĩ là gì. Trong đầu nó trống rỗng, vô thức lao ra, thậm chí mong rằng vẫn còn kịp. Chiếc xe càng lúc càng gần, càng gần...

38. Chương 38

Kétttttt....

Chiếc xe phanh gấp, tiếng động phát ra thật chói tai. Vĩ nhìn qua cửa xe, ánh đèn chiếu sáng lóa vào hai người ở đầu xe. Một cô gái với mái tóc dài đang nhắm tịt mắt đứng chắn phía trước, cánh tay dang rộng, còn chàng trai kia vẫn chưa khỏi bàng hoàng, trợn mắt nhìn cô gái, tự hỏi cô lấy đâu ra can đảm mà làm liều như vậy.

Wind từ từ mở mắt. Nó thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy chiếc xe vẫn đang cách mình chừng 2-3cm. Phù, may thật!

Rầm.

Cửa xe bị đóng một cách mạnh bạo. Chưa kịp định thần thì nó đã nghe thấy một tiếng động lớn, và rồi, nó nhìn thấy Rain bị anh Vĩ đâm một cái thật mạnh vào mặt. Rain mất đà, ngã dùng xuống đất, máu rỉ ra nơi khóe môi. Cậu đưa tay quệt vết máu, rửa sạch.

-Chết tiệt, sứt môi rồi!

Chưa kịp đứng dậy, cậu bị Vĩ nắm lấy cổ áo, thô bạo kéo lên. Anh nhìn cậu bằng đôi mắt rực lửa, tưởng chừng như muốn nuốt chửng lấy cậu vậy.

-Thằng nhóc láo toét này!

Bốp. Lại một cú đấm giáng vào mặt Rain, cậu quay cuồng, ngã lăn ra đất lần nữa, máu rỉ ra nhiều hơn.

Wind thấy mình không thể đứng nhìn thêm chút nào nữa, lần ra đòn tiếp theo, sợ rằng anh Vĩ sẽ càng mạnh tay hơn. Do đó, trước khi anh kịp chớp lấy Rain, nó đã lao vào chắn phía trước anh.

-Anh, đủ rồi! Đừng đánh nữa!

Vĩ dừng bước chân, anh nhíu mày nhìn nó khó hiểu.

-Anh...anh đánh nữa, cậu ấy sẽ vào viện mất...

-Hah, thế thì em không phải lo, đã có Kiều Như chăm sóc nó rồi. – Vĩ cười khẩy, rồi đưa mắt liếc nhìn Rain.
– Thằng nhóc này, không dạy nó là không được. Dám bắt cóc cả chị dâu của mình như vậy.

-Khực... - Rain ho khê, rồi cậu nhếch mép – Có dạy, cũng không cần anh dạy tôi, anh không có tư cách, cả bà ta nữa. Hừ, nếu biết anh ở đây, có lẽ lúc ấy tôi nên mua vé sang Thái thì hay hơn.

-Khốn kiếp, thằng này! – Nghe nhắc đến mẹ mình, Vĩ không khỏi điên tiết, anh chuẩn bị lao vào thì Wind đứng chắn phía trước ngăn lại.

-Anh...!!!!

-Em tránh ra, anh phải đánh nó. Có phải nó đã bắt em đi khắp nơi, rồi ép em làm những chuyện em không muốn không?

-A, em...

-Anh đã rất lo lắng, cho người đi tìm em, hah, và nó đã kéo em chạy trốn. – Vĩ nhếch mép – Hừ, những cũng thật may mắn, lại trốn ngay gần chỗ anh, kết quả là bị anh tìm ra. Tuyệt, nói anh nghe xem, nó đã làm gì em? Anh sẽ trả đủ.

-Ồ...

-Làm gì ư? Hahah, anh nhìn lại mình đi anh trai. Tôi không phải là biết lợi dụng lúc người ta không tỉnh táo mà làm chuyện không hay. Cái tài đó của anh, tôi chưa học được mà. – Rain đáp trả, cậu nở nụ cười giấu cợt anh trai – Cùng lắm, tôi chỉ...hôn cô ấy thôi.

Biết Rain đang nhắc đến chuyện tối hôm đó, lúc Wind say rượu, Vĩ đã tức, nhưng khi nghe thấy chuyện cậu hôn nó, anh lại càng tức hơn nữa. Nắm đấm trong tay anh bốp chặt, nghe răng rắc. Wind hoảng sợ, hận một nỗi không bị được cái miệng của Rain lại.

Tại sao lại lựa lúc này mà khích anh ấy chứ?

Wind chưa thấy Vĩ nổi giận bao giờ, nhưng đối với một người thường ngày rất điềm tĩnh mà nói, một khi đã nổi giận rồi thì...rất khủng khiếp.

Những gì nó nghĩ quả không sai. Vĩ lao như chớp tới Rain, và lại đánh cậu túi bụi. Rain không kịp đỡ, hay đúng hơn cậu không thể đỡ, đành để mặc cho Vĩ muốn đánh bao nhiêu thì đánh. Cậu bắt đầu thấy choáng váng. Đột nhiên, trong đầu cậu lóe lên một ý nghĩ điên rồ.

Cha, mẹ, ngay đến người anh này cũng không hề yêu thương cậu, và việc phải chứng kiến người con gái cậu yêu kết hôn với anh ta, thật đau đớn. Thế càng hay. Nếu lỡ như bị đánh chết, cũng không có gì phải sợ, chết cũng không có gì phải hối tiếc. Cậu...chẳng còn gì để mất mà.

Chỉ là...có chút gì đó cô đơn.

Cậu đưa mắt nhìn Wind. Nó đang hoảng sợ và lo lắng.

Không sao. Sẽ không sao đâu.

Cho dù anh có thế nào, thì vẫn còn một người bên cạnh em, làm em hạnh phúc mà. Hãy cười lên đi. Đừng lo cho anh.

Rain nằm sóng xoài trên mặt đất với những vết thương đang đổ lên, rỉ máu. Đau thật! Cậu ôm bụng, ho “khục” một tiếng, phun từ trong miệng một cục máu đỏ. Thật nhóp nhóp!

-Hah...chỉ...có như thế thôi...sao...khụ...

-Khốn kiếp! Mày...!!!!

-DỪNG LẠI!!!!

Vĩ định lao vào, thì một tiếng hét lớn làm anh khựng lại.

-Dừng...lại...hức...dừng lại đi...

Đã vượt quá sức chịu đựng, Wind không thể chứng kiến thêm được nữa. Nó nắm chặt vạt áo, khóc òa lên như một đứa trẻ.

-Hai người...đừng đánh nhau nữa...hức...hức...

-Tuyết....anh...

Vĩ hạ tay xuống, cơn giận trong lòng cũng vì những giọt nước mắt kia mà chùn lại.

-Tại sao...tại sao hai người là anh em...mà cứ cãi nhau như thế...? Đừng đánh nhau nữa...

-Tuyết, anh...anh xin lỗi...

Vĩ đến gần, ôm nó vào lòng, dỗ dành. Còn nó cứ khóc òa lên, nức nở. Wind vốn không sợ máu, nó quậy phá, đánh nhau nhiều, những cảnh tượng thế này đã trở thành quen thuộc. Nhưng không hiểu sao, hôm nay, khi hai người trước mặt là Vĩ và Rain, nó lại thấy sợ hãi, bản thân lại yếu đuối đến thế.

Nó sợ, Vĩ sẽ đánh chết Rain mất.

Tất cả là vì nó.

-Được rồi, anh sẽ không đánh nữa. – Vĩ vén những lọn tóc dính trên má Wind, lau khô vệt nước mắt của nó, nhẹ giọng – Chúng ta đi về thôi.

Anh kéo nó đi, nhưng nó lại không chịu nhúc nhích.

-Em sao vậy?

-Cậu ấy...

Wind lo ngại đưa mắt nhìn Rain, cậu đang mệt mỏi thở dốc, ngồi bên mép đường, trông rất khổ sở. Vĩ lạnh lùng, đáp.

-Mặc kệ nó. Anh sẽ gọi vài người trong công ty đến đón nó.

-Không cần. – Rain lập tức khước từ sự giúp đỡ – Tôi không cần sự quan tâm của anh...khục...khụ...khụ...

-Được thôi! – Anh bình thản, rồi lại lôi Wind đi. Nhưng rốt cuộc, nó vẫn không chịu đi. Wind nhanh chóng buông cánh tay Vĩ ra, chạy đến bên cạnh Rain. Vĩ bất chợt thấy hụt hẫng. Anh im lặng một chút, vô thức nhìn bàn tay mình.

Cứ ngỡ là đã giữ chặt, vậy mà...

-Anh...anh không sao chứ? – Wind vén tóc qua bên tai, lo lắng hỏi. – Có đứng dậy được không?

Nó nói, rồi cầm tay Rain quàng qua vai mình, gắng gượng đứng dậy nhưng lại loạng choạng ngã xuống. Vài lần như vậy, cuối cùng Vĩ cũng quyết định giúp nó đỡ Rain lên. Ban đầu, cậu còn bực bội, hất tay anh ra, nhưng sau khi nghe anh nói thầm “Đừng khiến Tuyết lo lắng hơn nữa” và nhìn thấy ánh mắt của Wind, cậu quyết định để mặc anh giúp.

-Hah, vừa đấm vừa xoa, anh đúng là hay thật!

-Cầm cái mồm cậu lại đi, không thì đừng trách! – Vĩ đe dọa.

Vĩ đỡ Rain lên xe, rồi cả ba trở về khách sạn mà anh đang ở. Ngẫm lại thì anh thấy mình hơi quá tay, vết thương như thế, có lẽ phải một tuần mới lành được. Đứng ở lan can, châm một điếu thuốc, anh trầm tư, đôi mắt dừng mãi tại một điểm vô định.

Khi anh cho chiếc xe lao vào Rain, anh đã không nghĩ rằng nó lại liều mình xông ra như thế.

-Là thế ư? Bất chấp cả tính mạng sao?

Vĩ thở ra, luồng khói thuốc bay bay trong không khí rồi vội tan biến.

Trong phòng ngủ, Wind đang băng bó vết thương cho Rain, thỉnh thoảng chỉ vang lên một tiếng xuýt xoa khe khẽ. Cả hai hoàn toàn không nói với nhau câu nào từ lúc bước vào căn phòng này. Nó chỉ lăm lè làm công việc của mình, còn cậu thì cứ nhìn chăm chăm vào nó.

Tiếng lạch cạch của bộ đồ dùng y tế đang được Wind sử dụng...

Tiếng gió thổi vi vu bên ngoài cửa sổ...

Tiếng xì xào của lá cây...

Tất cả càng làm rõ nét hơn sự im lặng đáng sợ lúc này.

Miếng băng cuối cùng đã được băng lại cẩn thận, Wind đứng dậy, ôm lấy hộp y tế toan quay lưng đi.

-Chờ chút...

-...

Nó đứng khựng, nhưng không quay đầu lại.

-Vì sao lúc đó, em lại đứng chắn cho anh? Em không tiếc mạng sống của mình sao?

Wind im lặng một lát, rồi trả lời.

-Đừng hiểu lầm, chỉ vì tôi ghét có ai đó chết trước mặt mình thôi.

-Vậy ư...

Thật ra, chính bản thân nó cũng không biết vì sao lúc ấy lại liều mạng như vậy. Nó đã xông ra mà hoàn toàn không có chút nghĩ suy. Trong lòng nó lúc đó chỉ có một cảm giác sợ hãi, lồng ngực như bị ai đó bóp nghẹn, đau nhói.

Đột nhiên, khi nghĩ đến việc Rain biến mất trên cõi đời này, khi ấy, tận đáy lòng dường như trống rỗng, tựa như rơi vào vực sâu đen tối, tuyệt vọng.

Một ý nghĩ chợt lóe lên rồi vụt tắt.

Nó không biết mình sẽ sống thế nào, nếu điều đó xảy ra.

-Cho anh hỏi một câu nữa được không? – Rain đan hai tay vào nhau, đặt lên đầu gối, câu nói dường như phải suy nghĩ rất lâu mới dám thốt ra.

-Anh nói đi.

-Em...trong lòng em, có còn tình cảm với anh...một chút nào không?

Wind bất ngờ trước câu hỏi đó, nhưng ngoài mặt lại có vẻ bình thản. Nó mở miệng ra, rồi lại mím môi, như vậy vài lần, cuối cùng mới thốt ra được một câu, giọng nói lạnh lùng, đều đều.

-Tình cảm giữa chúng ta, tôi vốn dĩ đã quên rồi.

Vậy đó, có lẽ, có những thứ mất đi rồi, có tìm lại cũng chẳng thể được. Dẫu ký ức có sâu đậm đến đâu, thì bây giờ mong muốn trở lại như xưa cũng đã là chuyện không thể nào.

Rain cười nhạt, rồi đứng dậy. Cậu đến trước mặt Wind, vòng tay ôm lấy lấy nó, cái ôm nhẹ nhàng, run rẩy. Khi hơi ấm đang vụng về lan tỏa, thì Rain đã buông tay ra, nở một nụ cười nhạt nhẽo, xa lạ.

-Tạm biệt!

Rồi, cậu bỏ đi.

Wind đứng đó hồi lâu, bắt giắc chân như mất đi sức lực, ngồi bịch xuống nền đất lạnh.

“Cảm ơn và xin lỗi em vì tất cả. Anh yêu em.”

Đó là những lời Rain đã thì thầm vào tai nó lúc này.

Đau.

Sao lại đau thế này nhỉ?

Nó khẽ chạm lên lồng ngực.

Hình như, trái tim quên đập mất mấy nhịp rồi.

Wind đợi mình bình tâm lại một chút. Sau đó, nó đứng dậy, mở cửa bước ra ngoài. Anh Vĩ lúc này, đang ngồi bên lan can lộng gió, điều thuốc trên tay đã tàn gần hết. Nó đến gần anh, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

-Nói cho anh nghe... - Vừa ngồi xuống, anh Vĩ đã lên tiếng – Đi cùng Phong, em vui chứ?

Nó khẽ gật đầu.

-Cậu ấy đã dẫn em đi rất nhiều nơi, mua cho em rất nhiều thứ...

-Vậy sao?

-Ừm.

-Vậy còn nụ hôn? – Anh đột nhiên nhìn thẳng vào mắt nó – Nụ hôn thế nào?

-Nụ hôn đó, thật ra...chẳng có ý nghĩa gì cả. – Wind mím môi, đáp.

Vĩ nhắm mắt, khẽ rít một hơi dài, rồi vút mẩu thuốc lá đã tắt sang một bên. Vĩ rất ít khi hút thuốc, và chẳng lần nào anh hút đến khi chỉ còn là một mẩu nhỏ thế này cả.

Cảm giác tội lỗi lại dâng lên trong lòng Wind.

-Anh đã rất lo...

-Em biết.

-Lo đến nỗi không tập trung gì được.

-Em biết.

-Anh đã sợ rằng, Phong sẽ bắt em đi, rời xa anh mãi mãi.

-...

-Anh đã nghĩ tới khuôn mặt hoảng sợ của em. Anh nghĩ rằng, có lẽ em đang chờ anh đến cứu, em gọi tên anh và mong anh như thế nào. Em có thể đang khóc nữa. – Giọng anh bỗng trầm đi – Nhưng...có lẽ, là do anh đã nghĩ quá nhiều.

-...

-Từ lúc vô tình thấy em và Phong trong khu vui chơi đó, anh đã âm thầm theo sau. – Câu nói này, quả nhiên trong dự liệu của Vĩ, khiến Wind chú ý. Đôi mắt nó mở to, vô cùng kinh ngạc.

-Anh...

-Phải, anh đã thấy tất cả. Năm tay, ôm và cả hôn...anh đã thấy tất cả.

Anh lặp đi lặp lại như khẳng định chắc chắn rằng anh không nhìn lầm. Wind bắt giắc trở thành một đứa con gái xấu xa, bắt cả hai tay bị bóc trần. Nó co người lại, cảm giác tội lỗi, xấu hổ dâng tràn trong lòng.

-Nhìn em vui vẻ như thế, anh không nỡ phá đám. – Vĩ nói tiếp – Huống hồ, anh làm sao có thể xen vào những cảm xúc của em và Phong dành cho nhau. Lúc đó, anh biết mình thực sự đã lo lắng thái quá rồi. Em không hề bị bắt đi đâu cả, và cũng chẳng hề bị đau đớn gì, đúng không?

-...

Wind im lặng lắng nghe. Nó còn có thể nói gì hơn nữa đây? Anh Vĩ đã thực sự bị tổn thương rồi, tình hình rất rất nghiêm trọng.

Nhưng sao, nó lại không giải thích gì với anh? Tại sao ư? Chính nó cũng không biết.

Gió về đêm thổi lạnh căm như lưỡi dao sắc nhọn, từng hồi, từng hồi, cứa vào da. Đau buốt!

-Tuyệt, nói cho anh nghe. Giả như lúc đó, người sắp bị đâm xe là anh, em có...liều mạng ra cứu anh như thế không?

-Có, chắc chắn có. – Nó trả lời ngay, không chút do dự.

-Thế à? Vì sao vậy?

-Vì anh là người quan trọng với em. – Nó đáp.

-Chỉ quan trọng thôi à?

Lúc này, nó thấy có chút kì lạ. Anh hỏi như thế là sao? Hình như, anh đang thăm dò một điều gì đó khác. Nhưng nó không thực sự để ý lắm.

-Không chỉ quan trọng, mà là, rất rất quan trọng!...

-Được rồi. – Vĩ nhanh chóng cắt ngang lời nói của nó bằng một giọng nói nhẹ nhàng, dứt khoát. Cảm giác kì lạ ban nãy trong lòng nó xem ra không sai. Anh ấy đang thăm dò một điều gì khác trong câu hỏi này. Một câu trả lời khác ư?

-...

-Em...em không hiểu ý anh chút nào, phải không?

-Sao ạ?

-Ý anh là, hừm, ý anh là, không phải về chuyện “quan trọng” hay “không quan trọng”. – Vĩ từ tốn giải thích – Anh...đang nói về vị trí của anh trong tim em kìa.

-Tim? – Nó ngơ ngác, vẫn không hiểu – Thì là “quan trọng”?

-Hàzzz...quả nhiên. – Vĩ thở dài, đành bó tay. Anh cười buồn. – Vậy ra, anh thực sự chỉ là người quan trọng.

Wind không hiểu. Nó lay lay cánh tay Vĩ, nhìn mặt nhìn anh.

-Anh nói gì vậy? Em đã nói gì khiến anh không hài lòng ư?

-Ừ. Bởi vì em đã nói “người quan trọng” thay vì “người em yêu”.

-Người quan trọng và người em yêu?

-Em có biết... - Vĩ đan hai tay vào nhau, mắt lơ đãng nhìn ra bầu trời đêm. – Giữa “người quan trọng” và “người em yêu” khác nhau chỗ nào không? Để anh nói cho em biết nhé?

-...

-“Người quan trọng”, em có rất nhiều: ba, mẹ, anh em, bạn bè...Em cần họ, và yêu thương họ, nhưng tình cảm đó, khác hoàn toàn với tình yêu giữa nam và nữ. Cho dù là “người quan trọng nhất” cũng chưa chắc đã là “người em yêu nhất”. – Anh dừng một chút, rồi nói tiếp – Còn “người em yêu”, cũng giống như nói “người em yêu nhất”, chỉ có một người. Và cho dù không phải “nhất” thì trong lòng em, họ cũng vẫn chiếm một phần “quan trọng”.

-...

Wind như vỡ lẽ. Thì ra, giữa “người quan trọng” và “người ta yêu” lại khác nhau như vậy.

Bất giác nghĩ đến một điều gì đó, nó sững sờ nhìn Vĩ. Anh cũng đang nhìn nó bằng đôi mắt đen buồn thăm thẳm. Vĩ hôn nhẹ lên trán Wind, mỉm cười.

-Thế nào? Em đã hiểu chưa?

Nó khẽ gật đầu.

-Vậy, anh chỉ là “người quan trọng”?

-Em...

-Không sao. Không cần nói nữa đâu. – Vĩ đặt một ngón tay trên môi nó, ngăn lại. – Lời đã thốt ra rồi, anh cũng đã nghe thấy rồi. Không thể sửa lại được đâu, cô bé hư à...

-...

Hàng chân mây chùn xuống, Wind mím môi, cảm thấy vô cùng hối hận. Lẽ ra nó nên suy nghĩ kỹ hơn trước khi trả lời.

Cả hai im lặng hồi lâu, cuối cùng, anh Vĩ cũng là người mở lời trước.

-Thật ra, anh nghĩ...chúng ta nên dừng lại thôi.

-Anh?!!!

-Anh đã suy nghĩ rất kỹ rồi. Chúng ta nên dừng lại thôi. Trò chơi này, tiếp tục chơi cũng chẳng có ý nghĩa gì, anh cho đến cuối cùng vẫn là kẻ bại trận. – Vĩ mỉm cười quay sang nhìn nó, rồi bình thản nói – Chia tay thôi.

Chia tay?

Khoan đã, nó không nghĩ mọi chuyện lại đến mức này.

-Anh...

-Em không hề yêu anh và anh cũng không cần một con búp bê.

-Em...

-Suyt. – Vĩ ra hiệu cho nó im lặng – Nghe anh này! Anh sẽ kể cho em nghe một câu chuyện rất hay, nhưng phải hứa với anh, hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định nên làm gì sau đó, được chứ?

Wind khẽ gật đầu.

Và Vĩ bắt đầu kể.

-Anh mới biết rõ mọi chuyện gần đây thôi, và anh chắc chắn em sẽ bất ngờ trước những gì mình được nghe. – Vĩ cười ẩn ý – Mấy ngày trước, anh và mẹ có nói chuyện. Bà ấy đã kể cho anh nghe một số điều mà anh không hề hay biết. Chà, biết bắt đầu từ đâu nhỉ? Hừm, em vẫn còn nhớ anh đã từng nói, bọn anh là anh em cùng mẹ khác cha chứ?

Wind gật đầu.

-Được rồi, vậy thì bắt đầu từ đó.

Và Vĩ kể. Anh kể về mối quan hệ không tốt giữa Rain và Thái My, về thỏa thuận của ông Shen và Thái My đã ép Rain như thế nào để cậu phải đồng ý đính hôn với Kiều Như. Những chuyện xảy ra với nó, những tai nạn tưởng chừng như ngẫu nhiên hóa ra đều được sắp đặt, và cái lần đụng xe suýt chết kia đã khiến Rain chấp nhận bắt tay với Kiều Như. Vĩ cho nó biết rất nhiều, rằng Rain đã kiềm chế tình cảm như thế nào, cố gắng như thế nào chỉ vì nó. Và Wind thật không ngờ rằng, chỉ bởi vì Rain không hề biết về mối quan hệ giữa nó và anh Vĩ, nên mọi chuyện mới trở nên rắc rối đến nỗi không thể cứu vãn như vậy.

-Xin lỗi, là anh vì muốn có em đã hợp tác với Kiều Như. Cô ta lo việc lấy lòng Phong, còn anh thì lo phần lấy lòng em. Bọn anh đã chia rẽ hai người, và khiến em đồng ý đính hôn với anh để cả hai không thể quay

lại với nhau được. – Vĩ dừng lại lấy hơi, rồi nói tiếp. – Sau khi biết mình bị lừa, Phong đã rất tức giận nhưng lại không thể làm gì vì Kiều Như đã đe dọa, nếu nó cố tình tiếp cận thì anh sẽ ra tay với em.

Wind hơi khó chịu trong người, nó xoay mặt đi, né tránh ánh mắt của Vĩ. Anh hơi cười, rồi tiếp tục nói.

-Và nó lại tiếp tục tập trung vào mục tiêu, nhưng cho dù nó có cố gắng bao nhiêu thì với sức nó đến lúc này vẫn chẳng thể làm được gì anh cả. Hah, từ lúc em dính hôn với anh thì đã chẳng còn hi vọng gì, vậy mà nó vẫn ngoan cố như thế. – Vĩ thở dài, từ miệng anh thoát ra một làn khói trắng, khẽ tan biến vào không khí. Trời bắt đầu lạnh hơn.

-Anh luôn cứ ngỡ, dính hôn với em rồi thì tình cảm của em sớm muộn gì cũng thuộc về anh. Ở bên anh, lâu dần rồi em cũng sẽ quên đi Phong. Nhưng... - Vĩ khẽ lắc đầu, anh cười buồn – Xem ra anh đã quá chủ quan. Rốt cuộc, trái tim em, không thể hoàn toàn dứt khoát. Có thể, em có yêu anh, nhưng tình cảm ấy, vẫn không làm sao xóa nhòa được tình cảm của em dành cho Phong. Anh nói có đúng không?

-Em...

Wind bị bắt thóp, xấu hổ quay đi.

-Anh đã rất giận, rất giận em. Giận đến nỗi, ngày hôm đó...anh đã làm một chuyện rất khủng khiếp. Em còn nhớ không?

Wind gật đầu. Làm sao mà nó quên được chứ?

-Anh đã bị đánh túi bụi. – Nó đáp.

-Ừ.

-Đáng đời anh lắm! – Nó hơi giận, chu mỏ, nói.

-Haha...bây giờ thì em thấy đáng đời anh sao?

-...

Thấy Wind im lặng, Vĩ chợt bật cười. Phải rồi, anh bị ghét rồi.

-Thất vọng về anh à? – Vĩ xoa nhẹ đầu nó.

-Không. Chỉ là hơi buồn. – Nó đáp, tay nghịch nghịch vạt áo.

-Ừm.

-Anh nói tiếp đi.

-À, chỉ bấy nhiêu thôi. Anh nghĩ, em biết như thế cũng đã đủ rồi. – Vĩ đứng dậy, vươn vai rồi đưa tay ra trước mặt nó – Nào, chúng ta vào nhà thôi, trời lạnh rồi.

Nó ngần ngừ vài giây rồi cũng đáp lại bàn tay anh. Cả hai vào trong và Vĩ ngay lập tức đi pha hai ly cacao nóng. Wind hớp một ngụm, và cảm thấy lòng ấm hơn. Hương cacao xộc lên mũi, thơm lừng.

-Em đón nhận chuyện này, bình tĩnh hơn anh nghĩ đấy.

Wind nghe xong, đặt ly cacao xuống, lắc đầu. Nó hơi mỉm cười, nói.

-Thật ra, em không phải đang bình tĩnh đâu. Nếu nhìn kĩ, anh sẽ thấy là em đang bối rối thế nào.

-Thật sao? Vậy là anh không hiểu em rõ như anh nghĩ.

-Ừm, chỉ có một người có thể thấy được điều đó thôi.

-Để anh đoán, em trai anh à?

Wind khẽ gật đầu.

Phải, nó đang bối rối, vô cùng bối rối. Bản thân vốn suy nghĩ đơn giản, lần đầu tiên đối mặt với tình huống này, đột nhiên đầu óc lại nhiều suy nghĩ đến nỗi không biết là đang suy nghĩ gì, thành ra giống như không nghĩ gì vậy.

Đôi khi con người ta đối mặt với những tình huống không ngờ, thì họ sẽ bình tĩnh đến kì lạ. Đó cũng là một kiểu hoảng loạn hiếm thấy.

-Vậy là, em đã bị lừa?

-Ừ.

-Hah, hay thật. Hóa ra anh lại là người xấu?

-Haha, em nói thể hơi quá rồi. – Vĩ bật cười.

-Vậy, anh rất yêu em ư?

-Điều này mà em vẫn phải hỏi sao? Anh đã làm nhiều việc như thế, chỉ vì muốn em thôi. –

Vĩ đặt cốc cacao xuống bàn, đan hai tay vào nhau, chống lên đầu gối – Nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Anh đúng là thua thê thảm mà.

-Ừ.

-Nhưng... - Vĩ trầm tư, giọng anh hơi khàn. Anh chậm rãi nói – Anh nghĩ...có một người, còn thê thảm hơn anh nữa.

Người anh Vĩ đang nói đến, không ai khác, chính là Rain. Wind cầm chặt ly cacao trong tay, đôi mắt sụp xuống, buồn bã.

Phải, người đáng thương nhất, chính là cậu ấy.

Cha, mẹ, chẳng ai thương yêu. Và cả anh trai cũng không hề nhân nhượng cướp đi người con gái của mình. Bản thân phải đính hôn với người mà mình không có chút cảm xúc nào. Mọi thứ thuộc về cậu: tình yêu, tự do, quyền quyết định,...đều chẳng còn gì. Sinh ra một cách không sạch sẽ, lại phải gánh chịu nhiều uất ức và kiềm nén như vậy, thật đau đớn!

Người con trai ấy, sau mọi chuyện, chính là kẻ đáng thương nhất!

Wind thấy mình thật vô tâm. Lúc còn ở bên Rain, nó đã quá lệ thuộc, dựa dẫm vào cậu, mà không quan tâm đến cậu đã chịu nhiều buồn tủi thế nào.

Rain có buồn không?

Rain có khóc không?

Quá khứ không tốt đẹp đó khiến cậu đau đớn thế nào?

Nó hoàn toàn không biết, không biết một chút gì hết.

Nó chỉ biết nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt mà cho rằng cậu là con người không chung thủy, là dối trá.

Nó không hề biết rằng, tất cả mọi chuyện Rain làm, đều là vì nó, tất cả là vì nó.

Cho dù là thiếu thốn tình yêu thương, nhưng tình cảm cậu dành cho nó vẫn như vậy, không chút tính toán, dối lừa, luôn tràn đầy và ấm áp. Rain luôn khiến cho nó có cảm giác đáng tin cậy, thật điềm tĩnh, đôi lúc hơi biến thái nhưng bản thân cậu hóa ra lại có nhiều tâm sự như thế.

Người con trai này, thật ra đã phải chịu bao nhiêu nỗi buồn về mình rồi?

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, Vĩ nhanh chóng bắt máy.

-Alô? À, ừ. Được rồi.

Anh tắt máy sau vài câu đối thoại, rồi quay sang nhìn nó.

-Gì vậy? – Nó liếm mép, lau sạch miếng cacao dính trên môi.

-À, Phong đang trên đường đến sân bay. – Vĩ im lặng vài giây rồi đáp.

-Về nhà à? – Nó hớp một hơi gần nửa ly.

-Không. Anh chẳng biết nó định đi đâu nữa. Chỉ biết mấy người trong công ty, lúc này đưa nó về khách sạn thì thấy nó gói ghém đồ đạc rồi mặt lạnh băng gọi taxi đến sân bay. Họ hỏi đi đâu thì nó nói “Tôi sẽ không trở về ngôi nhà đó nữa, nói với anh trai tôi như vậy”.

-Hả? – Wind giật mình, buông ly cacao xuống, há hốc.

Không trở về?

Cậu ấy định đi đâu?

+++

P/s: Thật ra, cái đoạn “người quan trọng” và “người em yêu” chỉ là ý kiến chủ quan của mình. Mỗi người đều có một suy nghĩ riêng mà, đúng không? Nên nếu lỡ như bạn không thích ý kiến của mình lắm, thì cũng không sao :”3 đừng ném đá mình là được, hìhì.

Bản thân mình cho rằng, trong hoàn cảnh như vậy, được là “người em yêu” thì tốt hơn. Không biết các bạn thì sao nhỉ?

39. Chương 39

-Cái gì? Anh vừa nói cái gì? – Wind hét lên kinh ngạc, nó hỏi lại lần nữa vì không dám tin vào tai mình.

Rain? Không trở về?

-“Tôi sẽ không trở về ngôi nhà đó nữa”, nó đã nói vậy đó. – Vĩ bình thản nhắc lại.

-Cái...!!! A, thật là...

Wind tắc lưỡi, vò đầu, rồi đứng bật dậy, vơ vội chiếc áo khoác vắt trên thành ghế, rồi toan bỏ đi thì bị Vĩ nắm tay kéo lại. Anh tròn mắt nhìn nó.

-Em định làm gì vậy?

-Đuổi theo.

-Bây giờ á? Đã hơn 10 giờ rồi đấy. – Vĩ hướng mắt nhìn đồng hồ, nó cũng theo phản xạ nhìn lên. Đúng là đã 11 giờ 15 rồi.

-Em mặc kệ. – Nó ương bướng vùng tay ra. Nếu bây giờ đuổi theo, biết đâu lại kịp? Nghĩ thế, nó lao nhanh về phía cửa, không màng đến Vĩ í ới gọi phía sau.

Lát sau, đứng trước sân khách sạn, nó cố gắng trong vô vọng, tìm kiếm một chiếc taxi đi ngang qua. Thật đáng ghét, tại sao chiếc nào cũng có người. Bây giờ tình huống khẩn cấp, cứ như vậy thì muộn mất. Bỗng, nó nghe tiếng bấm kèn inh ỏi. Wind cau mày nhìn sang, là anh Vĩ. Anh quắc tay, ra hiệu cho nó lên xe.

Cạch.

-Anh...cảm ơn anh.

-Em thật là...không chịu nghe anh nói xong đã bỏ đi. – Vĩ trách – Được rồi, chúng ta đến sân bay nào.

-Anh biết chỗ đó không?

-Thế em không biết à?

Wind lắc đầu.

-Trời đất, vậy mà dám hùng hổ đòi đuổi theo?

-Cái...cái đó, tóm lại...tóm lại là anh có biết không? – Nó cố gắng lớn tiếng một chút để che đi cái ngượng của mình.

-Biết, haha, anh biết. – Vĩ cười thích thú rồi phóng xe đi. Trên đường, anh vừa lái xe, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Wind. Anh bắt giác thờ dài.

-Dù biết khả năng đuổi kịp rất thấp, em vẫn đuổi theo sao?

Nó gật đầu dứt khoát.

-Em không muốn từ bỏ bất cứ một cơ hội nào nữa. Em đã nợ cậu ấy, làm tổn thương cậu ấy quá nhiều. Em...em có rất nhiều điều muốn nói với cậu ấy. Nếu để Phong bỏ đi như vậy, thì...thì...em sẽ hối hận suốt đời mất. – Wind mím môi, tay siết chặt.

-Ừm...

Sau đó, cả hai im lặng suốt quãng đường đi. Vĩ tập trung lái xe, còn Wind mãi miết theo đuổi những ý nghĩ của mình. Nó đặt tay lên lồng ngực, cổ họng trái tim đang đập nhanh, hồi hộp, không biết liệu rằng mình có đến kịp hay không.

Bỏ đi? Cậu ấy định bỏ đi thật sao?

Rời xa nó, rời xa tất cả mọi người ư?

Không được. Không thể được. Nó sẽ không để điều đó xảy ra.

Bởi vì, nó đã biết tất cả mọi chuyện rồi. Và nó có rất nhiều điều muốn nói với Rain. Nó muốn xin lỗi, và cảm ơn về những gì đã qua. Nó muốn nói nhiều nhiều điều khác nữa.

Chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại. Wind dáo dác nhìn quanh tìm bóng người quen thuộc qua khung cửa xe, nhưng chẳng thấy gì. Lúc nó vừa định bước ra thì lại bị anh Vĩ nắm tay kéo lại. Wind vô thức quay đầu theo phản xạ và ngay lập tức lãnh một nụ hôn bất ngờ lên môi. Đôi đồng tử mở to, cố gắng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chạm môi được vài giây, Vĩ đành luyến tiếc buông ra. Nó vẫn đang ngỡ ngàng. Còn Vĩ chỉ bình thản mỉm cười, nói.

-Nghe này, chuyện này lẽ ra anh không muốn cho em biết, nhưng vì không nỡ lừa em thêm nữa, nên anh sẽ nói.

Wind bình tĩnh lại, nó ở tư thế sẵn sàng lắng nghe.

-Anh chỉ nói một lần thôi nhé!

-Ừm. – Wind nuốt khan, tập trung.

-Đêm hôm đó, cái đêm mà em say khướt ấy, thật ra, chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Đó là anh và Kiều Như dựng nên để đánh lừa Phong thôi. Quần áo của em, là do cô ta mặc giúp đấy.

Sự thật cuối cùng cũng được tiết lộ. Wind bỗng thấy rất mừng, rất vui, nhưng chợt nghĩ đến Rain vẫn chưa biết gì, nó lại thấy lo.

-Được rồi, bây giờ em đi tìm cậu ấy đi. – Vĩ buông bàn tay đang giữ lấy cánh tay của nó ra, nói.

Wind nghe xong, liền gật đầu chạy đi. Sự nhớ ra một điều gì đó, nó quay lại, vừa thở vừa nói với Vĩ.

-Anh...em...Cảm ơn anh vì tất cả. Tình cảm của anh, tuy không đáp lại được, nhưng em rất vui vì anh đã yêu em nhiều như thế. Cảm ơn anh!

Nói rồi, nó lại chạy đi, để lại Vĩ phía sau với khuôn mặt không thể ngạc nhiên hơn được. Anh ngẩn ngơ vài giây, rồi lắc đầu, bật cười.

-Thật bó tay với em, Tuyệt à! – Vĩ gục đầu lên bánh lái, trong lòng anh, nỗi buồn bắt đầu lan tỏa. Anh đã cố kiềm chế, để có thể mỉm cười với nó suốt từ nãy đến giờ. Một mỏi quá rồi, đã đến giới hạn rồi. Bây giờ thì, trái tim anh...đau quá! Vĩ thở dài, nặng trĩu. – Thậm chí, em không hề hận anh một tí nào sao? Tại sao em lại dịu dàng đến như vậy hả?...Tuyệt à, anh xin lỗi. Anh yêu em.

Lần này, anh đã thực sự mất em rồi.

Có lẽ, chúng ta không thuộc về nhau.

Có lẽ, anh và em chỉ là hai đường thẳng cắt nhau một lần, rồi xa nhau mãi mãi.

Anh biết, nó đến với anh chỉ vì anh gặp may và kiên trì, chứ chưa một lần nó quên đi người đó. Chẳng phải từ đầu, nó đã chỉ xem anh là “anh trai” thôi đó sao?

Anh trai.

Vĩ bật cười.

Anh vốn dĩ đã thất bại ngay từ bước đầu tiên, chỉ là anh ngoan cố không chịu chấp nhận mà thôi.

Vĩ vô thức nhìn vào lòng bàn tay mình.

Đã có lúc, anh ngỡ bản thân đang giữ chặt lấy nó, đang có nó trong tay, và sẽ không gì có thể chia cắt được cả hai. Nhưng...đó chỉ là ảo mộng của anh, bởi vì bàn tay đó, chưa một lần nắm chặt lại lấy bàn tay anh. Chưa một lần. Và cả ba chữ “Em yêu anh”, Vĩ cũng chưa thực sự nghe được từ nó.

Anh đơn giản chỉ là một chỗ dựa của em lúc em đang tuyệt vọng thôi, đúng không Tuyệt?

Bởi vì em tuyệt vọng, nên em mới cần anh, và vì thế nên anh trở thành “người quan trọng” của em, đúng không Tuyệt?

-Em đúng là rất ác, em biết không? – Vĩ cười đau đớn, tay anh siết chặt bánh lái. – Thật kém cỏi, đến cả khóc, mình cũng không làm được!

Bên ngoài, tiếng người trò chuyện, tiếng thông báo, tiếng cười nói,...âm ỉ, làm náo động cả sân bay. Trời bắt đầu lạnh hơn. Gió lùa vào qua khe hở của cửa xe. Đôi tay anh lạnh cóng, anh nhớ có một bàn tay nhỏ nhắn nào đó anh đã từng chạm khẽ, cả nụ cười, giọng nói và cái chu mỏ phụng phịu của em. Em làm bừng sáng cả một khoảng không lạnh lẽo.

Tạm biệt em, tình yêu của anh.

Có người đã từng nói với anh: Chúng ta gặp nhau bởi định mệnh. Và nếu một ngày nào đó, chúng ta rời xa nhau, thì điều đó có nghĩa là, câu chuyện giữa chúng ta đã kết thúc.

Nhưng, tình cảm của anh, tại sao vẫn ương bướng chưa chịu kết thúc nhỉ?

Nói đến Wind, sau khi rời khỏi Vĩ, đã hét chạy từ góc này đến góc khác để tìm Rain. Nhưng chạy mãi, chạy mãi, đến khi mỏi chân rồi vẫn chẳng thấy cậu đâu cả. Mái tóc rối mù và mồ hôi thấm đẫm lưng áo, nó bắt đầu thở dốc, dừng lại, dựa vào tường nghỉ một chút.

-Làm sao để tìm ra anh giữa biển người này đây hả Rain?

Wind lại căng mắt ra tìm kiếm nhưng vô vọng. Nó ngồi bệt xuống nền đất lạnh tại một góc sân bay.

Không được. Nhất định nó phải tìm ra Rain. Lần này, chắc chắn không để mất cậu ấy nữa.

-Chết tiệt, Rain khùng, nếu để em tìm ra anh, thì anh sẽ chết chắc!

Nói rồi, nó lại đứng dậy, tiếp tục chạy đi chạy lại. Người ta thấy một cô gái với mái tóc dài và bộ váy khá mỏng manh đang đảo mắt tìm kiếm một ai đó, mặt mày nhăn nhó, mồ hôi chảy dài trên trán. Trong lúc tưởng chừng như vô vọng, nó chợt thấy một dáng người cao cao, và mái tóc hơi rối cùng chiếc áo rất quen. Wind vội vàng chạy lại, trong lòng nhen nhói một tia hi vọng. Nó cố hết sức chạy thật nhanh, trái tim hồi hộp, cầu nguyện. Đến khi bàn tay chạm lên vai người đó, khiến anh ta quay mặt lại nhìn và để lộ khuôn mặt ấy, thì Wind mới hoàn toàn yên tâm. Nó gọi tên cậu, như để khẳng định mình không lầm.

-Rain...

Hơn 12 giờ tại sân bay...

-Rain...

-Wind? Tại sao...?

Rain vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy nó, và càng ngạc nhiên hơn nữa bởi cái ôm chầm của nó. Cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cánh tay giữ vali buông lỏng, chầm chậm vòng tay đáp lại cái ôm kia.

-Đã...có chuyện gì? Sao em lại chạy đến đây? Vì đâu?

Xung quanh, ai cũng tập trung vào việc của mình, không ai chú ý đến Rain và nó. Thi thoảng chỉ có một vài người vô tình nhìn sang, nhưng ngoài một phụ nữ khó tính cau mày, nhăn nhó ra thì những người khác, ai cũng mỉm cười.

Rain cảm thấy hơi ngượng.

-...

-Này, sao lại im lặng? Em bị gì à? – Rain cảm thấy thật kì lạ, hỏi câu nào nó cũng chẳng trả lời, tay cứ giữa rịt lấy lưng áo cậu, vòng tay càng lúc càng siết chặt, đến nỗi Rain bắt đầu thấy khó thở hơn. Cậu bèn đẩy ra nó ra một chút, nhưng kết quả là chẳng nhúc nhích được tí nào. Rain đành bỏ cuộc, cậu thở dài.

-Này, đừng để anh phải dùng “cái đó” nhé?

-...

-1...2...

-...

-Thực sự không chịu nhúc nhích? – Rain hỏi lần nữa.

-...

-Được rồi. Là em ép anh đấy nhé!

Rain cúi mặt, hơi vén những lọn tóc lòa xòa trên cánh vai trắng ngần, thơm mùi tảo toát ra từ mái tóc. Hơi thở cậu lướt qua làn da nhạy cảm, miên man. Và rồi, cậu đặt một nụ hôn lên đó.

-Í...

Wind giật mình. Nó thấy hơi ươn ướt. Thôi rồi, cậu ấy lại làm giống như cái hồi ở Paradise. Wind bất giác nhìn quanh. Trời ạ, nhiều người đang ngượng ngùng nhìn cả hai. Nhưng, nó không thể buông Rain ra được. Wind mím môi, tay vẫn giữ rịt lấy Rain, trong lòng vô cùng ảm ức. Đáng ghét thật!

Nhận thấy cách của mình không có tác dụng, Rain đành buông ra. Lần này, cậu thực sự chịu thua.

-Được rồi, lý do gì mà em không chịu buông ra đây?

-Em sợ.

-Sợ?

-Ừm. Nếu em buông ra, em sợ anh sẽ bỏ đi mất.

-Đi mất? – Rain vỡ lẽ ra vấn đề. Cậu “à” lên một tiếng rồi lắc đầu khẽ cười. – Ngốc thật! Anh có thể đi đâu cơ chứ? Nào, buông ra nào. Anh sắp ngạt thở rồi đây.

-Nhưng...

-Được rồi. Anh sẽ không chạy đi đâu cả, anh hứa.

-Hứa nhé?

-Ừ, anh hứa.

Wind từ từ thả lỏng vòng tay, vừa làm nó vừa cẩn thận quan sát từng cử động của Rain. Vòng tay vừa buông ra thì nó ngay lập tức nắm chặt lấy cánh tay cậu. Rain hơi giật mình, rồi bật cười. Cậu vỗ nhẹ đầu nó.

-Chắc, thật là...

-Sao chứ? – Wind phụng phịu.

-Không sao, không sao.

-...

-Mặc dù chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh thấy vui lắm! – Rain cầm lấy chiếc va ly, kéo đi. – Chúng ta ra đằng kia đi. Anh muốn nghe em kể chuyện.

Một lát sau, sau khi nghe hết những chuyện mà Wind đã được nghe từ Vĩ, Rain bụm miệng cười.

-Trời...hahah, em tin những gì anh ta nói sao? Anh? Không bao giờ trở về nữa? Ahahah, nghe cứ giống như đi tự tử ấy.

-Sao chứ? Thì...thì trong hoàn cảnh đó... - Wind chu mỏ – Vĩ nói anh “mặt lạnh băng”, nên em cứ nghĩ...

-Ahahahah, nhiều lúc em cả tin thật!

-Hứ, cứ cười đi! Đáng ghét, em đi đây!

-Này, khoan. Anh xin lỗi.

Rain không cười nữa, kéo tay nó lại. Wind ngoan ngoãn ngồi xuống, bĩu môi.

-Em tha cho anh đấy.

-Ừ. Hìhì.

Tiếng thông báo chuyến bay âm vang. Nhiều người đang ngồi chờ người thân với nét mặt mệt mỏi. Phía ngoài, trời đang dần bớt lạnh hơn.

-Vậy, Vĩ đã nói cho em nghe tất cả? – Rain nghiêm túc trở lại, cậu chống hai tay đan vào nhau trên đầu gối, hỏi.

-Ừm. Em đã hiểu tất cả rồi. – Wind run khê – Xin lỗi vì đã hiểu lầm anh.

-Không sao. – Rain mỉm cười, kéo nó lại gần, bàn tay nắm chặt lấy nhau. – Em hiểu là được rồi.

-Ừm.

Wind dựa đầu vào lòng Rain, chợt thấy ấm áp. Vậy là, chúng ta lại được trở về bên nhau rồi.

-Xin lỗi vì đã nghi ngờ anh. Chỉ là do em không đủ niềm tin với anh nên mới thành ra chuyện thế này. Thật sự, chuyện giữa em và Vĩ, em vốn định kể cho anh nghe nhưng lại quên bém đi mất. Nếu anh biết trước thì chắc chúng ta đã không... - Wind buồn bã nói – Anh yêu em nhiều đến như thế, vậy mà em lại...Em xin lỗi. Anh đã chịu nhiều đau đớn như vậy, tất cả là vì em.

Câu từ lúc này bỗng trở nên khó khăn để diễn đạt. Sao vậy nhỉ? Nó đã định sẽ nói với Rain rất nhiều điều mà, nhưng tại sao khi gặp được cậu rồi, nó lại không biết nói gì. Wind siết chặt cánh tay. Có lẽ, lúc này, nó chỉ muốn được ngồi bên cạnh cậu, dựa vào lòng cậu, lắng nghe tiếng nhịp tim vẫn vang lên đều đều. Rain vẫn tồn tại, và cậu đang bên cạnh nó, thực sự bên cạnh nó. Cậu ấy đã trở về bên nó rồi.

-Em đừng xin lỗi nữa, không sao đâu. – Rain vuốt ve mái tóc dài – Anh không hối hận về những việc mình đã làm. Đừng nói là lỗi tại em nữa, được không?

-...

-Bây giờ, chúng ta chẳng phải đã quay trở về bên nhau rồi đó sao? Đừng rời xa anh một lần nào nữa nhé!

Wind khê gật đầu. Chợt sực nhớ đến một chuyện, nó ngồi dậy, đẩy Rain ra, mặt cúi gằm.

-Sao thế? – Rain ngạc nhiên.

-Em...

-???

-Nhưng em không còn...em đâu còn trong trắng nữa. Em...em không xứng đáng với tình cảm của anh. – Đôi mắt nó rưng rưng nước, bờ môi khê run rẩy. Rain thấy thế, chợt chạnh lòng.

Trong trắng – hai chữ này từ bao giờ đã trở thành căn cứ để đánh giá một người con gái và tình cảm của cô ấy nhỉ?

Rain đưa hai tay ra, nâng khuôn mặt ươn ướt của nó lên, một giọt nước mắt khê lặn trên má, chảy dài.

-Đừng khóc, nhìn anh này.

Wind ngoan ngoãn làm theo.

-Nói cho anh biết, em có yêu anh không?

Wind khê gật đầu.

-Vậy là được rồi. Chỉ cần em yêu anh thật lòng, thì những chuyện khác, đừng nhắc đến làm gì.

-Nhưng...em...em không xứng. Em...em đã...híc...

Rain lau giọt nước mắt đang chực trào nơi khóe mắt, cậu khê lắc đầu, nhìn nó bằng ánh mắt yêu thương.

-Không sao cả. Anh không để ý đâu.

-...

Rain kéo nó vào lòng.

-Quen biết anh lâu như vậy mà em không hiểu anh sao. Nhìn anh giống loại con trai vì cái đó à?

Wind khê lắc đầu.

-Anh yêu em vì con người em. Cho nên, đừng tự ti vì vấn đề đó nữa. – Rain cốc nhẹ vào đầu nó – Hư lắm! Dám nghi ngờ anh.

-Hi...

Wind đỏ mặt, mỉm cười. Nó áp bàn tay ấm áp của Rain lên má, thích thú cảm nhận hơi ấm thân thuộc đang lan tỏa. Mùi hương này, hơi ấm này, vòng tay này, rốt cuộc cũng đã trở về bên nó. Wind lau vệt nước mắt thấm trên má, rồi ngược đôi mắt hơi ửng đỏ lên nhìn. Nó đưa tay chạm lên má Rain, cậu đáp lại hành động của nó bằng một nụ cười dịu dàng. Wind như thể bị mê hoặc, vô thức nhướn người lên, để đôi môi mình chạm vào đôi môi kia.

Ấm. Ngọt. Nồng nàn.

Phải rồi, là cảm giác này.

Nụ hôn dài và vương vấn. Cuối cùng cả hai cũng chịu buông nhau ra. Wind thở hơi mạnh, rồi lại nhìn chăm chăm vào Rain. Cậu thấy lạ, bèn hỏi.

-Sao thế?

-...

-Em lại lo lắng gì nữa à?

-Không. Thật ra... - Wind trầm tư một lát rồi chớp chớp mắt, bình thản nói với Rain – Nãy giờ là em đùa với anh đó.

-Ừ. Em đùa... - Rain ngưng lại vài giây rồi trợn mắt – Đùa? Em đùa cái gì?

-Chuyện em không còn trong trắng ý. – Nó mỉm cười, lại chớp chớp mắt.

-Hả?

-Em muốn test anh thôi. – Wind nói, nhún vai – Cứ tưởng là anh sẽ lộ bản chất thật, không thèm yêu em nữa, để em còn tìm người khác. Haizzz, vậy mà...anh ngoan cố quá cơ!

-...

-Phải công nhận nha, anh sến súa ghê, làm em cứ nổi hết da gà. Háhá.

-...

-Mà thôi, không sao, dù gì anh cũng là người tốt, yêu anh không tệ.

Vừa nói đùa, Wind vừa vỗ lên vai Rain, cười cười. Còn cậu thì đơ mặt ra, vẫn không ngờ là mình vừa bị lừa một vỏ. Hừ, biểu cảm hả hê của nó thật đáng ghét!

Định nói gì đó, nhưng Rain lại thôi. Dù sao thì, chuyện này cũng tốt.

-Được rồi, được rồi, anh đã bị lừa. Em vui chứ?

-Haha, đương nhiên. – Nó nghe răng cười.

-À, nói rõ cho anh một chút. Đêm hôm đó...

-Ừm, đêm hôm đó, Vĩ không làm gì em hết. – Nó gãi má – Quần áo của em là Kiều Như giúp mặc, hai người họ chỉ giả vờ thôi.

Rain “à” lên. Thì ra mọi chuyện là như vậy. Cậu thực sự không để ý chuyện này lắm, nhưng nếu mọi chuyện tốt như thế thì hay rồi. Nhìn sang Wind, Rain cười gian. Được rồi, cũng không nên để cô nhóc láu cá này hả hê quá chứ nhỉ?

-Hihi, anh có vui không? – Wind cười híp mắt.

-Ừ, vui. – Rain cũng cười đáp lại, rồi đột nhiên cậu ngã người về phía trước, tiến gần đến Wind. Nó giật mình, hoảng hốt.

-Anh...anh làm gì vậy?

-Ăn mừng.

-Ăn...mừng?

-Ừ. Em đã không bị gì rồi, có nghĩa là...

-Nghĩa...nghĩa là...?

-Anh sẽ được là lần đầu tiên của em. – Rain bình thản nói, cười đều. – Nào, mình bắt đầu thôi!

-Ế?

Lần đầu tiên?

Ăn mừng?

Rain định làm gì vậy?

Thôi chết rồi, Rain đang trả thù đây mà. Nó sợ hãi dùng lực đẩy Rain ra, nhưng càng khiến cậu thấy thích thú mà tiến gần hơn nữa. Trời ơi, nó sợ rồi, làm ơn đừng ăn hiếp nó nữa mà. Ở đây thanh thiên bạch nhật, mọi người đang nhìn đó!!!!

-Không được!!!!

-Sao lại không?

-Chúng ta đang ở chỗ đông người. – Nó xấu hổ nói – Vả lại...vả lại, chúng ta chưa đủ tuổi. Không được đâu.

-Không sao. Mình về nhà đóng cửa, tắt đèn, chỉ cần em không nói, anh không nói, thì không ai biết cả. Đúng không? – Rain dùng giọng mê hoặc thì thầm vào tai nó, Wind chợt thấy vành tai nóng bừng, mặt nó đỏ hết cả. Đáng ghét!

Lại còn cả đóng cửa và tắt đèn. Thật là biến thái mà!!!!

Wind gào thét trong lòng, mặt nhăn nhó, sợ hãi, còn Rain thì vui thích vô cùng. Đã bao lâu rồi không được trêu chọc nó nhỉ? Nhất định sau này phải bù đắp lại tất cả những ngày tháng đã qua mới được.

-Sao hả? Có muốn không?

-Muốn gì?

-Về nhà thành lập công ty con.

-Aaaa....anh là đồ biến thái!!!!

Trời sáng.

Gió thổi lạnh buốt.

Nhưng lòng người thì ấm áp.

40. Chương 40

Vài ngày sau, cả ba cùng trở về nhà, khúc mắt đã được giải nên trong lòng Wind cảm thấy rất dễ chịu. Tuy nhiên, chuyện nó và Vĩ chia tay vẫn chưa được công khai. Cũng phải thôi, đây sẽ là một tin động trời trong giới kinh doanh đầy chức. Đại loại là ông chủ trẻ trung, tài năng của tập đoàn Kasel bị cấm sừng, thủ phạm không ai khác lại chính là cô vợ chưa cưới và người em cùng mẹ khác cha kiêm con rể tập đoàn Villy. Ấy chà, chắc là sẽ gây xôn xao lắm đây. Vả lại, còn Kiều Như và Thái My nữa chứ, hai người đó chắc chắn sẽ không chấp nhận chuyện này. Vĩ và Rain đã nói với nó sẽ cùng nhau giải quyết nhưng nó vẫn thấy lo.

Chuyện này đâu hề đơn giản, không thể với vài ba câu mà giải quyết được.

Wind thở dài. Xem ra, muốn trở lại cuộc sống trước kia quả thật rất khó khăn.

Từ sân bay trở về nhà, nó cảm thấy rất mệt mỏi. Wind thề rằng, vào được nhà là nó sẽ chạy ngay vào phòng làm một giấc cho tỉnh táo, mặc kệ mọi thứ. Thế nhưng, trời đâu có chiều lòng người, vừa mới bước vào cửa một bước, Wind đã nhìn thấy khuôn mặt đầy giận dữ của Thái My. Nó hơi sợ, nhưng vẫn cố nở một nụ cười lễ phép.

-Con chào m...

Chát....

Câu chào chưa kịp thốt ra hết thì một tiếng động lớn vang lên. Wind bị cái bạt tai bất ngờ làm cho choáng váng, loạng choạng ngã phịch xuống đất, mắt trợn tròn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đám người làm đứng quanh đó cũng ngạc nhiên không kém. Rain và Vĩ vừa bước vào cũng giật mình, hoảng hốt chạy đến đỡ nó.

-Chuyện gì vậy? Em làm sao vậy?

-A...

Wind không thốt nên lời, chỉ trợn mắt nhìn người phụ nữ với bộ quần áo sang trọng đang đứng trước mặt mình.

-Mẹ, mẹ làm gì vậy? – Vĩ cau mày hỏi.

-Con nghĩ mẹ làm gì? Mẹ đánh nó đấy, cho chữa cái tội trốn nhà theo trai. Đồ thứ con gái hư hỏng!

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Wind bị mắng là “đứa con gái hư hỏng”. Nó banh tròn con mắt ra nhìn người phụ nữ kia, cổ họng tự nhiên lại nghẹn ứ, sốc đến nỗi không nói được lời nào. Đám người làm bắt đầu xì xào bàn tán. Wind then đỏ mặt, cúi gầm.

-Bà...bà nói cái gì? – Rain tức tối đứng vùng dậy.

-Tao nói cái gì? Hah... - Thái My nhếch mép – Mà nghe không thông à?

-Bà...

-Cái đứa con gái hư hỏng này... - Thái My nhìn nó bằng nửa con mắt, trỏ ngón tay thẳng vào nó, chanh chua – Mà có biết là mà đang làm cái gì không? Nghĩ sao mà lại bỏ chồng theo một thằng con trai khác vậy hả? Mà không biết xấu hổ à? Không có lòng tự trọng à? Hah, còn tao thì tao thấy xấu hổ ày lắm đấy! Con trai tao không phải loại người để ày qua đường như vậy.

-Mẹ! Sao mẹ lại nói vậy? – Vĩ cau mày, kéo tay mẹ lại. Anh vừa nói vừa liếc nhìn Wind, nó đang ở trạng thái sốc đơ người.

-Sao là sao? – Thái My mạnh bạo vùng tay ra – Con không thấy tức hả? Để cho vợ chưa cưới đi chơi với người khác cả mấy ngày trời, không có một chút gì để tâm ư? “...dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về.” Con có biết câu đó không hả? Để nó cảm tình như vậy, bộ hay lắm sao? Còn đâu là danh dự nữa?

-Mẹ, thật ra Tuyệt...

-Con không cần phải bênh vực cho nó đâu. Được rồi, đến đây! – Nói rồi, Thái My sấn tới gần, thô bạo kéo nó dậy, Wind hơi đau, khẽ rên lên. – Tao sẽ dạy dỗ lại mày!

-Này! Bà vừa phải thôi chứ! – Rain hất tay Thái My ra, kéo Wind ra phía sau lưng mình. Cậu chau mày – Bà có quyền gì mà mắng cô ấy?

-A, bảo vệ nó hả? Mày yêu nó chứ gì? Hah, tình cảm sâu đậm nhỉ? – Thái My cười khinh thường – Một thằng con hoang và một đứa con gái lăng loạn, hợp lắm đấy!

“Lăng loạn” ư? Hình như bà ta hơi nặng lời quá rồi đấy!

-Mẹ! – Vĩ la lớn làm Thái My giật mình.

-Vĩ...

-Đủ rồi! – Vĩ lạnh lùng nói – Mẹ đã bắt đầu quá đáng rồi đấy!

-Quá đáng? Mẹ có chỗ nào quá đáng chứ? – Thái My tỏ vẻ không hiểu.

-Tất cả mọi chuyện. – Vĩ đáp – Con đã kể cho Tuyệt nghe hết rồi, những chuyện mà mẹ và Kiều Như dựng nên để chia cắt hai người họ. Và con cũng đã quyết định bỏ cuộc, cho nên, mẹ đừng làm khó cô ấy nữa.

-Con...con làm cái gì cơ?

-Con đã kể hết rồi. – Vĩ nhắc lại. Khuôn mặt anh không biểu cảm.

-Tại sao? Nếu nó không biết gì thì có lợi hơn cho con mà, tại sao con lại kể? – Thái My trách mắng con trai – Con yêu nó mà. Nếu nó không biết gì thì nó sẽ phải ở mãi bên cạnh con. Như vậy con sẽ hạnh phúc, không phải sao? Vậy thì...tại sao con lại kể hết cho nó nghe chứ?

-Vĩ con...không muốn nói dối cô ấy nữa. Suy cho cùng... - Vừa nói, Vĩ vừa quay sang nhìn Wind – Con cũng chỉ có được thể xác của cô ấy mà thôi.

-Con...!!!! – Thái My nghiêng rằng – Thật tức chết mà! Mẹ làm tất cả mọi chuyện vì con, kể cả tước đoạt hạnh phúc của đứa con hoang kia. Bây giờ thì sao? Đổi lại là nó hạnh phúc, còn con thì bị bỏ rơi ư?

-Mẹ! Đừng như vậy nữa. – Vĩ thở dài – Chúng ta nên ngừng lại đi, tất cả những việc này. Lợi dụng người khác, con chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại dùng cách này mà hoàn thành mục đích riêng cả.

-Nhưng...hừ, vậy còn con thì sao? Bây giờ nếu chúng nó trở lại với nhau, thì con không thể làm Tổng giám đốc nữa, tập đoàn này...con đành lòng từ bỏ sao?

-Con sẽ tìm cách. – Vĩ bình tĩnh đáp – Và mẹ cũng ngừng ngay những việc làm phạm pháp kia đi.

-...

-Mẹ còn nhớ lần trước mẹ đã hứa gì với con không?

-...

-Mẹ!

-Được rồi. Mẹ không làm nữa!

Thái My miễn cưỡng đáp. Những việc làm phạm pháp sau lưng Vĩ cuối cùng cũng bị anh phát hiện và ngăn cản. Nếu dừng lại, bà ta sẽ mất một nguồn tiền lớn, nhưng nếu không dừng lại, đứa con này sẽ không chịu nhận bà nữa. Mất đứa con này, thì bà sống làm sao và sống làm gì nữa đây?

Không thể như lúc trước được, bà chẳng còn là người phụ nữ quyền rũ có thể dụ dỗ đàn ông nữa, bà bây giờ chỉ còn là một bông hoa hồng đã héo úa dần mà thôi.

Thật hối hận khi kể cho Vĩ nghe những gì bà đã làm. Chỉ vì bà không nghĩ, con trai mình lại chọn con đường này.

Khốn kiếp, đứa con hoang kia, đúng là nghiệp chướng mà!

Thái My càng nghĩ càng tức, bà hậm hực quay lưng bỏ đi.

-Khoan đã – Rain lên tiếng, Thái My đứng khựng lại. Bà chậm rãi quay đầu, khuôn mặt khó chịu, bởi dường như bà vừa nghe thấy âm thanh chướng tai lắm!

Rain thẳng thắn hỏi.

-Bà dễ dàng từ bỏ vậy sao?

-Ý mày là gì? – Thái My héch mặt kênh kiệu.

-Kiều Như nắm trong tay những bằng chứng phạm tội của bà. Nếu như chúng tôi trở về bên nhau, vậy thì bà và Kiều Như chẳng phải sẽ xảy ra xung đột sao? Cô ta chắc chắn sẽ không để bà yên. Và nếu như vậy, chúng tôi cũng không thể yên thân.

Phải rồi, nhắc đến Kiều Như mới nhớ, từ lúc bước vào nhà đã chẳng thấy cô ta. Người tức giận nhất phải là cô ta chứ nhỉ? Wind còn ngờ là mình sẽ bị dẫn dắt nữa cơ. Gây ra bao nhiêu chuyện thế này, tất cả đều vì muốn Rain là của mình, cô ta ắt hẳn sẽ không bỏ qua cho nó.

Suy cho cùng, nguồn gốc của mọi chuyện cũng là Kiều Như.

Nhưng tại sao...

-Mày chưa biết gì à?

-Bà nói vậy là sao?

-Kiều Như...bà nó vừa mất trong một phi vụ vận chuyển trái phép. Bọn xã hội đen lật lọng, không muốn trả tiền nên đã bắn chết ông ta. Nó đang hoàn toàn suy sụp, và không đề phòng cho nên tao đã lấy lại hết bằng chứng rồi. Haiz, tội nghiệp, đứa trẻ ấy giờ đã thành trẻ mồ côi. Ai mà ngờ được chứ?

Thông báo của Thái My như một tiếng sét giáng xuống ngang tai. Rain, Wind và Vĩ, cả ba đều vô cùng kinh ngạc. Chuyện lớn như vậy xảy ra trong lúc cả ba đang còn ở nước ngoài nên chẳng ai biết gì cả, mà Kiều Như cũng chẳng nói gì, kể cả với Rain. Đến lúc về đây thì mọi thứ đã quá muộn rồi. Trong lòng Wind bỗng nảy sinh một cảm giác bồn chồn, lo lắng. Nó có linh cảm rằng, mình sẽ phải xa Rain lần nữa. Nhưng...tại sao nhỉ?

-Đáng thương, con bé bây giờ chỉ có một mình, ngoài lão quần gia ra thì...chẳng có ai bên cạnh. Haiz, không biết rồi tập đoàn Villy sẽ ra sao đây? Cả tương lai của con bé ấy nữa. – Thái My tặc lưỡi nuốt tiếc, rồi quay lưng bước đi. Bà ta dường như không quan tâm lắm đến Kiều Như. Suy cho cùng, tốt với cô ta cũng chỉ là để lợi dụng mà thôi, Thái My không hề yêu thương gì cô gái đó cả. Trong mắt bà, ngoài Vĩ và bản thân ra, chẳng có ai quan trọng nữa.

Thái My đi khuất rồi, Wind, Rain và Vĩ vẫn đứng yên lặng nhìn nhau. Bất giác Rain và Wind cảm thấy áy náy, có lỗi. Cuối cùng, Vĩ cũng lên tiếng.

-Anh nghĩ cậu nên đến xem tình hình của Kiều Như đi.

Rain giật mình, ngược mắt lên nhìn Vĩ.

-Tôi?

-Phải. Chỉ có cậu thôi, chúng tôi không gần gũi Kiều Như bằng cậu, đến xem cô ấy thế nào đi.

-Nhưng...

Rain khẽ quay sang nhìn nó. Wind hiểu ý, mỉm cười.

-Không sao. Anh đi đi. Lúc này, Kiều Như là ưu tiên mà. Em sẽ ở đây, cùng Vĩ suy nghĩ cách.

-Ừ, được rồi. – Rain im lặng vài giây, rồi đưa tay đặt lên má nó, nơi vừa bị Thái My tát đến đỏ ửng lên. Cậu nhìn nó bằng ánh mắt xót xa, rồi gật đầu – Anh sẽ đến xem cô ta thế nào. Chờ anh nhé, anh sẽ về nhanh thôi.

Cậu chào cả hai người kia rồi bước nhanh về phía cửa. Wind vẫy tay tạm biệt, đến khi Rain khuất bóng rồi, nó mới để lộ nét mặt buồn bã.

-Em sao vậy? – Thấy biểu hiện của Wind, Vĩ không khỏi quan tâm.

-Không, chỉ là...tự nhiên trong lòng lại thấy buồn, lo lắng. Em có cảm giác, hình như...em và cậu ấy lại sắp phải xa nhau. – Wind buồn buồn nói, rồi thoát một cái nộ cười tinh nghịch hiển hiện trên môi. – Hahah, có lẽ em lại bắt đầu nói nhảm nữa rồi. Thôi, mình vào nhà đi anh.

Nó đẩy Vĩ vào nhà. Dù có hơi lo, nhưng anh không thể đoán được ý nó là gì. Vĩ đánh tặc lưỡi, bỏ qua. Dù gì thì...anh cũng không còn có thể can dự quá nhiều vào chuyện của nó nữa rồi.

41. Chương 41

Trước cổng nhà Kiều Như...

Kính coong...

Rain bấm chuông rồi chờ đợi trước căn biệt thự sân vườn với khoảng sân rộng, cỏ cây xanh mượt và bồn nước lớn với bức tượng của một cô gái đang đổ nước từ trong bình ra. Lúc này, khi gọi điện đến đây, thì người bắt máy là người quản gia, nghe giọng ông ta có vẻ mừng lắm. Giống như ông ta đang chờ cậu gọi đến vậy.

Kiều Như mất cha. Hừm...cho dù là cậu không thích cô ta đi chăng nữa thì chuyện xảy ra, đối với cậu mà nói, cũng có chút đau buồn. Cậu biết Kiều Như rất thương ba mình, mặc dù bề ngoài cô ta không thể hiện rõ ràng nhưng cứ mỗi lần được ông ta khen hay xoa đầu, Kiều Như đều trông rất vui. Và hơn nữa, mỗi dịp sinh nhật hay lễ tết, cô ta đều chuẩn bị sẵn quà cho ông ấy. Từ lúc mẹ mất, Kiều Như chỉ có người cha này là chỗ dựa, và bất cứ chuyện gì cô ta cũng chia sẻ với ông ấy. Bây giờ, người cha cũng đã mất, chắc chắn là cô ấy sẽ khó lòng vượt qua nỗi đau này.

Rain thở dài.

Đúng là sống ở đời, không ai đoán được chữ ngờ. Người ta sống đó, chết đó. Mới ngày hôm qua còn tươi cười, vậy mà chẳng biết từ lúc nào lại ra đi.

Kẹtttt...

Tiếng cổng mở cắt ngang dòng suy nghĩ ngổn ngang của Rain, cậu bước vào trong ngang qua khoảng sân rộng, người quản gia lớn tuổi đang chờ cậu trước sảnh. Ông nở một nụ cười hiền, lễ phép cúi đầu.

-Chào cậu chủ.

-Kiều Như, cô ấy đâu rồi? – Rain hỏi.

-Cô chủ...cô ấy đang ở trên phòng. Cô chủ đã giam mình suốt hai ngày kể từ hôm đám tang rồi. – Người quản gia khai báo.

-Vậy sao...? – Rain thở dài – Công ty thế nào rồi?

-Nhờ cậu James (một người trợ lý trung thành) gắng gượng, công ty tuy chưa hoàn toàn thoát được nguy hiểm nhưng...đã đỡ hơn phần nào. Chỉ cần cô Như có thể khôi phục lại trạng thái ổn định thì...

-...

-Cậu chủ, tôi xin cậu. – Người quản gia chột quỳ rạp xuống đất làm Rain ngỡ ngàng.

-Ông...

-Xin hãy giúp cô chủ. Chỉ có cậu mới có thể giúp cô ấy, làm ơn. Cô chủ đã tự giam mình và không ăn uống hai ngày rồi, tôi không thể làm gì hơn. Tôi sợ...tôi sợ cô ấy sẽ... Chỉ có cậu, tôi nghĩ chỉ cậu mới có thể khiến cô ấy bình tâm lại.

Rain nhìn người đàn ông lớn tuổi đang quỳ rạp dưới chân mình, bờ vai khẽ run rẩy mà thấy xót xa. Một người quản gia trung thành.

Rain thở nhẹ, gãi đầu, xem ra không còn cách nào khác. Cậu đỡ người quản gia dậy, dịu dàng nói, trong giọng điệu có phần kính trọng.

-Ông yên tâm, tôi sẽ giúp cô ấy mà. Đừng lo. À, còn ông cứ về nghỉ ngơi đi, ở đây có tôi rồi. Mấy ngày qua, thật vất vả cho ông quá!

-Cảm ơn cậu chủ. – Người quản gia sụt sịt, cúi đầu cảm ơn rồi lui ra. Rain nhìn theo dáng người hơi gầy, mái tóc hoa râm đầy khắc khoải của người đàn ông đó, chợt suy nghĩ mông lung. Cậu khẽ lắc đầu, tắc lưỡi rồi dút hai tay vào túi quần, bước lên cầu thang, hướng đến phòng của Kiều Như.

Người quản gia ấy nói đúng. Kiều Như quả thật đang tự giam mình. Cửa phòng bị khóa trái, bên trong không có chút động tĩnh nào. Rain gõ cửa, vừa gõ vừa gọi tên cô, nhưng đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng. Bất giác, Rain nhớ đến những bộ phim Hàn Quốc cậu từng coi chung với Wind, trong lòng dâng lên cảm giác bất an. Suy nghĩ một lát, Rain quyết định đẩy cửa xông vào.

Cạch.

Sau một hồi mờ mờ nhễ nhại trên trán, vai mỏi nhừ, cánh cửa ngoan cổ cũng chịu bật tung ra. Cảnh tượng trước mắt Rain làm cậu hơi hoảng. Kiều Như nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nhợt nhạt, bên cạnh là lọ thuốc gì đó (mà cậu đoán là thuốc an thần, vì trong phim thường hay như vậy mà) nằm lẩn lóc, những viên thuốc vương *** khắp nơi, từ giường xuống sàn. Căn phòng khá tối, bởi cửa sổ vừa bị khóa lại vừa có màn che, ánh sáng không thể lọt vào. Máy lạnh vẫn chạy đều đều, nhiệt độ khá thấp.

Rain nhanh chóng lại gần, cố giữ bình tĩnh, trong đầu thấp thoáng vẽ ra những gì đã xảy ra trong căn phòng này. cậu đỡ Kiều Như dậy, liên tục lay mạnh cô, rồi gọi tên cô. Người Kiều Như hơi lạnh, điều đó khiến Rain càng lo hơn. Cậu rút điện thoại ra, toan gọi 114 thì...

-Hmm...

Kiều Như khẽ rên lên một tiếng, giữa trán hằn lên một nếp nhăn, cô chậm rãi mở mắt. Đường như Kiều Như khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Rain, cô ngồi dậy, đưa tay day day hai bên thái dương, trông khá mệt mỏi. Cuối cùng cũng uể oải hỏi một câu.

-Anh về rồi đấy à?

-...

Rain im lặng không đáp, khẽ cắt điện thoại lại vào túi quần.

-Anh đến đây làm gì?

-Tôi vừa nghe chuyện về cha cô...

-Và anh liền chạy đến đây? – Kiều Như tiếp lời.

-...

Rain không phủ nhận.

-Anh quan tâm em hay là vì “người đó” nói anh đến nên anh mới đến? – Kiều Như thờ ơ hỏi. Thật ra, cô cũng đã biết câu trả lời.

-...

-Được rồi, em không sao. Anh có thể về bên nó rồi. – Kiều Như thở dài mệt mỏi, đứng dậy định lấy cốc rót nước uống thì bất ngờ loạng choạng, té ngã. Nhưng thật may, Rain đã kịp đỡ cô lại. Cánh tay Kiều Như gầy đi thấy rõ. Rain kéo cô lên, đỡ cô ngồi lại lên giường, rồi cậu cầm lấy cốc nước từ tay Kiều Như.

Tiếng nước róc rách chảy vào cốc, Kiều Như nhìn dáng người đang rót nước, cả khuôn mặt và tự suy đoán xem cậu đang nghĩ gì nhưng không được. Cô bất giác tự cười bản thân, hóa ra, cô đáng thương như thế.

Cầm lấy cốc nước trên tay, Kiều Như uống một hơi đến nửa cốc rồi đặt lại trên bàn. Rain bất chợt cất tiếng hỏi.

-Cô định tự tử à?

Kiều Như im lặng vài giây rồi nghiêng đầu, quay sang nhìn Rain, nở một nụ cười trên đôi môi nhợt nhạt, giờ Rain mới để ý, đôi mắt cô gái này thâm quầng và sưng húp.

-Điều gì khiến anh nghĩ em sẽ tự tử?

-Thuốc, khóa cửa phòng, không ăn uống và...

-Cơ thể lạnh toát như một xác chết? – Kiều Như tiếp lời.

-...

-Nhìn cảnh đó ai cũng sẽ nghĩ vậy thôi nhỉ? – Kiều Như bật cười, nụ cười không chút sức sống – Nhưng thật đáng tiếc, em không phải là đứa nông cạn đến mức tìm đến cái chết.

-...

-Thuốc là thuốc an thần để không bị khó ngủ thôi, em vẫn ăn uống bình thường – Vừa nói cô vừa chỉ sọt rác bên cạnh bàn – chỉ là không đủ chất dinh dưỡng, tự giam mình vì em muốn có thời gian suy nghĩ, và cơ thể lạnh ngắt là bởi nằm máy lạnh khá lâu. Thế thôi!

Kiều Như nhún vai, tỏ vẻ thản nhiên, không có gì là nghiêm trọng. Rain nghe thấy vậy cũng thở phào, gánh lo đã đỡ đi phần nào. Cửa sổ đã được mở, ánh nắng chiếu tỏa ấm áp, làm sáng bừng lên cả một căn phòng. Mùi hương mát dịu của hoa hồng thoang thoảng, làn gió vờn nhẹ mái tóc mượt.

Điều Rain cảm thấy thích ở cô gái này chính là sự mạnh mẽ đó.

Cậu nhìn Kiều Như, sắc mặt trông tệ hơn trước và cơ thể đã tiêu tụy nhiều. Đối diện với chuyện này, không biết cô đã khóc bao nhiêu nước mắt rồi. Và cả chuyện giữa 4 người bọn họ, không biết liệu cô có chịu được nữa không.

Nhưng Rain chưa kịp lo thì Kiều Như đã lên tiếng trước.

-Anh và nó, đã quay lại phải không? Và Vĩ cũng đã bỏ cuộc rồi nhỉ?

-Cô biết à?

-Ừ. Em biết. Nhìn biểu hiện của anh là em biết. – Kiều Như nở một nụ cười gượng – Chẳng dễ gì điềm tĩnh và thoải mái như thế nếu vừa đánh mất hoàn toàn một người mà anh yêu thương nhất và quan trọng nhất với anh nhỉ? Cho nên, em đoán là Vĩ đã chịu bỏ cuộc rồi. Nếu không, nơi đầu tiên anh đến khi về đây không là nhà em, mà là quán bar.

-...

-Có lẽ...em cũng nên vậy thôi. – Kiều Như cúi đầu, giọng buồn bã – Em nên từ bỏ thôi.

Bầu không khí im lặng bao trùm căn phòng.

Thật ra, Kiều Như đã nghĩ đến việc từ bỏ rất nhiều lần nhưng lần nào cũng không cam tâm. Cho đến tận bây giờ, khi nhận ra mọi cố gắng của mình hoàn toàn là vô ích, chẳng cách nào có thể lay động trái tim người con trai này, cô mới hoàn toàn chịu từ bỏ. Cô vốn chưa từng thiếu thứ gì, cái gì muốn là có thể vậy mà thứ duy nhất cô không thể có được chính là trái tim người con trai này.

Cũng như Vĩ, cô đã thua ngay từ khi bắt đầu.

Thế giới của những người yêu nhau quả thật rất chật, không có cách nào mà một kẻ thứ ba như cô và Vĩ có thể chen vào.

Mọi ngã rẽ, dù nghèo đói, quanh co, rối cuộc, họ vẫn gặp lại nhau...

-Em sẽ đi nước ngoài. – Kiều Như phá tan sự im lặng, cô nhìn Rain.

-Một mình à?

-Cùng ông Linh (người quản gia).

-Chỉ hai người?

Kiều Như khẽ gật đầu.

-Em sẽ cố gắng học, để có thể thay ba gầy dựng lại nơi này. Chỉ có cách đó mà thôi. – Nhìn thấy nét mặt của Rain, Kiều Như cười – Sao vậy? Lo cho em ư? Không giống anh tí nào đâu. Em sẽ ổn mà.

-...

-Đây có lẽ là lần cuối chúng ta gặp nhau đấy. – Kiều Như đến gần Rain, áp sát vào cậu, đôi môi cô bất ngờ chạm lên đôi môi cậu. Rain thoáng ngạc nhiên, nhưng không phản kháng. Kiều Như buông cậu ra rồi nói. – Cảm ơn anh vì tất cả. Em sẽ không chúc anh hạnh phúc đâu.

Sau đó, Rain ra về, cậu không ngoái lại nhìn nữa. Cậu bắt một chiếc taxi, trong lòng chợt dâng lên nhiều cảm xúc lạ. Rain trầm tư suy nghĩ, nhưng cậu cũng không biết mình đang suy nghĩ gì. Mọi thứ cứ trở nên hỗn độn, khó tả.

Cậu thở dài, trút mọi suy nghĩ ra khỏi đầu.

Gió mát dịu.

-Meo...meo...

-Đến đây nào, Tiểu Bạch. – Wind đưa tay ra, hướng về phía cô mèo mập ú. Tiểu Bạch trông thấy Wind thì rất vui, liền chạy lại, liếm láp, dụi đầu vào tay nó. Wind ôm lấy Tiểu Bạch, vuốt ve bộ lông trắng mềm mại như nhung, nó khẽ mỉm cười. Tiểu Bạch kêu “meo” rồi lại liếm lên má Wind, cái lưỡi hồng hồng, bé xíu làm Wind cảm thấy hơi nhột.

-E hèm...em đến đây để chơi với mèo thôi à? – Rain lên tiếng nhắc nhở. Thật ra, cậu định ngắm nhìn nó thêm một lát nữa, nhưng cậu lại sợ mình không kiềm chế được mắt.

-Ờ? – Wind quay sang nhìn Rain, hai bên má nó ửng hồng. Wind cười. – Hìhì, lâu rồi em không chơi với Tiểu Bạch mà.

-Ồ...vậy em chơi với nó đi. – Rain thờ ơ đáp, quay lưng toan bỏ đi thì Wind nắm tay giữ lại.

-Anh đi đâu vậy?

-Ra ngoài.

-Làm gì?

-Để em với Tiểu Bạch có không gian riêng.

-Ồ... - Wind ngơ ngác, rồi cười khì khì.

-Gi thế? – Rain nheo mắt tỏ vẻ khó hiểu.

-Đừng nói là anh đang ghen với Tiểu Bạch nha?

Bị nói trúng tim đen, Rain ngượng ngùng quay mặt đi, chống chế “Không có”. Nhưng Wind lại thích đùa. Thấy biểu hiện đó, nó chạy tới gần, cố gắng nhìn cho bằng được khuôn mặt đỏ ửng tai của cậu ấy, chốc chốc lại thêm mấy lời châm chọc. Cơn ngượng có lẽ sẽ không bị lâu thế này nếu như không bị Wind chòng ghẹo. Rain sau một hồi bị vây lấy, cuối cùng cũng mất kiên nhẫn. Cậu bất ngờ nắm lấy Wind, đè nó xuống giường. Wind không phản kháng được, chỉ biết trơ mắt nhìn.

-Ồ hơ...

-Phải, là anh ghen với Tiểu Bạch đó. – Rain cau mày, mặt hơi đỏ – Nhưng là do em thôi, ai bảo...chỉ chơi với mỗi Tiểu Bạch, bỏ rơi anh.

Nhìn nét mặt giận dữ của Rain, nó chợt bật cười thành tiếng. Wind đưa tay chạm lên mặt Rain, nói khẽ.

-Được rồi, em xin lỗi.

Rain ngơ người giây lát rồi đặt tay lên bàn tay đang chạm vào bên má mình. Rain hôn khẽ vào lòng bàn tay nó.

-Ừ, anh tha thứ cho em. Đổi lại, em phải đền bù.

-Đền bù?

-Ừ. – Rain gật đầu, cậu từ từ cúi mặt xuống – Đến đây nào.

Hiểu ý Rain, nó nhắm mắt lại. Một cái hôn ngọt ngào đến ngay sau đó.

-Vậy là, Kiều Như sẽ đi?

Wind vừa hỏi vừa chuyển kênh.

-Ừ.

Rain đáp, tay vuốt ve mái tóc dài, hít hà hương tóc thơm phảng phất. Wind ậm ừ rồi tiếp tục dán mắt vào màn hình TV, để mặc cho Rain nghịch mái tóc mình.

Chợt...

“Tin mới nhận. Ông chủ tập đoàn Viily vừa mới mất, tập đoàn Villy đang trên đà phá sản và phải gánh một khoản nợ khá lớn. Chiều ngày hôm qua, một đoàn người mặc áo đen mang theo vũ khí đã xông thẳng vào cổng chính tập đoàn Villy. Dường như họ muốn tìm con gái của ông ấy. Theo chúng tôi suy đoán, những người này muốn trả thù, bởi ông Lâm Phương Hòa – ông chủ tập đoàn Villy đã từng bị nghi ngờ dính líu đến những chuyện phạm pháp...”

Giọng cô phát thanh viên trong trẻo và ấm áp vẫn cứ tiếp tục âm vang trong TV. Nhưng Rain và Wind hình như đã không còn tập trung nữa rồi, những gì họ nghe thấy khiến họ không thể tin vào tai mình nữa.

Villy đã nợ một khoản tiền khá lớn ư? Tại sao hôm trước ở nhà Kiều Như, Rain lại không nghe nói gì cả? Nhưng điều khiến cậu lo nhất chính là bọn người mặc áo đen được nhắc đến trong tin tức kia. Nếu thực sự chúng muốn trả thù thì chắc chắn chúng sẽ tìm cho bằng được Kiều Như. Cô ta sẽ gặp nguy hiểm mất. Bọn này cũng thật táo tợn, trả thù công khai như thế mà không sợ cảnh sát thì có lẽ chúng đã có người chống lưng. Vậy thì, Kiều Như lại càng nguy hơn nữa.

Nhìn nét mặt lo lắng của Rain, nó lại bất an. Cảm giác sợ sệt đó lại đến, sợ rằng nó và cậu sẽ lại phải xa nhau lần nữa. Wind mím môi, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Rain liền bắt máy.

-Alô? À, được rồi. Tôi hiểu rồi.

Cúp máy, Rain nhìn sang Wind, vẻ mặt nghiêm trọng, cậu nói chậm rãi.

-Kiều Như đang trên đường đến đây.

-Thế...thế à?

-Họ đã trốn được những tên xã hội đen đó, bây giờ đang trên đường đến đây.

Lát sau, Kiều Như bước vào nhà, khuôn mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ nhưng vẫn cố kiềm nén. Đôi bờ vai cô run run, khóe môi mấp máy, mồ hôi rịn ra thấm đẫm lưng áo, trông Kiều Như lúc này giống như một chú mèo con tội nghiệp.

Người quản gia già thở dốc, những chuyện này là quá sức với ông. Wind đưa cho hai người, mỗi người một cốc nước. Vĩ đến bên người quản gia, cố gắng làm ông bình tĩnh lại.

-Được rồi, hai người đã không sao rồi. Cảm ơn ông, ông đã làm rất tốt.

-Vâng, thưa cậu.

-Tôi nghĩ, hai người có lẽ nên đi sớm hơn. – Vĩ đan hai tay vào nhau, chống lên đùi, nghiêm túc nói. Anh liếc nhìn Kiều Như, thở dài – Giống như một cuộc chạy trốn vậy. Bọn chúng sớm muộn gì cũng tìm được hai người nếu cả hai còn ở đây.

-Nhưng...công...công ty của ba tôi...nó...nó có thể sụp đổ...Tôi phải làm sao...? – Kiều Như run run nói.

-Tôi sẽ giúp cô cầm cự cho đến khi cô quay lại, được chứ?

-Nhưng, anh...anh còn việc của anh mà. Vả lại... – Kiều Như liếc nhìn Wind – Không có cô ấy, anh...không có quyền thừa kế...

-Chuyện đó tôi có thể xử lý được. – Vĩ tự tin nói. – Vậy nên, cô nên đi đi. Hoặc tuần này hoặc tuần sau. Ở đây, không đảm bảo an toàn cho cô.

-Cảm...cảm ơn anh. – Kiều Như nét mặt vẫn sa sầm, đáp.

-Ừ...hừ...

-Bác quản gia!!!!

Wind hoảng hốt kêu lên, chạy đến đỡ người quản gia già. Thì ra, ông ấy bị bệnh tim. Rain theo lời ông ấy, lấy hộp thuốc ở túi bên phải, nhanh chóng đưa cho ông ấy uống. Người quản gia bắt đầu cảm thấy khỏe hơn, ông ta nở một nụ cười thanh thản cảm ơn.

Nhìn thấy cảnh đó, Wind cảm thấy lo. Một người già bị bệnh tim thế này, và một cô gái trẻ chưa đủ trưởng thành làm sao có thể sống sót ở nơi đất khách quê người đây. Cho dù là Kiều Như có từng đi du học rồi đi chẳng nữa, nhưng đó là khi ba cô ấy còn sống, tiền chu cấp và những vấn đề khác ông ta đều giải quyết được, còn bây giờ, chỉ có mình cô ấy với người quản gia, hơn nữa, Kiều Như không còn là tiểu thư giàu có như trước. Họ sẽ phải làm sao đây? Dựa dẫm vào nhau ư? Một chuyện không tưởng. Phải có một người nào đó làm trụ cột cho họ.

Một cái tên chợt xuất hiện trong đầu Wind. Tim đánh một tiếng “Thịch”.

-Tình trạng của ông thế này...Haizzzz... – Vĩ ôm đầu, thở dài thườn thượt. – Phải làm sao đây?

-Tôi...sẽ đi một mình. – Kiều Như bầu chặt lấy cốc nước ấm, nói.

-Một mình? Không thể được. Cô làm sao...? Cô chủ... – Người quản gia bật dậy, nhưng cơn đau tim vẫn làm ông hơi mệt.

-Tôi sẽ không sao. Tôi sẽ không sao đâu. – Kiều Như mím môi, đôi bàn tay run run, cả giọng nói cũng lạc hẳn đi.

-Nhưng...

-Tôi sẽ ổn mà...

Bầu không khí trầm đi. Mọi người ai cũng hiểu rằng Kiều Như sẽ không ổn tí nào.

-Cô...cần có một người đi theo. Tôi nghĩ... – Vĩ hơi khẽ liếc nhìn Rain, rồi anh nhanh chóng quay đi. Nhưng Wind biết. Nó hiểu rõ Vĩ đang nghĩ gì. Anh cũng như nó mà thôi. Người duy nhất có thể ở bên cạnh Kiều Như lúc này là...

Chỉ có một người mà thôi.

Wind nhắm mắt, lắc đầu mạnh, rồi nó bỏ chạy mặc cho Rain đang kêu í ới ở phía sau.

-Chắc, sao vậy nhỉ?

Đang định đuổi theo thì cậu bị Vĩ ngăn lại. Anh nhìn cậu, lắc đầu. Nhưng Rain vẫn cố vùng tay ra. Người con gái cậu yêu đang có chuyện gì đó, cậu làm sao có thể đứng yên được. Rain càng vùng mạnh, Vĩ lại càng nắm chặt hơn, cậu cau mày tỏ vẻ không hiểu nhưng khi nhìn ánh mắt nghiêm túc của Vĩ, Rain bỗng sống người. Cậu đành để cho Wind chạy đi một mình.

Rain ngồi xuống ghế, thở dài hỏi.

-Có chuyện gì?

-Cậu sẽ đi cùng với Kiều Như.

-Cái gì?

Không chỉ Rain mà cả Kiều Như cũng bất ngờ.

-Tôi? Hơ, chắc anh đùa. – Rain nhún mày.

-Vĩ...anh không cần phải... - Kiều Như lên tiếng.

-Không. Tôi không đùa. Chỉ có cậu mới có thể giúp cô ấy. – Vĩ nói – Cậu hiểu mà đúng không? Chỉ có cậu mới hỗ trợ được cô ấy, kể cả tinh thần và những việc khác.

-Nhưng...

-Tôi nghĩ Tuyết cũng biết điều này, chỉ cần nhìn biểu hiện của cô ấy. Có lẽ, ngay từ khi biết chuyện, Tuyết đã nghĩ đến việc này. Rằng chỉ có cậu, mới giúp được Kiều Như.

-Tôi không làm đâu! – Rain im lặng một lát rồi đứng dậy, bỏ đi.

-Đừng quên, cậu nợ Kiều Như đấy. Cô ấy nâng đỡ cậu nhiều như vậy, nhưng chưa bao giờ cậu đối xử tốt với cô ấy cả. Và tôi không tin, cậu lại có thể bỏ mặc người khác như vậy. Nếu cậu thực sự là con người nhân tâm như thế, tôi e là, tôi không thể giao Tuyết cho cậu đâu. À, cậu vẫn còn là con rể tập đoàn Villy đấy, nhớ chứ? Chăm sóc vợ chưa cưới là trách nhiệm của cậu mà.

-...

-Hay là cậu sợ, lần này, khi rời xa Tuyết, cậu không đủ khả năng kiềm chế tình cảm với những cô gái khác? Như thế, cậu sẽ không thể quay trở về bên Tuyết nữa?

Rain đứng khựng khi nghe những lời nói đó. Cậu im lặng một lát rồi lại tiếp tục bước đi, không nói lời nào.

-Cảm ơn anh, nhưng...tôi nghĩ Phong sẽ không nhận lời đâu. – Kiều Như cười buồn, đặt cốc nước lên bàn – Tôi sẽ ổn thôi. Dẫu sao, tôi cũng là người đã chia cắt anh ấy với người anh ấy yêu. Mọi chuyện, có lẽ nên kết thúc ở đây.

Nói rồi, Kiều Như đứng dậy.

-Một ngày nào đó, tôi sẽ đền đáp lại những gì anh làm cho tôi hôm nay.

Cô bỏ đi, người quản gia chậm rãi theo sau. Trước khi đi, ông ta không quên cúi đầu chào Vĩ.

Chỉ còn một mình Vĩ ngồi đó, anh thở dài.

Tối hôm sau...

Cốc cốc...

-Wind...mở cửa đi nào...

Nó đã tránh mặt Rain cả ngày hôm nay rồi, cậu thực sự rất lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

Cánh cửa cuối cùng cũng chịu mở ra. Rain bước vào. Trước mắt cậu lúc này là Wind đang nằm trên giường, co người lại, khuôn mặt nhăn nhó, mắt nhắm nghiền, hoặc là nó đang ngủ và gặp ác mộng hoặc là nó đang giả vờ ngủ, cậu đoán thế. Rain khẽ lắc đầu rồi đến bên cạnh, cậu vén mái tóc lòa xòa trước trán, nhìn nó, mỉm cười.

-Anh sẽ đi chứ?

-Hả?

-Anh sẽ đi cùng Kiều Như chứ?

-...

Wind từ từ ngồi dậy. Bộ đầm ngủ màu hồng tím khiến nó trông thật đáng yêu.

-Cô ấy vừa mất gần như tất cả. Cô ấy không thể sống một mình ở nước ngoài được. – Wind nhìn thẳng vào mắt Rain – Anh...không thấy thương cô ấy sao? Anh không muốn giúp cô ấy sao?

-Anh...

-Anh sẽ đi, phải không? – Wind xoay người, tròng trành lên mình, hỏi lại.

-...

-Cô ấy đã giúp anh rất nhiều. Cho dù là để chiếm tình cảm của anh đi nữa thì mọi thứ cô ấy làm đều có lợi cho anh cả. Kiều Như yêu anh, anh biết không? Có khi còn nhiều hơn cả em nữa...Anh sẽ nhận lời, đúng không?

Sự im lặng bao trùm.

Wind nghe thấy tiếng bước chân của Rain về phía cửa.

Nó thở dài. Vậy là xong. Rain chắc là đi thật rồi.

Nghĩ đến việc Rain sẽ đi với Kiều Như, xa nó lần nữa, Wind lại thấy khó chịu, sóng mũi cay cay.

Haizzzz....

Wind thật ra chỉ đang giận bản thân mình thôi.

Bây giờ, nó thấy mình rất ích kỷ. Nó không muốn Rain đi với Kiều Như. Cậu ấy nói rằng không hề yêu cô ấy, vậy thì...bỏ mặc đi, điều đó không phải hay hơn sao? Chỉ cần quay lại như lúc trước, hai người với nhau, trải nghiệm buồn vui, không liên quan gì đến những chuyện phức tạp này. Việc của bọn họ, bọn họ tự lo. Như thế thật tốt, phải không?

Thế nhưng, nó cũng không thể trơ mắt nhìn người khác gặp khó khăn mà không giúp gì. Nếu nó là Rain, nó sẽ đi, nó chắc chắn sẽ không bỏ mặc Kiều Như. Lắm vào hoàn cảnh này, đương nhiên ai cũng rất buồn, và Kiều Như rất cần một người ở bên. Huống hồ cô ấy không có ai thân thích, vậy thì...Rain chính là lựa chọn tốt nhất.

Wind vừa muốn giúp lại vừa không muốn giúp.

Nó không muốn Rain đi, nhưng lại không thể không để cậu ấy đi.

Vì ích kỷ của bản thân mà bỏ mặc người khác ư? Thật xấu xa. Nó không làm được.

Nhưng vì người khác mà không nghĩ đến hạnh phúc của bản thân ư? Thật ngu ngốc. Nó lại càng không làm được.

Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Cậu này là người xưa nói phải không nhỉ?

Arghhhh....

Thật ra phải làm sao mới phải đây?

-Nhưng dù sao thì...đó cũng là quyết định của Rain mà...mình đâu thể...

Wind phụng phịu tự nói với mình dưới lớp chăn ấm.

-Ừ, anh quyết định là không đi. – Lời nói vừa dứt, một nụ hôn nhẹ hôn lên tóc nó qua lớp chăn. Wind chợt giật mình, nó tung chăn ra, ngồi dậy.

-Thật ư?

-Ừ. – Rain mỉm cười.

-Nhưng...còn Kiều Như? Chúng ta không thể... - Wind cụp mắt, nói với vẻ buồn bã, có chút tội lỗi. – Như thế thật...

-Anh sẽ nói họ tìm một người khác.

-Nhưng...

-Suyt... - Rain đặt một ngón tay lên môi nó – Anh sẽ không đi đâu cả. Anh hứa với em. Đây là quyết định của anh ngay từ đầu rồi. Được chứ?

-...

Wind im lặng, khẽ gật đầu.

-Bây giờ thì ngoan nào, đi ngủ đi, anh sang nói chuyện với Vĩ một chút.

Wind ngoan ngoãn nghe theo lời Rain. Cậu đặt một nụ hôn lên trán nó trước khi rời đi.

-Nhớ đây, anh hứa, anh sẽ không đi đâu hết, không rời xa em. Cho nên, đừng lo lắng nữa.

-Dạ.

Rồi Rain tắt đèn và ra khỏi phòng.

Wind tự hỏi, thế này là đúng hay sai. Nhưng cơn buồn ngủ không cho phép nó nghĩ nhiều. Dẫu sao thì, đó cũng là quyết định của Rain mà.

Cậu ấy không đi, như vậy là quá tốt rồi.

Sau khi ra khỏi phòng Wind, Rain quyết định đến tìm Vĩ từ chối lời đề nghị kia.

Buộc cậu phải rời xa Wind lần nữa ư? Không thể có chuyện nực cười đó được. Chỉ vừa mới được bên cạnh nhau mà lại phải cách xa như vậy, cậu không cho phép. Lần này cậu đã từ hứa với bản thân rồi, cho dù thế nào thì cũng không buông tay nó ra đâu. Rain chỉ muốn có một cuộc sống bình thường như trước, không phải lo nghĩ gì, dính líu gì đến những người này nữa.

Lúc đi ngang qua phòng Kiều Như, Rain chợt nghe tiếng khóc. Cậu hiếu kì đứng nép bên cửa, nhìn qua khe cửa hở. Kiều Như đang ôm bức hình của Lâm Phương Hòa, khóc nức nở. Hàng nước mắt chảy dài trên má, trông cô rất buồn. Trong lòng cậu dâng lên một niềm xót xa. Cậu không có cha, mẹ thì căm ghét, cho nên, nỗi đau mất đi người thân ruột thịt đó, có lẽ, mãi mãi cậu không thể hiểu được. Nhưng nếu nỗi đau đó giống như nỗi đau khi đánh mất đi Wind, thì chắc là cậu biết. Phải rồi, sẽ rất đau, rất đau, đau đến muốn chết đi nhưng lại chết không được.

-Ba ơi, sao ba lại bỏ con thế này...Con biết phải làm sao đây? Hức...hức...

Kiều Như, cô ấy không xấu, chỉ là có chút tham lam và tính chiếm hữu khá cao. Phải một mình chịu đựng nỗi đau này, có lẽ sẽ rất khó đối với một cô gái như Kiều Như.

Rain chợt nghĩ, hay là, cậu nên đi với Kiều Như. Chỉ là một thời gian thôi mà.

-Ba...con sẽ không để công sức mấy chục năm của ba bị đổ vỡ đâu. Con sẽ gầy dựng lại Villy, cho dù không có ai giúp đỡ...

Rain im lặng lắng nghe.

-Nhưng...ba...ba à, con phải làm sao đây? Con không thể làm việc này một mình. Hức...con thực sự không thể. Nếu...nếu Phong giúp con...nhưng ba à...anh ấy sẽ không chịu đâu, anh ấy còn có người anh ấy yêu. Người đó...không phải con...không phải con....hức...hức...

Một cảm giác nhói đau. Rain quay người đi, cậu không muốn nghe bất cứ lời nào nữa. Nếu còn đứng đây, quyết định ban đầu của cậu sẽ lung lay mất.

“Nếu em buông ra, em sợ anh sẽ bỏ đi mất.

...

Được rồi. Anh sẽ không chạy đi đâu cả, anh hứa.”

Đúng vậy, cậu đã hứa với Wind sẽ không đi đâu cả. Cậu chắc chắn sẽ không đi đâu cả.

Rain đi thẳng đến phòng của Vĩ.

42. Chương 42

Cạch.

-Là cậu à? Suy nghĩ lại rồi sao? – Vĩ chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi lại chăm chú vào mớ giấy tờ trên bàn.

-Không. Tôi đến đây để khẳng định một lần nữa: Tôi sẽ không đi đâu hết.

Rain nhún mạnh.

-...

Vĩ buông chiếc bút trên tay và cởi cặp kính ra, anh đan hai tay lại, chống lên bàn, chăm chú nhìn Rain.

-Việc của cô ta, không liên quan đến tôi. Có lẽ anh nên đi tìm người khác. Tôi không thích hợp đâu. Phải rời xa Wind lần nữa, tôi nghĩ mình không làm được. Chúng tôi chỉ mới vừa...

-Cậu chỉ nghĩ được những điều nông cạn đó thôi sao? – Vĩ ngắt lời Rain, anh điềm tĩnh hỏi.

-Hả? – Rain nhún mày tỏ vẻ không hiểu.

-Cậu thực sự không hiểu sao?

-Ý anh là gì?

Vĩ đứng dậy, anh tiến đến gần tủ sách, ngắm nghía, rồi nói.

-Thật ra, đi cùng Kiều Như, tôi thấy rất có lợi cho cậu.

-Sao chứ?

-Nghe này,... - Vĩ dựa lưng vào chiếc tủ gỗ màu nâu, vòng hai tay lại – Đây là cơ hội của cậu. Còn nhớ cậu từng nói gì chứ? Cậu muốn cho Tuyết tương lai tốt đẹp hơn. Cậu vẫn muốn hoàn thành điều đó chứ?

Đương nhiên là muốn, nhưng...

-Việc đó thì liên quan gì đến việc này? – Rain hỏi.

-Nếu muốn vậy thì thay vì ở đây, với những kiến thức hạn hẹp của mình, và tương lai không chắc chắn, thì sao cậu không cùng Kiều Như sang nước ngoài? Đó là môi trường tốt để cậu phát triển năng lực của bản thân – Vĩ giải thích – Kiều Như có quan hệ rộng, cô ta chắc chắn sẽ lợi dụng điểm đó để tìm cách vực dậy cơ nghiệp của ba mình. Hãy giúp đỡ cô ta. Đồng thời tạo lập cho riêng mình những mối quan hệ mới. Việc đó rất có lợi cho cậu sau này.

-...

-Ở Viily một thời gian, cậu cũng biết khá nhiều về kinh doanh. Sao không thử mở rộng kiến thức của mình, tiến tới những dự định cao hơn? Cậu có khả năng mà. Đừng bỏ phí công sức thời gian qua chứ.

-Nhưng...

Thấy Rain vẫn có vẻ chần chừ, Vĩ nói tiếp.

-Tôi biết cậu không muốn rời xa Tuyết. Nhưng, cậu biết đó, đôi khi phải lùi một bước để tiến hai bước. Chỉ là xa nhau thêm một thời gian, để tập trung vào tương lai. Khi cậu còn đang ở nước ngoài, thì Tuyết cũng đang bận với việc học và những kì thi. Cậu muốn cô ấy sống hạnh phúc, sung sướng thì hãy suy nghĩ xa hơn một chút. Đầu phải là không gặp nhau nữa, chỉ là tạm thời thôi. Hãy xem đây là thử thách của hai người, được chứ?

Thử thách?

Đã bao nhiêu thử thách dành cho cậu và nó rồi?

Rốt cuộc phải đến bao giờ mới kết thúc đây, đến bao giờ cả hai mới được bên nhau mà không có bất cứ sự phá đám nào đây?

Hạnh phúc, sung sướng.

Ừ, Rain muốn cho Wind cho cuộc sống thật hạnh phúc, thật sung sướng.

Đó là mục đích của cậu từ ban đầu cơ mà.

Nếu vậy, theo lời Vĩ, cậu phải đi ư?

Lại phải xa nhau sao?

Nhưng cậu đã hứa với Wind là sẽ bên cạnh nó, không rời xa rồi.

-Nếu tôi không thể thành công mà trở về thì sao đây? – Rain chợt hỏi.

-Tôi không tin cậu lại để chuyện đó xảy ra. – Vĩ đáp – Nếu cậu thực sự muốn Tuyết hạnh phúc, thì cậu chắc chắn sẽ không để chuyện đó xảy ra. Mà này, cậu cũng không muốn bị mẹ khinh thường nữa đúng không? Chứng minh cho bà ấy thấy cậu đáng được tôn trọng đi. Dù sao thì, tôi sẽ hỗ trợ cậu.

-Tại sao anh lại tốt với tôi thế? – Rain ngược mắt nhìn Vĩ, trông ánh mắt có một tia nghi ngờ. Vĩ bật cười, thì ra cậu nhóc này vẫn xem anh là một người xấu, cậu ấy không hề ưa anh, dù anh là anh trai cậu. Chà, đứa em ương bướng này, lòng tốt của anh thật sự đáng nghi vậy sao?

-Chỉ là muốn chuộc lỗi thôi. Cậu cũng là em trai tôi mà. – Vĩ nhún vai, rồi đột nhiên, khuôn mặt anh trầm tư – Vả lại, tôi cũng muốn Tuyết hạnh phúc...Theo một thằng nhóc như cậu, tôi không muốn Tuyết sau này phải gồng mình làm việc cực nhọc. Cậu hiểu ý tôi chứ?

Rain nhếch mép, thì cậu cũng chẳng muốn như thế đâu. Rồi cậu chăm chú nhìn Vĩ. Quả thật anh rất yêu Wind. Nếu không, anh đã không làm đến mức này. Nhưng như vậy lại càng khiến Rain lo hơn. Không phải lo khi cậu đi, anh sẽ làm gì mà là, nếu lỡ cậu trở về mà vẫn trắng tay thì...sẽ bị cười ất mặt. Lúc đó, cậu chẳng có tự tin nào mà ở bên cạnh Wind và rồi, nó sẽ lại thuộc về tay Vĩ.

Không, cậu không muốn chút nào.

Rain nắm chặt tay, cậu cau mày suy nghĩ.

Ban đầu, cậu không hề có ý định đi. Nhưng khi nghe Vĩ thuyết phục như vậy, cậu lại thấy ngần ngại. Chuyển đi này thực sự rất có ích. Cậu vừa có thể đền ơn Kiều Như sau tất cả mọi chuyện, vừa có thể học hỏi thêm nhiều thứ và phát triển tương lai. Nhưng chuyến đi này, có lẽ là phải mất khá lâu mới trở về được.

Liệu Wind có còn chờ đợi cậu cho đến lúc ấy chẳng?

Tương lai, quả thật vẫn là thứ gì đó rất phiền phức.

Nhưng, nếu không quan tâm đến tương lai, thì sẽ chẳng có hạnh phúc nào đảm bảo về sau dành cho cả hai. Con đường này, không thể không đi. Cơ hội này, không thể không nắm bắt.

Vả lại, nếu Wind và Vĩ công bố chuyện phá bỏ hôn ước, sẽ có những lời thị phi xoay quanh nó. Tuy Wind không phải là người dễ bị đánh gục bởi những chuyện như vậy nhưng phải sống trong ánh mắt trêu chọc của mọi người quả thật rất khó chịu. Chỉ cần cậu thành công, trở thành một người tài giỏi và cưới Wind, chắc chắn nó sẽ không phải chịu đựng những nỗi buồn không đáng.

-Tôi không ép cậu – Vĩ đặt cốc nước lên bàn, trước mặt Rain. Anh chậm rãi ngồi xuống đối diện, nói – Quyết định là ở cậu. Nếu cậu không đi, tôi đành chịu thôi.

Rain im lặng hồi lâu, cậu cầm cốc nước, uống cạn, rồi đứng dậy không nói lời nào. Nhưng trước khi cánh cửa phòng đóng lại, Vĩ nghe thấy tiếng Rain vọng lại.

-Tối mai, tôi sẽ cho anh câu trả lời.

Vài ngày sau...

Một buổi sáng bình thường như mọi ngày, cái ẩm áp của ánh nắng mai, tiếng chim hót ríu rít trên cành cao, mùi hương hoa hồng thoang thoảng trong không khí làm người ta thấy thật sáng khoái. Wind cau mày, sự nhần nhó hiện trên gương mặt ngái ngủ của nó. Wind với tay tắt chiếc đồng hồ báo thức đang réo inh ỏi. Nó chậm rãi mở mắt ra, ngáp một hơi dài. Wind ngồi dậy, trông nó lúc này chẳng giống một nàng công chúa vừa thức dậy sau cơn mê chút nào. Đầu tóc bù xù, quần áo nhăn nhúm cả. Đó là hậu quả của nguyên một ngày vui chơi, quây phá. Hôm qua, thực sự rất vui. Đã lâu lắm rồi, Wind không cùng Vy tụ tập như thế, lại còn có cả Rain, cảm giác giống như ngày xưa vậy, có điều, vẫn phải tránh những tay săn ảnh rình rập bằng cách nguy trang.

Wind bước vào nhà tắm, rồi làm vệ sinh cá nhân một lát.

Sau đó, như thường lệ, nó xuống nhà ăn sáng. Một miếng sandwich và một cốc sữa nóng, thật ngon miệng làm sao. Wind vừa ăn vừa nhìn đồng hồ, chỉ mới 7 giờ sáng. Nó tự hỏi không biết Rain đang làm gì, chắc là chưa dậy nên chẳng thấy cậu đâu cả.

Ăn xong, nó lò mò lên phòng Rain tính hù cậu một tí thì nào ngờ, trước mắt nó lúc này là một căn phòng...trống không. Wind kinh ngạc, tìm nó đánh thạch một tiếng, nó chậm rãi bước vào, đảo mắt nhìn quanh, thực sự là chẳng còn gì. Rồi, một thứ gì đó được đặt trên giường thu hút ánh nhìn của nó. Wind đến gần.

-Nhẫn và...thư?

Là một chiếc nhẫn màu bạc được đặt trên một lá thư. Chiếc nhẫn bạc này trông rất quen. Wind cầm lên ngắm soi, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác rất thân thương. Chiếc nhẫn bên trong có khắc tên nó và Rain, đây là chiếc nhẫn bạc mà Rain đã tặng nó hồi trước. Wind nắm chặt chiếc nhẫn trong tay. Phải rồi, lúc chia tay, nó đã trả lại cho cậu, thậm chí, nó đeo chưa được một ngày nữa. Vốn đã quên đi vật này, hóa ra, Rain vẫn còn giữ ư?

-À, thư...

Wind sức nhớ, vội vàng cầm lên đọc. Lá thư với những dòng chữ được Rain viết rất ngay ngắn, thẳng hàng. Từng câu từng chữ bắt đầu chạy qua trong não nó.

“Wind à,...

Anh xin lỗi vì đã bỏ đi đột ngột thế này mà không nói lời nào. Dành trọn một ngày thật vui vẻ với em, rồi ngày hôm sau lại ra đi trong im lặng. Đây là lần thứ hai anh làm thế rồi đúng không? Anh xin lỗi em nhé!

Anh chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ đi, bởi vì anh đã hứa với em rồi mà. “Chắc chắn anh sẽ không đi”. Nhưng, anh hoàn toàn có lý do cho việc thất hứa này.

Em còn nhớ mục đích anh chấp nhận ở bên cạnh Kiều Như chứ? Là để cho em có một cuộc sống, một tương lai tốt đẹp hơn. Anh thực sự suýt quên mất điều đó khi chúng ta trở lại bên nhau. Nhưng thật may, Vĩ đã nhắc anh và anh sẽ dùng cách này để hoàn thành mục đích đó.

Ở bên anh, em đã phải chịu quá nhiều nỗi buồn rồi, anh không muốn em phải chịu đựng như thế nữa. Anh vẫn luôn hối hận vì đã khiến em gặp phải nhiều chuyện nguy hiểm như vậy.

Anh là một thằng không cha, mẹ thì bỏ rơi, cả cái cách được sinh ra cũng không mấy hay ho, anh rất mặc cảm về điều đó, nhưng anh sẽ không để nó khiến mình gục ngã. “Anh xứng đáng được tồn tại, được sinh ra” – anh sẽ chứng minh cho người đàn bà đó thấy. Anh không phải là thứ gì đó “bẩn thỉu” như bà ta vẫn thường nghĩ. Anh sẽ làm được nhiều việc to lớn hơn.

Và, sau này, cho dù thế nào đi nữa, khi anh thành công trở về, em cũng không cần phải mặc cảm khi cưới một thằng như anh.

Anh yêu em, Wind à. Vì thế, anh sẽ nghĩ cho tương lai của chúng ta trước. Anh cũng muốn biết, thực ra, khả năng của mình là đến đâu.

Chuyến đi này, có lẽ sẽ mất khá nhiều thời gian, em vẫn sẽ đợi anh chứ? Anh hi vọng rằng, lúc anh trở về, em vẫn sẽ như bây giờ nhé, vẫn yêu anh, và chờ anh.

Người ta nói, thời gian là liều thuốc thử tốt nhất ột tình yêu. Anh nghĩ có lẽ chúng ta cũng nên thử một lần cuối nữa.

Trong khoảng thời gian anh giúp đỡ Kiều Như và phát triển hướng đi trong tương lai, em cũng phải cố gắng học đấy nhé. Em muốn làm một cô chủ của một cửa tiệm nhỏ, nhớ chứ? Cố lên!

Anh chắc chắn sẽ trở về, hãy tin anh, và đợi anh!

Anh yêu em!

P/s: Đây, phải chờ anh đấy! Anh nhất định phải cưới được em, và lần đầu của em sẽ là của anh >:) Heheheh...!”

-Hahah, đến lá thư cũng chứa những lời biến thái như vậy, đúng là...

Wind bật cười.

Nó ngã phịch ra phía sau, chiếc giường êm ái, vẫn còn vương mùi của Rain. Wind thở dài. Vậy là Rain đã đi rồi và chuyến đi này lại còn mất một thời gian rất dài mới trở về.

“Anh chắc chắn sẽ trở về, hãy tin anh, và đợi anh!”

Nó im lặng, cả căn phòng cũng lặng yên như tờ. Wind gác một tay lên trán, tay kia giơ chiếc nhẫn lên cao, mắt sẫm soi. Đầu nó lúc này trống rỗng. Rồi đột nhiên, một giọt nước mắt lăn dài trên má nó, Wind lấy tay dụi mắt, ngồi dậy. Nó bỏ ra khỏi phòng với chiếc nhẫn nắm chặt trên tay và lá thư kia.

Cánh cửa đóng lại, và được khóa chặt.

Kể từ ngày hôm đó, nó không bao giờ bước vào căn phòng đó nữa.

Anh à,

Chỉ cần anh nói, anh sẽ trở về.

Thì em hứa, em nhất định sẽ đợi.

Bởi vì, em tin.

Nơi nào có người chờ đợi, nơi ấy chắc chắn sẽ có người trở về.

Em yêu anh.

Hãy cố lên, anh nhé!

43. Chương 43

Bảy năm thấm thoát trôi qua...

Người xưa có câu: “Thất niên chi dương”, nghĩa là đôi lứa khi yêu nhau, nếu vượt qua cái ngưỡng bảy năm thì sẽ bên nhau trọn đời, sẽ có một kết thúc viên mãn. Nếu không tính ba năm lúc trước, thì có thể nói, Wind và Rain đã chính thức xa nhau bảy năm.

Bảy năm, một khoảng thời gian không dài nếu đem so với cuộc đời con người. Nhưng bảy năm, so với những người yêu nhau, chờ đợi nhau, thì thật là mòn mỏi.

Thời gian trôi qua, không hề chờ đợi ai. Thời gian mang đến nhiều thay đổi.

Sau bảy năm, từ một cô học sinh lớp 12, Wind bây giờ đã trở thành cô chủ của một quán cà phê nhỏ, đúng theo ước mơ ngày trước của nó. Đó là một quán cà phê sách rất đáng yêu, với cách bài trí trẻ trung, năng động và một chút lãng mạn. Tầng trệt được dùng để xe. Tầng 1 và tầng 2 là nơi thư giãn, vừa đọc sách, vừa uống cà phê. Wind đặt cho quán cà phê này cái tên Miss You. Nơi đây khá yên tĩnh, thật khác với

tính cách thường ngày của cô chủ nhỏ này. Có những vị khách thường xuyên đến đây và dường như đã trở thành bạn của Wind.

-Chị Wind! – Đó là cô bé người làm nhỏ hơn Wind hai tuổi, cô bé ấy tên Hân. Hân rất năng động và đôi lúc có chút ồn ào.

-Sao đây? Lại để ý anh nào à? – Wind đóng cuốn sách trên bàn lại, mỉm cười hỏi.

-Chị này, đừng trêu em nữa mà. – Hân bĩu môi. Rồi cô bé ngồi xuống cạnh Wind, chớp chớp mắt – Chị với anh Việt là thế nào vậy?

-Thế nào là thế nào? – Wind hớp một ngụm cà phê, hỏi lại.

-Thì...chị với anh Việt ấy, nhìn...thân lắm. Ảnh hay quan tâm chị lắm mà.

-Vậy sao?

Wind thờ ơ đáp.

Việt là một anh chàng quản lý trong quán cà phê của Wind. Anh khá điển trai, lại tốt bụng và chu đáo. Việt là hình mẫu của khá nhiều cô gái đến Miss You thư giãn. Việt rất quan tâm đến Wind, một cách đặc biệt. Wind biết điều đó, nhưng nó thực sự không quan tâm lắm, hoặc nó cố giả vờ không biết. Bởi vì, trong lòng nó đến lúc này, vẫn luôn lưu giữ hình ảnh một người.

-Chị thật đáng ghét quá đi! Bao nhiêu người muốn được như chị, vậy mà...thái độ của chị với anh ấy lại thờ ơ đến vô tình như vậy.

Hân chán nản, trề môi thở dài, còn Wind chẳng nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ.

Bảy năm thấm thoát trôi qua nhanh như vậy rồi, nhưng đến giờ, vẫn chưa thấy tin của Rain. Nhiều lúc, Wind thấy nản, nó chỉ muốn bỏ cuộc. Chỉ cần yêu một người nào đó, cố gắng quên đi Rain, có lẽ sẽ chẳng phải chờ đợi như thế này.

Chờ đợi không đáng sợ, điều đáng sợ là không biết phải chờ đến bao giờ.

Đồ ngốc này, tại sao còn ham chơi chưa chịu trở về?

“...And this is when the feeling sinks in

I don't wanna miss you like this...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Wind bắt máy.

Là Vy.

Nhắc đến Vy, cô nàng đã trở thành một nhà thiết kế thời trang khá nổi tiếng và đang từng bước thành công trong sự nghiệp của mình. Hoàng – người bạn trai của Vy đã trở thành bác sĩ, hiện đang làm việc cho bệnh viện thành phố. Cả hai người dự định năm sau sẽ cưới nhau và dọn ra ở riêng, đương nhiên là họ được sự chấp thuận của bố mẹ.

-Được rồi.

Wind cúp máy. Thường thì tối thứ bảy, Wind sẽ đến nhà Vy ăn tối và trò chuyện. Cả hai vẫn là bạn thân, và kể với nhau mọi thứ trên đời. Mỗi lần gần nhau, họ chẳng khác gì ngày xưa, chọc ghẹo nhau mà không chút dè chừng.

Thỉnh thoảng Andy cũng gọi đến, hay ghé ngang quán hỏi thăm Wind. Anh chàng này bây giờ đã trở thành một maketer tài giỏi, không những có tài ăn nói mà đến tài sát gái cũng rất đáng gờm. Nghe đâu anh ta đã có bạn gái, và hình như, chỉ có cô gái đó mới có khả năng “quay” anh ta như quay dễ thôi. Nghĩ cũng thật buồn cười, một người như Andy lại có lúc chịu khuất phục trước một cô gái ư? À, không tính Wind vào nhé!

Trời về chiều. Làn gió mát rười rượi thổi tung mái tóc dài. Hôm nay là thứ sáu, đột nhiên Wind muốn đóng cửa sớm hơn bình thường một chút. Nó khóa cửa cẩn thận rồi leo lên xe, dự định đi lòng vòng thành phố.

Chợt điện thoại rung lên, là tin nhắn của Vĩ. Anh mời nó cùng ăn cơm tối, Wind mỉm cười rồi khéo léo từ chối.

Tình hình của Vĩ đã gần như ổn định. Thỏa thuận “Ở cùng nhau 3 năm” với ông Shen đã hoàn tất, vì sự việc của Kiều Như là bất đắc dĩ nên dù không đủ thời gian, Vĩ vẫn không bị mất quyền thừa kế và Wind có thể trở về nhà mình. Anh đã chính thức công khai với giới truyền thông việc ly hôn giữa anh và nó, và để không vi phạm giao ước, anh đã nhanh chóng kết hôn với một người khác. Đó là chị Trang – người mà Wind đã từng nói chuyện một lần ở trường. Tuy Vĩ không kết hôn vì tình yêu với Trang, nhưng khi ở bên nhau, dần dần anh cũng bị sự chân thành của chị thuyết phục. Có thể nói, hai người họ đang rất hạnh phúc và đó là một cái kết khá viên mãn dành cho họ.

Về phía Wind, sau khi vụ ly hôn được công bố, không ít lời tai tiếng dành cho nó nhưng nó thực sự không để tâm. Và nhờ có Vĩ, sau một thời gian rầm rộ, những tin đồn dường như đã giảm đi nhiều. Đôi lúc đi trên đường, vẫn có những ánh mắt không mấy thiện cảm dành cho nó. Bị người ta soi mói, quả thật có chút khó chịu.

À, quên mất, Kasel giờ thậm chí còn phát triển hơn trước nữa cơ, nhờ vào tài năng của anh Vĩ cả đấy! Thật đáng ngưỡng mộ! Ông Shen chắc cũng yên lòng nơi suối vàng rồi nhỉ?

Còn Thái My, bà ấy đã chịu yên phận ở nhà “dưỡng già” rồi, không còn hung hăng quậy phá như trước nữa. Tuy tính tình vẫn còn chút khó khăn, nhưng...hừm, đây không phải là chuyện của nó nhỉ? Dẫu sao thì người chịu đựng cũng là chị Trang, thật tội cho chị ấy quá!

Chiếc Air Black chạy chậm chậm trên đường, Wind tận hưởng làn gió mát đang vờn trên mái tóc, lướt nhẹ trên gương mặt mình. Mùi hương sôcôla từ đâu đó bốc lên, thơm phức.

Vậy là, mọi người đều có một kết thúc viên mãn dành riêng. Vy, Hoàng, Andy, Vĩ, chị Trang...ngay cả hai ông anh giờ cũng đã lập gia đình, anh hai lại còn bận rộn với vợ và đứa bé sắp chào đời nữa kia. Hahah, nó thật muốn xem “bộ mặt người cha” của anh hai quá đi mất!

Wind chợt thở dài. Không biết lúc này Rain thế nào rồi, Kiều Như đã thành công chưa? Villy mấy năm nay dường như đã chìm hẳn trong giới kinh doanh, mặc dù được Vĩ hỗ trợ nhưng anh cũng không thể một lúc lo quá nhiều việc được. Anh chỉ có thể giúp Villy cầm cự thêm một thời gian ngắn nữa thôi. Vĩ cũng mong Kiều Như nhanh chóng trở về để anh có thể thoải mái một chút.

-Rain à, liệu em có thể có một kết thúc viên mãn không? – Wind sẫm soi chiếc nhẫn bạc được lồng vào sợi dây chuyền trên cổ, nắm chặt, đôi mắt nhìn xa xăm. Con sông này thật yên tĩnh, bãi cỏ xanh mượt, xung quanh chỉ toàn những người yêu nhau đang trò chuyện, tựa đầu vào vai nhau. Wind chợt nhớ Rain nhiều hơn, khóe mắt cay cay.

Đã bảy năm rồi, vậy mà Wind vẫn không thể quên đi được Rain. Đôi lúc cậu biến mất trong tâm trí nó một lúc, cứ ngỡ là không xuất hiện nữa, nhưng cuối cùng lại vẫn ở đó, hiển hiện, rõ ràng và tinh tươm, tất cả những kỷ niệm, như chỉ vừa mới hôm qua.

Wind còn nhớ mãi những gì Rain đã viết trong thư và lời hứa sẽ quay trở về. Cậu bảo nó nhất định phải chờ cậu quay trở về.

-Em phải đợi đến bao giờ nữa đây, hả Rain?

Thời gian có thể giết chết tình cảm của một người đang chờ đợi, thời gian chôn vùi tất cả, và khiến cho người ta phải đau khổ.

“Dù tình yêu có lớn cách mấy cũng không thể thắng được thời gian. Vài năm tháng xa cách cũng đã đủ khiến yêu thương phải phai tàn...”

Có những người có thể chờ đợi được nhau, nhưng cũng có những người không thể làm được điều đó.

Chờ đợi, dẫu biết là vô vọng, nhưng nếu thực sự có niềm tin, thì chờ đợi sẽ biến thành hi vọng. Chờ đợi là yêu thương, nếu không chờ đợi thì tình yêu chẳng thể nào trọn vẹn.

Phải chăng, tình yêu thực sự chỉ đến với những người biết kiên nhẫn chờ đợi và yêu thật lòng?

Đôi lúc Wind ước, giả như nó có thể yêu Rain ít đi một chút, thì nó đã không cần phải chờ đợi một cách tình nguyện thế này.

Suốt mấy năm nay, Rain cũng chẳng liên lạc gì. Wind nghĩ chắc bởi vì cậu phải tập trung vào việc nên không có thời gian. Nó không giận, nhưng có chút không an tâm. Không ít lần, nó nghĩ mình đã bị lãng quên rồi.

Trời nổi gió, tán cây xào xạc đung đưa, vài chiếc lá già rơi rụng trên nền cỏ xanh. Trên bầu trời, những áng mây lững lờ trôi, đủ hình đủ dạng. Mặt nước sông có những rung động nhẹ nhàng. Xung quanh tĩnh lặng quá, chỉ thỉnh thoảng loáng thoáng trong không khí những lời yêu thương của các cặp tình nhân mà thôi. Wind không cố tình nghe trộm đâu nhé!

Trời bắt đầu se lạnh. Wind đứng dậy, lái xe về nhà.

Lúc đi ngang qua căn nhà mà ngày trước nó và Rain đã ở chung, Wind dừng lại một chút. Căn nhà này vẫn ở đây suốt mấy năm qua, đã bao lâu rồi nó không đến đây nữa nhỉ? Wind tự hỏi không biết có khi nào Rain đã trở về rồi không, và có lẽ cậu đang ở trong nhà, chờ thời cơ gây bất ngờ cho nó. Nhưng nó lại gạt đi cái ý nghĩ điên rồ đó. Phải rồi, làm sao có thể như thế chứ, chỉ là nó nhớ quá nên tưởng tượng lung tung thôi. Rain giờ này, chắc vẫn còn đang ở nước ngoài.

Nghĩ thế, nó thở dài, bàn tay vô tình đặt lên cánh cổng màu xanh và thật ngạc nhiên, nó phát hiện ra, cánh cổng ấy không hề khóa như mọi thường. Wind sưng sờ một lát.

-Không lẽ...

Tim nó đánh thịch một tiếng khi suy nghĩ vừa rồi lại xẹt ngang qua đầu. Nó nuốt ực một cái, rồi từ từ đẩy cổng bước vào. Cửa chính cũng không khóa và trên kệ giày là hai đôi giày, một của nam và một của nữ. Wind khẽ đặt tay lên ngực, nó vừa hồi hộp vừa lo. Giả dụ như căn nhà này đã được bán lại cho ai đó, nếu nó tự nhiên bước vào thế này, hẳn là rất xấu hổ. Nhưng, nếu người trong nhà là Rain, thì đôi giày còn lại là của ai? Chiếc nhẫn trên cổ bị bóp chặt.

Wind bước đi trên dãy hành lang vắng, chợt nó nghe thấy có tiếng xì xầm trong phòng khách. Nó nhìn qua khe hở của cánh cửa. Phòng khách chứa đầy vali và túi du lịch, có hai người đang đứng giữa phòng. Wind chỉ thấy một cô gái với mái tóc vàng dài đến ngang lưng, cô ấy mặc một chiếc quần jean xanh ôm, và chiếc áo thun cá tính, đang cười khúc khích, cô ấy nói gì đó nghe không rõ. Chàng trai đáp lại, nhưng Wind cũng không nghe thấy gì, cả khuôn mặt cũng bị khuất đi. Nó cẩn thận hé cửa rộng ra một tí, thật may là hai người trong kia không để ý đến. Lúc khuôn mặt của chàng trai kia hiện ra, Wind suýt không ngăn được tiếng thốt lên bất ngờ. Nó dựa lưng vào tường, ngồi phịch xuống đất, không dám tin vào mắt mình.

-Là...Rain? Anh ấy...thực sự đã...trở về? Mình...không mơ chứ?

Để kiểm chứng, Wind bèn nhìn qua khe cửa lần nữa. Quả thật nó không lầm. Là đôi mắt huyền quen thuộc đó, bờ môi đó, dáng người đó, tuy có một chút thay đổi nhưng nó vẫn nhận ra. Đó là người mà nó yêu thương, chờ đợi suốt bảy năm qua, không lầm vào đâu được.

Nhưng còn cô gái kia, cô ta là ai? Mắt xanh, mũi cao, trông không giống Kiều Như một chút nào hết.

Đột nhiên, cô gái đó choàng vai, bá cổ Rain, rồi hôn cậu một cái. Từ góc độ của Wind, đó là một cái hôn môi. Cử chỉ thân mật khiến Wind bất giác đỏ mặt, xấu hổ quay đi, không kịp nhìn thấy phản ứng của Rain thế nào. Trái tim nó hẫng một nhịp, đau nhói. Tất cả những giả thuyết như vũ bão ủa đến trong đầu nó, và chỉ để đi đến một kết luận: Rain đã có người mới.

Khóe mắt chợt cay cay, Wind đứng dậy, bỏ đi trước khi những giọt nước mắt kịp lăn xuống hai bên má.

Nhưng, nó đã quay đi quá nhanh và quên mất rằng, sự thật không thể chỉ được nhìn bằng mắt.

-You surprised me. You've never kissed me so suddenly like that. What did you do that for? (Cô làm tôi ngạc nhiên đó. Cô chưa bao giờ hôn tôi đột ngột như vậy cả. Cô muốn làm gì thế?)

Rain điềm nhiên hỏi sau nụ hôn bất ngờ của cô gái kia, tay cũng đồng thời đỡ đỡ ra.

-Oh, nothing, just for fun. (Ồ, không có gì đâu, chỉ muốn vui một chút thôi.)

Cô gái tóc vàng đứng tựa lưng vào tường, mỉm cười đáp.

-You seemed very interested. Did you find something, Kathy? (Cô trông rất thích thú. Cô vừa tìm được gì à, Kathy?)

-Yep! – Kathy vui vẻ đáp – There was a cute girl. She made me want to have a joke with her a little bit. (Có một cô gái dễ thương. Cô ấy khiến tôi muốn đùa cợt một chút.)

-A girl? – Rain dừng tay, quay sang nhìn Kathy vẻ khó hiểu – You mean Nancy?

-Nope! It's not Nancy. – Kathy tiến lại gần Rain, ngồi xổm xuống đối diện cậu, mỉm cười, rồi đưa tay chỉ ra ngoài cửa. – It's the girl outside the door. She's just gone away. (Không phải Nancy. Là cô gái ngoài cửa, cô ấy vừa bỏ đi.)

-...

Thấy Rain vẫn chưa hiểu, Kathy đưa tay ra trước mặt Rain.

-Can I borrow your wallet? (Tôi có thể mượn ví của anh chứ?)

Rain đưa ví của mình cho Kathy.

-Here. – Kathy chỉ vào tấm hình bên trong, mỉm cười – She looks cute, right?

-...

Rain sực nghĩ đến điều gì đó.

-Hmm, I wish I could meet her again. (Hmm, giá như tôi được gặp cô ấy lần nữa nhỉ?)

Rain không còn nghe thấy Kathy nói gì nữa, cậu vội vã chạy đi, để lại Kathy trong sự ngỡ ngàng. Cô khẽ lắc đầu, cười nhẹ. Điện thoại trong túi cô chợt vang lên, Kathy bắt máy.

-Oh, Nancy, where are you?...Jeremy? Ah, he's just gone. Well, I guess he's looking for someone. Ok. Bye bye. (Oh, Nancy hả, cô đang ở đâu vậy?...Jeremy? À, anh ấy vừa mới đi. Tôi đoán anh ấy đang tìm ai đó. Ok. Bai bai.)

Kathy cúp máy, cô ngẩng ngửa chiếc ví trên tay, phì cười.

-He even forgot his wallet. (Anh ấy thậm chí quên cả ví) – Kathy nhìn vào tấm hình một cô gái đang mỉm cười rất tươi – So, he really loves this girl, huh? Hope she won't mad at me. (Vậy là, anh ấy thật sự yêu cô gái này à? Hi vọng cô ấy không giận tôi.)

44. Chương 44

Lúc đó, trên đường...

Wind vừa lái xe, vừa khóc, nước mắt chảy dài hai bên má, cảnh vật trước mắt nhòe đi. Trong đầu nó lúc này cứ tua đi tua lại hình ảnh cô gái tóc vàng ôm chầm lấy Rain và hôn cậu ấy.

Bảy năm chờ đợi, chỉ để đổi lấy cảnh tượng ấy ư?

Không thể như thế được.

Tại sao chứ?

Rain trở về mà không báo trước, và còn dắt theo một cô gái vào nhà. Chẳng lẽ cậu ấy định giấu nó, sống chung với người con gái đó suốt đời?

Không thể là như thế được.

Nó đã chờ cậu suốt một khoảng thời gian dài như vậy, thật khờ phải không?

Có lẽ bây giờ, cả hai người đó đang vui vẻ lắm. Họ chắc chắn đang cười nhạo đứa con gái ngu ngốc là nó. Mà cũng phải thôi, người ta giỏi giang, lại thu hút, nên đi chung với một người cũng thu hút và giỏi giang. Thế mới hợp tình hợp lý chứ.

Hah, thời gian đúng là có thể làm thay đổi con người, chỉ tiếc là đã quá muộn để Wind nhận ra rồi.

Wind gạt đi nước mắt, cố lấy lại tầm nhìn phía trước nhưng cảnh vật vẫn cứ rõ ràng một chút rồi lại nhòe đi. Nó không muốn khóc đâu, là bụi bay vào mắt thôi.

Đau quá, sao lại đau thế này? Trái tim như muốn nổ tung. Rain thật tàn nhẫn, sao lại đối xử với nó như vậy chứ? Nếu đã có người khác, thì ít nhất cũng phải nói cho nó biết sớm một chút, để nó không phải chờ đợi, hi vọng để rồi một ngày bỗng hụt hẫng thế này.

Cái cảm giác hi vọng quá nhiều, để rồi đột ngột nhận ra điều mình hi vọng hóa ra lại không thể xảy ra, giống như bị rơi vào vực thẳm, sâu thật sâu, rơi mãi mà chẳng hết vực.

Cái kết viên mãn, từ đầu đã không hề dành cho nó rồi.

Wind không thể về nhà lúc này được, nó chạy đến bờ sông lúc này và co người khóc một mình. Trời bắt đầu tối, bờ sông lại càng nhiều cặp tình nhân hơn, nó cố gắng tìm ình một chỗ khuất và yên tĩnh. Wind không biết mình đã khóc bao nhiêu, chỉ biết là đến khi trời bắt đầu mưa từng giọt tí tách, mọi người kéo nhau về hết thì nó vẫn ở đấy, ngồi khóc một mình. Mưa lạnh, ướt đầm chiếc áo sơ mi trắng và mái tóc dài. Con buốt thấm qua làn da, nhưng lúc này nó chẳng cảm thấy gì hết. Chỉ có duy nhất một nỗi đau len lỏi trong tim đã làm tê liệt hết dây thần kinh cảm giác của nó rồi.

Đau quá!

Bỗng, một giọng nói vang lên, có người đang gọi tên nó.

-Wind!

Wind quay lại nhìn. Nó thấy Rain. Cậu đã tìm được nó, cả người cậu cũng ướt đầm, khuôn

mặt giãn ra, trông rất nhẹ nhõm. Cậu chạy đến gần Wind. Nhưng chưa kịp mừng, cậu đã nhận ra vẻ mặt kì lạ của nó. Wind lạnh lùng hỏi, mặt nó cúi gằm.

-Anh làm gì ở đây? Không phải anh đang ở bên cô gái tóc vàng đó sao?

-Anh đến để tìm em. – Rain đáp lại. Vậy là, Wind thực sự đã bị Kathy khiêu khích rồi. Cô nàng Kathy này, đúng là đùa ác thật.

-Anh về đi, về với cô gái của anh đi. – Wind đuổi, nó cố gắng không để lạc giọng nhưng cổ họng đã nghẹn ứ đi rồi.

-Em bình tĩnh đã, cô ấy chỉ đùa với em thôi. Thật ra...

-Đừng chạm vào tôi. – Wind hất tay Rain ra, lùi lại một bước trước khi cậu kịp chạm vào nó.

-Wind, nghe anh này...

-**ĐỪNG CHẠM VÀO TÔI!** – Wind hét lớn làm cậu chột giật mình. Rain tròn mắt nhìn cô gái trước mặt. Đôi mắt ánh lên sự căm ghét, đau đớn, mái tóc bị nước mưa làm ướt sũng, mắt đỏ lên vì khóc quá nhiều, bờ môi tím đi vì lạnh. Chiếc áo sơ mi trắng cũng vì thấm nước mưa quá lâu mà trở nên trong suốt. Rain tắc lưỡi rồi cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài ra, chưa kịp choàng lên người nó thì lại bị nó hất ra. – Tôi nói, đừng chạm vào tôi!!!

Chiếc áo khoác bị hất, rơi xuống nền cỏ.

-...

-Hãy đi đi, đi về với người đó đi. Đừng thương hại tôi! – Nó không thể giữ được bình tĩnh nữa, từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống hai bên má, hòa vào nước mưa đang chảy xuống dọc theo những sợi tóc trước trán. Nó nắm lấy cổ áo Rain, gào lên – Tại...tại sao...lại đối xử với tôi như vậy? Anh coi tôi là con ngốc hả?

Tôi khờ lắm phải không? Chờ đợi anh...suốt bảy năm trời, để rồi ngày hôm nay, anh trở về cùng với người khác, tình tứ bên nhau. Anh định vứt bỏ tôi phải không? Hư...ư...

-...

-Đồ tôi! Anh là đồ tôi! Đồ nói dối! Đồ xấu xa! – Mỗi câu là mỗi cái đánh thùm thụp vào ngực Rain. Nó đẩy cậu ra, nói trong làn nước mắt. – Tôi đã chờ anh. Tôi đã tin anh. Bây giờ thì sao hả?

-Wind...

-Đừng gọi tên tôi nữa!!!! – Nó hét lớn – Anh đi về đi, về đi. Biến khỏi mắt tôi đi. Quá đủ rồi, tôi chịu đựng quá đủ rồi...híc...Chúc anh hạnh phúc bên cô ấy!

Wind cố gắng nở một nụ cười thật tươi sau khi nói câu chúc phúc cuối cùng. Nhưng, mặt ngoài chúc phúc, chứ thật tâm nó không hề muốn chút nào. Bằng chứng là khi nói câu đó, nở nụ cười giả tạo đó, những giọt nước mắt đã lần lượt thi nhau rơi xuống, càng lúc càng nhiều.

Wind quay đi, nó mím môi thật chặt, để không bật ra tiếng nấc. Đây là lần thứ hai nó phải chúc phúc cho Rain và một cô gái khác rồi.

-Tôi đi đây. – Nói rồi, nó bước đi.

Mưa vẫn rả rích.

Ngày gặp lại, nó chưa bao giờ mừng tượng ra, mọi thứ lại có thể bị thương thế này.

“Rain à, giá như, em không yêu anh nhiều đến thế này, thì nước mắt em đã không rơi, ngay cả khi em đang cười.”

Kết thúc rồi.

Hạnh phúc ơi, tạm biệt mày!

Lần này, có lẽ là lần cuối cùng...

Nhưng, khoảnh khắc đó, khi nó vừa mới bước được một bước về phía trước thì bàn tay nó đã bị bàn tay Rain nắm chặt, kéo lại. Wind theo phản xạ, quay đầu, và cả người nó ngã vào lòng Rain, nằm gọn trong đó. Vòng tay cậu bao quanh bờ vai nhỏ nhắn, siết chặt.

-N...

-Suyt, im lặng! – Rain ra lệnh, giọng nói đầy uy lực khiến Wind kinh ngạc, không dám cãi lời – Em không được nói gì nữa hết, cũng chẳng được đi đâu hết. Anh chưa cho phép cơ mà!

-...

Rain vừa nói, cằm vừa tựa lên đầu nó. Lúc đó Wind chợt phát hiện, hình như, Rain đã cao hơn trước rất nhiều. Rain thì thầm.

-Em đấy, bảy năm rồi, vẫn như trẻ con vậy, hung hăng, ương bướng, lại cứ cuống lên vì những việc không đáng. Chỉ nhìn những gì trước mắt, chưa kịp nghe anh giải thích thì đã vội kết luận là anh xấu xa rồi. Em mới thật là ác đấy, em biết không?

-...

-Cô gái đó là Kathy, - Rain giải thích - ...một người bạn của anh và Kiều Như. Cô ấy đã giúp đỡ cho bọn anh rất nhiều. Khi bọn anh về đây, cô ấy cũng đi theo vì muốn thăm thú Việt Nam một lần. Lúc này, những gì em thấy là do Kathy bày ra để chọc em thôi, chứ giữa anh và cô ấy hoàn toàn trong sáng. Không tin, anh có thể dẫn em về gặp cô ấy nói rõ ràng.

Giọng nói trầm ấm của cậu cứ âm vang trong đầu nó. Thật nhớ quá! Hơi ấm này, vòng tay này, và cả tiếng tim đập thình thịch quen thuộc trong lồng ngực này. Bảy năm rồi, đã bảy năm rồi.

Vậy ra, tất cả mọi chuyện chỉ là do nó hiểu lầm, nghĩ quá lên thôi sao?

Giữa hai người họ, thực sự là không có gì sao?

-Lúc ấy em mà xông vào hỏi anh thì đã không phải hiểu lầm như vậy, để anh phải chạy giữa trời mưa tìm em thế này. Đúng là đồ hâm mà! Hại anh ướt sũng. Haizzz....ngốc ạ, em đã nghĩ gì đó lung tung này giờ phải không? Em nghĩ là anh không còn yêu em nữa phải không?

Wind thầm thừa nhận trong lòng, đúng là nó đã nghĩ vậy.

-Nhìn anh này – Rain khẽ nâng khuôn mặt của nó lên, cậu nở một nụ cười – Anh trông giống loại người dễ yêu dễ quên vậy sao?

Wind suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu.

-Gì chứ?! – Rain nhăn mặt – Sao lại gật đầu? Anh không phải vậy mà!

Wind khẽ cười khúc khích.

-Sao nào? – Rain mỉm cười, ghé sát mặt nó, hỏi – Đã chịu tin là anh không lừa dối em chưa?

-Nhưng... - Wind mím môi, ngập ngừng.

-Hửm?

-Cô ta đã hôn anh, ở môi. Và anh, đã về mà không hề báo trước một tiếng nào...

-Ôi trời, đừng nói là em nghĩ anh giấu em về nước, để rồi âm thầm sống cùng Kathy đến suốt đời nhé?

-...

Wind không phủ nhận. Còn Rain chỉ biết ôm đầu thở dài.

Cô gái này, đúng là trí tưởng tượng bay rất cao.

Rain nắm chặt hai vai của Wind, vẻ mặt nghiêm túc đến buồn cười.

-Nghe này! Anh về mà không báo trước là muốn cho em sự bất ngờ – Cậu bịu môi chán nản – nhưng em lại phá hỏng nó mất rồi. Còn nụ hôn đó, không phải hôn môi, ngốc ạ. Chỉ là chạm nhẹ vào má thôi! Anh thề đấy!!!!

Wind im lặng, dơ mắt nhìn Rain rồi “Ồ” lên một tiếng vỡ lẽ.

Mọi hiểu lầm đã được xóa bỏ, Wind thấy vui vui trong lòng. Nó nhìn Rain. Khuôn mặt cậu trông khá là buồn cười. Cậu thực sự đành bó tay, chịu thua với nó và những tưởng tượng “tuyệt vời” của nó luôn. Wind nở một nụ cười thật tươi, chớp chớp mắt, ngọt ngào nói.

-Anh yêu à!!!! Em xin lỗi nhaaaaa!!!!

-Rồi rồi, anh sợ em quá!

-Hìhì...

Thấy lại nụ cười ngây ngô của nó, Rain cũng cười phì một tiếng. Cậu cúi người, nhặt chiếc áo khoác nằm lẫn lóc trên nền cỏ, phủi mạnh cho bớt nước, rồi choàng lên người nó. Lần này, Wind vui vẻ đón nhận.

-Này, anh nghĩ lại rồi, em không cần khoác áo vào nữa đâu. – Rain chột dưng tay.

-Hả? – Nó ngơ ngác, nhìn Rain khó hiểu.

-Để thế này đi. Trông khá là quyến rũ đó! – Rain xoa xoa cằm, gật gù.

Wind nhíu mày, theo hướng mắt của Rain nhìn xuống chiếc áo sơ mi. Chiếc áo ướt sũng vì mưa, dính vào người, làm lộ rõ làn da trắng ngần và phần áo trong.

-Chà, màu trắng nha... - Rain cười đều, ghé tai nó, thì thầm – Mấy năm nay có phát triển chút nào không? Nói cho anh nghe, đến size nào rồi?

Wind bắt giắc đỏ mặt. Nó xấu hổ giựt lấy chiếc áo khoác của Rain, rồi tiện tay tát cho cậu một cái vì tội háo sắc và quay lưng bỏ đi, để lại Rain xuyết xoa một bên má vì đau.

Hừ, bệnh biến thái bảy năm lại lên level rồi!

Wind ngược nhìn lên bầu trời. Mưa đã tạnh từ bao giờ nhỉ? Trời xanh trong, thoáng dăng quá! Trong không khí vẫn còn mùi của mưa vương vấn, bãi cỏ dương như xanh mướt hơn.

Thật dễ chịu!

-Kathy!!!!

Tiếng gọi kéo dài của Rain làm Kathy chợt rùng mình.

-Wh...what? – Kathy nuốt ực một cái, rùng mình trả lời.

-Explain everything to her or...I will kill you! (Giải thích tất cả với cô ấy đi, nếu không tôi sẽ giết cô đấy!) – Rain “quỷ dữ” đã xuất hiện rồi, thật là khủng khiếp mà. Kathy chạy đến phía sau Wind, cô lí nhí.

-I was just kidding. Sorry, I didn't mean to... You scared me. (Tôi chỉ đùa thôi. Xin lỗi, tôi không cố ý...Anh làm tôi sợ đó.) – Rồi Kathy quay sang nhìn Wind vẻ cầu khẩn, đôi mắt cô rưng rưng trông đến tội – Please tell him, don't kill me, I'm begging you. Help me! He's so scary. (Làm ơn nói anh ấy đừng giết tôi, tôi cầu xin cô đấy. Cứu tôi với! Anh ấy đáng sợ quá!)

Wind chỉ biết cười trừ. Cô gái này cũng hài thật. Nó thở dài, rồi nắm tay Kathy để trấn an cô, sau đó quay sang Rain, nhẹ nhàng nói.

-Tha cho cô ấy đi Rain. Cô ấy chỉ đùa thôi mà.

-Nhưng hại anh và em suýt chia tay đó, không thể tha được! – Đáp lại lời nó xong, Rain quay sang lườm Kathy. Cái lườm sắc lạnh giống như muốn giết người thật đấy, đến Wind cũng thấy sợ nữa là.

Hiện tại Wind đang ở căn nhà cũ, nơi mà cả hai từng sống chung lúc trước. Lúc về nhà, cả hai đều ướt sũng, Kathy đã nhanh chóng đưa khăn cho nó và Rain lau người. Cô ấy còn chu đáo chuẩn bị một ấm nước sôi để chút nữa cả hai có thể tắm tấp một chút. Mưa ướt cả người, mọi thứ ẩm ướt thật là khó chịu làm sao!

-I'm so sorry, really really sorry. Could you...fogive me? – Kathy sau khi kể lại cho Wind nghe tất cả mọi việc, hai mắt rưng rưng, vẻ hối lỗi, cầu xin nó tha thứ. Wind thực sự không phải là đứa hay giận dai, dẫu sao mọi chuyện nó cũng đã được Rain giải thích rồi, sáng tỏ rồi, cho nên...nó cũng không để bụng làm gì.

-It's Ok. I'm not angry. – Wind mỉm cười.

-Really?

-Yes.

-Yaaaa, thank you, thank you!!! – Kathy mừng rỡ ôm chầm lấy Wind làm nó giật mình. Rồi Kathy hôn cái chóc vào má nó, nhe răng cười – You're not only cute but also kind. Like I thought. Hey, your name's Tuy.e...Tuye...hmm, I can't spell that name...(Cô không chỉ dễ thương mà còn tốt bụng nữa. Như tôi nghĩ. Này, cô tên là...Tuy..ê....Tuyê...hmm, tôi không thể đánh vần cái tên đó được...)

-...

-Ah! – Kathy chợt reo lên – Hey, can I call you Sally?

-Sally?

-Um hm...that's my doll's name. She's very cute. And the name “Sally” means cute, kind and also “Princess”. A beautiful name, huh? (Ừm, đó là tên con búp bê của tôi. Nó rất dễ thương. Cái tên “Sally” có nghĩa là dễ thương, tốt bụng và còn có thể hiểu là “Công chúa” nữa. Một cái tên đẹp phải không?)

Wind khẽ gật đầu. Nó vừa lắng nghe, vừa ngắm nhìn Kathy. Một cô gái tóc vàng năng động, dễ gần và rất tự tin, lại còn hài hước nữa. Mắt xanh, mũi cao, làn da trắng hồng, dáng lại chuẩn. Hừm, ước gì nó cũng được như vậy nhỉ?

-Hey, let her go, Kathy. She needs to take a bath. (Nè, để cô ấy đi đi Kathy. Cô ấy cần tắm rửa đó.) – Rain vừa bước ra khỏi phòng tắm, người sực nức mùi thơm nam tính. Cậu mặc chiếc quần jean xanh, chiếc áo thun đen cổ chữ V hơi dính dính vào người, ôm lấy bộ ngực vạm vỡ, mái tóc chưa khô còn rỉ nước từng giọt.

-Prince charming!!! (Hoàng tử quyến rũ) – Kathy chợt thốt lên – Why are you wearing T-shirt? I want to see your body!!! Kyaaaaa...!!! (Tại sao anh lại mặc áo thun? Tôi muốn nhìn thấy cơ thể của anh!!! Kyaaaaa...)

-Pervert! (Biến thái!) – Rain lạnh lùng, nhả mặt đáp, né khỏi Kathy trước khi cô nàng kịp nhảy bổ vào ôm chầm lấy mình. Rồi cậu hướng mắt về phía Wind, kẻ cũng đang ngẩn ngơ vì sự quyến rũ của người trước mặt, đến nỗi, khi Rain tiến lại rất gần rồi, nó vẫn chưa kịp sức tỉnh.

Người đứng trước mặt Wind lúc này, ánh mắt huyền ảo, nhưng bình tĩnh khác thường, dáng đi thẳng, đầy tự tin và vững vàng, bờ vai rộng, khuôn ngực nở nang, đến cả giọng điệu cũng bình thản, nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực. Lúc này, khi cả hai đứng dưới mưa trò chuyện, thì nó đã cảm thấy cậu cao hơn rất nhiều rồi. Đúng là cậu đã cao hơn nó một cái đầu.

Từ một cậu học trò, thậm chí thoát bảy năm, cậu đã trở thành một người đàn ông chín chắn và trưởng thành.

Thời gian thật kỳ diệu...!

Rain cười gian, khi thấy mình được “soi” kỹ như vậy.

-Có cần anh lấy ly hứng cho không đây? Nước dãi chảy ra cả rồi kìa.

Wind giật mình, luống cuống, xấu hổ quay mặt đi. Nó đứng dậy, kéo chiếc khăn đang choàng ngang cổ ra, cúi đầu, lủi thủi tiến về phòng tắm. Sự nghĩ đến điều gì đó, nó quay lại hỏi.

-Em đi tắm, nhưng rồi em sẽ mặc gì đây?

-À, cứ thế mà đi ra thôi, như vậy hay đó. – Rain lại giả giọng biến thái, cậu bị Kathy đánh một cái vào vai. Kathy nhả mặt, về trách móc rồi quay sang nói với Wind.

-Here, use mine. (Đây, dùng của tôi này) – Kathy đưa ra trước mặt Wind một bộ quần áo – Maybe it will fit to you. (Có thể nó sẽ vừa với cô đấy)

-Oh...thank you. But, you can understand us? (Ồ, cảm ơn. Nhưng cô có thể hiểu chúng tôi sao?)

-Yep! I can understand, but I can't speak. Hahah, it's funny, right? (Ừ! Tôi có thể hiểu, nhưng tôi không thể nói. Hahah, buồn cười thật phải không?)

Wind mỉm cười, rồi cảm ơn Kathy lần nữa, sau đó, nó chạy vội vào phòng tắm. Còn Kathy khẽ lườm Rain, bĩu môi.

-You're the one, who's pervert, not me! (Anh mới là kẻ biến thái, không phải tôi!)

Ngâm mình trong bồn tắm với hương xà phòng thơm phức, nước vừa ấm, lại yên tĩnh, thật thoải mái làm sao. Wind khẽ thở ra một tiếng nhẹ nhõm. Lúc này, nó không muốn suy nghĩ gì nữa cả.

10 phút sau, Wind bước ra với bộ đồ bông màu hồng có hình gấu trúc, phía sau còn có cả nón. Nhìn thấy nó, Kathy lập tức xà vào ôm ấp, liên tục thốt lên “So cute”, còn Rain chỉ biết bụm miệng cười. Wind tự hỏi, không biết liệu nhìn nó có kì cục không nhỉ? Thật ra, bộ đồ này cũng dễ thương mà. Mùa lạnh thế này, giữ ấm rất tốt. Có điều, đi ra đường thì...không được hay cho lắm.

Kathy kéo Wind ngồi xuống, bên cạnh Rain, rồi cô nàng tung tăng chạy vào trong bếp bưng lên một ly cacao nóng. Mùi cacao xộc lên mũi, thơm lừng. Wind hít một ngụm, cảm thấy dòng cacao nóng đang chảy trong lòng, thật sáng khoái!

Cạch.

Chợt tiếng mở cửa vang lên, cả ba cái đầu đồng loạt hướng ra ngoài.

-Chà, đông đủ nhỉ?

-Nancy!!!! We e back! – Kathy chạy ra ôm chầm lấy Nancy, hay nói đúng hơn là Kiều Như. Wind ngẩn nhìn Kiều Như một loạt từ trên xuống dưới.

Hai mươi bốn tuổi, cô ấy trông khác một chút với bảy năm về trước. Mái tóc dài thướt tha, được nhuộm màu nâu sáng, uốn xoắn retro, trông rất trẻ trung và quý phái. Bộ đồ trên người khiến cô trông chín chắn

hơn nhiều. Đôi mắt sắc sảo, và thần thái rất quyến rũ người đối diện. Cả dáng đi cũng rất tự tin, có khí chất.

Kiều Như nhìn sang Wind, chào nó, rồi nở một nụ cười.

-Lâu rồi không gặp nhỉ? Cô thế nào?

-Cũng ổn. – Wind mỉm cười thân thiện, trả lời lại – Còn cô? Mọi chuyện thế nào rồi?

-Anh ấy chưa kể với cô à? – Kiều Như liếc nhìn sang Rain, Wind khẽ lắc đầu. Cô âm ừ, rồi chậm rãi cởi chiếc giày cao gót ra, bước vào nhà. Kiều Như ngồi xuống đối diện Wind, trong khi Kathy lại lảng xảng vào bếp pha chút gì đó cho cô.

Thì ra, trong bảy năm, Kiều Như đã rất cố gắng. Cô lợi dụng mối quan hệ với những người xung quanh, vừa học hỏi ở họ, vừa thuyết phục họ giúp đỡ Villy, lại vừa tiếp thu những kiến thức ở ngoài và thường xuyên cập nhật thông tin trên thế giới. Cô làm mọi cách để có thể khiến Villy trở lại. Sau những nỗ lực và không ít lần cô nản lòng muốn từ bỏ, Kiều Như cuối cùng đã thành công. Năm ngoái, khoản nợ của Villy đã được hoàn trả hết. Năm nay, cô trở về, để trực tiếp điều hành tập đoàn của người cha đã mất.

Còn về phần Rain. Cũng như Kiều Như, cậu đã rất cố gắng để hoàn thành mục đích của mình. Ban đầu quả thật rất khó khăn, bởi tạo lập mối quan hệ với những người không quen biết, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị người ta lợi dụng ngay. Ngoài ra, cậu còn phải chứng tỏ thực lực của mình, khiến cho người ta thấy được cậu có thể làm gì, vươn xa đến đâu. Kế hoạch, hướng đi đều được lập trình sẵn trong đầu, nhưng đến lúc thực hiện lại gặp không ít trở ngại. Đúng là nói dễ hơn làm.

-Anh ấy hiện giờ là Phó Tổng giám đốc một tập đoàn khá lớn, có chi nhánh ở Việt Nam đấy!

-Thật sao?! – Wind trở mắt nhìn Rain. Phó Tổng giám đốc một tập đoàn ư? Thật không thể tin được có ngày Rain lại vươn xa đến thế, xa đến nỗi, Wind không thể nào với tới nữa rồi. Ồi, đúng là những con người có trí thông minh xuất chúng, thật không thể coi thường! Thật đáng ngưỡng mộ!

Ông trời ơi, sao ông không hề công bằng chút nào thế này?

Người thì có quá nhiều chất xám, đến nỗi dư thừa, kẻ thì lại thiếu, cần được bổ sung thêm mà không thể...!!!

Bất công! Bất công quá!

Wind nhìn sang Rain – cậu vẫn đang tỉnh bơ uống ly cacao...của nó. Thấy nó chăm chú vào mình, cậu quay sang, cười nửa miệng, vẻ tự mãn, cố tình chọc tức Wind. Nó lè lưỡi, tỏ ý “Không thèm! Ta đây ít chất xám nhưng vẫn có việc làm ổn định đấy thôi!”

-Hey, hey, I want to talk, too. (Này, này, tôi cũng muốn nói chuyện nữa) – Kathy kéo chiếc ghế bên cạnh Kiều Như, xen vào. Cô đăng hăng, rồi tự giới thiệu – I’m a fashion designer. Cool, huh? (Tôi là một nhà thiết kế thời trang. Tuyệt chứ?)

-I have a BFF. She’s a fashion designer, too. (Tôi có một người bạn thân. Cô ấy cũng là một nhà thiết kế thời trang) – Wind nói.

-Really? Can I meet her? (Thật không? Tôi gặp cô ấy được không?)

-Ok. If you have time, I’ll take you to her place. (Được thôi, nếu cô rảnh, tôi sẽ dẫn cô đến chỗ cô ấy)

Kathy vui mừng thấy rõ. Wind và Kiều Như cũng bật cười trước vẻ ngây ngô của cô nàng.

Wind mới phát hiện ra, Kiều Như dường như rất thích trêu chọc Kathy. Mà đây cũng là lần đầu tiên, nó thấy Kiều Như trêu chọc một ai đó. Lúc trước, ở chung một nhà, có lẽ mọi người, ai cũng xây ình một bức tường trong lòng, mà luôn lạnh lùng với nhau. Wind thừa nhận, số lần nó nói chuyện với Kiều Như chỉ đếm trên đầu ngón tay. Một phần vì nó chỉ hăng ngày quần quanh bên Vĩ, một phần là bởi vì, nó ghen tị với Kiều Như vì có được Rain, nên không muốn nói chuyện với cô. Có lẽ, nó thực sự xấu tính.

Nhưng bây giờ thì, mọi chuyện đã sáng tỏ, mọi hiểu lầm và hận thù đã được giải, nó chợt thấy muốn làm bạn với Kiều Như. Bởi vì, xét cho cùng, Kiều Như cũng là một cô gái thông minh, lại rất dễ gần mà.

Đồng hồ điểm 9 giờ 30. Sực nhớ ra đã trễ rồi, và nó phải về nhà, không thì ba mẹ sẽ bắt đầu lo lắng, Wind đứng dậy toan bỏ đi.

-Em đi đâu vậy? – Rain nắm lấy tay nó, kéo lại.

-Về nhà. – Nó tròn mắt đáp.

-Về làm gì? – Rain hỏi lại.

-Ba mẹ em đang ở nhà, em không nói là...

-À, anh nói với họ là tối nay em sẽ ngủ ở đây rồi. – Rain buông lời tay nó ra, thản nhiên nói.

-Hả?

-À. Hôm nay chúng tôi mượn phòng cô nhé, Tuyết! – Kiều Như lên tiếng.

-Ơ? Thế còn tôi? – Nó ngơ ngác.

-You and Jeremy. – Kathy nghiêng đầu, nhe răng cười. – Together!

-Hả??? Sao thế được? – Nó quay sang Rain, lúng túng – Chúng ta có phòng cho khách mà?

-Đồ đạc chất đống trong đó rồi, em định tàn nhẫn với khách vậy sao? – Rain nhú mày.

-Hả????

-Thôi, chịu đi. – Rain đứng dậy, vươn vai, rồi quay sang thì thầm vào tai nó – Dù gì...chúng ta cũng ngủ với nhau mấy lần rồi mà. Em ngại gì chứ? Cũng như ngày xưa thôi.

Wind ôm vành tai đỏ ửng, né ra xa Rain. Kiều Như ngáp một hơi dài, tỏ vẻ mệt mỏi, rồi kéo Kathy đang cười khúc lên phòng trước, tiện thể, Kiều Như nháy mắt với nó một cái, còn Kathy thì chớp chớp mắt đầy ẩn ý. Cả hai chúc nó và Rain ngủ ngon, rồi đóng cửa cái rầm. Wind đứng đờ người.

Thiệt sao trời?

Chợt, bàn tay nó bất ngờ bị nắm lấy.

-Nào, đi ngủ thôi. Anh cũng...hơ...ơ...mệt rồi. – Rain vừa ngáp vừa nói.

-Ồ, khoan...

Wind ngáp ngừng, nín nín lại.

-Sao?...À, phải rồi! – Cậu buông tay nó ra, rồi đột nhiên đứng đối diện với nó, mỉm cười. Nụ cười khiến Wind cảm nhận được luồng khí gian tà đang tỏa ra xung quanh, nó lùi dần về phía sau nhưng không kịp. Rain đã nhanh chóng tóm lấy nó, vác nó trên vai.

-Oái, này!!! Buông em ra, thả em xuống!!!

La hét vô ích, lúc này Rain chẳng thèm nghe thấy gì cả. Cậu vừa huýt sáo vừa vác nó lên lầu. Wind đánh thùm thụp vào vai cậu, nhưng dường như, những cú đâm đó chỉ như vết muỗi đốt đối với Rain mà thôi.

Aaaa, thật đáng ghét!!!

Cuối cùng, nó cũng được Rain thả phịch xuống chiếc giường êm ái. Cậu phủi tay, rồi vội vã tiến ra, khóa cửa lại.

-Sao lại khóa cửa?

-À, để không ai làm phiền ấy mà!

-Hả? Làm...làm phiền? Chúng ta...bộ chúng ta...làm gì...bận rộn lắm hay sao? – Nó run run hỏi.

-Ừm, chứ gì nữa. – Nói rồi, Rain tiến vào phòng tắm, lúc bước ra, nó phát hiện là cậu đã thay chiếc quần dài thành quần đùi mất rồi. Wind càng lúc càng bị cậu làm cho hoảng loạn, nó kéo lấy chiếc chăn, nhích sát người vào thành giường, mặt đỏ ửng, miệng lắp bắp.

-Đừng...đừng có lại gần đây nha! Em...em không có đùa đâu đấy!

Rain cười dịu, từ từ di chuyển đến phía con thỏ non đang sợ sệt, cái dáng vẻ ấy thực sự trông rất đáng yêu, đáng yêu đến nỗi, cậu chỉ muốn làm cho con thỏ đó phải khóc, để được nhìn thấy khóe mắt rưng rưng tội nghiệp.

Đã bảy năm rồi, cậu chưa được ăn hiếp nó thế này.

Còn nhớ những lúc nó cầu xin cậu tha mạng, đừng trêu ghẹo nó nữa. Đến cuối cùng lại bị cậu ép một nụ hôn lên môi, không cách nào phản kháng. Uất ức lắm, tức tối lắm, nhưng không làm được gì.

Kẹo bông giòn. Đôi môi ngọt như kẹo bông giòn, cậu nhớ, rất nhớ!

-Em...em không muốn. Đừng có giỡn nữa mà!

Chắc, cứ cho là cậu biến thái đi, nhưng cái giọng cầu xin và vẻ mặt khấn khiết, van lơn này, thực sự đáng yêu không chịu nổi.

Suốt mấy năm nay, cậu đã ao ước được ôm lấy nó, được trở về bên nó biết bao.

Cậu đã dần lòng mình, cố gắng tập trung vào sự nghiệp. Cho dù phải sút đầu mẻ trán, phải cực khổ thế nào, cậu cũng chịu. Bởi vì, tất cả những gì cậu làm, đều là dành cho nó hết. Cuộc sống sau này của cả hai, sẽ đầm ấm, hạnh phúc, không phải lo toan điều gì. Quyền lực, tiền bạc và những nguy hiểm khác, không phải sợ nữa.

Lúc không ở bên cạnh nó, có những đêm, cậu bỗng chợt giật mình thức giấc. Cậu đã gặp ác mộng. Rain sợ rằng một ngày nào đó, khi trở về, trước mắt cậu sẽ là hình ảnh một gia đình ấm cúng, đứa bé con chạy lon ton bên cha mẹ; người vợ đảm đang, xinh đẹp là nó, và người đàn ông, người chồng đứng bên cạnh Wind, không phải là cậu.

Đứa bé con ấy sẽ đứng nép phía sau người đàn ông kia, anh ta khoác vai Wind, mỉm cười lịch sự chào cậu. Và Wind, vẫn giữ nét dịu dàng, đáng yêu đó, nhưng lại vô cùng xa lạ. Nó sẽ nói với đứa bé rằng: “Đây là bạn của mẹ, chào chú đi con!”

Sẽ đau lắm!

Sẽ khó chịu lắm!

Thật dễ khóc dễ cười...

Rain khẽ vuốt nhẹ mái tóc dài, rồi lướt qua làn da mịn màng. Đôi mắt cậu nhìn nó si mê. Thời gian trôi qua, Wind đã thay đổi rồi. Cậu muốn ghi nhận hình ảnh của nó, thật sâu, thật sâu trong lòng. Cậu muốn ngắm nhìn nó, cho đến khi nào đôi mắt không còn nhìn thấy gì nữa thôi.

Rain nhích lại gần chút nữa. Wind cảm thấy hơi thở của cậu đang lướt qua làn da trên chiếc cổ thon của mình. Nó hơi ngại cảm, lùi về sau một chút, mắt nhắm lại.

-Em rất thơm...

Nói những câu thế này, thật khiến người khác nghĩ đến những điều không trong sáng.

Rồi cậu từ từ lùi ra.

Lúc này, mặt Wind đỏ hết cả.

-Anh nhớ em lắm, em biết không?

-Ồ...ừm. – Wind hơi bất ngờ, nó ngượng ngùng gật đầu.

-Suốt mấy năm qua, anh luôn mong một ngày được trở về bên em. – Cậu nâng bàn tay nó lên, hôn nhẹ trên mu bàn tay, vừa nói, vừa nhìn xem phản ứng của nó – Anh đã rất sợ, em sẽ lãng quên anh.

-Không có đâu. Chẳng phải anh dặn em phải đợi sao? Cho nên, em nhất định sẽ đợi. – Wind mỉm cười, rồi nó lôi sợi dây chuyền bên trong áo ra – Anh xem này, chiếc nhẫn bạc, em vẫn giữ đấy thôi.

-Chúng ta xem ra giống nhau nhỉ? – Rain cười hài lòng, ám chỉ sợi dây chuyền trên cổ.

-Hìhì.

-Xin lỗi, vì đã khiến em phải chịu cô đơn một mình suốt thời gian qua! – Rain chột trề giọng, vẻ buồn bã.
– Lẽ ra, em không cần phải chờ đợi anh. Bảy năm là quá dài. Em vì anh mà không thể yêu ai khác, không thể hạnh phúc. Thật bất công với em!

-Anh nói ngốc gì vậy? – Wind mắng – Em chờ đợi là vì em muốn như thế! Anh có biết, nếu yêu một người, thì việc chờ đợi người ấy quay trở về bên mình chính là hạnh phúc không? Anh đừng tự trách mình, chẳng phải bây giờ anh đã trở về rồi sao? Chúng ta chắc chắn sẽ hạnh phúc!

-...

-Nhìn em này – Wind khẽ nâng khuôn mặt của cậu lên – Em yêu anh! Lúc trước, bây giờ và kể cả về sau. Chúng ta đã được ở bên cạnh nhau rồi, từ nay, em không cho phép anh rời xa em nữa đâu. Anh đã thành công trở về, anh chắc chắn phải mang lại cuộc sống hạnh phúc như anh đã hứa với em. Nếu không, em nhất định sẽ tìm đến chân trời góc bể mà đòi nợ anh. Anh biết không?

Rain mỉm cười.

Bây giờ, và mãi về sau.

Phải rồi, chúng ta cuối cùng cũng đã được bên nhau, không còn ai có thể chia cách được chúng ta nữa.

-À, thôi được rồi, chúng ta chấm dứt bầu không khí ủy mị này đi. – Rain đột nhiên nói vậy, rồi cậu cười gian. – Trở lại với công việc lúc đầu nào!

-Hả? Á???

Không kịp phản ứng, Wind đã bị Rain vật ngã xuống giường, hai cổ tay bị giữ chặt, cả chân cũng không thể nhúc nhích, toàn thân hoàn toàn ở trạng thái bất động. Mấy giây trước, cứ ngỡ là còn đang đứng đắn, đang hoàng, ngờ đâu...

Trời ơi, con người này thật khó lường mà!

Thì ra, lúc này, chỉ là để làm nó bị mất phòng bị thôi!

-Em thật ngốc! – Rain cười hả hê.

-Anh...đáng ghét, tránh ra!

-Không! Anh nhất định sẽ không buông tay em ra đâu. – Cậu khẳng định – Bây giờ và mãi về sau, em buộc phải ở bên anh. Anh không cho phép, em không có quyền rời xa anh.

-Độc tài!

-Ừ, anh độc tài!

-Xấu xa!

-Ừ, xấu xa!

-Đáng...

-Suyt! Im lặng! Không cho phép em nói nữa!

-...

-Bây giờ, em không có quyền được nói gì nữa hết. Hãy ngoan ngoãn tận hưởng tình yêu mà anh dành cho em đi!

Rain nói rồi, cúi mặt xuống.

Một nụ hôn ấm áp và ngọt ngào, một nụ hôn nồng nàn và mãnh liệt, một nụ hôn thật sâu; để lấp đầy nỗi nhớ bấy lâu, để thay một câu nói, rằng: Anh yêu em!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tao-yeu-may-thang-dien-a>